

УЧИТЕЛЬТЬ
ПЕТЬРЪ ДЖНОВЪ

ПРАВЪ ПХТЬ

УЧИТЕЛЬТЬ

ПЕТЬРЪ ДЖНОВЪ

ПРАВЪ ПЖТЬ

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ
ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ХХ ГОДИНА
(1940 - 1941)

ТОМЪ II
ПЪРВО ИЗДАНИЕ

София 1998

Джновъ, Петър Константиновъ
Правъ путь

Общъ Окулменъ класъ, год.ХХ (1940-1941)
тому II, лекции 18-39
Първо издание

Координаторъ по отпечатването на неиздаденото до момента Слово на Учителя Джновъ: *Вергилий Кръстевъ*
Правописъ и компютъренъ наборъ: *Доброслава Гълджбова*
Коректори: *Любомир Гълджбовъ, Доброслава Гълджбова*
Графично оформление: *Станиславъ Пухлевъ*

© Издателство “УРАНИЯ”
© Издателство “ACK - 93”
тел. 893 897

ISBN 954-9590-02-X

Издателският екип изказва благодарност на всички, които съ цената на лишения, граничещи съ героизъмъ, запазиха за поколбията безценното Слово на Учителя. Благодаримъ на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го презъ годините българи.

Да биде благословенъ самоотвержениятъ имъ трудъ.

**АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ
ЗАПИСКИ Е ЗАПАЗЕНА**

Уважаемий читателю,

Въ ръцетѣ ти е първото издание на окултни лекции отъ ХХ година (1940-1941) на Общия Окултенъ класъ, томъ II, което е Словото на Всемирния Учител Беинса Дуно - Учителът Петьръ Джновъ.

Издаването на тази годишнина не е просто една необходимост, а дългъ и признателност къмъ Словото на Великия Учител, Което е Слово на Бога за шестата раса на идното човечество и за духовното възникване на човешките души.

Въ изпълнение и приложение на методите, дадени отъ Учителя, въ които се посочва пътят какъ и по какъвъ начинъ да се издава Словото Му, Което е свещено и неприкосновено, ние го предоставяме на Васъ така, както То е записано, разчетено и съхранено отъ стенографкитъ. Съ настоящето първо издание на годишнината се прави и първи опит за издаване на Словото, съгласно официалниятъ правописъ на българския езикъ отъ 1925 г. до 1945 г. Това се налага не само отъ желанието ни да отпечатаме Словото въ пълната му автентичност, но и отъ потребността да възстановимъ въ печатаното Слово изхвърлените отъ сегашния правописъ букви Ђ и Ж.

Учителът въ една отъ своите беседи посочва, че буквата Ђ е свалена отъ Константинъ отъ Невидимия свѣтъ и, че тази буква представлява единъ отъ кардиналните небесни знаци, която е знамето на славянската писменост и на славянството. Буквата Ѓ е Небесниятъ знакъ на Кирилицата и е печать на ангель Елохиль, който довежда двамата братя Кирилъ и Методий отъ края на Вселената, за да имъ даде славянската писменост.

Учителът казва: "Кирилъ и Методий, Свѣтилата на Славянския родъ, ви измъкнаха отъ тъмнината и ви облѣкоха съ Свѣтина. Кирилъ и Методий свързаха българския народъ съ Небето". (Вж "Изгрѣвътъ", т. IV, стр. 14-

20, изд.1995 г., София)

Учителът казва: "Като изучавате български езикъ, дохождате до буквите Ъ и Ж, които искат да изхвърлят. Буквата Ъ е хубава. Ако се изхвърли отъ употреба, българите ще закъснат. Буквата Ж казва, че преди да говори, човекъ тръбва да мисли. Преди да тръгнешъ на пътъ, мисли. Буквата Ж съществува само въ български езикъ. Богатъ е българският езикъ, но българите още не могатъ да си служатъ съ него. Въ буквата Ъ съ свързани заедно Божественият и човешкият принципъ. Въ думата славянинъ, сричката "Ава" означава Богъ, Баща. Значи, Богъ живе въ славянитъ, въ ония, които Го славятъ. Божествето е на славянитъ. Божествето е и на българите. Тъ ще оправяте всички народи, понеже въ тяхния езикъ е буквата Ъ - кръстътъ, търпението. Тая буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинътъ казва: "Азъ зная да събирамъ доброто и злото, да ги примирявамъ". Нъкои пишатъ тая буква по два начина - Ъ и Ѓ. Както и да се пише, тя означава едно и също нѣщо. Знакътъ Ъ е на сърцето, а Ѓ - на ума". (Вж Младежки Окултенъ класъ, ХХIII година, 14 Лекция, стр.245-246, изд.1947 г., София)

Другъ пътъ, Учителът казва: "Защо въ българския езикъ изхвърлиха **И** ? И други букви изхвърлиха. Питатъ: "Защо е въ български този малъкъ еръ - Ъ?" Нъкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но нъкои букви не тръбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шестъ струни е по-хубава. Ако имашъ една арфа, не четири, но 36 струни тръбватъ". (Вж Обицъ Окултенъ класъ, ХХ година, 6 Лекция, 1997 г., София)

Учителът дойде въ България и предаде Словото Божие чрезъ Небесния знакъ и писа съ Небесния знакъ. Ето защо днесъ, повече отъ всъкога, е потърбено Словото на Великия Учителъ да бѫде предадено чрезъ Небесните знаци,

за да дойде Божието благословение и Божията ръжка да закриля българския народъ.

“Въ началото бѣ Словото. И Словото бѣ у Бога. И Словото бѣ Богъ”.

За Словото, Учительть казва:”Противоречията въ живота идатъ ту отъ новия граматически строежъ на нашата речь, ту отъ онѣзи логични възприемания на нашиятъ умъ, ту отъ онѣзи етични мѣрила, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогични правила, съ които си служимъ съ живота. Всички тия нѣща водятъ къмъ невѣрни изяснения. Помните, че въ това, което ви говоря, всѣка дума има опредѣленъ смисъль. Ако азъ употребявамъ опредѣлена дума, то азъ търся нейнитѣ вибрации, защото думитѣ се опредѣлятъ, както се опредѣлятъ слънчевитѣ лжчи. Вие не можете да произведете опредѣленъ цвѣтъ, ако не можете да произведете вибрациитѣ, които отговарятъ. Напримеръ, ако говорите за една добродетель, то вие трѣбва да възпроизведете вибрациитѣ, които отговарятъ на тази добродетель, и тогава чакъ ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна реална Истина, която се проявява въ живота. Великитѣ Истини ще бѫдатъ тогава достojни за човѣка, когато той ще изучи законитѣ на Свѣтлината и нейнитѣ влияния върху човѣшкия организъмъ, както влиянието на различнитѣ цвѣтове”. (Вж “Изгрѣвътъ”, т. II, стр. 28, изд. 1995 г., София)

*Върваме и се надяваме, че ще ни подкрепите духовно въ начинанието ни да издаваме Словото споредъ официалния правописъ на българския езикъ до 1945 година. Необходимо е едно уточнение: Въ лекциитѣ отъ настоящето издание сѫ използвани скобитѣ (), въ които коректоритѣ, безъ да измѣнятъ смисъла на изреченията или мисълъта, а само за изясняване сѫ допълвали съюзи, частици, членувания и пр., съ което да не се нарушава автентичността на Словото. Съ знакътъ * сѫ отбелязани рѣдки, оstarѣли и чужди думи, които сѫ пояснени въ речникъ накрая на*

книгата.

Забележка: Въ първи томъ на годишнината “Всъки денъ по една добра мисъл”, навсъкоже думата “карамфилче” да се чете “каламфирче”.

Отъ издателитъ

Всъко Божие Слово е опитано.
То е щитъ за тѣзи, които уповаватъ на него.
Не притуряй на неговите думи,
а да те не обличи и се покажешъ лъжецъ.

Прим. 30; 5, 6.

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

Добрата молитва.

Мисли, право мисли.

Махаръ Бену Аба.

Ще говоря за Учение и служение.

Тръбва да се освободите от превзети възгледи. Запримъръ: къртътъ има превзетъ възгледъ, че където ходи - мисли, че тръбва да рови земята. Мисли, че който не знае да рови, той нищо не може да постигне. Една мода е да се учи. Онзи човекъ, който не знае да се учи, не знае какъ да служи. Сега нѣщата, които сѫ вънъ и вътре въ човека, сѫ гве нѣща различни. Като се говори за любовта, казвате: "Външна любовъ и вътрешна любовъ". Но нито външната, нито вътрешната любовъ е още съвършената любовъ, която се проявява. Физическата любовъ е отвънъ, духовната е отвътре, Божествената е и отвънъ и отвътре - обединява и гвете въ едно. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа, но и мячна работа е. Вие правили ли сте разлика въ говора? Запримъръ: като говорите - да давате внимание на всѣка дума, която произнасяте. Нѣкой пжътъ говорите за любовта, но толкозъ обикновена е тази дума, че нѣма никакъвъ смисълъ. После, разлика има между любовта и обичъта. Любовта дава потикъ, а обичъта дава условия. Да обичашъ и да любишъ - то сѫ гве различни нѣща. Но то е пакъ неразбрано. Сега ти не може да учишъ, ако нѣмашъ любовъ. Какво значи да нѣмашъ любовъ? За да ядешъ, тръбва да имашъ нѣщо, да ти е дадено. Какъ ще ядешъ, ако нѣмашъ какво да ядешъ? Казвашъ: "Да ядемъ". Тръбва да има нѣщо. Не е, каквото и да е да ядешъ. Ако ядешъ - да ядешъ на свѣтъ, каквото е най-хубаво, което Богъ е създалъ.

Сега учениците от гвата пола правятъ по една пог-

рѣшка. Адамъ направи една погрѣшка и Ева направи една погрѣшка. Адамъ стана причина да се яви Ева въ рая, когато още не ѝ бѣше времето за рая. Ти влизашъ въ училището да учишъ музика, но умътъ ти е на друго място. Нѣкой, като седне на пианото, си въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мѣжно е да се свири? Знаете колко мѣжно е да се говори. Всѣкога сумитѣ, съ които си служимъ, не ги избираме. Азъ често слушамъ една сестра, която казва: "Всѣко нѣщо си има причина". Но казвамъ и обратното! Всѣка причина има свои последици. Всѣко нѣщо си има причина, но това не е цѣлата истинна, всѣка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвѣнь отъ последствията. И последствията не може да се познаятъ отъ причината.

Сега на всички Ви трѣбва единъ методъ за работа. Да се учи и да служи човѣкъ. Има единъ обикновенъ процесъ въ яденето. Ти не може да ядешъ, ако нѣмашъ единъ помикъ отвѣжtre, ако гладътъ не изва у тебе - яденето ще бѫде безпредметно. Трѣбва да имашъ единъ вжтре-шень помикъ, че онова, което ядешъ, да ти е приятно. Щомъ ядешъ и не ти е приятно - нѣмашъ гладъ. Често казватъ: "Да служимъ на Бога". Но служенето на Бога, днесъ го считатъ единъ товаръ. Всѣки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме служенето на Бога като единъ, който се е оженилъ, като една жена, която се оженила и не може да погледне на другите мѣже. Само единъ мѣжъ трѣбва да гледа. Възможно ли е само единъ мѣжъ да гледа? Ще ѝ се роди едно мѣжко дете, после - този мѣжъ има баща, има братя. Казва: "Другъ мѣжъ да не гледашъ". Какъ? Баща му ще погледне, братата му ще погледне. Каква е философията "другъ мѣжъ да не погледне"? Правъ е мѣжътъ. Какво подразбира мѣжътъ "други мѣже да не гледа"? Мѣжътъ казва, че той не иска тя да гледа други мѣже. Жената не иска той да гледа други жени. Разбирамъ сѫщността каква е на идеята. Сега погрѣшката, отъ какво прозтича, на Адама? Азъ съмъ каз-

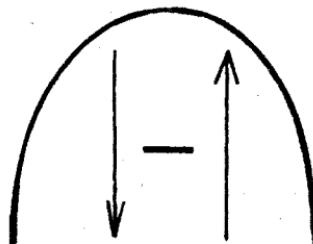
валъ и другъ пътъ. Адамъ бѣше голѣмъ зоологъ. Първи-
ятъ зоологъ въ свѣта бѣше Адамъ. Понеже бѣше автори-
тетъ, когото Богъ създаде, всичките животни ги прека-
ра предъ него като предметно учение и веднага той имъ
тури имена. Той избра отъ тия животни кои да му служа-
тъ и си създаде цѣли стада. Но той забеляза, че живот-
ните сѫ по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че
тѣ животни сѫ по-щастливи, отколкото той. Той забеляза, че
чуди, да философствува, да мисли защо Господъ е направилъ
животните по-щастливи, а не го направилъ самъ въ рая. "Какъвъ е дѣлбокиятъ смисълъ?" - започна да философст-
вува. Но една мисълъ се явила въ него. Тогава Писанието
казва: "И видѣ Богъ, че не е добро човѣкъ да бѫде самъ".
Той имаше работа да се разговаря съ Господа, но той по-
жела пътятъ на животните, забрави Господа. Казва: "Гос-
поди, има нѣщо, което мене не ми достига. Ако туй ми го
даде Господъ - всичко ще тръгне напредъ". Животните,
които ходятъ по-щастливи ли сѫ? Всичките не-
щастия произтичатъ отъ грешката. Фаталното, скандал-
ното число е грешката. II - какво е това? За да стане грешка,
какво му трѣбва? I - I = 0 ; I + I = 2 Тия въпроси, които
засегамъ, сѫ щекотливи. Изисква се трезвъ умъ. Всички
мислите, че този е съвършенъ животъ, че не искаме да се
освободиме отъ него. Малкото дете не трѣбва ли да се
освободи отъ живота на първата година? Каквото прави
на майка си първата година, мислите ли, че всичко е bla-
гоприлично? Казва: "Моето ангелче". Но какво ангелче?
Ангелчето прави нѣща, които не сѫ благоприлични. Погрѣ-
шките, които прави нейното ангелче, тя ги покрива.
Майката казва: "Нѣколко години съмъ му прала пелените".
Не само човѣкъ, но и птиците, лястовичката, като из-
мѣти малкото пиленце, бащата го дойде, и майката сѫщо,
турята човѣката на задницата на малкото, взематъ не-
чистотията въ устата и го изнесатъ вънъ отъ гнѣздо-
то. Майката учи малкото, че не трѣбва да оставятъ не-
чистотии въ положката*.

Всъка една мисъль, която не е добре организирана, всъко чувство, всъка постежка, която не е добре организирана, иматъ известни нечистотии, които образуватъ всичките тия отрови, отъ които съвременното човечество страда. При сегашните условия, какво тръбва да правимъ? Тръбва да се прави нѣщо. Къртътъ, като го питашъ какво тръбва да се прави, той казва, че тръбва да се рови. Ако питашъ птицата какво тръбва да се прави, казва, че тръбва да се хвърка. Ако питашъ рибата какво тръбва да се прави, казва, че тръбва да се плава. Човѣкъ, ако хване занаята на кърта, той по нѣкой пътъ прави такива дунки. Но именно тия дунки, които той прави, колко нещастия произвеждатъ. Но се ще намѣрятъ нѣкое извинение, че е потрѣбно. Да кажемъ, че сега изравятъ въглища отъ земята. Казватъ, че сѫ необходими за неговата индустрия. Не е само това. Ако човѣкъ бѣше подигнатъ, нѣмаше защо да рови земята. Горе пространството е пълно съ енергия. Ако знаеше да снеме тази енергия, пъкъ тя толкоз лесно може да се снеме, нѣмаше нужда да ходи долу да коне. Ако би разбиралъ законите, нѣмаше защо да се оре земята, както сега. Като оре земята, като изважда житото, онѣзи, които взематъ това жито, искатъ да се подигнатъ съ 10-20 стотинки центъ на житото и като иматъ милиони килограми жито - да забогатяватъ и да си уредятъ живота. Отъ хиляди години хората се си уреждатъ живота. Казватъ: "Да се уредимъ". Сега и вие имате сѫщата идея. И вие се уреждаме. Знаете ли следъ 100 години кѫде ще бѫдеме? Сега казвате: "Да си поживѣемъ". Хубаво е да се живѣе, но тръбва да знаемъ какъ да живѣемъ. Наскоро четохъ една психология въ младите момичета, (които), като се отчаятъ отъ живота, иде имъ на умъ да взематъ сода каустикъ и да я изпиятъ. Туй момиче, като страда, защо ще вземе сода каустикъ? Мисли, че като погълне тази сода - ще се уредятъ работите. Знаешъ колко мѣжно се умира, като е погълналъ човѣкъ сода каустикъ. Вие, като Ви стане ло-

шо, току вземате сода каустикъ. Васть по нѣкотъ пжть ви харесвамъ. Толкозъ промѣнчиви сте въ характера. Има нѣщо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държатъ мекичко - хубаво, но щомъ ви пипнатъ нѣкоже - обърнете цѣлия свѣтъ, веднага обърнете другия листъ. Често дойде нѣкоя сестра и ми хвали друга. Не се мине много време и дойде, и ми казва: "Азъ съмъ се лъгала, тя е такава, тя е онакава". Дойде другата, тя пъкъ ми казва: "Тя е такава, тя е такава". Казвамъ: Че е такава - такава е. Такива бѣхте въ рая, такива сте сега. Всѣка жена, която е учила ботаника, знае отровните растения и може да те отрови. Всѣки мжжъ, който е зоологъ - той знае да коли. Той, като те хване, не се спира. Започне, на това отрѣже гърлото, на онова отрѣже, на този извади маслопю. Казвамъ: "Човѣкъ е много благороденъ, направенъ е отъ Бога по образъ и подобие Божие". Той казва: "Не-ка да имаме любовь. Съ любовь трѣбва да се яде една кокошка". Хубаво, "съ любовь" какво азъ разбирамъ? Че като ямъ кокошката, тя да ме обича и азъ да я обичамъ. Азъ ямъ съ любовь, но кокошката не ме обича. Тя, като влѣзе въ мене, започне да рови въ мене. После въ всички вѣрвания, навсѣкоже има една лъжа. "Бѣла лъжа" азъ я наречамъ. Наблюдавалъ съмъ и въ града, навсѣкоже заколятъ една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго и на малкото момиченце гадатъ шията, понеже най-малко месо има. Казвамъ: "Ти яжъ шията, за да се научишъ да шиешъ". Тя, горката, чопли, чопли. Питамъ: Като яде шия, ще се научи ли да шие? Който яде шия, ще се научи ли да свири? Ако той не е роденъ съ дарба да шие, ако не е роденъ съ дарба за музика, той може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивачъ не става. Казвамъ: "Ти, като се помолишъ - всичко ще стане". Така не се вѣрва. Той трѣбва да е роденъ. Какво значи молитва? Молитвата е вѣтрешенъ потикъ на една вѣтрешна любовь. Туй, което обичашъ, ти като насочишъ погледа си къмъ него - молитвата е отиване, слизане къмъ онзи

предметъ, когото обичашъ. Ти не може да обичашъ единъ човѣкъ, ако не може да влѣзешъ въ неговото положение, да разгледашъ живота, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичашъ, си горе, ти седишъ по-високо. Ако ти не слѣзешъ при него - не го обичашъ и, ако долниятъ не се качи горе - и той не те обича. Ти седишъ високо, той, като те обича, ще се качи при тебе. Сега защо винаги слизането е по-лесно отъ качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посаждате едно семе въ земята. Какъвъ резултатъ дава? Значи, слизате - туряте семето въ земята. Семето вече има желание да възлѣзе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слѣзалъ, ако не възлѣзе - то не те обича. Щомъ те обича - то ще израстне нагоре. Иде вече подражанието. Нѣкой те подражава. Какво ще подражавашъ? Ще подражавашъ любовната на онзи, който вече те обича не въ сѫщия смисъль ти да слизашъ по-долу, но трѣбва да се качвашъ нагоре. Единъ трѣбва да слизи, другъ трѣбва да се качва. Разбирайте този законъ.

Сега представете си, че имате едно келяво*, това е

колелото, долу имате вода и по това колело сѫ наредени кофии. Като се напълнятъ тия кофи, кататъ се нагоре и после се излива тази вода. Тия кофи се обръщатъ надолу. Този, който слизи - слизи, за да почерпи нѣщо и да изнесе. Този, който възлиза нагоре, е почерпилъ нѣщо. За да слизашъ при бедните, не само ще слизашъ, но трѣбва да вземешъ нѣщо, като излизашъ нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нѣщо. Ако не почерпите знание, тогава е безпредметно вашето слизане. Вие сте млади, ще останете. Не знаете защо бѣхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари. Не знаете защо се очаквате, защо народихте деца. Казвате: "Господь така напредиъ свѣта".

Хубаво азъ направихъ гве нѣща. Казвамъ: $1+2+3+4+5=15$. Този резултатъ какво означава въ да-
дения случай? Едно е положително, 5 е отрицателно. Ед-
ното е положително, трбва да даде нѣщо отъ себе си.
Имате човѣшката устна - горната бърна* е положител-
на, долната е отрицателна. Често хората обичатъ да се
цѣлуватъ. Говоримъ за цѣлувката. За мене цѣлувката е
обмѣна на енергии въ природата. Горната устна е на
мжка, долната е на жената. Долната е женска, горната
е мжка. Когато се цѣлувате - мжкъ съ мжкъ се цѣлува и
жена съ жена се цѣлува. Ти, като цѣлувашъ единъ мжкъ -
цѣлувашъ неговата жена, и мжкътъ, като те цѣлува - той
цѣлува мжка. Сега вие мислите, че трбва да се жените.
Какво разбираме подъ думата "женене"? На български та-
зи дума "женене" значи посѣтото, което е усрѣло, трбва
да ожене, да се събере плода. Вие подразбираме "да се оже-
ни" - да вземе една жена. Единъ мжкъ, като вземе една
жена и една жена, като вземе единъ мжкъ - какво добива-
тъ? Ако цигуларътъ вземе цигулката - той свири. Кога-
то цигулката я взематъ - тя иска да свирятъ на нея.
Трбва да се образува една вѫтрешна връзка между мене
и цигулката. Тази връзка въ какво седи? Че азъ трбва да
зная да разклащамъ жиците на цигулката. Жиците трбва
да знаятъ какъ да разклащатъ въздуха. Тогава се образу-
ва единъ тонъ, може да го възприемешъ чрезъ ушите. Каз-
ватъ, че този е единъ добъръ свирецъ. Сега вие свирите
на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигул-
ка, да видите колко е мжчно да вземете вѣренъ тонъ. Вие
имате вашия ларингъ*, имате и жици тамъ, трбватъ
ви години да се научите какъ да ги съкратявате. Защото,
ако не знаешъ какъ да съкращавашъ, нѣма да можешъ да
пѣешъ. И тогава другите нѣма да бждатъ доволни. Има
известни думи, следъ като ги изкажешъ - иматъ точно
отрицателенъ характеръ. Запримѣръ: Щомъ на единъ чов-
ѣкъ вие не сте му говорили нищо за любовта. Казва-
те: "Азъ ви обичамъ". Този човѣкъ обрне гръбъ. Щомъ ка-

жешъ нѣкому, че го обичашъ - този човѣкъ започва да се съмнява въ тебе. Защото вие отдавляте любовта отъ живота. Дави се единъ човѣкъ, ти го извадишъ, нѣма какво да му говоришъ, че го обичашъ. Той самъ съзнава. Боледува единъ човѣкъ, ти му помагашъ. Нѣма защо да му казвашъ, че азъ те обичамъ - затова ти помагамъ. Тѣ сѫ празни работи. Ще хванешъ здравия човѣкъ, казвашъ: "Азъ те обичамъ". Здравиятъ човѣкъ, като го обичашъ, каква нужда има отъ тебе? Здравиятъ винаги подразбира, че ти искашъ да вземешъ нѣщо отъ него. Като говоришъ за любовта, винаги разбира: "Имашъ ли нѣщо да ми дадешъ?" Сега въ синца ви се зараждатъ противоположни процеси. Заражда се единъ вѫтрешенъ процесъ. Казваме, че всички тъ хора сѫ създадени отъ Бога. Въ Писанието се казва: "Въ началото Богъ създава небето и земята, а земята бѣше неустроена". Ние подразбирате, понеже човѣкъ е създаденъ отъ Бога - мислимъ, че е съвършенъ. Не е така. Човѣкъ не е устроенъ. Човѣкъ въ днешната форма е неустроенъ. Мислимъ, че е създаденъ отъ Бога. Това не показва, че е съвършенъ. И земята Господъ създава, но бѣше неустроена. Тогава дойде процесътъ на усъвършенствуването и Богъ започна да устрои земята. Богъ създава човѣка. Два начина има. Единиятъ го създава по образъ и подобие, следъ туй създава другиятъ отъ пръстъ, отъ една по-проста материя. После въ Писанието има и друго положение. Родениятъ отъ Бога. Родень отъ Бога и създаденъ отъ Бога сѫ две различни идеи. Създаденъ отъ Бога, но има още дълго време работа. Всички тъ страдания, които изпитвате, сѫ, защото още не сте устроени. Сега Господъ строи този свѣтъ. Минавате презъ нѣкои страдания и казвате: "Защо е туй изкушение?" Да допуснемъ, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голѣмото изкушение въ свѣта, сѫ паритъ. Яденето е голѣмо изкушение и женитѣ сѫ голѣмо изкушение. Три нѣща има за изкушение. Мжжетѣ сѫ изкушение, и женитѣ сѫ изкушение, и гецата сѫ голѣмо изкушение. Три нѣща има, които

сж изкушение: можем сж голъмо изкушение, женитъ сж голъмо изкушение и децата сж голъмо изкушение. Трбва да намѣримъ вжтрешната връзка. Вие сами може да си създадете едно изкушение въ свѣта - умъ. Ако човѣкъ стане много уменъ, мисли, че всичко разбира, казва: "Този невежа, онзи невежа". Тѣзи работи азъ ги разбираятъ. Ако дойде до любовъта, се заражда друго противоречие. Казва: "Като мене нѣма другъ да обича". Съгласенъ съмъ, че другъ като васъ нѣма да обича. Както ти мислишъ, другъ нѣма да мисли като тебе. Ти си единственото цвѣте, като тебе нѣма друго. Другъ казва: "Както азъ постъпватъ, другъ нѣма да постъпва". Ако азъ съ своите постъпки влизамъ постоянно въ дисхармония съ окръжаващите, кѫде е причината - или въ мене, или въ срѣдата? Може да има и въ срѣдата, не може само азъ да съмъ причината. Ако единъ човѣкъ, който нѣма знание, който ме обича, може да ми създаде неприятностъ. Ако азъ съмъ въ училището и той дойде, и каже: "Я напусни това училище, азъ съмъ намислилъ да ти купя дрехи, да се облѣчешъ". Кое е по-хубаво: да идешъ дрехи ли да ти купувашъ или да учишъ? Мнозина ще напуснатъ класа да си купувашъ дрехи. Мислите ли, че като се облѣчете хубаво, ще учате? Най-способните ученици не сж онѣзи, които сж хубаво облѣчені. Най-доброятъ цигуларь не е, който е хубаво облѣченъ съ фракъ*, съ бѣла жилетка, съ бѣла връзка, съ пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лжка - не може да свири. Като тегли лжка - нѣма тонъ. Напъва се, напъва се - нищо не излиза. Казвамъ: То не помага. Гледашъ другъ - скромничко облѣченъ, но свири хубаво. Като свири този музикантъ, само музиката седи въ съзнанието му. Миналата вечеръ бѣхъ на единъ концертъ, свири две парчета отъ Паганини, майсторъ, младъ цигуларь. Но казвамъ: Колко време му е взело да взема вѣрни тонове, да ги взема и двойни, и тройни акорди* туй вѣрно, пъкъ и подражанието изважда различни тонове. Нѣкои мислятъ, че е лесна работа. Много трудна работа е. Казвамъ: Ако всички тѣ

хора (сж) такива майстори, като него да свирятъ. Най-първо излиза непозната цигуларь, публиката го гледа, но изсвири Паганини (и) всички започнаха да ржкоплѣскатъ. Отвори се и той, и всички се отвориха, но знае да свири. Ако не знае да свири тъй хубаво, публиката нѣма да се отвори. Свѣрши се концерта, не ставатъ, седятъ всички, не си отиватъ. Единъ седи до мене и казва: "Българинътъ, докамо не извади нѣщо вънъ отъ програмата, не си отива". Тамъ имаше единъ господинъ, доста благороденъ човѣкъ, но потиснатъ отъ жена. Толкозъ чувствителенъ, толкозъ нервенъ. Тя седи, по межка линия върви, единъ генералъ. Следъ като свири този цигуларь, малко му стана весело, забрави жена си, забрави генерала, започна да гледа весело, да ржкоплѣска, обтегна се лицето, дойде на себе си.

Та казвамъ: Божествената мисъль трѣбва да дойде, както този цигуларь, да влѣзе и да се отвори човѣкъ. Но трѣбва ушитѣ да се отворятъ, да не сж тъй загъхнали. Азъ бихъ желалъ да се учите. Като говоримъ за любовта - да ти е приятно. Като говоришъ за любовта, този човѣкъ да ти каже: "Я ми кажи думата какъ бѣше?" Ти слушалъ ли си нѣкой да казва думата "Любовъ" и тебе да ти е приятно? Нѣкой говори за Господа, но думата не е приятна. Какъ се произнася думата "Любовъ"? Първо: Въ Любовта, ако ти не слизашъ надолу - не може да любишъ. Ако седишъ на стола и казвашъ: "Азъ не ви любя" - никаква любовъ не е това. Ти трѣбва да станешъ отъ стола и по стълбата нагоре, надолу - това е любовъ. Ако ти не си готовъ да слизашъ надолу - никаква любовъ не е. То може да е всѣкакво чувство. Щомъ като кажешъ "Любовъ", трѣбва да имашъ разположение, да бѫдешъ готовъ да слизашъ въ най-долните мѣста да служишъ. Не само да имашъ желание, казвашъ: "Азъ ще слѣза долу". Още като кажешъ първата сричка "Ало" - долу да слѣзешъ. Сега вие можете да направите едно възражение: "Като слѣза, какво ще правя?" Човѣкъ, който започва да слиза, още като въз-

приеме първия знакъ на любовъта, А-то показва, че разбира любовъта - това сж гва Божествени лжча, които излизатъ отъ него. Тия гва лжча ще ме занесатъ въ най-хубавото място. Любовъта никога нѣма да ви заведе въ нѣкое мрачно място. Дето идеш тя - подобрява всичко. Любовъта, дето мине - всичко изглажда, всичко подобрява. Любовъта, като те зърне въ ада, адътъ не е адъ. Адътъ се превръща въ рай. Отдено любовъта излиза - всичко се превръща на адъ. Тамъ, дето любовъта влиза, всичко става рай. (Нѣкой) казва: "Азъ вече не го обичамъ". Адъ е вече. Казвашъ: "Азъ го обичамъ". Рай е. Ти казвашъ, че го обичашъ, а раятъ не е въ тебе. Питамъ: Любовъ ли е това? Любовъта носи най-хубавото, нищо повече. Сега казвашъ: "Какъ га обичамъ?" Тъй, както искаме въасъ да обичашъ. Всѣки отъ въасъ може да ги даде. Всѣки има програма. Ако ви попитамъ, какъ трбба да ги обичамъ - ще ми покажете програмата. Ще ми кажете да си отворя обятията, тъй да ги приема, кѫщата да биде освѣтена, съ най-хубави думи да ги посрещна, да ги дамъ вода да си измият краката, да ги дамъ хубаво угощение, презъ цѣлото време, докато сте били на гости, азъ да бъда доволенъ, отъ Вашето присъствие да бъда доволенъ.

Разправяше ми единъ българинъ. Единъ евангелски проповѣдникъ идеш въ село, тѣ го приематъ много добре. Това (е) действителенъ примѣръ, само за изяснение на идеята. (И) престои цѣла седмица. (Българинътъ) казва: "Отъ кѫде дойде?" - "Отъ село". - "Кога ще си ходишъ?" - "Кога дойдохте и кога ще си ходите?!" (Азъ), като дойде въ село, не го питамъ кога ще си ходи. Да остане (у) за по-дълго време". Сега има една малка погрѣшка. То е необмисленостъ. Проповѣдникътъ не е далновиденъ. Може да го пита, защото го обича, иска да знае дълго време дали ще седи, за да пригответи нѣщо.

Питамъ: Когато слънчевата свѣтлина слизатъ отъ слънцето, ще питашъ ли кога (е) излезла отъ слънцето и

кога е дошла при тебе, и кога ще си отиде. Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовта на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно. Колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е, че вие мислите, че онзи, който ви обича, че само при васъ ще седи. Законът седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подиръ него, че дето се спре той - и вие подиръ него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви, както това колело, което се върти - градината ще се полива. Туй е фигура на речъта. Сега, ако дойде някой при васъ, ще ви носи подаръкъ. Вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идатъ при мене, влъзло е като вода, всеки, който иде - носи ми нящо, понеже съ празни ръце да се идъло не може. Като дойде, ще ми даде пакетчето. То е една опасна работа. Ако съмъ сждия, дойде някой и ми даде една звонкова*, каже: "Господинъ сждия, имайте ме предъ видъ". Опасна работа. На единъ адвокатъ, като му турятъ въ ръжата - опасна работа е. Хубаво е подаръкътъ. Сега, като ми донесатъ нящо, някой пътъ не гледамъ, някой пътъ се интересувамъ. Отворя пакета, гледамъ какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по някой пътъ има и бонбони. Сега започвамъ да човъркамъ какви съ ябълки. Някой пътъ виждамъ - сбутани съ, намираамъ че е скържавъ*. Той, като ходиъ, гледалъ да намърши най-евтините ябълки. Някой донесе много хубави, царски. Казвамъ: На този се е отворило сърдцето. Тогава започна да ги чета колко съ. Азъ предполагамъ, че този е търсилъ най-евтините, възможно е да е търсилъ, но възможно е да е нямао по-хубави. Казвамъ: Ние правимъ заключението тъй, но може тия да съ най-хубавите, които (е) намърилъ. Казвамъ: Въ човѣка има доста съветници, които постоянно ти даватъ съвети. Казвамъ: Онази Божествена Любовъ, която се струи, която ни потиква къмъ учение - то е първото нящо. Чрезъ учението, чрезъ

храната, чрезъ въздуха, чрезъ Божествената свѣтлина, чрезъ пипането - то сж елементарни работи, отъ които човѣкъ започва да учи. После идатъ по-сложните процеси. Иде нѣкой човѣкъ, казвате: "Какво ми е донесълъ?" Всѣки човѣкъ, когато (го) срѣщате, ако разбирате закона - всѣки човѣкъ е носителъ на Бога. Но този, който е носителъ, може да бѫде положителъ и отрицателъ. Всѣки човѣкъ, като дойде въ кѫщи, като че донася благословение. Всѣки, като дойде, донася отъ тия влияния, които носи съ себе си. Нѣкой човѣкъ, който е боленъ или го гонятъ, той е недоволенъ въ себе си. Щомъ дойде въ кѫщи, той оставя своето недоволство.

Казвамъ сега: Първото нѣщо - трѣбва да се освободите отъ вашето недоволство. Една сестра ме питала и ви давамъ обяснение. Тя ме питала: "Зашо ме нападатъ тия нещастия?" Да ви дамъ едно малко обяснение. Представете си, че имате 4-5 орѣха, и тамънъ сте намислили да ги счукате, да ги изядете, идете единъ и казвайте: "Моля, дай ми тѣзи орѣхи да ги посадя". Ако вие сте човѣкъ на любовъта - ще ги дадете. Но, като ги дадете, ще настане недоволство въ васъ. Той казвай: "Дайте всичките орѣхи, вие можете и съ хлѣбъ само да прекарате". Тия орѣхи ще израснатъ и следъ години ще дадатъ плодъ. Въ васъ може да влѣзе съмнението: "Дали ще ги посѣ?" Въ Божествения свѣтъ нѣщата другояче седятъ. Ти като дадешъ нѣщо отъ себе си, ти придобивашъ. Всѣко страдание, което е минало презъ тебе - ти си първиятъ, който ще опиташъ неговия плодъ. Всѣко добро, което ти си направилъ - (ти си), който ще опиташъ плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първиятъ човѣкъ, който ще се ползвашъ. Ако сега страдате, отъ тия страдания вие ще се ползвате. Ако сега се радвате, пакъ вие ще се ползвате. Само че отъ какво произтичатъ страданията? Много просто. Азъ да ви дамъ едно обяснение. Страданията произтичатъ, че ние перемъ дрехите на нашите заблуждения, които сж се окалѣли. Що е страданието? Да оперешъ пре-

химѣ на заблуждението. Що е радостъта? Да об(а)ичашъ опраната дреха. Радостъта е да об(а)ичашъ опраната дреха. Страданието е да перешъ кирливат* дреха. Въ мя умъ тази идея така седи. Ти обичашъ нѣкого - ще му перешъ ризата. Ако при обличането на ризата и при прането чувствата сж еднакви - любовъта е съвършена. Ако при прането имашъ едни чувства, при обличането други - любовъта ти не е съвършена, защото въ кира* на любовъта, този киръ* ти носи благословение. Азъ бихъ желаъ да имамъ характера на любовъта. Като оперешъ една любовна риза, тази вода нѣма да я хвърлишъ, но като оперешъ ризата отъ онзи, който обича, кждето туришъ водата - благословение носи. Ако едно общество наръсиши - всичко ще тръгне. Съ нищо не може да се сравни. Такова е моето разбиране. На една риза опрана, (водата), макаръ да е кирлива, е по-чиста въ сравнение съ другата вода. Въ сравнение съ Божественото има нѣщо дисхармонично, но въ сравнение съ другата вода - тя е най-чиста отъ най-чистата вода на земята. Та казвамъ: При моите условия, както азъ разбирамъ нѣщата, когато пера ризата на любовъта - радвамъ се. Когато обличамъ - пакъ се радвамъ. И едното, и другото носи благословение. Понеже, следъ като я нося тази риза, следъ като (е) седѣла у мене - тя е изтеглила онова, което ми е непотрѣбно. Всѣка Божествена риза ще извади отъ тебѣ онова, което е непотрѣбно и ще остави потрѣбното. Този, който пере любовната риза - той се ползува. Всичките гени сж станали гени, понеже знаеха какъ да ператъ. Всичките талантливи стинаха талантливи, понеже знаеха какъ да ператъ ризата на любовъта. Обикновените хора сега се учатъ какъ да ператъ дрехата на любовъта. Две нѣща да знаешъ: да перешъ и да обичашъ. Адамъ не се научи какъ да си облича ризата и Ева не се научи какъ да облича ризата на любовъта. Всичката погрѣшка (тамъ) седеше. Вие представяте ли си какъ занесе Ева плода на Адама? Каква идея имате - какъ му занесе? Ржката ѝ бѣше нечиста. Погрѣш-

ката бъше тамъ, че тя, преди да занесе плода, тръбваше да си измие ржцетъ и после да го занесе. И мжжътъ не си изми ржцетъ. Всъки, който прави престъпление - той го прави съ немити ржце. Когато ржцетъ съ мити - престъплението не се прави. Но и доброто не можешъ да направишъ, ако Вашите ржце не съ мити. Щомъ съ мити ржцетъ - ще направишъ добро, щомъ не съ мити - престъплението е неизбежно. При Ева престъплението е микропсихическо. Въ какво седеше престъплението? Ева само погледна този плодъ и като го погледна - изкущението дойде. То дойде отъ очите. (Тя) казва: "Хубавъ е този плодъ. Има нѣщо тукъ". И второто престъпление седи, че тя го попипала, погледнала го, пипнала го и го изѣла. Занесе на мжжа си и той яде. Вие казвате: "Защо Ева направи това?" Азъ Ви питамъ: Защо носите въ сърдцето си едно неприязнено чувство къмъ нѣкого? Не е ли този плодъ на познанието (на) доброто и злото? Имате вжтре едно чувство лошо, то е отъ плода на дървото на познанието и доброто. Или имате съмнение, или безвѣрие - то е същиятъ плодъ. Туй, което мислите за единъ човѣкъ, да е вѣрно. Туй, което мислите за единъ човѣкъ, когото обичате, да е истина. Какъ ще му кажешъ? Имате едно малко подозрение. Какъ ще му кажете? Ако не знаете какъ да му кажете - мѣлчете. Ако искаме да му кажете, какъ ще му кажете? Представете си единъ, който направилъ едно малко престъпление. Кацнала една муха и си оставила визитната картичка на бѣлата му дреха. Питамъ: Какво тръбва да кажете на този, който носи това петно? Азъ, ако бѣхъ на Вашето място, ще минемъ покрай единъ изворъ, ще извадя кърпичката си, ще (я) потопя въ извора и ще кажа: "Чакайте малко". Нѣма да му кажа: "Ще Ви направя една малка услуга". Ще го изчистя безъ да му кажа, че муха е кацнала. Като изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата. "Какъ пѣтъ мухата да кацне и да остави петно? Кѫде е тази муха? Азъ ще ѝ откѣжна главата". Мухата направила едно престъпление, че кацнала.

Но ти, като ѝ откъснешъ главата, ще направишъ по-голъмо. Ти си във едно изкушение. Въ духовния свѣтъ сѫществува друго. Азъ като облѣка бѣлата дреха, има една течностъ, (съ която) като наквася дрехата - мухитѣ седятъ на около два-три метра, не се приближаватъ. Не може да кацатъ. Щомъ мухитѣ кацатъ на дрехата, показва, че съмъ нѣмалъ тази течностъ. Щомъ ти направишъ една погрѣшка - ти се извинявашъ. Като облѣчешъ новата дреха, ще туришъ тази течностъ отгоре.

Наскоро ми разправѣха единъ опитъ. Две сестри има тукъ, не се обичатъ. Не че не се обичатъ, но и гвѣтѣ сѫ користолобиви, глѣятъ една ябълка, не искатъ да я раздѣлятъ. Едната казва: "Тази ябълка е заради мене". Другата казва: "Тази ябълка е заради мене". Казвамъ на едната: Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата. Другата започна да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започне да плаче, казвамъ: Направихъ една погрѣшка, на тебе се пада ябълката. Веднага лицето ѝ просвѣтне. Нито въ единия, нито въ другия случай е права. Азъ ви давамъ това само за изяснение, психологически гледамъ на нѣщата, тъй както Богъ гледа. Докато дойде да проникне въ Васъ Божествената мисъль, презъ колко срѣди ще мине, тази мисъль ще се пречупи. Една мисъль считате Божествена, но не е Божествена. Наредили се други съзнания. Имате едно съзнание, презъ което минава Божествената мисъль. Вие трѣбва да знавате какъ да освободите Божествената мисъль отъ нейните опаковки. За да разберете една книга, (а) книгата е подвързана и трѣбва да отворите книгата. Да знавате какъ да четете тази книга. Да има, да намѣрите коментаторъ, да намѣрите смисъла на думитѣ. Първото нѣщо: Щомъ искате да учите - свѣтлина ще дойде въ Васъ. Щомъ служите - силата ще дойде въ Васъ. Ако не идат свѣтлината - значи вие не учите. Ако сила не придобиваате - вие не служите. Въ служенето на Бога, човѣкъ силенъ става. Въ учението свѣтлината се придобива. Безъ уче-

ние свѣтлина не може да имате. Подъ думата "учение" вземамъ всичко въ живота, което трѣбва да научимъ. Да научишъ какъ да мислишъ, какъ да чувствувашъ, какъ да постижвашъ, какъ да готвишъ, какъ да се обличашъ, да ходишъ, да разбирашъ предмета. То е учение да оценявашъ малките работи.

Единъ денъ пжтувамъ съ единъ и приказвамъ върху единъ философски въпросъ. Минахме презъ една поляна съ цвѣти и азъ го спрѣхъ. Да внимаваме, да не стижчемъ тия цвѣти, ще ни държатъ отговорни. Престижлението нѣма да биде голѣмо, нѣма законъ, който да ни сѫди, но невидимиятъ свѣтъ ще каже, че сме хора невежи, не се учитъ. Спрѣхъ се. (Той) казва: "Какво сѫ намѣрили тукъ да цѣвнатъ? Тукъ ли се намѣри да цѣвнатъ на този пжть, презъ който ние минаваме?" - Ние пъкъ презъ този ли пжть трѣбваше да минемъ? Презъ друго място не можеше ли да минемъ?

Българитѣ, като казватъ "ало" - много омекчение има. "Ало" изразява учудване. Какъ бихте произнесли "ало"? "Любовъ"? Ами какъ бихте изпѣли думата "любовъ"? Сега целта е правилно да се научимъ да учитъ. Съ какъвъ тонъ бихте започнали? Да кажемъ, имаме една пѣсень, която започва съ "Любовъ". Имаме една пѣсень "Любовъ ме озари". Съ какъвъ тонъ почва? /Една сестра започна пѣсеньта. Изпѣ само думите "Любовъ ме озари"/. Така не се пѣ. Въ любовъта ти слизашъ надолу, а той възлиза нагоре. /Учителът пѣ "Любовъ ме озари"/. Като пѣешъ думата "любовъ" нѣма да възлизаши нагоре, но ще слизашъ. На горнитѣ нѣма какво да имъ пѣешъ. На тѣзи, при които слизашъ, пѣсеньта ти ще покаже. Като слизашъ, показва, че имашъ цель. Ти сега имашъ две противоположни идеи. Ти слизашъ надолу. Казвашъ: "Надолу слизамъ". Азъ казвамъ: Азъ слизамъ долу, за да ви помогна. Това е тщеславие. Надолу слизамъ, нося ти въжето. Тази работа ще се ureди. Всѣкога, когато сме спънати отъ известна ми-

съль, защото спънати сме въ ума, спънати сме нѣкой пжть въ сърцето, спънати сме въ своята воля. Всѣкога да имашъ единъ изходенъ пжть. Да кажемъ: Ако азъ бихъ ви казаль така - Всѣкога, когато ще правите нѣщо, да ме питате - колко отъ васъ ще ме питатъ? Ще ме питате, когато ще направите една погрѣшка. Тогава ще дойдете. Преди да сте направили погрѣшката, хичъ нѣма да ме питате. Като направишъ погрѣшка, ще питашъ още веднажъ, както въ музиката има камертонъ*. Не като направишъ погрѣшката, но преди да си направилъ погрѣшката - да си взелъ тона правилно. Всичкитѣ тонове иматъ съотношения. Ако всичкитѣ тонове не сѫ вѣрни, каква музика е? Въ истинската музика не можешъ да вземешъ първия тонъ фалившъ. Другитѣ, ако ги вземешъ фалишиби, първиятъ трѣбва да е вѣренъ. Ако първиятъ е правиленъ, и другитѣ ще бѫдатъ правилни. Ако първиятъ тонъ не е правиленъ, и другитѣ нѣма да бѫдатъ правилни. Когато говоря за мисълъта, разбирамъ, ако първата мисълъ ти е права и другитѣ мисли ще бѫдатъ прави. Ако първото ти чувство е правилно, и другитѣ ти чувство ще бѫдатъ правилни. Тѣ си хармониратъ. Подобното подобно привлича. Хармонията хармония привлича. Дисонансътъ* дисонанси привлича. Българитѣ иматъ една поговорка, която не е много хубава. Тѣ казватъ: "Краставитѣ магарета презъ деветъ баира* се намиратъ". То е отрицателната страна.

/Учителътъ пѣе "Любовъ ме озари". "Право, братко, мисли. Стани, стани, ти отъ леглото стани, така болестъта ще изгонишиъ"/. Всички трѣбва да се отличавате съ една мисълъ. Никога не допушайте въ себе си една лъжлива мисълъ, която нарушава мирътъ ви. Щомъ имате една фалища мисълъ, тя понижава температурата. Щомъ имате едно фалишво чувство, то понижава температурата. Може погрѣшката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава температурата. Щомъ дойдете до учението и служението на Бога, не да се самоосждждате,

азъ не съмъ за самоосъждането, но за постепенното по-добрение и изправление. Сутринъ, като станете, какъ започвате? Казвашъ: "Азъ искамъ да бъда добър ученикъ". Каквото и да ви се случи, ще кажешъ: "За добро е". Станешъ, времето е облачно. Кажи: "За добро е". Станешъ сутринъ, духа вѣтъръ. "За добро е". Станешъ сутринъ, кучетата лаятъ. "За добро е". Станешъ сутринъ, петлиятъ пъять. "За добро е". Станешъ сутринъ, температурата се промѣнила. "За добро е". Тамъ, дето Богъ присѫствува, всичко се измѣня. Ако кажешъ, че всичко е за добро, за добро ще се измѣни. Духа северень вѣтъръ, студено става. Духа юженъ вѣтъръ, ще кажешъ: "За добро е". Щомъ кажешъ: "За добро е", веднага любовъта започва да действува. Въ свѣта, ако вие не се научите да имате довѣрие въ любовъта, нищо не можете да постигнете. Сега вие още нѣмате довѣрие въ любовъта. Не че нѣмате довѣрие, но по нѣкой пътъ казвате: "Дали моята любовъ е правилна?" Казвамъ: Не си възприель любовъта, както трѣбва. Не че имашъ лошото желание. Нѣкой пътъ на нѣкога казвамъ така: Почекайте, имамъ работа. Казва: "Много бѣрзамъ, работа имамъ". Казвамъ: И азъ имамъ бѣрза работа. Ти бѣрзашъ и азъ бѣрзамъ. Коя работа е по-бѣрза? Мисля, че моята е по-бѣрза, ще почакашъ. Той иска азъ да направя една жертвя. Казвамъ: Може да направя една жертвя, но нищо нѣма да ти дамъ. Туй, което искашъ, нѣма да го получишъ, ако ти не си готовъ да чакашъ. Ако и азъ не съмъ готовъ да чакамъ - и азъ нѣма да получа. Господъ ти каже: "Чакай, чакай". Може да мислишъ, че много време ще мине. Нѣма да мине много време, ние сами продължаваме Божието благословение съ нашето колебание и недовѣрие. Той е много точенъ. Ако нѣма никакво раздъвояване въ любовъта, нѣщата ставатъ навреме. Щомъ започнешъ да се колебаешъ, Божията любовъ се забавя. Ние сме причина, контактъ не може да стане, Божието благословение не може да работи. Понеже законътъ е: Ти не можешъ да учишъ, ако не си свободенъ. Ученietо трѣбва да

произтича отъ пълната свобода, да имашъ лобовъ къмъ всичките преподаватели. Да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да уча". Като си боленъ - пакъ ще идешъ. И пари като нѣмашъ - пакъ ще идешъ. Нѣма препятствие въ свѣта, което може да те спѣне. Всѣкога трѣбва да учишъ. То е учение. И за закона на служението да не кажешъ: "Старъ съмъ, не мога да служа". Старите хора могатъ по-добре да служатъ, отколкото младите. Първото нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да учите. Второ нѣщо, за да се подмладите, трѣбва да знаете какъ да служите. Човѣкъ, който не знае какъ да се учи и какъ да служи, той не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичките хора постигатъ. Онѣзи, които сѫ се научили да учатъ, туѣ, което виказвамъ, трѣбва да го разбирате отвѣтре. Не само веднажъ, дваждъ, десетъ, 10-15 пъти да ви говоря. Не да опровергавамъ, защото сегашниятъ ви животъ е изразъ на вѣруюто, на учението на миналото, каквото хората сѫ учили. Писанието казва, че всички ще бѫдатъ научени отъ Бога. За да се научатъ всички отъ Бога, трѣбва да се учатъ и да служатъ. Запримѣръ: Ако азъ идвамъ и си кажа: Какво ще говоря на тия хора, нѣма да ме разбератъ. Вие станете сумринъ отъ леглото и кажете: "Пакъ трѣбва да се ходи". Като станешъ, да ти е приятно, че отивашъ. Да не кажешъ, че имамъ болка въ крака си. Ако и краката навсѣкѫде болятъ, да ти е приятно. Като вървишъ и като имашъ болка, да ти е приятно.

Тази, старата сестра, бѣха я заблудили. Казватъ й: "Ти си стара, да не ходишъ, стой си". Изпоплашила се тя и седи въ кѫщи. Казвамъ на една млада сестра: Да ѝ кажешъ да стане отъ леглото. Тя се оплаква, че имало нѣщо, нѣкѫде я болѣло. Тя като стане, казвамъ: Всичко ще се свѣрши. (Тя) казва: "Той, Учительтъ, да ме излѣкува". Какво ще я лѣкувамъ. Казвамъ ѝ: Станци, станци, нищо повече. (Тя) казва: "Да се премахне (болката)". Като ти кажашъ "Стани" - стани. Ако Господъ ти тури цѣлата

земя на гърба и ти каже “Стани” - стани, ще дигнешъ земята. Щомъ ти направишъ думата Му на две, тогава тази тежестъ ще те свърже. “Стани!” - и дигне земята. Ти стани, земята ще се дигне, като каже Господь. Господь ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станешъ, и земята става. Всичките мъжнотии, които сега носят, като станате - и мъжнотиите стават и тък се подчиняватъ. Няма болестъ въ свѣта, няма неприятностъ, която да се не подчинява на този законъ. Вжтре въ себе си не се колебайт. Казвате: “За друго прераждане, като дойдемъ втори пътъ на земята”. Оставете за друго прераждане, днесъ се преродете. Днесъ, въ единъ моментъ цѣлъ единъ животъ може да го измѣни. (Нѣкой) казва: “Сега не може, на 40 години съмъ, останарѣлъ съмъ”. Земята се е Въртела 40 години, че то е работа на земята, 40 години земята обикалъла. Ти колко пъти си обикалълъ около слънцето? Още една обиколка не си направилъ.

Имайте съвършената любовъ на съвършените мжже. Имайте съвършената любовъ на съвършените жени. Жени, които не се женятъ. Да имате съвършената любовъ на Духа. Да имате съвършената любовъ на душата. За мене, като кажа “съвършената любовъ на жената”, е се едно - или съвършената любовъ на мжжа, или съвършената любовъ на Духа, или съвършената любовъ на душата, или съвършената любовъ на Бога и съвършената любовъ на Господа. Или казвамъ: Съвършената любовъ на Вѣчния, Безпредѣлния.

Понеже заставаме предъ лицето на Господа - да благодаримъ за всичките Негови блага, колко е билъ внимателенъ къмъ насъ. Ако Той не би ни пазилъ, не зная какво би станало. Да Му благодаримъ не общо, но всѣки единъ отъ насъ да благодари колко богатство Господь е внесълъ въ Вашите глави. Какво богатство носите въ Вашето сърце и какво богатство седи въ Вашите тѣла - ще Му благодаримъ. Тогава нѣма да бѫдете болни, сиромаси. Ще се радвате, че имате отличенъ умъ, отлично сърце и има-

те отлично тѣло.

Учение и служение. /Учителъть пѣ “Любовь ме озари”/.

Да изречемъ онзи стихъ: ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ. /Три пѣти/.

XX година

18. Лекция на Общия Окултенъ класъ

5 февруари 1941 г., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

ПРАВЪ ПЖТЬ

*Отче нашъ.
Вениръ Бениръ.*

Разликата между правиятъ и кривиятъ пжть. По какво се различаватъ?

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, ами не е бѣла? Нѣкой пжть не е хубаво да работи съ бѣли дрехи, защото, ако речешъ да работишъ съ бѣли дрехи, трѣбва да ги перешъ по десетъ пжти на денъ. А пъкъ чернитѣ, не е така. Има нѣщо, което е полезно въ гадения случай. Казвате: "Черенъ цвѣтъ". Черниятъ цвѣтъ е полезенъ, едно ограничение. Имате една материя, което е прозрачна. Полезнитѣ нѣща сѫ относителни. Имате една прозрачна материя и имате друга, непрозрачна. Кажете въ какво седи лошевината? Лошевината е, че като дойде свѣтилната, едната материя я задържа и казва: "Тукъ нѣма да влизашъ". Прозрачната материя казва: "Тукъ ще влѣзешъ". Питамъ: Тази, прозрачната, материя има ли съзнание? Тукъ вече се е намѣсиъ човѣшкиятъ духъ. Природата създала тия неудобства на човѣка, иска да развие неговия умъ.

Сега религиознитѣ хора казватъ: "Господъ ще нареди всичко". Всичките хора казватъ: "Ние ще наредимъ всичко". Казвате: "Тѣ не сѫ прави". Прави сѫ. Ние ще наредимъ всичко и Господъ ще нареди всичко. Господъ ще нареди всичко, което Господъ е създалъ. Ние ще наредимъ всичко, което ние сме създали. Ти създавашъ нѣщо, искашъ Господъ да го нареди. То е твоя работа. Което Господъ е създалъ, Той него ще нареди. Често човѣкъ влиза въ стълкновение съ себе си. Иска нѣкому работи Господъ да ги нареди. Пъкъ тѣ сѫ човѣшки работи. Казвамъ: По нѣкой пжть вие не знаете какъ да си съзгадете занимание. Запримѣ-

ръ: въ какво седи заниманието на кърта? Цѣлъ денъ ходи и рови. Еднообразие. Нему му е дотъгнало, но и той не знае какво да прави. Къртътъ, като философствува, казва: "Защо Господъ ме е турилъ тукъ да ровя, дотъгна ми. Нѣмаше ли друго нѣщо да правя, друго нѣщо да стане отъ мене?" Кой му е кривъ? Другъ примѣръ, тѣ сѫ специални примѣри. Нѣкой пжть има специални нѣща, които не трѣбва да ги вземаме за общи. Нѣкоя мома, като душа се моли на Господа да се яви красива на земята. Щомъ е красива, започва да се приближаватъ хората. Погледнешъ - подиръ красивата мома тръгнали. Ако тръгнатъ красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не тръгнали нѣкои черни, сополиви, своеенравни. Тѣ мислятъ, като погледне на тѣхъ, че ще ѝ стане приятно. Кой е кривъ? Тя се чуди защо сѫ тръгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генераль, князъ, разполага. Всички мислятъ, че красивата мома разполага. Понеже е толкозъ красива, има какво да даде. Но тя има само външна красота, която привлича. Има една красота, която не се губи. Има красота, която се губи. Често очитѣ и тѣ иматъ такава красота. Като погледнешъ очитѣ на нѣкого, нѣматъ никаква привлѣкателност. Казва: "Не си струва човѣкъ да бѫде красивъ, но не си струва да бѫде и грозенъ". Какъвъ трѣбва да бѫде? Всичко въ природата се стреми къмъ красота. Красомата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота сѫществува. Но красотата се дава, тя е единъ изводъ. Не може човѣкъ да бѫде красивъ, ако той не е работиль. Въ красотата умѣть трѣбва да е вземалъ участие, сърцето трѣбва да е вземало участие, волята да е взела участие, човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа - сѫщо. Хиляди години трѣбва да е работиль човѣкъ, за да постигне тази красота. Да кажемъ Господъ най-първо ви създалъ единъ правъ носъ. Перспективно така се гледа - правъ. Човѣкъ може да изкриви носа. Започва носътъ да се изгърбва или да се извива надолу. Носътъ не става пра-

въ, но се изкриви. Изкривениятъ носъ показва, че вжtre въ човѣшките чувства и способности станала нѣкаква промѣна. Отъ тази промѣна се изкривява носътъ. Ако сърдцето на човѣка се развие повече, отколкото трѣбва, носътъ става широкъ. Ако човѣкъ стане повече уменъ, отколкото трѣбва, носътъ става много дѣлъгъ, по-дѣлъгъ, отколкото трѣбва. Но кога имате кжсъ носъ? Кжсиятъ носъ е детински. Кжсиятъ носъ се занимава само съ дребни работи. То сж опредѣлени физиономически опредѣления. Отъ части сж вѣрни. Разправяше ми една жена, казва: "Камо погледна отдалече, вижда ми се дѣлъгъ носътъ ми. Камо го погледна отблизо, носътъ ми се вижда кжсъ". Казва: "Обясни ми защо". Рекохъ: Отдалече ти го сравнявашъ носа съ други, по-кжси носове, вижда ти се дѣлъгъ. Камо гойдешъ наблизо, нѣма съ какво да го сравнявашъ, ти се вижда кжсъ носътъ. Казвате, че носътъ е дѣлъгъ. Имате една мѣрка, съ какво мѣрите носътъ. Ако гойдете до тия хора, които иматъ валчести лица, носътъ имъ трѣбва да съответствува. Ако лицето е продълговато, носътъ трѣбва да съответствува. Но то е вече специалност. Имаме една мѣрка, съ която мѣримъ. Казвамъ: Този човѣкъ е добъръ. Съ какво го сравнявамъ? За всичкитѣ нѣща имаме мѣрки.

Да кажемъ, различавате единъ тонъ. Единъ пѣ и другъ пѣ. Капелмайсторътъ различава тоноветѣ. Единъ диригентъ има хоръ отъ двеста души, нѣкои въ алта*, менора* или баса* направи погрѣшка и той веднага намѣри погрѣшката. Обикновениятъ човѣкъ хичъ не подозира, но който е специалистъ - веднага познава. Има нѣкои, които разбиратъ какво нѣщо е красота и може да покаже кжде е именно. Художникътъ, който рисува, ще покаже кжде е погрѣшката. Казвамъ: "Тази картина е добра". Често съмъ ги питалъ: Кжде е добрината, я ми кажете? Казвате, че единъ човѣкъ е добъръ. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Де седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които опредѣлятъ добрия човѣкъ. Има

известни линии на лицето, които определят честния човекъ. Има известни линии на лицето, които определят умния човекъ. Художникът ги рисува и не ги знае. Некои художници сън набарали тия картини, некои не ги знайатъ. И безъ да ги знайатъ, пакъ ги рисуватъ. Той рисува, както вижда. Линиите на лицето на единъ човекъ сън хармонични. Казвамъ: Ти казвашъ, че една постежка е права и друга не е права, по какво познавашъ? Значи имашъ специфично чувство, което определя. Както единъ музикантъ познава кой тонъ е правиленъ и кой не. Единъ правиленъ тонъ има определенъ брой трептения. Да кажемъ, вземе до отъ първата октава*, той съдържа определенъ брой трептения. Когато се взематъ тия трептения, тонът е правъ. Щомъ липсватъ едно, две, три трептения - тонът не е правъ. Или некои пъти некои отъ васъ не следите какви сън причинитъ. Разправяше ми единъ български свещеникъ, какъ човекъ самъ си създава своето нещастие. Като билъ свещеникъ, билъ добъръ пъвецъ, разбиралъ службата въ църквата, всичките постъпки на службата ги знаелъ. Иде единъ младъ яконъ да служи. Съркаль неко ъ въ литургията и купва свещеникът, и му удря една плъсница, какъ тъй да сърка. Ударилъ му една плъсница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този яконъ стана слуга на владика. И той тръбвало да служи при него. 20 години плаща слуга за плъсницата. Ти ще кажешъ некоя дума, но ще плъснешъ некоя дума некому, но той ще стане владика и после ще плаща.

Та първото неко: сега искамъ да си изправите езици*. На некои езикът е много късъ, на некои е много дълъгъ, на некои е много широкъ, на некои сън много граничи, на некои сън много изкривени, на некои сън много остри, на некои сън много сухи езици* ви, често засъхватъ. Това не се позволява. Тръбва да имате единъ езикъ мекъ, който да разтопява и желъзо, и златото да разтопява. То сън алегории*. И въ Писанието, тамъ има една глава,

Яковъ разправя за езика. Опасенъ удъ* е той.

По нѣкой пѫть нѣкои учени хора и нѣкои религиозни мислятъ, че нѣма какво да учатъ, пъкъ тѣ евва започватъ. Той мисли, че всичко му е казано, знае. То е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдатъ за създаването на свѣта. Сега, ако въсъ ви попитатъ колко голѣмо е слънцето, колко голѣмъ е Меркурий, Венера, Земята колко е голѣма, Марсъ колко е голѣмъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ колко е голѣмъ, ако ви питатъ 19-ти звезди отъ първа величина колко сѫ голѣми, знаете ли? Тѣ сѫ елементарни работи. Вие ще се намѣрите въ чудо. Сега нѣкои отъ васъ, които сте много набожни, ако ви питатъ колко пѫти Сатурнъ е по-голѣмъ отъ Земята, единиятъ ще каже: "Колко прости човѣкъ". Религиозниятъ ще каже, че тѣ сѫ малки работи. Казва, че Господъ му открилъ. Казвамъ: Камо ти открилъ Господъ, я ми кажи, следъ хиляда години какво ще бѫде? - "То не е моя работа, не го зная". Какво знаешъ? Знаешъ малки, обикновени работи. Синца религиозни минаватъ за знаещи. Споредъ мене онзи човѣкъ, който познава себе си, знае въ всѣки даденъ случай какъ да постъпи. Той минава за уменъ човѣкъ. Умниятъ човѣкъ не ходи съ главата си да тѣркаля камъни. Азъ имамъ единъ примѣръ, отдавна съмъ го наблюдавалъ въ Варна. Едно дете, като се разсѣрди на майка си или баща си, удря си главата въ стената, половинъ-единъ частъ си бълска главата. Азъ съмъ ви превеждалъ примѣръ. Единъ тѣрсиъ една много хубава мома, кромка. Най-после намѣрилъ една и казва: "Намѣрихъ единъ ангелъ, много благородно сѫщество. Да я видишъ какъвъ характеръ има. Ще се живѣе добре съ нея". Завежда приятеля си да я види. Тя идзе съ таблата, носи сладко и кафе да имъ даде. Той си туря крака, тя се препъва и пада. Простира се съ таблата, разлива кафето. Става и казва: "Нищо". Пакъ отива да направи ново кафе. Казва: "Видишъ, какво благородно сѫщество е. Друга да бѣше, щѣше да окрѣка хормалъка*". Камо се оженилъ обаче, видѣлъ, че

тази работа не е така. Казва: "Ти каквъ бъше по-рано. Ти, като се спъна, какъ постъпих, пъкъ сега какъ постъпваш". - "Ти тръбва да бъше излязъл въ кухнята, да видишъ какво правехъ". Като хванала масата съ зъбите си. Другъ минава и нищо не казва. Като онзи българинъ, който ходил въ Варна да си купи еминии*. Големъ пазаръ отъ еминджии*. Отива при единъ отъ най-големите еминджии, турчинъ. Човекът му изважда, изважда много еминии, но никой не му става. Най-после турчинът му казва: "Калъпсъзъ*", върви си, няма за тебе еминии". Обидил се българинът, но нищо не му казалъ, претърпелъ. Излязъл на бързия и като излязъл далече отъ града на Аджамлеръ, се обърналъ и казалъ: "Ти си калъпсъзъ", далечъ, единъ-два часа отъ Варна. Вие, като се върнете дома поне кога, казваме: "Ти си калъпсъзъ". Значи - безъ калъпъ е кракът ти. Този човекъ разбъркалъ въздуха. Ако човекъ започне съ една пръчка да разбърква водата, гръхома ли е? Ако е кално дъното, като разбутва водата, може малко да се размъжти водата.

Но въпросът седи на друго място. Каквото мисли човекъ, каквото чувствува и както постъпва, всичко това се отразява на неговото тяло. И човекъ съ своите мисли, съ своите чувства и съ своите постъпки, той създава своето бъдеще. Сегашният ни животъ, тъй както тялото ни е създадено, зависи отъ нашите минали условия. Каквото сме правели въ миналото, каквото сме чувствували въ миналото и каквото сме мислели въ миналото - туй е сега създадено. За бъдеще има много да се работи. Още хиляди години има да се работи. Вие по някой път искате да бъдете ангели. Докато станете ангели, пъкъ и докато станете светии. Вие имате погрешно разбиране за светиите. Светията, дето и да го туришъ, веднага може да се приспособи на условията. Дето и да го туриште, и при най-мъжните условия, веднага се справя. Знание има. Знае въ гадения случай какъ да постъпи. Ние сега светията го вземаме като богаташъ, да онаследимъ

нѣщо, да разполага съ милиони. Такова светийство нѣма. Има добродетели, които сѫ наследени, има добродетели, които човѣкъ самъ е добилъ. Казвамъ: Ония добродетели, които сами добивате, тѣ сѫ ценни. Онѣзи, които не може да ги добиете, вие нѣмате знание какъ трѣбва да се употребята. Запримѣръ: ако сега на Васъ ви даватъ една хубава цигулка на Страцивариусъ, която струва нѣколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите еднадве години, после ще кажете: "Толкозъ пари струва, я да я продадемъ, да си уредимъ живота". Ще я продадете.

По този начинъ като се говори, не искамъ да критикувамъ работитѣ. Казвамъ: Този е добъръ, онзи е добъръ. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ добри, но всички не сѫ добри. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ богати, но всички не сѫ богати. Всички хора сѫ създадени да бѫдатъ здрави, но всички не сѫ здрави. Причината е въ самите тѣхъ. Сега мнозина отъ Васъ не са здрави. Нѣкой ще каже, че го боли рамото. Влѣзли сѫ нѣкакви неорганизирани веществства между ставитѣ и ставитѣ, като се движатъ, тѣ образуватъ възпаление, спъватъ кръвообращението. Или пъкъ става свиване на Вашите капилярни сѫдове, кръвъта не може да функционира. Има много причини, сега азъ имамъ цѣръ* за всичките хора. Туй е много казано. Панацея* имамъ. Ако се приложи туй, което азъ зная, на Васъ, тогава всичките лѣкари какво ще правятъ. Има цѣръ да направя всичките хора добри. Какво ще правятъ тогава адвокатитѣ, кого ще защитаватъ? Хората нѣма да се сѫдятъ, какво ще правятъ тогава сѫдии? Имамъ знание да направя хората да не грѣшатъ. Но щомъ не грѣшатъ, нѣма да се раздадатъ на земята. Какво ще правятъ майките, какво ще правятъ бащите? Въ единъ грѣшенъ свѣтъ има много бащи, понеже свѣтътъ е грѣшенъ. Щомъ хората станатъ праведни, нѣма вече да има нужда отъ бащи и майки. Първиятъ баща създадъ доброто, вториятъ баща създадъ злото. Първиятъ баща прояви любовъта, вториятъ баща прояви омразата. Първата майка про-

яви любовъта, втората майка прояви омразата. Че какътъй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овца и го избъда? Защо ходи да взема другите деца? Кой я научи сега? Казвате: "Господь". Значи на Господа му останала работа да иде да я учи какътъ да яде децата на другите. Казвате: "Господь направи това". Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. То е изкуство. То е цѣлъ адвокатъ, прокурорът завежда дѣло, казва: "На основание на това направилъ туй, направилъ онова". Искашъ да го оправдаешъ, говоришъ добро за човѣка. Пакъ си прокуроръ. Но нѣкой пжть хората сѫдятъ другите, но по нѣкой пжть осуждатъ себе си. Значи това сѫ положения въ природата, които ни заставятъ да влѣземъ въ едно неестествено състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: "Господь ме е създалъ добре. Ако има нѣкакъвъ дефектъ, той е отъ мене". Ще търсишъ причината въ себе си. Ако ти намѣришъ истинската причина оттамъ, отдемто си се отклониши, Веднага недоразуменията, които имашъ въ себе си, ще изчезнатъ. Всекога, когато човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пжть, Веднага настава една вѫтрешна тъмнота, започва да не разсаждава. Недоглежда работите. Най-първо става внимателъ къмъ себе си. Своите погрѣшки не вижда, вижда погрѣшките на другите. Всички външни погрѣшки на хората, тѣ сѫ твои погрѣшки. Ако Адамъ сега дойдеше въ свѣта, всичките погрѣшки, които сега сѫществуватъ, на кого сѫ? Ако Ева дойдеше, всичките погрѣшки сѫ тѣхни. Тѣ ги направиха. Тѣ сѫ се скрили сега нѣкѫде и децата страдатъ. Пакъ тѣ сѫ причината. Причината сме ние. Единъ веднажъ ме пита: "Кой е причината на грѣха?" Казвамъ: Ти си причина. Ти си първиятъ Адамъ, който съгрѣши въ рая заедно съ Ева. Ти сега оправи себе си, да се оправи цѣлия свѣтъ. Цѣла бъркотия има. Били ли сѫ всичките хора съ Адама, или не въ рая - цѣлъ философски въпросъ е, който не е разрешенъ. Единъ приематъ, че всичките хора

съ Адама сж съгрѣшили. Други твърдятъ, че всички не сж съгрѣшили, но по причина на Адама, и тѣ съгрѣшили после. Сега въпросътъ е били ли сте въ рая да съгрѣщите или не сте били. Сега нищо не помните. Нѣкой отъ васъ помните ли да сте били въ рая? Не помните.

Да дойдемъ до научната страна. Имате линията АВ,

A ————— 1 ————— B
права ли е? Не е права. Гърбава е. Азъ я чертажъ за права, но тази А В е права. Защо линията,

A' ————— 2 ————— B'
теглена съ линия, е по права отъ тая, теглена само съ ржка? Коя

бихте предпочели? Имате линия 1 и 2. Коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата, линия ще те бутне, ще каже: "Право трѣбва да вървишъ, какво ще се огъвашъ". Сега това сж тѣлкувания.

Казвамъ: Въ васъ има едни линии, които не сж събудени. Казвамъ: Да ги събудите сега. Вие досега сте работили съ нѣкои отъ вашите способности и чувства, не работите съ цѣлия си умъ, не работите съ цѣлото си сърце и не работите съ цѣлото си тѣло. Много нѣща въ васъ има спѣщи. Нѣкой казва: "Като умремъ, ще идемъ въ онъ свѣтъ, че като се преродимъ, за бѫдеще". Не е лошо то ва. Една работа може да я свършишъ за 10 години, за една година, за единъ месецъ, за единъ денъ. До слънцето съ краката на свѣтилната се отива за 8 минути, съ краката на единъ най-бързъ тренъ*, който имаме, се отива за 250 години, а съ биволска кола - за нѣколко милиона години. Нѣкой казва: "Милиони години се движатъ". Казвамъ: Съ биволска кола си се движилъ. Не че много е направено. Казва: "Дълъгъ животъ живѣхъ, сто години". Ако съ една биволска си се движилъ, какво си свършилъ? 120 години си живѣлъ, 120 пъти земята обиколила около слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходилъ човѣкъ. После, въ 120 години колко слънцето е изходило? Това трѣбва да изчислимъ. Сега нѣкои отъ васъ започватъ да

мислятъ, че съж закъснили. Хората казватъ: "Ние останахме". Казвамъ: Останали сте, но не сте поумнели. Всеки, който не е поумнелъ, споредъ мене на хакерене* е останалъ. Старостъта е единъ процесъ и младостъта е единъ процесъ. Човекъ е извънъ старостъта и извънъ младостъта. Въ началото на пътя е младиятъ, въ края на пътя е стариятъ. Седите нѣкой пътъ и ви нападне тежка, обезсърчение, обезмисли се животътъ.

Въ своите изследвания, Веднашъ се спрѣхъ при една стара баба, 85 годишна. Виждамъ едно правилно лице, много хубавъ носъ, хубава брадичка, хубава уста. Виждамъ млада, като е била, е била хубава. Сега е стара, но пакъ има една свежестъ. Зная какъ да ѝ говоря. Тя седи и ми разправя: "Обезмислилъ се животътъ ми, нѣма какво да ме интересува. Едно време млада бѣхъ, играехъ на хорото, момичето ме интересуваха. Като погледна очите, носа на всички, знаехъ какъ да се въртя, знаехъ какъ да си турямъ куклата, знаехъ какъ да си завързвамъ чумбера*". Пъкъ всичко мина. Онзи момъкъ замина за другия свѣтъ, пъкъ другите момци, които едно време хвърлеха очи на мене, сега не може да ходятъ, не може да го дадатъ при мене. Азъ да ида, да ги търся, срамъ ме е". Казвамъ: Хубавъ списателъ би станалъ отъ нея. Казва: "Да си замина за другия свѣтъ". Азъ искамъ да събудя интересъ въ нея. Казвамъ ѝ: Знаешъ, че азъ зная едно изкуство за подмладяване. Изведнажъ тя се заинтересува, казва: "Да не би да ме изпитвашъ?" Не, зная. Може да те направя на 19 години. Тя изведнажъ започна да мисли. Рекохъ: Азъ може да те подмладя. Азъ може да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направишъ? Ще идешъ ли на хорото? Понеже туй си го правила вече. Сега ще те подмладя, ако ми кажешъ какво ще правишъ. -"Остави ме да помисля". Не, не, сега ми кажи. -"Не зная какво ще правя. Може да обещая нѣщо и да не мога да го направя, може да съгрѣша". Казвамъ: Затова и азъ нѣма да ви подмладя.

Старостъта е едно противоречие на ума, на нашите

то сърдце и на нашите постижки. Даже ако човекъ би живъл споредъ Божия законъ и 120 години, той пакъ ще га биде свежъ. Ще си замине безъ да има нужда да му помогатъ хората. Той ще биде като имотенъ човекъ, който ще си продаде имането и ще иде въ другия светъ. Ако няма сърдество, тогава ще търси сърдество отъ другите.

Та сега какъ трбва да се подобри положението? Некои казват: "То се видѣло". Ако сте единъ грънчаръ, трбва да проявите Вашето изкуство. Ако сте единъ шивачъ, трбва да проявите Вашето изкуство. Ако сте единъ говорителъ, трбва да проявите Вашата речь. Ако сте единъ художникъ, трбва да проявите Вашето художество. Трбва да проявите каквото да е, занаятъ, трбва да направите едно подобрение. Ако сте единъ финансистъ, трбва да проявите изкуството си. Но опасността ето кжде седи. Онзи финансистъ цбля денъ като молецъ като застане надъ книгата, цифритъ ги събира. Ако го питате нщо за природата отвънъ, него не го интересува. Интересуватъ го само числата на бюджета. Че то не е нито въ клинъ, нито въ ржавъ. Този бюджетъ нищо няма да му донесе. Вие седите и разрешавате единъ Вашъ палостъ, недоволни сте. Вие сте финансистъ, занимавате се съ себе си. Какво има хубаво въ природата, не си подигате главата нагоре. Казвате: "Господъ ме е забравилъ". Действително глухимъ хора, на които Господъ говори и тъ не разбиратъ, Господъ ги е забравилъ. Слѣпимъ хора, които не виждатъ, Господъ ги е забравилъ. Всички, които осакашатъ себе си, Господъ ги е забравилъ. Турилъ ги е за ремонтъ. Слѣпимъ - за ремонтъ, болнимъ - за ремонтъ, всички тия ги е турилъ за ремонтъ. Здравимъ, които оставатъ, на тяхъ казват: "Дайте имъ работа". Та сега за какво сте - за ремонтъ или за работа? Азъ ви говоря за работа. За ремонтъ има много.

Сега има много нѣща, които трбва да се събудятъ въ Васъ. Трбва да се събудятъ нови интереси. Защото, ако сега ви попитамъ: Какво бихте поискали отъ мене?

Ако ви кажа: Поискайте една гарба отъ мене, какво ще поискаме? Ще поискаме като всичките хора, повечето ще искаме да станете богати. Некои отъ вас ще искат да станат красиви, силни и т.н. Не знай колцина отъ вас ще поискат това, което ви тръбва. Ние сме изправени предъ Бога. Казва Господъ: "Какво искашъ?" Ти искашъ това, което не ти тръбва. Ти искашъ здраве, но здравето е въ тебе. Тебе ти тръбва умение какъ да пазишъ здравето си. Искашъ да бдешъ уменъ. Имашъ въ себе си всичките условия да бдешъ уменъ човѣкъ, имашъ отлична глава. Тази глава не си я турилъ на работа. Искашъ да бдешъ добъръ. Имашъ отлично сърце, тури сърдцето си на работа. Разсѫждаваме ние и казваме: "Този човѣкъ е лошъ". Лошимъ хора, това сѫ материали, отъ който ще направите вашите грънци. Ако не знаете да направите грънци, вие ще се окаляте. Ако знаете да правите грънци, ще си уредите работите си. Лошото въ свѣта е онова, което не е организирано. Онази материя, която не е организирана, е лоша. Организираната материя е добра материя. Организираният човѣкъ, въ този смисълъ, е добъръ човѣкъ.

Сега всички тръбва да се впрѣгнете на работа. На некои отъ васъ паметта е слаба. Защо? Защото умът и сърдцето сѫ въ противоречие. Некои отъ васъ не знайтъ да пъятъ, защото слухътъ не е развитъ. Некои отъ васъ не могатъ да бдатъ художници, защото недовиждатъ. Знаете, колко добре е човѣкъ да вижда? Мнозина сѫ ми казвали: "Много ми хареса този човѣкъ". Питамъ: Какви сѫ очитѣ? - "Не видѣхъ". Какви сѫ вѣждитѣ? - "Не видѣхъ". Лицето, носътъ какъвъ е? - "Не знай". Като срещнете единъ човѣкъ, да видите лицето му, очитѣ, носа, брадата, пръстите му какви сѫ. То е сѫщественото. Като срещнете единъ човѣкъ, най-първо питамъ: Съ какви дрехи бѣше облѣченъ? Той билъ въ бѣли дрехи, казва: "Съ червени дрехи бѣше". Некой пъкъ ще разправи дрехата какъ била направена, яката, всичко ще види. Всичките хора ед-

накво не гледатъ. Има хора специалисти само за шанки. Наблюдавалъ съмъ жени въ своите наблюдения - ще види всека жена съ каква шанка е била, ще види формата ѝ. Другъ не наблюдава шанките, тя е специалистка по шанките. Другъ е специалистъ по ржавиците, какви сѫ шанките - не знае. Трети е специалистъ за роклита какви сѫ. Малко хора съмъ срещатъ да обръщатъ внимание на цвята човѣкъ. Шанките какви сѫ, ржавиците, лицето - на тѣхъ обръщатъ внимание.

Та най-първо създайте въ себе си, като видите единъ даровитъ човѣкъ, единъ музикантъ, той ще събуди въ Васъ едно музикално чувство; единъ художникъ ще събуди художествено чувство; единъ ораторъ - едно ораторско чувство; единъ добродетеленъ човѣкъ ще събуди добродетель. Не е нѣщо външно. Всеки човѣкъ, когото вие срещате въ свѣта, той ще ви предаде нѣщо. Добрите, умните хора Ви даватъ, тѣ сѫ, чрезъ които Божественото начало се явява, не само външно да бѫдемъ добри. Добродетельта е като изворъ, който (е за) тебе. Като срещнешъ добъръ човѣкъ, той дава, нищо не взема. Тѣзи, които нѣматъ, всекога искатъ да бѫдатъ добри, да бѫдатъ умни, тѣ само взематъ. Онѣзи, които иматъ, раздаватъ. Като срещнете праведенъ, вземете отъ него. Казвате: "Да съмъ като него". Ти да си като него, значи постоянно да давашъ. Трѣбва да мислишъ като него, да не вземашъ. Ще работишъ. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си. Срещате единъ уменъ човѣкъ, вие не знаете да се ползвате. Въ васъ влѣзе едно състезание: "Зашо да не съмъ уменъ като него?" Или музикантътъ свири, художникътъ прави картини. Ако вие събудите въ себе си новите нѣща, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влѣзе въ васъ. Има нѣкои места небутнати въ васъ. Трѣбва да ги разбутате, за да се подмладите. Опитвали ли сте се нѣкой пѫтъ да се върнете въ живота си? Онѣзи, които заминаватъ въ другия свѣтъ, 45 години имъ взема само да се занимаятъ съ живота си. Онова, което е непомрѣбно,

го изхвърлятъ и малкото, което остава, съ него го прашатъ на земята пакъ. Раждатъ се и пакъ започватъ живота си изново. Другото остава въ архивата, той го носи съ себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казвате: "Дете нѣма да бѫда". Значи не трѣбва да бѫдешъ едно глупаво дете, но трѣбва да бѫдешъ единъ глупавъ старецъ. Защото за глупавото дете има шансъ да се поправи на земята, за глупавия старецъ нѣма шансъ. Глупавото дете се поправя въ живота, но глупавиятъ старецъ само смъртъта може да го поправи. Затуй ви препоръчвамъ да станете деца, за да имате шансъ. Ако сте отъ глупавите старци, смъртъта ще ви поправи. Казва: "Ако не станете като децата, не можете да влѣзнете въ Царството Божие". Ако ти въ себе нѣмашъ онова лобопитство на детството да учишъ, да ти е приятно. Вие старите нѣкой пътъ, като видите младото момиче, обърне ви се сърдцето. Може да искашъ да бѫдете млади, но радвайте се на младото момиче, като че вие сте. Вие не може да бѫдете тъй радостни. Обичайте младите, за да се подмладите. Обичайте добритѣ стари, за да поумнѣте. Ти не може да се подмладишъ, ако не обичашъ. Ти не може да поумнѣшишъ, ако не обичашъ. Ще обичашъ младия, ще обичашъ стария. Стариятъ, въ умствения свѣтъ, е младъ. Младиятъ, въ свѣта на любовта, е младъ. Три вида младост има. Тази любовъ, за която ви говоря, то е онази вѣчната Божествена младост на любовта. Вѣчната Божествена младост на любовта, вѣчната Божествена младост на мѫдростъта и вѣчната Божествена младост на истината. Та въ дадения случай ти въ всички свѣтове не може да се подмладишъ. Ти ще се подмладишъ или въ любовта, или въ мѫдростъта, или въ истината. То е законътъ на обновяването. Вѣчно подмладяване трѣбва да има. Сега започнете съ закона на подмладяването. Случи ви се нѣщо много неприятно. Въ себе си трѣбва веднага да се справите. Казвате, че живѣте въ

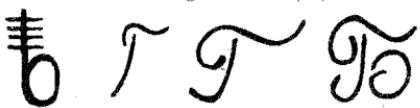
Господа. Туй поправете, което сръщате, което Ви е спънало. Него Господъ ви го турилъ на пътя, то е една задача. Единъ лошъ човѣкъ ви турилъ на пътя. Въ този лошия човѣкъ е Господъ. Казва ти: "Кѫде ти тръгна?" Господъ ти казва. Ако Го познаешъ, ще кажешъ: "Господи, кажи ми какво трѣбва да правя?" Какво ще ти каже лошиятъ човѣкъ? - "Я върви съ мене". Единъ разбойникъ казва: "Я върви съ мене". Сега теоретически говорятъ, че Господъ е въ всичките хора, но, като дойдете до лошия човѣкъ, забравяйте теорията. Тамъ, въ лошия човѣкъ, защо не Го виждате?

Тукъ преди години дойдоха на Изгрѣба да преглеждатъ отъ Обществена безопасностъ. Дойдоха горе, седнаха, носятъ оржжие, извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пъкъ се поусмихна. Азъ го гледамъ. Казва: "Какво ще се прави? Държава, трѣбва да се служи. Тукъ сме дошли, не сте вие нито разбойници, но туй го носимъ само да плашимъ хората". Като го погледнахъ, Господъ говори сега, да не те е страхъ, привидно е това. Бащата, който иска да сплаши детето си, нали привидно става сериозенъ. Отвѣтре не е, но отвѣнъ. Детето, като погледне баща си сериозенъ, то го гледа мило и бащата се отваря, започва да го глади. Детето познава, казва: "Тамко, нѣма какво да ми се сърдишъ, признавамъ погрѣшката си. Каквото ми кажешъ, думата ти на дѣвѣ нѣма да я направя, ще изпълня волята ти". И тѣй, не се противете на Божитѣ работи. Имашъ нѣщо въ себе си, изправи погрѣшката. Не се извинявай, да кажешъ: "Условията, че беднотий". Но кажи: "Ще изправя погрѣшката си", нищо повече. Туй е законътъ на подмладяването. Навсѣкѫде, въ всѣко общество нарочатъ нѣкого. Нѣкого нарочатъ, направяйтъ го по-добъръ, другия го нарочатъ лошъ и го направяйтъ по-лошъ. Казватъ: "Много лошъ бѣше, поправи се човѣкътъ". Кой знае? "Много лошъ бѣше" - не забравяйтъ хората, се помнятъ миналото. Сега онova, което правимъ, то важи за бѫдеще. Сега градимъ новото бѫдеще.

По нѣкотър пжть азъ ви говоря за любовъта. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да премахне онъя препятствия, които сѫществуватъ между Бога и него. То е първото нѣщо. Не трѣбва да уреждате Вашите въпроси съ хората, но първото нѣщо - препятствията, които сеятъ между неговия умъ, неговата душа, неговото сърце, тия препятствия трѣбва да се махнатъ. Само тогава може да разберемъ онази Божествена любовъ въ насъ. Въ Божествената любовъ лѣгашъ обремененъ, и умътъ ти е обремененъ, и сърцето ти е обременено, и животътъ се е обезсмислилъ. Ставашъ сутринъта, нѣщо проведено, има изходенъ пжть, показва се една надежда. Сега този пжть трѣбва да се подобрява постепенно.

Сега на васъ, сестрите, казвамъ да намѣрите отъ Библията всичките стихове за подмладяването. Извадете всичките стихове за поумняването, извадете всичките стихове за подобряването. Та казвамъ: Изваждайте всѣки денъ онъя стихове, които се отнасятъ до подмладяването. Или всѣки денъ внасяйте по една хубава мисъль за подмладяването. Кажи си: "Ако съмъ богатъ, какво бихъ направилъ днесъ?" Последенъ сиромахъ си, нѣмашъ петъ пари. Представи си, че си богатъ. Казвашъ: "То не е право". Че като представяте тамъ, на сцената, една драма, право ли е? Онзи, който представя на сцената, че нѣкой умира, лъже хората. Не умира ни най-малко. Нѣкой представля, че краде, но не краде. Нѣкой е прокуроръ на сцената, нѣкой, че е нѣкакъвъ царь, но не е. Туй вѣрно ли е? Ако ти иматъ право да си представяте тия работи, защо да нѣмаме право да си (представяме), че сме царе или богати хора. Сега, ако бѣхте милиардери, какво щѣхте да направите? Една тема ще ви дамъ: Ако бѣхъ милиардеръ, какво бихъ направилъ. Я напишете, да видимъ. Ако сте милиардеръ, какво ще направите. Да използваме Божествените блага. Всѣки денъ си има свои блага. Онова, която днесъ може да използвате, този хубавиятъ денъ при месечината, която се промѣни. Нощта бѣше прекрасна.

Въ такава нощ единъ астрономъ ще се радва, че може да наблодава звездите. Всъки хубавъ, красивъ денъ носи нещо красиво въ живота. Онова, което Богъ е вложилъ, развиите въ себе си. Колко дарби Богъ е вложилъ, на които не сте обърнали внимание. Много добродетели Богъ турилъ въ васъ и вие не сте обърнали внимание. Много способности Богъ ви далъ, на които не сте обърнали внимание. Азъ виждамъ нещо отъ васъ можеха да бждатъ отлични певци. Нещо отъ васъ бихте били големи художници, нещо бихте били оратори, да говорите. Нещо отъ васъ сте критици, тъй на място критикувате. Критикъ наричамъ онзи, който знае да изчистства лекетата. Некое леке тъка да го махне, да остане дрехата чиста. Критикуватъ на некой човекъ стила, некоя дума турилъ не на място, глаголътъ или мястоимението не е на място. Или запетаята, или точка и запетая, или неккоже две точки не съ турени на място. На български по-лесно се пише, но на български знаешъ колко мъжко се пише. Съвременниятъ хора могатъ по онова, което пишете, да познаятъ вашия характеръ. Ако пишете нещо и въ началото си писалъ тънко и после си го надебелилъ, или започналъ си дебело и свършвашъ тънко - по това ще съдятъ за тебе. Почеркътъ ти показва какъвъ е твоятъ характеръ, дали си щедъръ, дали си учень, дали си дребнавъ, дали можешъ да свършвашъ работата до край или не. Мнозина се оплакватъ, че избдате по една буква. Некой отъ васъ избдате Ъ, туряте Е. Неккоже въмсто еръ малъкъ туряте еръ големъ. На английски какъ пишете Т-то, или на български какъ пишете Е-гвойно (Ѣ)? Отъ това ккоже пишете чертич-

 ката, по-горе или по-долу, показва характерътъ какъвъ е. Некой пише Г-тоглавно големо, какво показва това? Това означава големо тщеславие. Некой го пише много скромно. Некой напише Б-то тъка, тогава тщеславието е и отзадъ и отпредъ. Това съ мнение на графологитъ. Не може безъ тщесла-

Вие, но да не е извънъ мърката, да е сна място. "Не отъ човѣците, но търсете слава отъ Бога". Търси слава, което ще ти дава постоянно. Да търсимъ чувства и способности, които ще бѫдатъ постоянно, че като идемъ въ другия свѣтъ, тѣ да ни последватъ. Нѣкои нѣща, следъ като заминемъ, ще ги напуснемъ. Има нѣща, които нась не ни сж погрѣбни. Запримѣръ: да обичашъ да се сърдишъ, то е непогрѣбно. Ако идешъ нѣкѫде между добри тѣ хора, ти имашъ изкуството да критикувашъ, ти си голѣмъ критикъ. Живѣлъ си между невежи, критикувалъ си ги, вѣзали си между учени хора, всичките сж специалисти, никой не прави погрѣшка, кого ще критикувашъ? Ти ще се учишъ отъ тѣхъ. Като погледнешъ, всичко написано хубаво. Най-после ще кажешъ: "Вече тукъ нѣма място за критика". Започвате да живѣте въ свѣта на умните хора, какво ще критикувашъ? Щомъ се критикувате, вече азъ зная де живѣте. Щомъ не се критикувате, всички сж умни. Какво ще критикувашъ художници? Казва: "Знаешъ какво нѣщо е старъ човѣкъ". Рекохъ: Не зная. Казва: "Да ти не дава Господъ да знаешъ". Старецъ прави смущение на хората. Казва, че е остарѣлъ, той е на 45 години, тамънъ човѣкъ за работа. Или на 60 години е, тамънъ човѣкъ за работа. На 120 години е, тамънъ ученикъ да бѫде. Казва: "Остарѣхъ". За старостъ да не става дума. Нѣма кандинати за старостъ. Голѣмъ цензъ се изисква за стари хора. Въ небето има едва 24 старци. Цѣла една епоха отъ милиони години едва образува единъ старъ човѣкъ. Вие сега всички сте станали кандинати стари да станете. За деца има място, но за стари нѣма. Съжалявамъ, че сте турили кандинатурата си, дето всички ще фалирате. Всички, като идете въ другия свѣтъ, ще ви скажатъ. Зашто има шансъ да бѫдете деца, да бѫдете старци нѣма шансъ. За земята е тѣй. Въ далечното бѫдеще, въ вѣчността може би ще ви се даде нѣкога.

Малко музика сега. Да изпѣемъ "Тѣзи, скърби". /Учителътъ пѣе и ние пѣемъ "Тѣзи, скърби". Учителътъ сви-

ри "Братство, единство", "Време е да Вървимъ" и ние ги изпѣхме. Следъ това изпѣхме "Давай, давай"/. Тази пѣсень пѣте по-добре. /Изпѣхме и "Махаръ Бену Аба"/.

Човѣшката мисълъ върви по една музикална линия и човѣшките чувства вървятъ по музикална линия. Лошиятъ мисли, лошиятъ чувства оставятъ голѣми отпечатъци, бразди вѫтре. Видите нѣкой човѣкъ, счупилъ му се кракътъ, пукнала му се главата. Всичко туй оставя голѣми отпечатъци. Много пжти хората сж свикнали да гледатъ, когато колятъ нѣкая кокошка или нѣкое животно. То оставя едно впечатление. Видишъ нѣкое цвѣте откъснато. Всичките тия малки работи следъ време даватъ много лоши резултати. Хранете въ ума си красивото, което да остане въ ума ви. То е здравословно. Пъкъ има нѣща, които не трѣбва да ги държишъ въ съзнанието си. Нѣкой пжть си недоволенъ. Изхвърли недоволството отъ себе си. Помисли, че ти живѣешъ при едно сѫщество, което е всѣкога доволно, съвършено, въ Бога живѣешъ. Ти се мжчишъ. Ако въ Бога ние се мжчимъ, какво ни очаква тогава? Въ ума си дръжте хубавитъ лица на всичките добри хора. Нека тѣ сж на първо място. Като влѣзете въ църквата, тамъ сж само образи на светии, нѣма престъпници. Въ тази църква дръжте най-хубавитъ икони вѫтре. Хубавитъ мисли сж икони, хубавитъ чувства сж икони, хубавитъ постъпки сж икони. Ти направишъ нѣкакво добро, то вече (е) цѣль единъ образъ. Помогнешъ на единъ беденъ човѣкъ отъ любовъ, то е вече цѣль единъ образъ. И двамата сте нарисувани. Ти както си направиъ добромъ, и двамата сте нарисувани. Единъ денъ ще видишъ кѫде си направиъ добромъ. Ти ще се измѣнишъ, като се видишъ. Ще мислишъ, че не си ти. За всички добри направени работи нѣкой пжть казваме: "Не е мое". И за лошиятъ работи казваме: "Не е мое". Единъ денъ ще познаемъ, че добромъ, което сме направили, сме ние и лошото, което сме направили, сме ние пакъ. Та лошото ще го хванете да ви гаде сила, както сегашнитъ учени хора взематъ отровата на змиите и

лѣкуватъ най-лошитѣ болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата, съ нея ще се лѣкувате. Ще направите аптека. Тогава ще турите змиите на работа.

Да кажемъ следниятъ стихъ: "ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕ-
БЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ". /при пжти/.

Да познаемъ Този, Който ни е далъ всичко, е най-
хубавото.

XX година

19. Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 февруари, 1941год., 5 ч.с., Срѣда

Изгрѣбъ.

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче нашъ.

Изпъйте “*Махаръ Бену Аба*”.

Имахте темитѣ: “Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя?” и “Правиятъ и кривиятъ пжть”. Ако съмъ милиардеръ, какво ще направя? Ако Вие имате една свѣщъ, какво ще направите? Да дадете конкретно опредѣление. Или ако сте милиардеръ, какво ще направите? Вие мислите, че много може да направите. Но ако имате една свѣщъ, какво ще направите? Ще запалите свѣщъта да Ви свѣти. Ако сте единъ милиардеръ, имашъ единъ умъ, какво ще направишъ съ ума си? Ще запалишъ този умъ най-първо да ти свѣти. Вие мислите, че извѣнажъ ще направите нѣщо, нѣкакво подобрение въ свѣта. Тогава хората нѣматъ ясна представа какво нѣщо е свѣтътъ. Всичкитѣ сѫщества, които Богъ е създалъ, ги направилъ разумни. Нито едно сѫщество нѣма нужда отъ Васъ. Вълкътъ не се нуждае отъ нѣкакъвъ моралъ, да го учишъ какъ да яде или какъ да се превива, нито да му кажешъ какъ да образува домъ, семейство. Той казва: “И безъ тебе мога да живѣя като вълкъ”. Казватъ: “Искашъ ли човѣшка култура?” Казва: “Мене не ми трѣбва човѣшка култура, азъ ще си живѣя като вълкъ”.

Сега имате понятие за правъ и кривъ пжть. Каква е разликата? Единиятъ пжть е надолу, другиятъ пжть е нагоре. (*Въ оригиналата липсва рисунката*). Щомъ слизашъ въ единъ кладенецъ, ти си въ кривия пжть. Щомъ излизашъ отъ кладенеца навънъ, ти си въ правия пжть. Щомъ влизашъ въ кладенеца, има възможностъ да се скъса въже-то нѣкой пжть и да паднешъ. Щомъ си влѣзалъ въ кладенеца и искашъ да излѣзешъ, пакъ може да се скъса въже-то, като излизашъ и пакъ да се върнешъ. Като слизашъ,

може да се скъса въжето, и като излизаш - пакъ може да се скъса.

Нѣкой казва: "Азъ да му кажа". Сега азъ, ако ви кажа, ще стане ли нѣкаква промѣна въ васъ? Не. Следъ като ви кажа, синца имате по една свѣщъ, запалите свѣщъта. Какво може да направиме? Вие, и безъ туй, може да си запалите свѣщъта, тогава какво може да ви кажатъ по сѫщия пѫтъ? Хубаво ги запалете, нека да горятъ хубаво. Гледайте да не димятъ тѣзи свѣщи. Тя, свѣщъта, е направена да дими. Казва: "Твоята свѣщъ дими". Не съмъ правиль тази свѣщъ азъ, държатъ те отговоренъ за дима. Държатъ те отговоренъ нѣкой пѫтъ, че не знаете какъ да говорите. Вие накарате нѣкого да направи баница. Той никога не е правиль баница, не знае пропорцията колко соль, колко сирене да тури. Замѣси тестото и тури една шепа соль въ брашното. Тя солена се не яде, гори горчи. Кѫде е погрѣшката? Че си турилъ повече соль. Когато вие критикувате единъ човѣкъ, какво показва, когато туриш една шепа соль на критиката? Та нѣкой пѫтъ и не се намирате въ положението на Настрадинъ ходжа. Правиль си кѫща, качиъ се на покрива, падналь и си изкълчилъ крака. Взема тояжка и започва да накуца. Питатъ го: "Настрадинъ ходжа, какъ стана?" - "Качихъ се на покрива, паднахъ, изкълчихъ си крака". Започватъ да му говорятъ: "Че защо не внимавашъ, бива ли така?" Единъ му казва, втори, трети, че защо не се вързаль съ вѫже, че защо това не е направиль, защо онова не е направиль. Всѣку го пита какъ е станала тази работа. Той, като разправялъ, разправялъ, казалъ: "Нѣкой отъ васъ нѣма ли, който да е падалъ?"

Имате числото 10, съпоставено съ тия знаци: палосъ - знака на събирането, на умножението, на изваждането и на дѣлението. Значи 10-мѣ, за да се употреби въ свѣта дѣва начина има - положителенъ и отрицателенъ. Каква е разликата, ако съберете 5 5 10; 5 5 25? Каква е разликата между събиране и умножение? Разликата е, ако ти ра-

боти единъ човѣкъ или ако ти работяш петъ души из-
веднажъ. Ако ти работи единъ човѣкъ - то е събиране.
Ако ти работяш петъ души - то е умножение. Значи про-
цесът се ускорява. Работиш въ умножението ставаш
по-бързо, отколкото въ събирането. Сега синца имате
желание да направите нѣщо. Нѣкой иска да стане поетъ,
не знае какъ се става поетъ. Нѣкой иска да стане музи-
канть, не знае какъ се става музикантъ. Или нѣкой иска
да стане проповѣдникъ, или свещеникъ, нѣкой иска да стане
бща, нѣкой иска да стане майка. Знаете ли, какъ се ста-
ва бща? Или знаете ли, какъ се става майка? Нѣкой иска
да стане синъ или дъщеря. Знаете ли, какъ се става синъ
или дъщеря? Има осиновени дъщери и осиновени синове.
Каква е разликата между осиновениятъ синъ и осинове-
ната дъщеря? Сега не искаме да показваме знанието си,
какво ние знаемъ. Туй знание може да го разправяшъ на
хората само веднажъ и тогава ще биде най-интересно.
Ходилъ си нѣкъде въ странство, започвашъ да имъ разп-
равяшъ, интересътъ нѣма да биде така голѣмъ. Ако имъ
разправяшъ трети и четвърти пътъ, интересътъ се на-
малява. Сега нѣма да се спиратъ върху въпроса защо се
намалява този интересъ. Може да го обяснимъ по след-
ния начинъ: ти си човѣкъ, който си билъ гладенъ, оглади-
лъ си. Намѣри се единъ твой приятель, на храни те. Тамъ-
нъ излѣзешъ отъ него, намѣри те другъ приятель, и той
иска да те на храни. Първиятъ, който те е на хранилъ, раз-
правя своята история. Ако дойде други да разправя съжа-
та история, казвашъ: "Не ми се яде". Той ще каже: "Нали
ме обичашъ?" Въпросътъ не е за обичане. Тамънъ излѣзе-
шъ, намѣришъ трети приятель, и той иска да те угоща-
ва. Ти не си разположенъ да ядешъ. Направиши една погр-
ѣшка. Срещне те единъ, започва да ти чете мораль. Та-
мънъ излизашъ, вече моральъ ти е читенъ, срѣщаши другъ,
и той започва да ти чете мораль." Ти защо направи
така?" Трети, четвърти, се ти читатъ мораль. Пима-

мъ: Каква полза има да ти четатъ същият моралъ? Едно дете ходило съ една стомна на извора и счупило стомната. Срещне го бащата, казва: "Защо счупи стомната?" Чете му бащата единъ моралъ. Иде при майката, и тя му чете другъ моралъ. Иде при голѣмия братъ, и той му чете единъ моралъ, и голѣмата сестра, и тя му чете единъ моралъ. Стомната е счупена, какво се ползувашъ отъ морала? На това дете всѣку му чете моралъ: защо счупило стомната. Сега кѫде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му е далъ едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе нѣкѫде. Туй дете върви до нейде и изгуби зърното. Не може да го намѣри вече. Това дете ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намѣри. Туй дете трѣбва да чака на това място и на следната година той ще намѣри зърното, ще се покаже това зърно. Тамъ на мястото му ще има 40 стърка израснали, на всѣку по единъ класъ и всѣку класъ по 40-50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна, 1600 зърна. Питамъ: Кѫде е пogrѣшката? Туй дете, което изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете моралъ защо го изгубило. Изгубило това зърно, за да се увеличатъ 1600 пжти. Като това дете изгубишъ зърното, само една година трѣбва да чакашъ и ти ще имашъ 1600 зърна. Сега пogrѣшката седи, че това дете, като паднало зърното, не го заринало, а пѣкъ минавашъ кокошки, намѣрятъ зърното, глѣтнатъ го. Тогава зърното отиде. Ако това зърно попадне въ стомаха на кокошката или попадне въ земята при благоприятни условия, то нѣма да произведе сѫщите резултати. Да допуснемъ сега, че хората се спиратъ върху свои пogrѣшки. Спирашъ се върху пogrѣшките да свиришъ. Вие, когато започнахте "Махаръ Бену Аба", понеже сте свикнали органът или цигулката да ви помага, понеже нѣма тия помощници, току изведнажъ "Махаръ Бену" не върви. Едно колебание има и къмъ края малко се пооправи. Започнахте съ едно колебание. Че и една цигулка, и тя нѣма да взе-

ме върно. Цигуларътъ трябва да нагласи струните, времето, ако е влажно, разпушта се струните. Ти може да туришъ на същото място на цигулката и тонътъ няма да биде въренъ. Казвамъ: Преди да пъете, човекъ трябва да се нагласи малко, всички да си има по единъ камертонъ*. Често хората искатъ да знаятъ какво влияние има музиката. Ако една дума не знаешъ какъ да произнесешъ, ти ще си напакостишъ. Една добра дума няма да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаешъ какъ да я произнесешъ, ти ще си напакостишъ, много може да ти напакости. Ако знаешъ какъ (да) я произнесешъ, тогава няма да ти причини пакостъ. Често чувамъ бащата да казва: "Моето шопарче". Ама тъй го казва, че не се оскърбява детето. Често бащата употребява думата "шопарче", като пипне детето, не казва, че е здраво, казва: "Шопарче". Понеже шопарътъ никога боленъ не може да биде, винаги е здравъ. Само здравиятъ може да го наречешъ "шопар". Този епитетъ е на място. Или тъкъ нѣкой пѫть ще кажешъ "гължбче", или "моето пиленце" - има хубави качества.

Казвамъ: При сегашните условия трябва да научимъ ценностите. Всичка една дума, всичка една пѣсень, всичка една постъпка има своя ценность. Сега говоримъ за право и криво пѫть. Правиятъ пѫть въ музиката е да знаешъ да пѣешъ. Кривиятъ пѫТЬ, ти влизашъ въ кривия пѫТЬ и, ако речешъ да пѣешъ, няма никой да те слуша. Ако си артистъ и пѣешъ криво, нищо няма да ти дадатъ. Ще изгубишъ всичките разноски, които направишъ. Няма да имашъ никакви постижения.

Та казвамъ: И въ мисленето е същото. Ако човекъ презъ цѣля си животъ не се научи да мисли, той губи отъ себе си. Нѣкой пѫТЬ седимъ и се колебаемъ дали туй, което мислимъ, е право или не. Виждашъ единъ човекъ и веднага си съставишъ понятие. Но знаешъ ли, колко мъжчно е да си съставишъ понятие за човека. Какво може да излѣзе отъ него? Има нѣкои хора, които сѫ силни на физическо-

то поле, силно тѣло иматъ, но чувствата у тѣхъ сѫ слаби. Има хора, на които чувствата сѫ силни, тѣлото е слабо. Има хора, на които умътъ е силенъ, и тѣлото, и чувствата сѫ слаби. Ние разбираеме единъ силенъ човѣкъ, на когото и тѣлото е силно, и чувствата сѫ силни, и умътъ е силенъ. Разбираеме, че тѣлото е здраво, и сърцето е здраво, и умътъ е здравъ. Подъ думата "здраво" разбираеме, когато сърцето функционира правилно. Въ правилното функциониране човѣкъ не се пресиля (въ) работата. Щомъ пѣешъ и ти е приятното, то е здравословно. Щомъ пѣешъ и се беспокоишъ, пѣнето не може да ти даде това, което искашъ. Или ако говоришъ. Да допуснемъ, че вие искате да произнесете думата "добъръ". На какъвъ тонъ ще я произнесете? Сега всички произнасяте думата "добъръ". На какъвъ тонъ я произнасяте? За да я произнесешъ, какъвъ е музикалниятъ тонъ на доброто? Доброто има свой цвѣтъ. Произнасяшъ думата "любовъ". Любовъта има свой тонъ, съ който започва, има особенъ цвѣтъ. Вие ще произнесете "любовъ", но не я произнасяте съ тона, който има. Онзи цвѣтъ, който има, и него не виждате. А пъкъ искате да знаете какво нѣщо е любовъта. Сега ето какво се разбира. Ако вие сте въ едно разнебитено положение мислено, разнебитени сѫ мислите, разнебитени сѫ и чувствата ви, и тѣлото ви, вие това го чувствувате. Ако вие въ дадения случай вземете вѣрно основния тонъ на любовъта, Веднага ще се хармонира ума ви, сърцето ви и тѣлото ви, Веднага ще стане една промѣна. Всичко ще се хармонизира. Но преди да стане туй хармонизиране, вие ще изгубите Вашето съзнание. Изгубване на съзнанието и ще минете отъ едно състояние въ друго. Въ първия случай, ако вие сте боленъ, трѣбва да слѣзете надолу, т.е. трѣбва да престанете да мислите за Вашата болка. Когато хората боледуватъ, нѣкой пожътъ минаватъ презъ една криза, че изгубватъ съзнанието си. Тогава лѣкарътъ казва, че болниятъ минава една криза, изгубва съзнанието, той не чувствува болката. Казва: "Камо ми-

не тази криза, ако може да я мине, започва оздравяването. Ако не може да мине кризата, става влошаването". Ако човекът не може да мине нѣкоя криза добре, слизи въ този процесъ надолу и може да слѣзе толкозъ надолу, че не може да излѣзе. Тогава казваме, че този човекъ е безнадежденъ. Казвамъ: Любовъта е онзи вжтрешенъ процесъ, който поставя мислите на тѣхните места, поставя чувствата на тѣхните места, поставя и здравословното състояние на човека на място. Ако дойде любовъта въ тебѣ, ще дойдешъ въ меки трептения, въ тебѣ ще се зароди желание да ядешъ и вече ти е сладко яденето. Искашъ да пиешъ, но следъ като пиешъ вода, имашъ единъ сладъкъ вкусъ. По нѣкой пжть ядешъ, но не ти се яде. Ти не си взелъ вѣренъ тонъ на любовъта, не действува. Тогава става човекъ и казва: "Не ми се яде". Канятъ го за едно, канятъ го за друго, не му се яде. Като дойде любовъта, човекъ избира своята храна. Щомъ вземешъ вѣренъ тонъ, веднага любовъта ти поушуне каква храна ти трѣбва на тѣлото. Като вземешъ вѣренъ тонъ, любовъта веднага ти поушуне какво чувство ти трѣбва. Като вземешъ вѣренъ тонъ, ще знаешъ и коя мисълъ е вѣрна въ дадения случай, съ която трѣбва да започнешъ. Щомъ се колебаешъ, тонътъ не е вѣренъ. При туй разбиране ние щѣхме да имаме съвсемъ друго вѣзпитание. Станешъ сумринъ, не знаешъ какво да правишъ. Трѣбва да вѣрвашъ. Вѣрата е законъ за ума. Казва: "Ти трѣбва да се надявашъ". Надеждата е законъ за тѣлото на човека. Любовъта е законъ за чувствата, за сърдцето на човека. Ако вѣрата не може да нагласи твоя умъ, ако надеждата не може да нагласи твоето тѣло, твоята воля, ако любовъта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърдцето, защото често пулсътъ не е равномѣренъ. Нѣкой пжть удря сърдцето два пжти, после забави се и има единъ ударъ, пакъ удари два пжти, не е хармонично биенето. Пулсътъ бие съ прескачане, не е онзи равномѣренъ пулсъ - тупъ-тупъ. Казвамъ: Като станешъ сумринъ, ще пине-

шъ пулса си, да видишъ какво е състоянието на сърдцето. Ако сърдцето не бие равнотечно, ще се уплашишъ. Нѣкѫде сърдцето е стѣгнато, ще се отпуснешъ. Има едно място въ мозъка, ако се бутне - сърдцето започва да бие много бързо. Има особенъ центъръ, поставенъ въ мозъка, който регулира движението на сърдцето нормално 72 удара. Нѣкой пжътъ този центъръ не регулира движението. Тогава сърдцето бие 80, 90, 100, 150 пжти. Изобщо, когато се набере много нечиста кръвъ, нечистата кръвъ усилва движението на сърдцето, пулсътъ се усилва. То както единъ човѣкъ вървѣлъ полекичка, пъкъ закъснѣлъ, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава единъ йорушъ*, заморява се. Често ние, като не спазваме Божия законъ, по нѣкой пжътъ се сплашиваме, че тази работа не върви. Като се уплашимъ, сърдцето започва да бие бързо. Като започне сърдцето бързо да върви, тебѣ ти се прекъсватъ краката. Освенъ, че бързо не може да вървишъ, но никакъ не може да вървишъ. Нѣкой, като се уплаши, никакъ не може да върви. Нѣкой, като се уплаши, като заякъ бѣга.

Та казваме: "Правиятъ пжътъ". Въ туй отношение религията е една наука за урегулиране на човѣшкото сърдце. То е религия. Религия въ правата смисълъ е да бие сърдцето равнотечно. Ти, ако си добъръ, сърдцето бие по единъ начинъ. Ако дойде любовъта, гамата се измѣня, пулсътъ не е сжиятъ. Когато ти дойдешъ до въпроса на истината, сърдцето ти нѣма да бие по сжия начинъ. Има различие въ пулса. Всичкитѣ състояния, това не е изследвано въ психологията, всичкитѣ състояния се различаватъ по пулса на човѣшкото сърдце. Въ даденъ случай различно число сж ударитѣ на сърдцето при единъ любовенъ актъ, отъ ударитѣ, когато искашъ да бдешъ добъръ. Сборътъ отъ ударитѣ на любовъта се различава отъ сборътъ на ударитѣ на доброто. Когато ставашъ лошъ, пакъ се различаватъ ударитѣ. Отъ степеньта на погрѣшка се различаватъ ударитѣ на сърдцето. Тъй щото има една лента, на която се отбелязватъ ударитѣ и по тая лента

можешъ да знаешъ какво е било твоето състояние. За бждеще ще имаме цѣли ленти, като погледнете на тѣхъ, ще знаете какво е било вашето състояние. Та казвамъ: Въ Възпитанието трѣбва да се измѣнятъ ударите. Запримѣръ: Вие сега, като си създадете любовно състояние, вие нѣмате ясна представа. Като ви говорятъ за любовта, вие се свените, защото имате за любовта едно чувство, което не е никаква любовъ. Знайте, че има една пресилена любовъ, цѣла шепа соль е турена. Пъкъ има една безсолна любовъ, никаква соль не е турена, забравили сте да турили соль. Тогава, ако на мене ми дадатъ една пресолена любовъ, какво ще направя? Ще я налѣя въ едно шише и като го дойде нѣкой, по една ложжица ще я дамъ въ една тенждера. Като я туря, като размия любовта - става супа. Ако съвсемъ нѣма соль, тогава отъ мене зависи. Пакъ я турямъ въ шишето, ще ѝ туришъ соль, колкото ти искашъ. Сега въ всичките хора има едно желание да научаватъ любовта. Любовта не търпи никаква поука. Ние грѣшимъ. Като обичашъ единъ човѣкъ, започвашъ постоянно да го учишъ туй да не прави, онуй да не прави. А пакъ любовта никакъ не обича да ѝ даватъ съвети. Тя нѣма време да я морализиратъ. Времето ѹ е така заето, че нико една хилядна отъ секундата нѣма време да ѝ говоришъ. Ти искашъ да я спрешъ. Тогава тя оставя нѣкой заместникъ, нѣкой свой секретаръ, казва: "Каквото искашъ да ми кажешъ, кажи на него". Тя си върви по работата. Запримѣръ: вие се спирате и казвате: "Ти не ме обичашъ". Какво разбираме подъ думитъ "Ти не ме обичашъ"? Нѣмате една ясна представа. Че азъ разбирамъ много конкретно. Казвамъ: Ти не ми давашъ хлѣбъ. Далъ ми човѣкътъ една филия. Казвамъ: Много малко ми давашъ. Законътъ на любовта е и колкото житено зърно да ти даде, нѣма да казвашъ, че малко ти е далъ. Любовта е магична. Малката хапчица, тя я прави цѣль самунъ, винаги прави нѣщата цѣли. Половини работи нѣма, една малка частъ ще я направи цѣла, половинъ не дава. Ако го дойде законътъ

на любовъта, всичко става цѣло.

Най-първо вие седите и се съмнявате въ Бога. Нѣкой пжть въсъ ви е страхъ отъ Господа. Като се молите, охранявате се. "Господи", казвашъ, но охранявашъ се да не би Той да направи една погрѣшка, криво да те разбере. Иде ми единъ разказъ, който разказваше Милаки Георгиевъ. Единъ българинъ, шотъ отъ софийскитѣ села, отишълъ въ Цариградъ и станалъ слуга при единъ отъ турскитѣ паши. Десетъ години му служувалъ. Поискалъ отъ пашата да му гаде отпускъ да види роднинитѣ си. Даль му отпусканъ, но му поръчалъ да се върне точно навреме. Ако не дойде навреме, щѣль да го обеси. Обещалъ той да се върне навреме. Дошълъ въ софийско, яли, пили, минало времето, закъснѣлъ. Не може да стигне навреме въ Цариградъ. Като стигналъ до Пловдивъ, започналъ да се моли, да чуе Господъ молбата му и да му прати помощъ, да стигне навреме въ Цариградъ, да го не беси пашата. Мислѣлъ си да се намѣри нѣкой конь. Иде единъ турски суббашия*, качилъ се на коня и едно конче върви подиръ тѣхъ. Настига българина и му казва: "Я вземи това конче да го носишъ". Той си го турилъ на врата си и си казва: "Господи, азъ ли не знаехъ какъ да се моля или Ти не ме разбра?" Работата станала лоша. Освенъ, че конътъ не дошълъ той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовъта, натоварвате се съ конче на врата. Работата не върви. Когото обичате, съветъ не му давайте. Обичашъ ли, направи ли погрѣшка, затвори си очите и на погрѣшката му не обръщай внимание. Щомъ дойдете до любовъта, не търсете никаква погрѣшка. Всичкитѣ нещастия произтичатъ, че ние коригираме любовъта въ дома. Че не се обичатъ хората, че братя и сестри не се обичатъ. Този начинъ, оставете го настрана. Извѣнь любовъта може да правите бележка, колкото искате, намѣсто сж. Въ любовъта всичкитѣ бележки, които правите, не сж намѣсто. Разправяйте, че въ любовъта е Господъ. Какъвъ съветъ ще давашъ на Гос-

пода? Господь, Който обича този човѣкъ, ти ще идешъ да учишъ отъ него. "Господи, не става тъй, ти много му давашъ". Не давайте съветъ на Господа, учете се отъ него. Като идешъ тамъ, щомъ видишъ, че нѣкой човѣкъ направи погрѣшка въ любовъта, трѣбва да знаешъ, че си въ свещено място и ще чуешъ гласа на Господа, Който казва: "Изуй обущата си, защото мястото, на което седишъ, е свято". Майката се чуди какъ дъщеря ѝ обикнала този момъкъ. Тя се чуди какъ е обикнала този момъкъ, пъкъ тя е забравила себе си. И тя обикна единъ момъкъ. Не правете никаква бележка въ тази работа, тя е Божия работа. Не се петнете. Майката да каже въ себе си: "Божия работа" или хичъ въпросъ да не подига. Казвамъ: Ако въ любовъта се откажете да правите бележки, работите ще вървятъ по-добре, отколкото да говоримъ, че любовъ нѣмало, любовъ нѣма. Въ любовъта живѣемъ, пакъ любовъ нѣмало. Та щомъ ми кажатъ хората, че любовъ нѣматъ, тия хора, които казватъ, че нѣматъ любовъ, споредъ мене тѣ сѫ пробити шишета. Налѣешъ вода, изтече: Вземи, тури воськъ на дунката, че шишето да не тече. Нѣкой казватъ: "Учителю, я ни кажи какъ да се обичаме". Азъ никога не давамъ съветъ на хората какъ да се обичатъ. Нѣмаме право да даваме съветъ на Господа. Когато нѣкой ме пита за любовъта, казвамъ: Ела да ядемъ. Казва: "Я ми кажи нѣщо за любовъта". Казвамъ: Я да идемъ, да си купимъ нови дрехи на пазаря. Казва ми нѣкой: "Какво е любовъта?" Казвамъ: Да вземемъ автомобилъ, да се качимъ. За любовъта не говоря. На автомобилъ ще се кача, на желязница ще се кача, на аеропланъ ще се кача. Като ме питатъ за любовъта, казвамъ: Я да имашъ единъ милиардъ. Но за любовъта не говоря, за науката ще говоря, но за любовъта - мълча си. Любовъта е огънъ, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря: А пъкъ който я приема такава, каквато е, тя го пречиства. Любовъта всичко разтапя. Ако имашъ захаръ и го туришъ въ водата, се разтапя. Тази захаръ нѣма да я намѣри-

шъ никога. КазВамъ: При новото възпитание ще влъзешъ въ себе си. Ти роптаешъ въ себе си по нѣкой пжть. Много пжти случи се нѣщо, намѣришъ, че причината е Господь, че спрямо тебе Той не е такъвъ, както къмъ другите. КазВашъ, че на другите уредилъ работитъ, на тебе не ги уредилъ. Виждашъ, че нѣкой има по-добро тѣлосложение, по-хубавъ умъ, казвашъ: "Господь го благословилъ". Пъкъ не разсѫждавашъ правилно. Въ любовъта всичко, което имашъ, радвай се на туй, което имашъ въ дадения моментъ. Ако можехте да разберете любовъта, даже въ единъ моментъ, ако само въ едно състояние може да постигнете трептенията на любовъта, вие ще бѫдете други. Любовъта си има свои трептения. Ако единъ тжпанъ барабанчицъ не е билъ, набрала се много прахъ, налепналъ прахътъ, като го удари - всички прашинки отскачатъ. Тжпанътъ се освободилъ отъ тѣхъ. Любовъта като дойде, всичките прашинки, които сж залепнали, които иматъ свойството да поядатъ, за бѫдеще ще отхвръкнатъ, ще изчезнатъ. Любовъта е нѣщо най-динамично. Като дойде любовъта, пречиства всички утайки, които има въ човѣка. Тя започва постепенно да ги пречиства. Нѣкой пжть имате едно чувство, нѣщо потиснато, мракъ, тъмнота. Щомъ дойде любовъта, веднага това чувство изчезне.

Но трѣбва да схващате цѣлокупността. Ти ще кажешъ въ себе си: "Богъ не тѣрпи никакъвъ съветъ да Му давамъ". Ти ще бѫдешъ благодаренъ на онова, което ти дава. Никакъвъ ропотъ нѣма да се яви въ тебе. Щомъ въ тебе се зароди чувството да имашъ повече, ти ще направишъ прегрѣшение, както направиха първите хора. Богъ казва: "Всичко туй, което имате е достатъчно, нищо повече не ви трѣбва". Да не тѣрсишъ повече отъ това, което съмъ ти далъ. Да не ходите при онова дърво на познане добро и зло, да тѣрсите знание отъ него. То е човѣшката алчност. Запримѣръ: често въ васъ се зароди желание да бѫдете чисти или да бѫдете умни. Този процесъ е на мѣсто. Ти искашъ учень човѣкъ да бѫдешъ. То е нераз-

брана работа. Единъ музикантъ, като свири, развамъ се, понеже той учи 30 години музика, знае да свири. Той, като ми свири, ползвувамъ се отъ неговия трудъ, както той се ползува. Той, като свири, се радва на своя 30-годишън трудъ, слуша, възприема музиката и самъ се тонира. Той, като свири, азъ, който не съмъ свириль, и азъ се тонирамъ, и мене ми е приятно, както нему му е приятно. Разликата е, че азъ не може да свири, но може да се ползвувамъ отъ неговата музика. Той може да свири и може да се ползува. Това е разликата. Казвамъ му: Я ми направи една услуга, азъ не мога да свири. Следъ като ми свири, онова, което съмъ приель чрезъ ухото си, азъ може да се ползвувамъ, както той се ползува. Та казвамъ: Ползвайте се отъ звука на музиката, а не да знаете законите, да бжедете този великъ музикантъ. Вие искате да бжедете големи артисти на любовта. Много малко артисти има въ свѣта на любовта. Засега имаме само единъ артистъ на любовта - Христосъ. Той свири на хората. Никой не може да свири, както Христос. Той свири едно отъ най-мжчините парчета. Кой отъ Васъ е свириль такова мжечно парче, както Той свири? Онова парче, което свири, и казва: "Въ твоите ръце предавамъ Духа си". Туй значи, че Той ще изсвири това парче, както Богъ иска. И го изсвири по всичките правила. Христосъ изсвири едно парче, както Богъ Му го предалъ. Казва: "Както Мене Отецъ възлюбихъ, така и азъ Ви възлюбихъ". Сега Вие по нѣкой пътъ минавате въ любовта за големи артисти. Мене сѫ ми разправѣли: "Сърдцето ми гори". Кое сърдце не гори най-първо? Всички сърдца горятъ. Безъ горение не може да има животъ. Казва: "Сърдцето ми гори". Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Казва: "Както моето сърдце гори, другите не горятъ". Правъ си. Всѣкъ така мисли. Ти споредъ както съзнавашъ, е право. Горенето навсѣкоже е едно въ любовта. Азъ какво разбирамъ? Изкуствено горение има. Въ любовта горението е пълно. Азъ наричамъ "любовъ" като нѣма никакъвъ излишъкъ, никаква пепель не остава.

Само любовъта е единствената сила, въ която горението не остава никаква пепель, никакъв димъ няма. Всичко е абсолютно чисто. Единствената сила въ свѣта, въ която няма обратна реакция.

Казвамъ: Докато туй понятие въ васъ не го задържите, новата култура не може да дойде. Въ любовъта нѣщата моментално се възприематъ. Да допуснемъ, че имате една бучка захаръ и я турите на езика си, тя се стопява. Тази бучка захаръ ще стони, но може да улесни тече процеса, намѣсто въ устата, да се стони въ вода. Тъй разтопената захаръ нѣма отведенажъ да я гълтнете. Първото нѣщо, съ което хората се осакащатъ на физическото поле е, че тѣ иматъ желание винаги да ядатъ много бѣрзо. Нѣкоу ядатъ много медлено*, но нѣкоу ядатъ много бѣрзо. За да съвчишъ храната си, изискватъ се определено количество трептения. Гладътъ показва едно количество трептения. Истинскиятъ гладъ се опредѣля отъ известно количество трептения. Когато тѣзи трептения съвпадатъ, гладътъ е на място. Храната, която трбѣба да съвчишъ, и отъ нея се изисква да образува известно количество трептения. Ако не съвчишъ право, ако мисъльта не е съсредоточена, не е хармонична, ако за тази храна, която съвчишъ, не мислишъ заради нея - ти нѣма да се ползвашъ. Ако имашъ свещеното чувство, че съвчишъ една хубава ябълка, пазишъ красива мисъль, после имашъ едно желание на тази храна да ѝ дадешъ най-хубавото място и после да ѝ дадешъ най-хубавата работа - яденето е на място. Човѣкъ се поправя. Щомъ ти си яль и си недоволенъ, после чувствата ти не съответствуваатъ на храната, ражда се онази дисхармония, отъ която сега се раждатъ всичките болезнени състояния. Казвамъ: При сегашните условия човѣкъ трбѣба да се учи да яде. То е цѣла една наука. Ако знае правилно ёде яде, по този начинъ мисъльта му да присъствува, неговите чувства да присъствуватъ и неговата сила да присъствува - този човѣкъ правилно може (да се) развива. Заложбите,

които Богът е вложилъ въ него, правилно ще се развиваатъ.

Та сега ние отлагаме работите, казваме: "Като идемъ въ оня свѣтъ". Че ти оня свѣтъ никога не може да го видишъ, ако не го обичашъ. Въ оня свѣтъ искашъ да видишъ Христа. Не може да Го видишъ. Като умратъ нѣкои хора и следъ 45 години, като седяте въ оня свѣтъ, нѣкой пожътъ любовта е така малка, че само за 1-2 секунди проблемъ се да видятъ свѣтлината и после небето се затваря, свѣрши се. Това е тѣхната любовъ. Умрѣли са следъ туй трѣбва да се върнатъ на земята. Споредъ Вашите понятия вие мислите, като идете въ оня свѣтъ, ще се отворятъ вратите, ще видите, че са приематъ. Въ този свѣтъ имате примѣръ. Може ли отъ първо отделение да влезешъ и идешъ въ университета? Ще трѣбва да свѣршишъ отделенията, прогимназията, ще минешъ въ гимназията и като я свѣршишъ, ще постъпишъ въ университета. Знание трѣбва да имашъ, за да разбирашъ предметите, които ти се преподаватъ.

Та първото нѣщо: Когато обичате нѣкого, попитайте се защо го обичате. Какви сѫ Вашите подбуждения за Вашата обичъ? Ако ме попитатъ защо обичамъ ябълката, обичамъ ябълката и се задължавамъ, като я изямъ, да посъя семето ѝ въ земята. Щомъ минавамъ покрай едно дърво, ябълката, още като ме види, казва: "Може ли да mi направишъ една услуга?" Въ мене се зароди едно желание да я изямъ, едно желание да ѝ помогна, понеже тя иска пейното семе да се посади. Тогава казвамъ: Ще услугя. Откъсвамъ ябълката, изѣдамъ я и семето ѝ посаждамъ въ земята. Ако като изямъ ябълката и изямъ семето ѝ, ще направя една погрешка. Ти обичашъ нѣкого, какво добро ще му направишъ, кажете ми сега? Ти обичашъ нѣкого, ще му дадешъ нѣщо. Какво ще му дадешъ? Ако онзи, когото обичашъ, ще му дадешъ здраве - то е на физическото поле. Да кажемъ онзи, когото обичашъ, той е съ разнобитни чувства, теженъ, скърбенъ. Щомъ го обичашъ, веднага ти ще измѣнишъ неговата скърбъ, неговата скърбъ

ще се превърне на радостъ. Ти ще му дадешъ нѣщо отъ себе си. Той ще е радостенъ. Той нѣма знание въ ума си. Ти, щомъ го обичашъ, ще му дадешъ свѣтлина. Ти, щомъ обичашъ нѣкого, на ума му ще дадешъ свѣтлина. Като обикнешъ нѣкого, на сърдцето му ще предадешъ чувства, топлина. Като обикнешъ тѣлото, ще предадешъ сила. Щомъ обичаме тѣлото, предаваме сила; щомъ обичаме сърдцето, предаваме топлина; щомъ обичаме ума, предаваме свѣтлина на ума. То е естествениятъ пжть. Тамъ, дето нѣма свѣтлина въ ума, любовъта на ума не е на място. Тамъ, дето нѣма топлина въ сърдцето, любовъта не е на място въ сърдцето. Тамъ, дето нѣма сила въ тѣлото, любовъта не е на място. То сж конкретни разбирания. Дойде ли свѣтлината, ще се радвашъ на свѣтлината. Имашъ едно приятно чувство, то е топлината, която го произвежда. Чувствувашъ една хубава приятностъ, готовъ си да се примеришъ съ цѣлия свѣтъ.

Разправяше ми единъ американецъ, той слушалъ Камила Русо да пѣе "Сънътъ на живота". Казва: "Въ дадения случай, като слушахъ, бѣхъ се примирилъ съ цѣлия свѣтъ. Така ми е приятното, че каквото имамъ, искамъ да го раздамъ. Следъ една седмица пакъ останахъ сѫщиятъ. Когато свирѣше Камила Русо, имахъ това желание да се примиря съ цѣлия свѣтъ. Следъ една седмица изгубихъ това състояние".

Когато дойде любовъта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовъта, готови сме на всички жертви. Когато си замине, пакъ се втвърдимъ. Постоянно трбъба Камила Русо да дава концерти, но единъ въ седмицата.

Свѣтлината въ ума е любовъта; топлината въ сърдцето е любовъта; силата въ тѣлото е любовъта - правиятъ смисълъ. И когато човѣкъ е здравъ, любовъта действува правилно; когато чувствата сж добри, трбъба да разберемъ нормалното състояние на сърдцето, любовъта е на място; когато просвѣтне умътъ, любовъта е на място. Любовъта едновременно трбъба да действува въ

ума чрезъ свѣтлината; въ сърдцето - чрезъ добрите чувства и въ тѣлото - чрезъ силата, която да постави всѣко нѣщо на свое то място. Всѣко нѣщо на място, разбирамъ да се поставятъ думите на място. Единъ музикантъ трѣбва да постави нотите на място, той трѣбва да предаде половини ли да бѫдатъ, четвъртини ли, осмини ли, шестнайстини ли или въ точка. После тия ноти къмъ коя гама* спадатъ да опредѣли. Всѣки единъ тонъ въ една ма жорна гама или въ една миньорна гама е. Мажорната гама* е за тѣлото, миньорната гама* е за сърдцето, а хроматическата гама* е за ума. Всичките тия гами, които минаватъ рѣзките промѣни, съдържатъ единственъ процесъ. Мелодиите изобщо, тѣ сѫ образци за сърдцето ви. Въ съвременната хармония идемъ да съединимъ музиката на човѣшката воля, на човѣшкото сърце и на човѣшкия умъ. Тѣ съставлятъ съвременната хармония. Значи любовта изисква едно хармониране между силите на ума, между силите на сърдцето и силите на тѣлото. Това не е единъ простъ процесъ. Говорите за любовта, да обичашъ нѣкого. Да обичашъ нѣкого, трѣбва да се проявишъ. Най-първо трѣбва да се прояви твоятъ умъ, трѣбва да се прояви твоето сърце, трѣбва да се прояви твоята воля. Ти ще се проявишъ, като обичашъ. Това не значи да пригадашъ нѣщо на твоя умъ, но твоятъ умъ се простира въ нова нормално състояние, въ което Богъ те създадъ. Казва Писанието: "Като направи човѣка Богъ отъ пръстъ". Значи въ спѣщо състояние билъ Адамъ, отъ пръстъ билъ направенъ, нѣмалъ съзнание. Като вдъхналъ диханието - оживѣлъ. Диханието подразбира любовта на ума. Адамъ станалъ жива душа и почувствувалъ, че оживява вече, умътъ му и сърдцето му започватъ да се движатъ. Разбрали, че има нѣкой въ свѣта, който го обича, който му е далъ нѣщо. И Адамъ почувствувава въ себе си Божията любовь. Почувствувава любовта, която Богъ има къмъ него, че Той работи върху него. Трѣбва да разбираме човѣшкото развитие. Човѣшкото развитие не може да стане, ако ние не

почувствуваме това, което Богъ ни е далъ, тия външни заложби.

Сега азъ не ви говоря да стане(те) съвършени. Съвършенството е една динамична цель на Божествения живот. "Бжедете съвършени". Непреривно* е туй. Човѣкъ непреривно трѣбва да се стреми къмъ съвършенство. Казвате:"Какво ще правятъ хората, като станатъ съвършени?" Съвършенството е непреривно желание да изучава човѣкъ, да постигне онова, което Богъ е вложилъ външре. Съвършениятъ човѣкъ никога не се обезсърчава, никога нѣма да каже:"Съ какво да се занимавамъ?" Представете си, че за бжедеще вие ще се качите на небето, ще станете ангелъ. Очуввате се, съ какво ще се занимавате? Отъ небето Богъ ще ви прати да помогнете на единъ червей, който се дави нѣкъде. Господъ като ангелъ ще те прати да помогнешъ на единъ червей. Ако не разбирашъ, ти ще слизашъ. Ако разбирашъ, ти, като помогнешъ на този червей, ще видишъ какво е скрито въ червея. Ето азъ какво разбирамъ. Ти посаждашъ една семка, тя е единъ червей. Нищо почти нѣма. Но като посъешь семката, ще видишъ, че отъ тази семка ще излѣзе цѣло дърво съ най-хубави плодове. Въ този червей Богъ е вложилъ известни заложби, които следъ време ще дадатъ своите плодове. Ако не знаемъ какъ да помагаме на червея, на една Ваша погрѣшка, то е червеятъ. Ако знаете какъ да помагате на единъ червей, на една Ваша погрѣшка; следъ време ще имате най-хубавите плодове. Така седи. Казвате:"Защо сѫ тия червеи?" Господъ ги създаде. Въ червеите сѫ възможностите за Вашето бжедещо щастие на земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червеи, значи ако не посъете тия семена - нѣмате подобрене. Сега трѣбва нови възгледи на нѣщата. Всички казвате въ себе си:"Защо сѫ тия погрѣшки?" За работа. Всѣки денъ имате да помогнете на единъ червей. Често азъ слушамъ да казвате:"Домагна ми да помагамъ на тия червеи". Да ви нѣ дотъга. Писанието казва, че Богъ казва на Якова:"Не бой

се ти, червей”. Значи, нарича го “червей”. Онова, Божественото, което Богът вложилъ въ Васъ, Богъ иска да го събудите, да се използватъ новите Вѣяния. Като дойде Христосъ да помага на хората, въ какво положение ще се намѣрятъ хората? Въ положението на червеи. Всѣки единъ червей трббва да има нѣкой да му помага.

Сега азъ ще Ви попитамъ: Какво разбрахте и какво може да приложите? Вие ще кажете: “Това нѣщо е за бѫдеще, то е висока работа, непостижими нѣща сѫ, понеже носимъ едно бреме”. Въ дадения случай нѣщата сѫ постижими. Въ дадения случай Васъ Ви е потребна малко количество свѣтлина; Васъ Ви е потребно малко количество топлина; Васъ Ви е потребно малко количество сила. Другите нѣща сѫ вложени, тѣ сами по себе си ще дойдатъ. Ти посѣй въ земята семето и не мисли какъ то ще израстне, Богъ ще го възрасти. Ти посѣй семето на свѣтлината въ ума си, то ще израсте; ти посѣй семето на топлината въ сърцето си, то само ще израсте, ти посѣй семето на силата въ тѣлото. Азъ употребявамъ фигури. Посѣй семето и не мисли заради него какъ ще израсте, какъ ще се развива. Отъ гледището на семето на свѣтлината, ти, като пуснешъ свѣтлината, ще видишъ какво е. Ти, като вкусишъ плода на топлината, ще видишъ какво е. Като вкусишъ отъ плода на силата, ще видишъ какво нѣщо е самото семе. Всички нѣща трббва да се опитатъ. Реално е туй, което човѣкъ опитва. Ти като опитвашъ, каквото можешъ да задържишъ за себе си, то е опитаното. Отъ всѣки опитъ свѣтлината, която можешъ да задържишъ въ ума си, тя е опитана. Топлината, която можешъ да задържишъ въ тѣлото си, то е полезното за тебе.

Сега подъ думата “махаръ” азъ разбирамъ - посаждане. “Бену” е изникване. Въ цѣлата пѣсень имаме единъ процесъ. Туй, което сме посѣли, какъ ще изникне, какъ ще се развиятъ листата, какви плодове ще даде? Каквото плодъ даде, ще го ямъ. Азъ, въ дадения моментъ, като изпѣя тази пѣсень, накрая вече имамъ единъ обѣдъ. Единъ

хубавъ обѣдъ “махаръ” посадихъ, изниква, завърже, гаге плодъ. Азъ съмъ първиятъ, който Вкусва отъ този плодъ. Като Вкусвамъ този плодъ, азъ съмъ придобилъ онази Божествена топлина. Затуй музиката е единствениятъ Божественъ методъ, чрезъ който можемъ да разберемъ нѣщата най-лесно. Най-лесниятъ путь, по който можемъ да разберемъ Божествениятъ путь, е музиката. Вънъ отъ музиката хиляди години се изискватъ. Въ музиката процесътъ е съкратенъ. Казвате: “Махаръ Бену” какво е?” “Махаръ” е посаждане - правя добро нѣкому, посаждамъ въ него. Следъ като си посадилъ, не се спирямъ, чакамъ да израстне нѣщо. Тогава не се спирямъ. Ще цвѣне, ще извадя като пчелитъ медъ отъ цвета. И тамъ не се спирямъ. Чакамъ да завърже. Чакамъ най-после да узрѣе плодътъ. Семето ще падне и пакъ ще го посадя. Сега, като пѣте “Махаръ Бену Аба”, приложете. Онзи, който слиза долу, натоваренъ да посѣе семето, е бащата. Щомъ туй семе израстне, то е майката. Щомъ ядешъ вече отъ плода, ти си детето. Които ядатъ сѫ деца, които посаждатъ сѫ бащи, които възрастватъ сѫ майки. Които ядатъ сѫ деца. Следователно ти си баща, като посаждашъ; ти си майка, като възраствашъ; като изядешъ плода, дете си. Като изядешъ плода, ако дадешъ семето на бащата да го посѣе, ти си отъ умнитѣ деца. Сега искамъ хората да пѣятъ. “Махаръ” това значи. “Бену” е, който израства нагоре. “Аба” значи онзи, който носи. Сега ви подигамъ завесата на една пѣсень “Махаръ Бену Аба”. Ако изпѣемъ тази пѣсень ниско и, ако я изпѣемъ високо, каква е разликата? Когато пѣемъ ниско, има повече магнетизъмъ, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласътъ е много интензивенъ, работитѣ не растатъ. Когато дървото започва да израства, да се разлоява, тогава идатъ високите гласове. Музиката, като се посѣе, долу запазена е отъ тия интензивности. Най-малките трептения имаме долу. /Учителътъ пѣе ниско/ - не е израснало. /Пѣе високо/ - израснало е. Сега отъ Васъ за-

виси да израстете или не. Ако пъете хубаво, израствате много хубаво. Ако не пъете, ако пъете лошо, пакъ растете, но изкривени на самъ-натамъ. Кривите мисли, кривите чувства показватъ, че зърното не е по място, поставено на място. Една мисъл, която е поставена добре въ ума, едно чувство, което е добре поставено въ сърцето, една сила, която е добре поставена въ тялото - то е правилният процесъ. Правилно трябва да се поставятъ нѣщата.

Не давайте съветъ на Господа. Прилагайте съветите, които Господъ дава на човѣка на любовта. Туй учение не е за свѣта. Нѣма какво да разправямъ на свѣта. Азъ, като вървя по земята, гледамъ да не стѫпча едно червейче, да бжда внимателенъ. Като го видя, виждамъ колко деликатни движения прави като върви. Виждамъ - за бжедеще ще стане млада мома, ще гори сърцата на момчета. Какви тайни сѫ скрити въ този червей? Велики работи Богъ е създалъ. Пъкъ и онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, раздавайте. Подигайте вашите червеи, за да ви благослови Господъ.

Сега всички вие носите костюми, които не сѫ направени отъ добъръ майсторъ. Погрѣшката е тамъ. Сега бжедещите костюми, които ви се шиятъ, гледайте да ги направяватъ по всичките правила на любовта. Вие носите костюми, които ви стѣгатъ подъ мишницата. Не че вие сте виновати за това. Виновати сѫ онѣзи, които ги шиятъ. За бжедеще сами трябва да си шиете дрехите.

Добрата молитва.

XX година

20. Лекция на Общия Окултенъ класъ

19 февруари 1941 г., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

ТРИТЪ ВРЪЗКИ

*Добрата молитва.
Кажи ми ти истината.*

Въ свѣта търсите най-важното. Въ Писанието има единъ стихъ, дето казва, че нѣкой ималъ голѣмо имане, ходилъ въ странство, търсиълъ нѣкой бисеръ, нѣкой скжпоцененъ камъкъ и като го намѣрилъ, продалъ всичкото си имане, да вземе скжпоценния камъкъ. Сега нѣкои считатъ, че човѣкъ да бѫде здравъ, то е скжпоценния камъкъ. Нѣкои считатъ живота за скжпоцененъ камъкъ. Нѣкои считатъ богатството за скжпоцененъ камъкъ, нѣкои считатъ знанието за скжпоцененъ камъкъ. Вие го знаете, но името му не знаете. Тукъ миналата вечеръ бѣхъ на едно място, та между другото има на стената едно огледало. Огледалото претърпѣло една авария и то пострадало. То е елипсовидно и за да се скрие тази погрѣшка, направили една хоризонтална подложка отдолу, че станала хубаво. Васть какво ви интересува чуждото огледало? Опът едната страна на огледалото има лампа, която свѣти,

хвърля свѣтлина въ огледалото и то прави отражение. Отражението не върви въ права линия, както пада свѣтлината, но прави една крива линия, наклонено. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ. Огледалото си е огледало, може да се оглеждате въ него, има малъкъ дефектъ, нищо не значи. Казвамъ: Всѣкога въ живота виждаме опакото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. Въ ума ви сѫществуватъ такива отражения, нѣкаква опасностъ. Казвате: "Ако нѣмамъ хлѣбъ и умра гладенъ. Ами ако нѣмамъ пари, ако нѣмамъ обуща, ако нѣмамъ шапка..." Плашимъ се за нищо и никакво. Тукъ преди години единъ при-

ятель си имаше една колибка, преди повече отъ 10-15 години. Като иде за Вода, го бѣше страхъ отъ вълцищ, да не би да дойдатъ и да влезатъ презъ прозореца. На, сега всички се се плашите отъ нѣкой вълкъ. И вѣрващи, и невѣрващи се плашатъ отъ нѣкой вълкъ. Страхътъ си има свое място. Писанието казва: "Начало на мѫдростъта е страхъ Господенъ". Когато страхътъ е начало на мѫдростъта, но когато страхътъ не е начало на мѫдростъта, тогава идатъ всичките страдания. Турятъ по нѣкой бръмбаръ и кажатъ: "Имашъ язва въ стомаха, затънение въ гръбоветъ, или затънение въ черния гръбъ, жълчката". Пожълтѣлъ малко нѣкой, какво има като пожълтѣлъ човѣкътъ. Като пожълтишъ кѫщата и стапне жълта, тя не е болна. Боядисалъ си кѫщата жълта, то е мода. Като пожълте човѣкъ, казватъ: "Разболѣлъ се". Когато въ Индия искатъ нѣкому да му дадатъ титла, нѣкой агенъ*, ще му облѣкатъ жълта дреха. Малко неприятна краска*. Неприятна е, понеже щомъ дойде жълтия цвѣтъ, трѣбва трезво да мислишъ. Но лошото е да зледашъ, безъ да разсѫждавашъ. Дайте на нѣкой слабъ ученикъ една трудна задача, казва: "Отде се намѣри такава трудна задача, ще мѣ скѫжсѧ". Способниятъ ученикъ, като му дадатъ трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на единъ пѣвецъ една проста пѣсень, тя е играчка. Като дадешъ на добрия пѣвецъ мѫчна пѣсень, той се радва. Ако дадете мѫчна пѣсень на нѣкой неспособенъ пѣвецъ, казва: "Отде се намѣри тази пѣсень, що не ми даваха лесна пѣсень".

Казвамъ: Най-важното въ живота е това, което знаете, пѣкъ не му знаете името. Туй го наричатъ щастие, наричатъ го блаженство, наричатъ го любовъ. Но всичко туй, което търсятъ хората, спорятъ заради него, отричатъ го. Ако въсъ Ви попитатъ какво търсите въ живота и вие кажете, че търсите Бога, тогава какъ ще намѣришъ това, въ което живѣшъ. То не се намира. Именно рибите, ако искатъ да намѣрятъ какво нѣщо е водата,

никога нѣма да я намѣрятъ. Трѣбва да излѣзатъ изъ водата, за да я намѣрятъ. Искатъ да намѣрятъ водата кѫде е. Тя е въ самата вода. Въ водата живѣе и водата тѣрси. Хората живѣятъ въ Бога и тѣрсятъ Бога. Туй, което тѣрсите, то не е реалното. Казва: "Тѣрсете ме, докато съмъ близо". Да тѣрсишъ нѣщо, значи, когато ти можешъ да се ползувашъ. То е отношение вече. Вечерно време посрѣдъ нощъ какво ще тѣрсишъ слѣнцето? Въ ума ти сѫществува нѣкаква илозия. Ти виждашъ, че слѣнцето е залѣзло задъ хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че слѣнцето е отдолу подъ земята, минава отъ другата страна и пакъ изгрѣва. Но то е илозия, както за отражението въ огледалото, за което ви говорихъ. Слѣнцето никога отдолу не минава. Но слѣнцето се вѣрти, хоризонтално вѣрви. Вие виждате, че не земята се вѣрти, но слѣнцето, виждате движението на слѣнцето. Движенето на слѣнцето се показва такова, каквото не е. Животътъ се показва такъвъ, какъвто не е. Виждате, запримѣръ, единъ човѣкъ весель. На какво да го уподобимъ? Веселиятъ човѣкъ мяза* на едно ясно небе. Утре виждате този човѣкъ - не е весель. Небето винаги весело ли е? Погледнешъ - единъ денъ е ясно, но после се заоблачи, цѣлото небе на 100-200 километра заоблачено. Ако туй небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не цваше нѣкакъвъ дъждъ, какво щѣше да има на земята? Благодарение, че небето стане сериозно, има какво да дойде оттамъ. Ако стане весело, показва, че свѣтлината ще дойде. Ако стане сериозно, значи дъждътъ ще дойде. Виждате нѣкой човѣкъ замисленъ. Какво лошо има, ако човѣкъ е замисленъ? Нѣма нищо лошо. Той казва: "Много весель". Щомъ човѣкъ е весель, свѣтлината ще дойде. Щомъ е замисленъ, дъждътъ ще дойде. Щомъ е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: "Този човѣкъ не е тихъ". Ако свѣтътъ бѣше направенъ само отъ тихо, какво щѣше да бѫде? Сега вие считате (за) светия (нѣкой), седналъ въ съзерцание като индусъ. Хубаво е съзерцанието. Ако всички

бъха агенти* Въ съзерцание, какъв ще е да бъде животът? По-големи философи отъ камъните няма. Погледнеш - всички седят като агенти. Съ години, камъните на Битоша, дено ходим, седят на едно място и размишляватъ. Около камъните има едни, които не седят, но се измънятъ, растатъ.

Та първото нѣщо: вие трѣбва да изучавате тѣлото си. Вие имате една държава, трѣбва да я изучавате. Най-първо онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човѣшката мисъл какъ става. Ако не разбиращъ законите на храносмилането, веднага ще страдашъ, не знаешъ какъ да си измѣнишъ храната. Ако не разбиращъ закона на дишането, ти ще имашъ задушаване, ще се задушишъ. Ако не разбиращъ законите на човѣшката мисъл, винаги умът ти се помрачава. Сега мнозина казватъ, че трѣбва да служимъ на Бога. За да служимъ на Бога, трѣбва да изпълняваме законите, които Той е наредилъ.

Обикновено какви обуща трѣбва да носи човѣкъ? Трѣбва ли да бѫдатъ отъ гума или отъ кожа? Учените хора казватъ, че гумениятъ обуща не сѫ здравословни, изолиратъ човѣка отъ земята. Кожениятъ обуща сѫ по-хигиенични. Но следствие на това, животните, които даватъ сировия материалъ за нашите обуща, снематъ кожата имъ и правятъ обуща на насъ. Гледашъ - обущата много хубави, но забравяшъ, че нѣкое животно пострадало. Вземешъ нѣкоя дреха, казвашъ: "Много хубава дреха". Но хичъ не ти иде на умъ, че отстрigали дрехата на овцата. Дрехата е взета отъ материала на овците и отъ този материалъ е направена дрехата. Или, ако е направена отъ памукъ, се отнѣкоже е взета дрехата отъ природата. Азъ не искамъ сега да представямъ мрачната страна. Всичко въ свѣта е направено за човѣка, за онзи човѣкъ, който мисли, който чувствува, който работи. Може да кажемъ, че Богъ изисква Неговите деца на земята да учатъ. Господъ иска децата му на земята да не боледуватъ, да не остан-

рявът. Смѣшно е да кажемъ, че ние сме бедни. Имаме най-богатиятъ Баща и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пъкъ ние боледуваме. Имаме Баща, Който всѣкога е благъ, пъкъ ние не сме винаги като Него. Той знае причинитѣ защо. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога. Въ нѣкои отношения мязаме*. Че не е човѣкъ толкозъ благъ, както Бога, не е лошо. Азъ не намирамъ нищо лошо, ако едно шише не може да събере цѣлия океанъ. Шишето е отъ едно кило. Каква разлика между океана и него? Въ туй шише много лесно се разваля водата, отколкото водата на цѣлия океанъ.

Да кажемъ, вие си направите една кѫща. Въ Америка нѣкой пжъ духатъ западни вѣтрове, и като духатъ - по единъ пръстъ прахъ се набира въ кѫщата по всичките предмети. Презъ всичките дупчици минава. Ако вие не чистите кѫщата, вѣтърътъ духа, вие ще намѣрите следъ една година прахъ навсѣкѫде, и по килимите, всичко въ прахъ. Пъкъ този прахъ, като се налепи по дрехите ви, действува разрушително върху материала. Не само това, ако не мислимъ, ако не чувствуваме има единъ умственъ прахъ въ свѣта и въ умствения свѣтъ. И въ този свѣтъ, дето живѣемъ сега, е така. Гледайте тази лампа, която свѣти, горението е пълно. Като гори 4-5 месеца, една година, виждашъ, че се окадила малко. Колкото и да е пълно горението, нѣмаме туй правилното горение. Та въ всичките нѣща, които изучаваме, се има известенъ прахъ. Да кажемъ, въ музиката има музикаленъ прахъ. Щомъ се насибере музикаленъ прахъ, музикантите ставатъ нервни. Нѣкои музиканти сѫ нервни. То се дѣлжи на музикалния прахъ. Той трѣбва да знае какъ да се очисти отъ музикалния прахъ. Поетите иматъ поетически прахъ, религиозните иматъ религиозенъ прахъ. Онѣзи, които обичатъ, иматъ любовенъ прахъ. Любовниятъ прахъ ни пари не струва. Всѣкога трѣбва да спазвате онова правило: гори нѣкоя свѣщъ въ твоята кѫща, ако ти на тази свѣщъ не

можешъ да четешъ, тази свѣщъ не ти у служва тъй, както трѣбва. Тогаъ трѣбва да направишъ едно подобрение. Или имашъ нѣкаква камина, но горе кади, нѣкой пожъ не гори, течение има. Трѣбва да намѣришъ причината. Ако не намѣришъ причината, ще има всѣкога едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато ние не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: "Защо Господь направилъ свѣта такъвъ?" Какъ да го направи? Ти питашъ, то е твоето понятие. Какъвъ е твоятъ проектъ, какъ трѣбва да го направи? Свѣтътъ, както е направенъ сега, е направенъ толкозъ хубаво, че всичко, каквото става въ дадения случай, е на място. По отношение на цѣлия животъ, като разсѫждаваме за бѫдеще, какъвъ ще бѫде животътъ? Този животъ не е такъвъ, какъвто трѣбва да бѫде. Другъ е въпросътъ. Но за дадения моментъ е най-добриятъ. Вали дъждъ. Защо вали? Че какво трѣбва да прави? Следъ 4, 5, 10 часа ще престане. Казвашъ: "Защо не вали?" За бѫдеще ще вали. Въ дадения случай не вали.

Та казвамъ: Въ всѣки случай онова съотношение, което имате, бѫдете доволни отъ него. Станешъ сутринъ, не си разположенъ. Казвашъ: "Не ме бутайте, не съмъ разположенъ". Не знаешъ защо. Липсва ти нѣщо. Може да си гладенъ, три дена не си ялъ. Да кажемъ три дена не си ялъ, не си разположенъ. Нѣмашъ пари, не смѣешъ да кажешъ на хората. Имамъ такъвъ единъ примѣръ. Единъ бѫлгаринъ свѣршилъ на западъ по музика, 10-15 години преди освобождението, свѣршилъ по пиано, знаелъ да свири човѣкътъ. Иде въ Варна, направили го учителъ. Скарва се съ варненските чорбаджии. Много добъръ учителъ, учель ученици иматъ си да играятъ полка*. Изпиждатъ го и той останалъ безъ работа. Нѣмалъ нито петъ пари. Ученъ човѣкъ, знае да свири, но го е срамъ. Знае да свири на момитѣ, но отвѣнъ, другимъ, да свири съ цигулката, ще кажатъ: "Той е циганинъ". По това време да свиришъ въ Бѫлгария на цигулка, то ще изгубишъ и диплома си, че си свѣршилъ на-

уките си. Като свиришъ на цигулка, никой няма да те слуша. Българите казаха: "Циганинъ". Три дена гладувалъ. За въсъ три дена е подвигъ, но за него не е подвигъ, налага му се. Среща го единъ свещеникъ отъ града и му казва: "Дълго време не съмъ те видялъ, заповедайте, елате у дома на гости". Повиква го въ дома си, угощава го, той се отворилъ и му благодарили много, казалъ му, че три дена не е ялъ. - "Че какъ?" - "Скарахъ се съ чорбаджиите и ме изпъдиха". - "Няма нищо, казва, чорбаджийска работа. Тък не разбирамъ живота, ти си младъ, Господъ ще ти уреди твоята работа". Не се минава дълго време и тогавашниятъ варненски Валия* билъ ученъ човекъ, свършилъ въ Франция, знаелъ френски, вика го да стане секретаръ на Валията. Пъкъ въ това време изкуствено набедили този свещеникъ, че той се занимавалъ съ комитски работи, бунтовнически работи. Задигатъ му всичките книги и търсятъ единъ въренъ човекъ, който да прегледа книгите на попа и писмата, да види дали този попъ попството ли си гледа или няшо прави противъ държавата. Като го срещнали този секретаръ, който билъ наповаренъ да прегледа книгите на свещеника, казва: "Благодари за онзи обядъ, който ми даде и онова меджидие**".

Той, като преглеждалъ писмата и всички писма, които били опасни, ги отделя. Дето казваме ние: "Направи добро, пъкъ го хвърли въ морето". Ти имашъ една хубава мисъль, задръжъ я. Законът е такъвъ. Ако приемешъ тази, хубавата мисъль, тя единъ денъ ще стане секретаръ на Валията. Имашъ едно хубаво чувство въ себе си, приеми го, единъ денъ то ще ти услужи. Или направишъ каквото и да е добро въ свѣта, не мисли, че можешъ да изгубишъ. Най-малката мисъль, която възприемешъ, най-малкото Божествено чувство, което възприемешъ, най-малката постъпка и микроскопическа да е, която си направилъ, тя ще ви услужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да прилагате. Да допуснемъ, че някой отъ Ва-

съ изисква голъми работи - поетъ да стане. То е за малцина. Пъвецъ да станешъ, то е за малцина. Малко сѫ пъвцищъ. Силенъ да станешъ, и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които сѫ за малцина. Искашъ богатъ да станешъ, но колко души богати може да бѫдатъ? Въ цѣла Америка има 400 души богати. Не сѫ много. Малко сѫ богатищъ. 120 милиона хора има, пъкъ 400 милионери има само. Какво е отношението? 120 милиона, всички могатъ ли да бѫдатъ богати? Ако всички станатъ богати, то всички не могатъ да бѫдатъ щастливи. Даже и здравъ да си, пакъ не можешъ да бѫдешъ щастливъ. Ти си щастливъ само тогава, когато можешъ да помогашъ на другимъ. Ако имашъ единъ умъ, не може да го впрѣгнешъ на работа, той не може да ти донесе нѣкаква приятност. Въ дадения случай приятното е онова, което човѣкъ може да направи. Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ с боленъ. Болестта се лѣкува по три начина. Една болестъ се лѣкува чрезъ мисълта, една болестъ се лѣкува чрезъ чувствата, една болестъ се лѣкува чрезъ постежките. Ако ти не постежпвашъ добре, ти не можешъ да оздравеешъ. Ако ти не чувствувашъ добре, не можешъ да оздравеешъ. Ако ти не мислишъ добре, не можешъ да оздравеешъ. Здравето на човѣка зависи отъ неговата мисъль. Ако ти искашъ да бѫдешъ щастливъ въ свѣта, да бѫдешъ богатъ, ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не мислишъ добре. Ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не чувствувашъ добре. Ти не можешъ да бѫдешъ богатъ, ако не постежпвашъ добре. Ти искашъ да бѫдешъ поетъ, пакъ сѫщиятъ законъ. Ти не можешъ да станешъ поетъ, ако не мислишъ добре. Ако искашъ да станешъ музикантъ, пакъ сѫщиятъ законъ. Ти музикантъ не можешъ да бѫдешъ, ако не мислишъ добре въ най-обикновения смисъль. Защото музиката е едно отношение на хубавите, красивите методи за изването на живота. Ти не може да имашъ красивъ животъ, ако нѣмашъ туй музикално чувство да го изразишъ. Всѣку е поетъ отъ васъ. Синца сте по-

ети. Щомъ ти е приятно, ти си поетъ. Въ себе си мислишъ само, че не можешъ да изразишъ своята мисъль. Дойде единъ денъ нашиятъ Рагу и ми казва: "Учителю, да ти издекламирамъ нѣщо". Самъ го съчинилъ. Хареса ми. Като седимъ до собата*, издекламира ми го. Питамъ: Откѫде? - "Азъ, казва, го направихъ". Нѣкой пжть ще го извадя на сцената. Той само на мене го каза. Азъ го харесахъ, хубаво го направилъ. Може би на васъ като го декламира, да не го харесате, не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е съвършена, но съдържанието е хубаво. Хлѣбът не е намазанъ съ яйце отгоре, формата не е хубава, но съдържание има. Като го ядешъ, вкусенъ е. Казвамъ: Рагу, прости мя човѣкъ, като започна да пише, всичко ще тръгне напредъ. Ще кажатъ нѣкому: "Не си гледа той хала*", сега човѣкътъ остана холебъ". Сега тамънъ се е подмладилъ, ще пише.

Сега новиятъ животъ иде. Той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, тя е въ състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, накъще си остане риба. Онова, което търси, е извѣнът водата. Трѣбва да стане птица. Щастлието на рибите е въ птиците. Птицата, която иска да стане щастлива, щастлието не е въ птиците, тя трѣбва да слѣзе долу, при малъкопумалошите. Малъкопумалошите, които искатъ да станатъ щастливи, трѣбва да станатъ човѣци. Човѣкътъ, който иска да стане щастливецъ, той трѣбва да напусне своята форма. Сега вие вече разбирате, че не трѣбва да измѣните формата си. Ако не може да измѣните формата си, щастливи не можете да бѫдете. Въ този животъ е така. Ако живѣешъ хиляда години като човѣкъ, ще имашъ туй, което хората сѫ придобили. Ако искашъ нѣщо повече, трѣбва да излѣзвашъ отъ тия условия, при които живѣешъ. Отъ тебе зависи. Има много деца, на които бащите сѫ умрѣли и майките сѫ умрѣли, и тия деца сѫ станали хора. Има много деца, които сѫ останали при баща си и майка си, въ странство не сѫ ходили, оратъ нивите,

еднообразна работа. Впрѣгнешъ воловетѣ, качишъ ралото на колата, идешъ, бучкашъ земята, пакъ се върнешъ въ кжши. На другия денъ пакъ впрѣгнешъ воловетѣ, пакъ качишъ ралото, пакъ идешъ на нивата, бучкашъ земята. После съберешъ житото. Хубаво е това, ти го правишъ 50, 60, 70 години, какво си добилъ? Заминешъ за другия свѣтъ, ралото не можешъ да вземешъ, воловетѣ не можешъ да вземешъ, житото не можешъ да вземешъ. Какво ще занесешъ съ себе си? Ако си поетъ - поезията съ себе си ще занесешъ, ако си музикантъ - музиката съ себе си ще занесешъ. Доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, мисълта си съ себе си ще занесешъ, доброто, което си научилъ, съ себе си ще занесешъ, своите постъпки съ себе си ще занесешъ, своите добри чувства, своите добри мисли човѣкъ съ себе си ще ги занесе.

Та казвамъ: Отъ толкозъ години наблюдавамъ, всички сте се окултни ученици, като го бутнешъ - току се наежи. Обикновенъ човѣкъ, никто е поетъ, той много не може да постигне. Като те бутнатъ, като че нищо не е станало. Не си давайте мнението.

Сега ми разправѣха: гвѣ дами седятъ въ трамвая и говорятъ за политика. Едната казва: "Хитлеръ ни донесе тази беля". Детективи има тамъ, хващатъ ги, арестуваватъ ги. Вие седите и си давате мнението кой е виноватъ. Кой е виноватъ, не се знае. Единъ камъкъ се търкаля отъ горе, отъ планината. Този камъкъ отъ само себе си ли се търкаля? Дошла голѣма буря или землетресение. Той отъ себе си не го прави. Изгубилъ равновесието по единъ наклонъ и се търкаля. Не можешъ да кажешъ (на) единъ камъкъ: "Зашо се търкаляшъ?", де му е пжтя. Вие имате една неприятностъ въ свѣта, то е единъ камъкъ, който се търкаля. То е единъ адептъ*, който слиза по пжтя. Нѣкой пита: "Зашо се търкаля?" Отъ този камъкъ ще научишъ единъ добъръ урокъ. Писанието казва: "Зидете се като камъни на домъ наржкотворенъ". Има единъ камъкъ, ти плюсъ отгоре му, той е спокоењ. Ритнешъ го, той се тър-

кули, пакъ е спокоенъ. Седи, не си мѣни лицето. Скочиши отгоре му, спокоенъ седи. Казваме: "Камъкъ е това". Каквото и да направишъ, той седи спокоенъ. Това (е) една хубава черта. Казва: "Ама той е камъкъ". Кои е по-уменъ - камъкътъ или ти? Риташъ камъка, не го боли. Той е толкозъ пластиченъ. Като го риташъ, заболи те крака, пъкъ камъкътъ казва: "Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда". Понеже азъ зная езика на камъните, всички камъкъ, като го ритнешъ, това му пада като медъ на сърдцето. Той това чакалъ съ вѣкове. Като го ритнешъ, той казва: "Дойде единъ ангелъ". Той това го счита за привилегия*. Като ритнете нѣкой камъкъ, той разправя на другите камъни историята какъ го ритнали. Щомъ говоримъ за камъните, ще разбираме онази теория - камъните сѫ спѣщи духове. Теорията е такава. Дали е въ сѫщност тaka, но тaka вѣрватъ. Спѣщите духове, като ги ритате, единъ денъ ще се събудятъ. Той се помръдне, казва: "Хубаво да поспя". Като го ритнешъ, обрне се на другата страна, налѣво, надѣсно. Казвашъ: "Колко е хубаво, той си спи".

Сега законътъ е, че: Ако азъ се беспокоя, какво придобивамъ? Безпокойството не е лошо. Щомъ се беспокоишъ, то е едно състояние. Заставенъ съмъ да излѣза отъ положението, въ което се намирамъ. Сега нѣкой пжъ човѣкъ се разгнѣви. Гнѣвътъ е на място. Въ каквото положение да се намѣри човѣкъ, то е на място. Но въ дадения случай съ цѣлокупния животъ не е въ съгласие. Ако всички денъ извѣрвшашъ еднообразна работа, сърдишъ се, срѣднята не е на място. Ако на всички сто минути се разсърдявашъ по една, намѣсто е срѣднята. Ако на сто думи казвашъ една дума, която не е на място, намѣсто е. Ако кажешъ сто думи и повторишъ едно и сѫщо нѣщо, то не е на мястото си. Та казвамъ: Разглеждайте хората. Казваме: "Енергиченъ е този човѣкъ". Знаете, като се разгнѣви този човѣкъ, какво хубаво лице има. Нѣкой като се разгнѣви, стане енергиченъ, отпуснатиятъ нѣма линия. Като

се разгнѣви, като се изпъчи, иначе стои отпуснатъ. Кое с по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвамъ: Вие по нѣкой пѫтъ искате всичките хора да бѫдатъ добри. Именно този човѣкъ, който се гнѣви, той е много добъръ. Ти си добъръ, вземешъ ножа, одрѣзвашъ хлѣба. Ако този ножъ не може да реже хлѣба, то какво ще бѫде съ тебе? Като простирашъ човѣкъ ще вземешъ съ рѫцетѣ си, ще счупишъ, отчупишъ и туришъ едно парче въ устата си. То е една красива линия. После казвашъ: "Тукъ ще се подчинишъ, азъ каквото ти казвамъ". Откъжнешъ, туришъ го въ устата. Още като чупя хлѣба и го турямъ въ устата, има една красива линия, който разбира. Следъ като ядешъ, ти си доволенъ отъ яденето. Нѣкой счита, че ти не знаешъ какъ да чупишъ хлѣба. Казвамъ: Я ми покажи какъ. Сега ето кѫде е на място. Ти седишъ, нѣкой взелъ хлѣба, дѣрпа го, че като го тегли, удари те. То не е на място. Ти не трѣбва да си толкозъ близо, че като тегли хлѣба, да не може да те удари. По който и начинъ да пипа хлѣба, се е на място. Но да те удари, не е на място. Ако е модеренъ човѣкъ, ще каже: "Пардонъ**". Сега нѣкой пѫтъ азъ засѣгамъ нѣкои въпроси. Нѣкои отъ васъ, които сѫ много чувствителни, казвай: "Кѫде ли Учитѣльъ ни е видѣлъ?" То малко се изисква. Азъ му виждамъ жглилъ на устата му, макаръ че има мустаци, виждамъ, че жгълътъ е обърнатъ надолу. Туй положение на устата показва, че човѣкъ е сериозенъ. Туй положение показва, че човѣкъ е веселъ. Веселиятъ винаги ги взема, скръбниятъ винаги дава. Този човѣкъ даль нѣщо, намѣрилъ, че не го даль, както трѣбва. Този, понеже взелъ, не знае какъ се печели. Отъ този взелъ, отъ онзи взелъ, събрашъ като простѣкъ, че вечерно време извади торбата, весель е човѣкътъ. А пъкъ онзи, тѣжниятъ, като се върне сумрията, е излѣзалъ съ пълна торба, на този даль, на онзи даль, гледа - торбата празна. Какъ нѣма да е сериозенъ. Гледа торбата, нѣма петаче. Замисленъ, нѣма какво да прави. Казвамъ:

Тъжните хора също хора, които помагат във света, вънуждат имъ. А пъкъ радостните хора също онези, да намерят добромът страна. Радостният човекъ е като види, че имашъ големът товаръ на гърба, казва: "Дай ми отъ този товаръ". Взема го, ще услуги. Вземе половината отъ товаря, но като го носи, ще каже: "Ще бѫдешъ тъй добър да ми го дадешъ". И въ Арабия между бедуините*, като идешъ нѣкъде на гости, ако нѣщо ти се хареса, той ти го подарява. Каквото и да е, като хвърлишъ на него око, той ти го подарява. И въ природата е така. На каквото човекъ хвърли око, давашъ му го. Като се даде, туй даденото си има свои разноски.

Аз съмъ превождалъ онзи примѣръ за единъ турски паша, който посетилъ едно село въ видинско и селяните го приели много добре. Отъ признателността казва на селяните, че ще имъ изпрати единъ слонъ. Човекът имъ мислилъ доброто. Че слоноветъ въ Индия работялъ. Но селяните 4-5 години го хранили, обедняли, всеки денъ трбвало по 60-70 кила оризъ да изѣда. Той не работи, тѣ не го турятъ на работа. Срѣща единъ отъ селяните и пити: "Какъ е мястъ слонъ?" - "Много добре, паша ефенди". Казва: "Тогава да види пратя още единъ слонъ, като е много добре". Казвамъ: Всѣко нещастие, което ни се праща въ света, ако не знаемъ да го туримъ на работа, мяза* на слона. Та казвамъ: Хубаво е, единъ слонъ може да свърши работа. Казвамъ: По нѣкой пѫть нашиятъ умъ мяза на единъ слонъ. Като гойде, не знаемъ да го туримъ на работа и тогава плащаме. Сърдцето ни, и то мяза на единъ слонъ. Ако не знаемъ какъ на туй сърдце да му дадемъ работа, то ще бѫде втори слонъ. Като гойде волята, и тя, ако не я туримъ на работа, ще бѫде трети слонъ. Тѣ ядатъ и ние се намѣримъ въ чудо. Казвамъ: "Не знаемъ какво да правимъ, не знаемъ какво да чувствуваме, не знаемъ какво да мислимъ". Значи слоноветъ трбва да се хранятъ. Сега трбва да се постави човѣшкият умъ на работа. Не че не е поставенъ. Вие мислите много добре. Но

го ѹде ви една малка скръбъ, да намѣрите произхода ѹ. Имате едно недоволство въ себе си. Искате нѣкой пѫтъ да пъете. Ти никога не можешъ да се научишъ да пѣешъ, ако не дружишъ съ музиканти. Ти поетъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ поети. Ти добъръ човѣкъ никога не можешъ да бѫдешъ, ако не дружишъ съ добри хора. Ти лобѣщъ никога не можешъ да станешъ, ако не дружишъ съ лобѣщи. Съ какъвто дружишъ, такъвъ ще станешъ. Ако искашъ волята ти да стане силна, трѣбва да дружишъ съ силни хора. Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязашъ на тѣхъ, тѣ нѣма да замязатъ на тебе. Единственото положение, положение, кѫдето отиваме, тѣ сѫ ония напредналите братя въ свѣта, тѣ сѫ високите върхове, къмъ които ние се стремимъ. Тѣ сѫ, които даватъ направление на живота. Всѣки единъ отъ васъ, той си има своето място. Нѣма косъмъ на главата си, който да не е на мястото си. Сега защо ви сѫ космите? Тѣ сѫ като покривка на главата. Тия косми отгоре на главата, когато сѫ хубави, космите сѫ въ съобщение съ Божествения свѣтъ. Даже на челото, ако търсите, и тамъ има косми. Тѣ сѫ малки антени. Горе на главата сѫ дѣлги, тамъ съобщението е на дѣлги вълни, на челото е на кжси вълни. После, мустацитъ на мжжетъ функционира въ дѣлги вълни, женитъ - на кжси вълни. Жената надалечъ съ кжсите вълни схваща, мжжетъ само отблизо. Отдалечъ той не може да приеме. Тия нѣща сѫ алегории*. Вие ще кажете: "Мене това не ме интересува". Сега ще оставимъ онѣзи, които не се интересуватъ, ние ще го оставимъ, не може да ѹде, здравиятъ да върви. И болниятъ, като оздраве, да върви. Този пѫтъ, по който вървите, ако вървите - ще постигнете онова, което желаете. Защото, ако човѣкъ разсѫждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човѣкъ е музикаленъ, ще придобие една правилна линия на челото на друго място. Ако е поетъ, ще придобие една правилна

линия на челото. Ако е скулпторъ, ако добре готви, каквото изкуство да има, ще придобие една правилна линия. Ако е веселъ, на кое място е веселието въ настъ? Веселите хора отстрани на бузите при носа придобиват известни линии. Умните хора по челото се познават горе, музикантите по челото пакъ се познават. Има специални линии. Не ви казвамъ къде е, понеже тъкъ съ динамични линии. Линиите изпъкват, както изпъква едно освърсто място, някой планински върхъ. Като има свѣтлина - вижда се, като няма свѣтлина - не се вижда. Като гойде онази Божествена свѣтлина, високите върхове ще ги видите. Хубавото въ човѣка всички може да го види, но работа трѣбва.

Та казвамъ: Когато нѣкои искатъ да обичатъ Бога, тъкъ ще иматъ отношение къмъ Него. Когато обичаме единъ човѣкъ, ние знаемъ всичко, което има. Като мине по пътя и стъпките считаме свещени, каквото посъль, каквото пипналь е свещено за настъ. Туй е въ всичко. И въ животните го има, и въ растенията го има туй почитаніе въ съвсемъ друга форма. Вие седите и мислите какво трѣбва да правите. Толкова разнообразие има.

Запримѣръ - по какво се отличаватъ тѣжните пѣсни? Всекога, когато симпатичната нервна система* не е развита правилно, пѣсните съ тѣжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, пѣсните съ весели. Когато въ човѣка има пессимистично чувство, когато вѣрата и надеждата съ слабо развити, той е пессимистъ. Като не вижда надалече какво има, стане ти мрачно. Пессимизътъ е състояние на човѣшкия умъ, неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърдце. Една тѣжна пѣсень е хубава, понеже една тѣжна пѣсень донася повече влаги, веселите пѣсни донасятъ повече свѣтлина. Азъ имамъ три начина. Имаме пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ ума. Има пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ сърдцето. Има пѣсни, които употребявамъ да стимулиратъ

Волята, тѣлото, каквото и да е. Следователно, щомъ волята ми отслабне, подновявамъ я съ тия пѣсни. Музиката служи за възпитанието да събуди ума къмъ дейност. І ѩе има дънь, щомъ ти вжтрешно имашъ хубаво разположение, то е музика въ тебе. Нѣкой само механически пѣ. Въ музикално отношение има известни мотиви, които събуджда човѣшката мисъль. Да кажемъ, нѣкой човѣкъ поговорилъ и събуши една мисъль. То е музика. Нѣщо приятно дошло до Вашите уши. То е музика. Събуши се въ тебе една нова мисъль. Ако така не бѣше ти говорилъ, не щѣше да събуши тази мисъль. Та казвамъ: Ако поезията и музиката се съединятъ въ едно, придобиватъ едно качество на човѣшката речь, която събуджува мислите, събуджува чувствата, събуджда човѣшката воля къмъ правилна работа. Така провидението работи. Нѣкой пожърти вѣтъръ духа и събуджува Вашиятъ умъ. Нѣкой пожърти дъждъ като вали, събуджува Вашите чувства, пъкъ вѣтъръ събуджува Вашиятъ умъ. Вие сте разточителни, чувствата ви събрали въ себе си лошо, човѣкъ чувствува само за себе си. Пъкъ съвсемъ да забрави чувствата, то е другото зло. И правилно разбиране трббва. Единъ човѣкъ да мисли за ума си, да мисли за сърцето си, да мисли за тѣлото си. Най-после да впрѣгне ума си, да впрѣгне сърцето си, да впрѣгне и Волята си, да служи. Защото Богъ пратилъ човѣка и Той иска отъ всѣки единого отъ Васъ да впрѣгне ума си, сърцето си и Волята си да работятъ за Господа. Какво ще работятъ? Седнешъ нѣкой пожърти и проповѣдавашъ на хората. И азъ проповѣдавамъ, седна и проповѣдавамъ на хората, изпращамъ своите хубави мисли. Пожелавамъ на цѣлъ свѣтъ да има свѣтлина. Азъ пожелавамъ, и щомъ пожелая - работата отива. После, на тия хора пожелавамъ добритѣ чувства. Щомъ пожелая, чувствата идатъ. После, на слабите пожелавамъ да се усили тѣхната воля. Новото пожелание, което изпращамъ, колкото и малко да е едно желание, което изпраща единъ Вашъ приятель - то е благословение за Васъ. Силни и мощни сѫ човѣшките чув-

смва и мисли. Затова трбъба да си пожелаваме добро. Да ли ще стане? Пожелай! Ако ти пожелаешъ нѣкому и той не го приеме, то пакъ ще се върне при тебе, ти печелишъ. Нѣкога, когато човѣкъ мисли добре, който върши добро - всѣкога печели. Каквото и да изпрати въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ, въ волевия свѣтъ, ако го приематъ - хубаво, още по-добре. Ако не го - той печели. Станете сутринь, за какво да мислите. Недоволни сте. Всичкото недоволство се върне отгоре ти като каша, като тиня, ще ходишъ по калъта. И обущата ще бѫдатъ кални. Ако мислишъ хубаво, ако чувствувашъ хубаво, споредъ Божествените закони, казва Писанието: "Така да просвѣтната дѣлата ви предъ човѣците, че като ги видятъ, да прославятъ Бога предъ човѣците". Така да просвѣтната Вашите дѣла, дѣлата отъ вашата мисъль, дѣлата отъ вашите чувства и дѣлата отъ вашите постежки, че като ги видятъ хората, да прославятъ Бога. Сега не казвамъ, че вие не работите. Вие правите всичките усилия, но нѣмате единъ начинъ, ще го научите. Запримѣръ: вземешъ единъ товаръ, дигнешъ го. Ти може да се осакатишъ. Има единъ начинъ на дигане. Не си струва да дигашъ единъ товаръ наведнажъ. Най-първо онѣзи, които се упражняватъ въ гимнастиката, иматъ си начини. Трбъба да се научишъ какъ се носи товаръ съ ума си, съ сърцето си и съ волята си. И тогава ще дойдешъ до физическото тѣло. Умствено ще носишъ, най-първо ще си представишъ, че дигашъ единъ килограмъ, нѣма да се навеждашъ, но мислено промѣгашъ ржката, мислено го дигашъ. После дигашъ два килограма. Това нѣма да стане въ единъ денъ, може въ цѣла година. Дойдешъ и мислено можешъ да дигашъ 150 килограма, 200 килограма. Започни съ сърцето си да дигашъ такъвъ товаръ и най-след съ волята си. Тогава въ физическия свѣтъ твоите мускули ще бѫдатъ готови да дигнешъ товара. Мислено може да дигашъ, но дойде една мъжностия, не можешъ да се справишъ съ нея. Виждалъ съмъ мнозина да плачатъ, казвамъ: Защо? Казали му "прос-

такъ” и четири реда сълзи му протекли. Какво значи “просстакъ”? По-стой. Всъки човѣкъ, който не свършва навреме работата, промака. Не промакайте работата. Трѣбва да разбираме думата “просстакъ”, който промака. Сега предметното учение е следното: да кажемъ първите методи сѫ много отвлечени. Ще ви донеса въ една кошница книжни направени плодове, хубави ябълки, форма иматъ, цвѣтъ, тѣ сѫ направени съ една миризма, усъщате миризмата. Но отъ тѣхъ вие не можете да се ползвувате. Хубаво сѫ направени, миришатъ, но книжни. Туй сега е умствената страна. Донеса ви и една цѣла кошница съ ябълки. Имаме предметно учение за ябълките. Следъ като държа лекцията, раздамъ ябълките на всички. То е реално. Сега само ви разправямъ. Вие казвате: “Малко по-реално”. Казвамъ: Втори пътъ, като говоря, ще имамъ цѣла кошница. Тогава предметът ще биде много по-важенъ, понеже всъки ще има по една ябълка. Реално е въ свѣта туй, което постигаме. Имашъ едно чувство на разположение, то е вече постижение. Имашъ една мисъль, колкото и малка га е, то е постижение. Имашъ една малка постъпка, то е постижение.

Азъ веднажъ гледахъ такъвъ единъ примѣръ. На единъ старъ човѣкъ отвѣрзала му се обувката. Едно малко момиче се спира и му връзва обувката. Ето единъ хубавъ примѣръ. Като му свърза обувката, тѣлото погледна, казва: “Какво хубаво дете, каква майка, какъвъ баща”. Туй дете го гледа право въ лицето и старецът му казва: “Господъ да те благослови”. То единъ добъръ примѣръ. По нѣкой пътъ казвамъ, че има добри хора. Въ едно дете се заражда едно добро желание. Стариятъ човѣкъ и той преценява, казва: “И азъ бихъ желалъ да бъда като тебе”. Пъкъ азъ се радвамъ, че видяхъ нѣщо хубаво въ свѣта.

Та казвамъ: Радвайте се на Вашите страдания, не на изкуствените страдания, но страданията, които не видимиятъ свѣтъ ви изпраща. То сѫ благословение. На тия страдания снемете онаковката, ще намѣрите нѣщо

вложено. Писанието казва: "Потърсете ме въ денъ скъренъ, ще ви помогна и ще ме прославите".

Всичките хора казватъ: "Война има, какво ще стане?" Целият народъ да потърси Господа, ще имъ помогне. Няма нѣщо невъзможно за Него, само като каже: "Спреме!", ще спратъ. Казва: "Бийте го!", биятъ те, ударятъ ти единъ ударъ, ти се молишъ, казва: "Спреме!", спратъ да те биятъ. Като не се молишъ, 25 удара ще ти ударятъ. Ако се молишъ преди да сѫ почнали да те биятъ, ще се отложи страданието. Казвамъ: Не чакайте да ви набиятъ и накрай да се молите. Преди да ви ударятъ, гледайте да ги избѣгнете. Има страдания, които трѣбва да се избѣгнатъ, не сѫ необходими. Туй, което сега става въ свѣта, то е една необходимост за единъ по-високъ свѣтъ, който разрешава една важна задача. Въ планините се трошатъ камъните, превозватъ се, въсъ ви е неприятно. Чупятъ тия камъни, но тѣ сѫ потрѣбни да се направи едно шосе. Казва: "Не може ли безъ да се чупятъ камъни?" При сегашните условия трѣбва да се чупятъ камъните. Казвамъ: Онова, което става въ свѣта, е предвидено въ Божествения свѣтъ, да ви не смущава. Казвате: "Какво ще стане?" Господъ си знае работата. Затуй Писанието казва: "За добре е". Да каже човѣкъ "за добре е", знаешъ колко мжично е. Както онзи, който има раница, той знае тази раница да я снеме, да я откопчава отъ ремъка. Всѣка една мисъль, която може да ви беспокои, да знаете какъ да се освободите отъ нея. Всѣко едно чувство, всѣка една постъпка да знаете какъ да се освободите. Сега казваме: "Да се освободимъ". То е само тѣрдение. Казваме: "Да бжедешъ паметливъ", но паметта не се добива въ единъ денъ. Съ всѣкое трѣбва да сѫ работили редъ поколѣния, за да бжедешъ паметливъ. И сега човѣкъ трѣбва да работи, не трѣбва да бжде разсъянъ. Когато хората изгубватъ своите памети, то е когато сърдцето взема настроения въ ума. Азъ наричамъ въ човѣшкото небе се набрала толкова влага, нѣщата не сѫ ясни. Не виждаме ясно работите.

Когато помнити, небето е ясно. Когато човешкото небе става тъмно, хората губят паметта си. Когато човешкото небе вижте се изяснява, паметта иде. Зависи отъ сътшината. Та по нѣкой път не е необходимо вие да носите товара на цѣлия свѣтъ. Какво ще стане? Нѣма какво да мислите какво ще стане. Ще има желания въ Васъ. Въ училището ще има желание да учате, да бѫдете въ съгласие съ своите другари, да бѫдете по възможностъ единъ отъ първите ученици. Въ себе си да бѫдешъ доволенъ. Каквато дарба имашъ, тури я тамъ.

Сега, ако Ви попитамъ: Какво бихте желали да имате? - какво ще ми отговорите? За втория път нека всички да ми каже какво иска. Една тема е това. Само съ една, 2, 3 суми да каже какво иска. Може да кажете тъй: "Искамъ шанка, или обуща, или връзка, или пръстенъ, или цигулка, или само едно нѣщо". Въ дадения случай, какво Ви трѣбва? Едно перо да пиша, ако съмъ поетъ. Едно златно перо. Ако съмъ цигуларь - една хубава цигулка. Или ако имамъ хубава цигулка, ще ми трѣбватъ хубави струни, или хубавъ лжкъ ще ми трѣбва. Ако съмъ въ обществото, ще ми трѣбва рединготъ*. Казвате: "За такива работи да не мислимъ". Предметно учение е. Въ дадения случай съ какво се занимава умътъ ти? Запримѣръ: днесъ какво искамъ да бѫде времето? Нѣкой отъ Васъ доволни ли сте отъ туй време? Не сте доволни. Какво трѣбва да бѫде времето? Щомъ си недоволенъ, излѣзъ надъ облаците съ ума си, качи се горе. Като има дъждъ, иди на място, дено нѣма дъждъ, влезъ въ кѫщи въ съзерцание. Премѣсти се автоматически, щомъ искашъ хубаво време. Нѣкой път времето е хубаво, не си доволенъ отъ хубавото време, пренеси се на място, дено има облаци, дено има вѣтъръ. Човѣкъ всѣкога може да има такова време, каквото той иска. Рeально нѣма да бѫде. Но за себе си винаги може да има. Ти си беденъ, нѣмашъ нито петъ пари. Представи си, че си богатъ, имашъ апартаментъ, автомобилъ, аеропланъ, хвъркашъ на всѣкѫде. Казвате: "Илюзия". Не е илюзия. То е ре-

алностъ. Илозията е тамъ, че ти като ходишъ съ аеропланъ на ума си, никога нѣма да паднешъ. Които ходятъ съ аеропланъ реално, често падатъ и се осакатяватъ. Щомъ се осакатимъ, то сж илозии. Казва: "Не ми трѣбваше да ходя съ аеропланъ". Всъку, които е падалъ три-четири пъти отъ аероплана, казва: "Не искамъ да се качвамъ". Които не е падалъ, не знае какво е падане.

Сега дръжте ума си заесть съ най-хубавите мисли, опитайте какво нѣщо е свѣтла мисъль. То е Божествено-то. Дръжте едно хубаво чувство, турете го въ сърдцето си, или намѣрете хубава постъпка, турете я въ тѣлото си. Всъку денъ правете, туй никой не може да ви отнеме. Може да си боленъ, може да си сиромахъ, никой не може да ви лиши отъ благото, което Богъ ви дава. Тогава, ако нѣмате нищо, призовете Господа. Трѣбва да знаете какъ да Го призовете. Помолете се да ви хвърли свѣтлина. Туй, което ви се случило, каква полза имате отъ него? Този български свещеникъ, този човѣкъ можеше да каже: "Какъ ми трѣбваше този човѣкъ да го нагостявамъ". Той правеше нѣщо, безъ да знае. Онѣзи, които ржководятъ сѫби-нитѣ, му казватъ: "Направи добро на този човѣкъ и той ще ти бѫде полезенъ единъ денъ". Ти вървишъ по пътя и нѣщо ти казва: "Махни този камъкъ отъ пътя". Казвашъ: "Зашо да го махна?" Като минешъ втория пътъ, да не бълснешъ крака си въ него. Всъка пogrѣшка, която сме направили, не съжалявайте за нея, турете я на страна. Втори пътъ, като минете, да се не бълснете въ пogrѣшката. И други, като минатъ, да се не бълснатъ. По този начинъ само ще се създава новото въ свѣтъ.

Сега всички вѣрващи желаятъ едно нѣщо. Германци, англичани, италианци желаятъ да победятъ. И еднитѣ, и другитѣ казватъ: "Ние ще победимъ". Кой ще победи, времето ще покаже. Може да кажа: Азъ ще направя това, онова. Това, което съмъ свѣршилъ, което съмъ реализиралъ, тъг е. Въ Божествения свѣтъ азъ поставямъ така. Казвате: "Ние ще победимъ". Ще победимъ знанието.

Всичките ученици могат да имат победа. Едни ще победят по-лесно, други ще победят по-мъжчно. Казвамъ сега: Победата е въ васъ. Сега вие искаме да победите. Тръбва да победите. Ако учите добре, ако живеете добре, ако мислите добре, ако чувствувате добре, ако постъпвате добре - победата ще биде ваша. Тръбва да победите, защото ако не победите - ще дойдатъ лошите условия, ако победите - ще дойдатъ добриятъ условия, ще бъдете господари на положението.

За да бъдемъ ние свободни, тръбва да направимъ ние връзка съ Бога. Първата връзка съ любовта да биде така, че никога да се не къса. Втората връзка тръбва да направимъ въ духовния святъ, да се свържемъ съ върхата, съ човешката мисълъ, че тази връзка да се не къса. Третата връзка на постъпките тръбва да направимъ връзка съ надеждата, че и тя да се не къса. Да имаме три връзки, които никога да се не късатъ, да бъдатъ пътища, съобщения, да ходимъ въ тия святове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние го искаме.

Изпъхме "Всичко въ живота е постижимо".

Въ живота има една външна последователност, на която искамъ да обърна внимание. Въ дадения случай гладниятъ се нуждае отъ храна. Следъ като се наяде, идатъ другите нѣща. Дишането е една необходимост. Туй дишане тръбва да стане естествено, че да не ни беспокои. Започваме да усъщаме задушаване. Мисълта е единъ естественъ процесъ. Когато върви, човѣкъ е радостенъ. Когато този процесъ не е естественъ, човѣкъ се усъща, че има нѣщо, което му липсва. Тия процеси тръбва да бъдатъ естествени, да бъде човѣкъ свободенъ. Въ чувствата нѣкой пътъ се плашимъ да се проявимъ такива, каквито сме. Запримѣръ: Какъ тръбва да ви говоря? Нѣкой пътъ съмъ естественъ въ говора. Не да ви вътвляя въ ума ви да мислите. Безъ да ви говоря, вие ще дойдете да мислите, но следъ голѣми страдания. Въ Божествения святъ времето се съкращава. Времето тръбва да се съкрати. Он-

зи, който не е вещъ, той продължава времето. Въ музиката времето не може да се продължи. Ако продължиш времето, пъснената губи своя смисъл. Ако удължиш времето на една игрива пъсень, тя изгубва ритъмъ. Ако съкратиш времето на една класическа българска или европейска пъсень, и тя губи своя ритъмъ. */Учителът пее игрива българска пъсень и тъжна бавна българска пъсень/*. Едната е мудна пъсень, другата е игрива. При едната човекъ е на работа. Онзи адептъ* седи. Другият няма време, казва: "Тръбва да се върви, работата тръбва да се свърши". Когато искаме, ние сега може да пъремъ много хубаво. Както ви пъхъ, не е много музикално. Българските игриви пъсни съмного музикални, много подвижни, много мъжчно се свирятъ, много украсения иматъ.

Тръбва да имате единъ микрофонъ. Като станете сутринъ, да произнесешъ думата "любовъ" и всеки денъ, като я произнасяшъ, да има отражения, да видишъ какъ музикално си я произнесалъ. Некои казватъ: "Да се обичаме". Той така говори "Да се обичаме". Но да се обичаме и да се лобимъ, то съмного различни. Да лобишъ единъ човекъ, тръбва да му донесешъ хлебъ, да му направишъ дрехи, да внесешъ топлина въ него. Да го обичашъ, значи да му дадешъ всичките условия. Като яде, да го не мушкашъ, да го оставишъ свободенъ, че и ти да ядешъ. Обичъта изисква сега да му дадешъ условия да се наяде сладко. Любовъта носи яденето. Обичъта дава условия да ядемъ. Насъ ни тръбва любовъта да дойде, да донесе знанието. Обичъта като дойде, да възприемемъ това знание, че като го възприемемъ, да бъдемъ доволни отъ него.

Отче нашъ.

XX година

21. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 февруари, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

*Добрата молитва.
Богът е Любовъ.*

Пищете върху темата: "Отъ какво произтичатъ противоречията въ живота". Хубаво да пищете, не само пищете какво сѫ писали другите. Ще пищете едно изречение, какво казалъ нѣкой, отъ какво произтичатъ противоречията. Вие какво мислите. Какво сѫ говорили философите, остава за тѣхна смѣтка. Не всичките философски работи сѫ вѣрни. На съвременниятъ хора трѣбва философия. Нѣкои хора много знаятъ, нѣкои малко знаятъ. Нѣкои музиканти много знаятъ по музиката, нѣкои много малко знаятъ. Музикантите често казватъ: "Такъ". Какво нѣщо е такътъ? Запримѣръ: 2/4 какъвъ такътъ е? Или 3/4, или 6/4 ? Ще кажете, че много тактове има. Въ всѣко отдеъление, въ всѣку такътъ има опредѣленъ брой ноти. Една пѣсенъ е турена въ 2/4 такътъ, друга въ 6/4, каква разлика има? Или ако нѣкоже туришъ цѣла нота, или половина нота, или ако туришъ четвъртина нота, защо, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетвторина, или шестдесетчетвъртина, защо? Казвате: "Свойство на музиката".

Сега нѣкои казватъ: "Високъ човѣкъ". 165 сантиметра. Това е едно количествено число колко е високъ единъ човѣкъ. 165:41, 165 къмъ 41 - неговата широчина на раменете. Казва: "Широкъ е". Ако хранишъ една пчела, или ако хранишъ една свиня, тогава разноските сѫ различни. Пчелата ще се задоволи съ много малко. Свинята не може да се задоволи съ сѫщото. По отношение на храната, свинята ще те тури въ изпитание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да хранишъ е добре или пчела да хранишъ? Но ако е за печалба, ако имашъ единъ работникъ, кой-

то работи като пчела и имашъ единъ, който работи като свиня, тогава по отношение на работата, кой ще донесе по-голъма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе, повече мазнина ще даде, като я заколишъ.

Сега това сж редъ разсъждения: Какво може вие да направите съ една ржка? Или имате ржката, имате петъ пръста, защо сж петът пръста? То е търговска работа. Ржката е за търговска работа направена. Първиятъ пръстъ, палецътъ, означава Божественото начало, едното. Четиритъ пръста сж работници, палецътъ ги командува. Палецътъ е полковникъ, генералъ е той. Четириматата може да сж 40, 400, 4000, генералътъ командува. Ако измѣрвате палеца, ще видите дължината. Каква е дължината на пръстите? Човѣкъ, както е построенъ или както е работилъ, той е опредѣлилъ своята сѫдба. Този човѣкъ самъ си опредѣля сѫдбата. Влияние върху него има слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий. 1-то иска да живѣе, 6-тѣ иска да се удоволствувва, 5-тѣ иска парици, търговия. 165 казва: "Азъ искамъ да живѣя, азъ искамъ да не страдамъ, добре да ми е въ живота, да се удоволствувамъ, пари да имамъ". Сега откѫде идеш туй? Зависи отнѣкѫде. Вие казвате: "Откѫде идеш?"

Л Ю

Б О

В Ъ

Имате тия букви. Какво има сега? То сж елементи, ако знаешъ да ги съчетаешъ. Ако можешъ ти да ги съединишъ, ако съединишъ Л и Ю, какво става? ЛЮ - очудване, нѣкога се очувашъ на онази, младата мома: "Лю, брей, какъ е израснала!" БО - богатъ, започва съ Б, не съ В. Б-то е вързано съ земята, има на какво да уповавашъ. Богатиятъ уповава на своите пари. О-то е нула, въ дадения случай показва условията, означава и самата вѣчностъ, отнемто нѣщата излизатъ. Самата единица е излѣзла отъ нищо. Когато казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ ни-

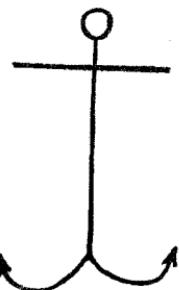
що, отъ нула е съзаденъ свѣтътъ. Какво нѣщо е нищо? Нулата е нищо. Ако имашь нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туришь предъ единицата - намалява, ако я туришь задъ единицата - увеличава. Никакво количество нѣмашь въ нея, но въ този зародишъ имате динамика. Нулатата срѣщащъ въ природата, ще ѝ дадешъ съвсемъ друго значение. Двемѣ очи сѫ ненаситни, защо? Числото две е позитивно, то е ненаситно. Какво значи две? Човѣкътъ на двете е всѣкога недоволенъ, кесията винаги му е празна, то иска това, иска онова, 2-тѣ само иска: "Дай, дай, дай". Детето плаче, оплаква се, тукъ-тамъ го боли - то е вече числото 2. Сега вие ще кажете: "Защо е така?" Какъ трѣбва да бѫде? Следъ като си взель пари, следъ като отивашъ при единъ човѣкъ да вземешъ единицата, 1-то е вземашъ пари назаемъ, сърдцето ти помага. Обаче, щомъ дойдешъ до 2-тѣ, показва, че туй, което си взель, трѣбва да го платишъ. Взель си единъ левъ, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането - изваждашъ, плащащъ. Взель си 2 хиляди лева, и тѣхъ лесно може да платишъ, но Взель си 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането - намѣришъ се въ трудно положение. То е числото 2. 1 - вземашъ назаемъ, 2 - плащащъ. Щомъ дойдешъ до 2-тѣ, трѣбва да се плаща, започвашъ да мислишъ какво трѣбва да се прави. Какво ще правишъ? Казва: "Защо ми дойде тази бѣля на главата". Че тази бѣля ти самъ си създае. Що ти трѣбваха 100, 200 хиляди лева, тия тѣрловски работи? Защо ти трѣбваше да мислишъ, че, като имашъ много, ще живѣешъ по-добре? Сега сте недоволни въ живота. Двемѣ очи иматъ числото 2. Очите количествено сѫ 2. По форма очите образуватъ осморка. Числото 8 е число ненаситно. То е число на недоумѣнъ, на недоволство. Човѣкъ всѣкога е недоволенъ. То е числото 8. Той е пессимистъ. Каквото да му кажешъ, казва: "Не върви тази работа". Казва: "Защо ми е този животъ?" Умъ има, казва: "Защо ми е този умъ?" Има здраве, казва: "Защо ми е това здраве?" Лице има, казва: "Защо ми е това лице?"

Крака има, казва: "Защо ми сж тия крака?" Знае да свири, казва: "Защо ми е туй знание?" Знае да говори, казва: "Що ми трбба да говоря?" 8-т ще го направишъ на 9. За да излѣзешъ отъ тази бѣля, отъ това недоволство, ще го превърнешъ на 9. То е марсиянско число. Дойде този съ 8, той е страхливецъ, казва: "Ще изгубя, ще ми се смѣятъ хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажатъ другите?" Той навсѣкоже вижда само лошата страна. Тогава той си казва: "Защо Господъ създадъ свѣта така, азъ така да се плаша?" Господъ ти далъ пълни шишета. Защо ти ги научи тия шишета и ги нахвърли по двора? Тури ти обуша на краката, ти започна да ходишъ съ боси крака. Тукъ се напѣкнешъ на едно парченце, тамъ се напѣкнешъ на друго парченце, казвашъ: "Защо свѣтът е така направенъ?" Ти направи този свѣтъ така. Ти имашъ единъ езикъ и тръгнешъ (га) критикувашъ хората - този лошъ, онзи лошъ, този кривъ, онзи кривъ. Тъ сж парченца отъ стъклото. За да критикувашъ хората, трбба да бѫдешъ съвършенъ. Като влѣзешъ въ стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щомъ ти си давашъ мнението за хората и т ще си давашъ мнението за тебе.

Азъ Веднажъ излизамъ отъ ("Опълченска") 66, гледамъ едно голѣмо куче върви, гледамъ друго куче, и то голѣмо, носи една костъ. Голѣмото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голѣмото му казва: "Кой ти позволи тази костъ да я вземешъ? Тази костъ (азъ) ще взема". Като го върдаля, върдаля, пусна го и то избѣга. Следъ десетина крачки то срещна друго малко куче, и то носѣше една костъ. То веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: "Кой ти позволи тебе?" Въпросът бѣше за една костъ, разправяшъ се за правото и (давашъ) заявление да дойде прокурора. Казва: "Нѣмашъ право да носишъ тази костъ". Азъ се спрѣхъ и ги наблюдавамъ. Гледамъ едно явление въ природата. Обърна го на гърба и казва: "Ти за тази костъ пита ли Господа?" Проповѣ-

ѓва му. Като му проповѣдва къмъ Господа да гледа, гледа надолу, къмъ земята. Обърналъ го на гърба и казва: "Трѣбва да гледашъ къмъ Господа". То взело костъта и хичъ не се обѣрнало къмъ Господа. Проповѣдва на другите, казва: "Знаешъ, на мене ми проповѣдаваха да гледамъ къмъ Господа". То като взе костъта на малкото кученце, хичъ не гледа нагоре. Остана това малкото кученце, като му взеха костъта, обърна се, облиза си задницата. Погледахъ едното куче, погледахъ другото и разсѫждавамъ. И си казва малкото куче: "Така е сътвѣтътъ, нали съмъ слабъ, така ще ме върдалятъ". Ако си силенъ, никой нѣма да те върдаля. Щомъ си слабъ, ще те върдалятъ. Разсѫжденията въ мене сѫ вѣрни. Дали така мислятъ кучетата, азъ не съмъ авторитетъ, азъ така предполагамъ, че така мислятъ. І първото куче, което мисли, е авторитетъ за себе си. Не се спрѣхъ да го питамъ, можехъ да го питамъ, то щѣше да ми каже. Можеше да питамъ и второто куче, има единъ начинъ.

Да кажемъ вие имате една болестъ, предполагамъ каква е болестъта. Вие чувствувате какво е Вашето състояние, усъщате каква е степеньта на болката. Какъ усъщате - вие сте авторитетъ. Азъ не може да усъщамъ вашата болка, както вие. Или пъкъ имате приятно чувство. Тази радостъ, която имате въ себе си, азъ не може да я чувствувамъ, предполагамъ. Всѣки отъ васъ е авторитетъ въ себе си и въ своите радости, и въ своите страдания. Та казвамъ: Страданията произтичатъ отъ числото 2. Щомъ страдате - имате да давате, щомъ се развате - имате да вземате. Едва вече въ числото 3, то е на Юпитеръ, 3 показва достойнство. Домътъ е създаденъ на Юпитеровско начало. Първо е слънцето, вече го сгояваме за 2, тогава 123, 3-тѣ е резултатъ. Въ тритѣ се осмисля животътъ. Туй три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго, освенъ единицата, то е бащата,

то е правата линия въ комбата. Майката - това е хоризонталната прекръстосана линия на комбата. Кръгът отгоре - това е десето, условията, които съдадени за това развитие. Човекът му е турилъ всичките правила. Като погледнете ръжата, като погледнете лицето, както съдадени - вие вече имате всичките правила какът тръбва да постигнете, какът тръбва да излезете изъ неблагоприятните условия и какъ тръбва да употребите благоприятните условия, при които се намирате. Нищо не е произволно въ живота. Задача ви е дадена. Имашъ животъ на мъжнотиц, то е задача. Ако знаешъ какъ да постигнишъ - ще излезешъ, за да се справишъ съ числото 2 на мъжнотиците. Имате 27, но 7 въ дадения случай е число на луната, на пълнолуние. Растенията на земята ги регулира месечината, приливите и отливите, кръвообращението се регулиратъ отъ месечината. Ако месечината въ теб е добре поставена, разбирамъ, че кръвообращението въ теб става редовно. Щомъ не става редовно кръвообращението, има повече венозна кръвъ, то е числото 2. Артериалната кръвъ - то е числото 7, пълнолунието. Сега азъ говоря за 27, то е процесъ на кръвообращението. Гледамъ знака въ природата какъ е турень. Въ природата, ако има плюсъ, показва, че кръвообращението е добро. Ако има минусъ - значи отслабва. Тръбва да вземете мърки, за да се пази да има равновесие. Ако на линията турите още, вие имате единъ квадратъ, то е числото 4. Числото 4 - то е елементъ за мене. Ти се намирашъ въ едно голъмо противоречие. Имашъ една нива, която тръбва да се опре. Казва: "Какво значи 4?" 4 означава работа, имашъ да се боришъ.

Тогава имате единъ такът въ музиката 2/4, имате 4/4, 6/4. Какъ се взема? Съ такта 3/4 ти предизвикашъ едно влияние, съ 6/4 друго влияние. Съ 6/4 предизвикашъ влиянието на Венера, то е венеринъ такът. Съ 3/4 ще предизвикашъ влиянието на Юпитеръ, 3/4 е Юпитериански такът. 7/16 - това е такът на месечината, музикаленъ

тактъ на месечината, или 4/4. Имате 5/4 - то е на Меркурий, търговска работа е 5. Това сж философски разсъждения. Музикантите, които даватъ тактъ, знайтъ какво означаватъ. Тактът 3/4 съвсемъ другъ колоритъ ще даде. Ще даде достойнство на музиката. Въ такта 6/4 тия ноти ще бъдатъ съобразни съ този тактъ, ще даде едно вълнение съдържание, чувствителностъ въ тази музика, да го почувствувашъ. Нѣкоу казватъ: "Да почувствуваамъ".

Та казвамъ: Животътъ е музика самъ по себе си. Ти, като музикантъ, трбба да разбирашъ тия ходове, да разбирашъ смисъла на тия ноти. Имашъ цѣла нота - това е нота на Слънцето. Имашъ половина нота - това е нота на месечината. Имашъ четвъртина нота - това е нота на Земята. Имашъ осмина нота - това е нота на Сатурнъ. Имашъ шестнайсетина - това е нота на Венера. Имашъ тридесети и вторина - това е нота на Юпитеръ и на месечината съединени. Имашъ шестдесети четвъртина - то е на Венера и на Земята. Така музикантите се спиратъ. Тогава една осминка има недоимъкъ въ себе си. Въ осминката не се изисква много време, по-лесно се свършива работата. Вие казвате: "Да знай големи работи". Азъ да ви кажа: Ти, ако ядешъ и не знаешъ да ядешъ, какво ще стане съ тебе? Ти, като туришъ една ханка въ устата, колко пожти я обръщаши въ устата си? Ако сж здрави зжбитъти, ти не сдъвчишъ тази храна, не туришъ музикално толкозъ обръщения, какво ще стане съ тебе? Музикално колко се дъвчи една храна? Добре сварено жито колко време взема, за да се сдъвчи? Гледали ли сте, колко секунди ти взема да я сдъвчишъ хубаво и тогава да я гълтнешъ? Днесъ не сдъвчишъ добре храната, утрe не сдъвчишъ добре, после пиешъ студена вода, следъ това топла вода, напука се глечътъ на зжбитъ, изпопадашъ зжбитъ, тревожишъ се за това-онова, не можешъ да дъвчишъ, зжбитъ изпопадашъ, казвашъ: "Остарѣхме, не можемъ да ядемъ". Казвате: "Защо Господъ създава свѣта?" Ни най-

малко свѣта Господь не го създалъ. Господь създае да дѣвчишъ храната си хубаво и никога да не преяждашъ. Вие даже не знаете по колко ханки да ядете на едно ядене. Вие ядете безразборно. Азъ никога не бихъ взелъ 8 хлѣба, ще взема единъ или три. Може нѣкой пжть да взема 6 хлѣба. Нѣкои иматъ 6 деца, и тѣдвама - 8, да се пазите. За да ви вѣрви, трѣбва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама - 9. Не считайте, че тия нѣща сѫ произволни. Преди Васъ други хора, които не разбираха реда, разбѣркаха реда. Единъ механикъ, често като прави единъ автомобилъ, може да разбѣрка нѣкои части. Или единъ цигуларь, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигуларь, който нагласява, знае добре да я нагласи четиримѣтъ струни, ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, вземешъ, за да свиришъ, но струните не сѫ нагласени хубаво. Ако я дадешъ на единъ добъръ музикантъ, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, не добре нагласена, не можешъ да свиришъ добре. Добре ли е нагласена, можешъ да свиришъ.

Хубаво, вие имате единъ умъ, имате едно сърдце, имате една воля, значи три подраздѣления. Тройката е на Юпитеръ, достойнството на човѣка. Че има умъ, чувства, воля или тѣло, значи има съ какво да разполага. Ако не можешъ да се ползвашъ отъ ума, ако не можешъ да се ползвашъ отъ сърдцето - то е двойката. Като дойде волята, ще оправи работата. Ако кажемъ, че човѣкъ не знае какъ да се справи съ ценноститѣ, подразбираме числото 2. Числото 2 - то е едно належено желѣзо. Ти, ако не разбирашъ закона, може да пиннешъ, да си изгоришъ ржката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туй, което те изгаря, е числото 2. Имашъ каквато и да е несремта въ живота си, това е числото 2. То винаги взема. То може да е нагорещено или може да е нѣкой чукъ, то е числото 2. Ти ще бждешъ внимателенъ, когато се справяшъ съ условията, които влизатъ въ негативната страна на живота.

Да допуснемъ сега, че нѣкои Васъ ви обиди. Какъ

тръбва да се справите? Ако си силенъ, вземи, че го набий. Казваме: "Не го бий". Ако си силенъ, набий го хубаво, мушкало дай му единъ урокъ. Ако си slabъ, играй ролята на единъ тжпанъ, като те биятъ. Въ музиката тжпанът дава тонъ на цвляя оркестър. Той е негативенъ, като го ударятъ, казва: "Бумъ". Биятъ те като тжпанъ. Тжпанът иска ли много? Той не е като първа или като втора цигулка, или (като) другите, пискливи. Като го ударятъ - единъ-два тона и после си мълчи. Нѣкои питатъ: "Зашто тръбва тжпанъ?" Тжпанът дава тонъ на оркестъра. Като каже тжпанът "бумъ", първа и втора цигулка се въодушевляватъ. Тжпанът въодушевлява нѣщата въ себе си.

Та казвамъ: Въ живота, ако носятъ ти е два сантиметра, ще се молишъ на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като е три сантиметра, ти ще излезеш изъ областта на страданието. Влизашъ тамъ, дето всеки зачита правото. Щомъ си въ числото 2, навсъкоже ще имашъ противоречия. Не че хората те мразятъ на земята, но навсъкоже ще имашъ противоречия на земята. Противоречията сѫ неорганизиранъ свѣтъ, който първа тръбва да се организира. Казваме: "Негативъ". Подъ думата "негативъ", разбираме една неорганизирана материя. Подъ думата "три", разбираме - влизашъ въ единъ свѣтъ, дето започва да се организира, умътъ взема участие, сърцето взема участие и тѣлото взема участие. Въ единъ неорганизиранъ свѣтъ имашъ чувства, желашъ нѣщо, казвашъ: "Да имамъ пари". Вземашъ билетъ отъ лотария, не ти върви. Избиращъ само моментите. Ако разбирате, може да спечелите. Взехъ, казва, билетъ, но не спечелихъ. Азъ зная, че когато той е купилъ билета, времето е било 2. Нѣкой пѫтъ взелъ една четвъртинка, нѣкой взелъ една половина отъ билета, нѣкой взелъ единъ цвль билетъ, но ако вземашъ цвль билетъ на числото 2 - нищо нѣма да спечелишъ. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди - тѣ ще развалятъ работата. Когато взе-

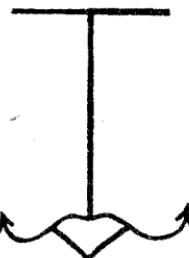
машъ билепът, да не е осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо нѣма да вземешъ. Ако започнешъ една работа, нищо нѣма да стане отъ тебе, не върви. Ще кажете вие: "Защо е така?" Ще Ви кажа защо е така. Зимата е четири, пролѣтъта е първа, второ е лѣтото, трета е есента, зимата е четвърта. По какво се отличава? Въ зимата имате вѫтрешна работа въ кѫщи. Отвънъ условия нѣма, всичко е покрито съ снѣгъ. Ако зимно време искашъ да орешъ и да сѣешъ, то е невъзможно. Но зимно време можешъ да имашъ единъ хубавъ обѣдъ, може да имашъ една хубаво отоплена стая, то е вѫтрешенъ животъ. Зимно време може да го направишъ красивъ, а пролѣтно време е друго. Сега разглеждамъ живота, зависи какъвъ знаменателъ вземамъ. Ако човѣкъ разбира живота твой, както Богъ го създалъ, ако вървимъ по великия Божи законъ, нѣма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Богъ е единица. Нашата воля влиза въ стълкновение съ Божията воля, нашиятъ умъ влиза въ стълкновение съ Божия умъ, нашето сърдце влиза въ стълкновение съ Божието сърдце, и тѣлото ни влиза въ стълкновение съ тѣлото на природата. Тогава какъ ще вървите? Значи умът на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да гойде въ съгласие съ онова, разумното въ природата. Трѣбва да виждашъ онова, разумното, което съществува въ природата. Тази разумност, това е Богъ, Който се проявява. Нѣкой пжътъ правишъ нѣщо, нѣщо ти казва: "Недей". Азъ съмъ срѣщалъ и хиляди хора сѫ ми разправяли своята опитност и всѣки, който не е послушалъ онова, което вѫтре му е говорило, винаги пострадвалъ. Нѣкой музикантъ, когато работи по музиката, нѣщо му казва да тури нѣкой тонъ. Ако той се съгласи, ще му върви. Нѣкой пжътъ иска да го тури другояче, по свое му. Защото, когато искамъ да се освободя отъ нѣкоя мъжчностя въ свѣта, азъ се уча да вземамъ тона *go*. Основенъ тонъ съществува въ природата. Когато нѣкой пжътъ провѣрявамъ една пѣсень, отива мътъ въ природата, да видя съществува ли въ природата

или не, дали е добре копирана или не. Нѣкой пжть пропрѣя-
вамъ таќта въ природата. Природата има свой таќтъ,
свой ритъмъ. Ние имаме 72 удара на сърдцето. Сърдцето
е единъ таќтъ, безъ ударъ е то. Първото число 7 - то е
тълнолуние. Когато луната има хубаво влияние, 2-тѣ, не-
излишната страна, е добре застѣпена. Много пжти изо-
билието не е организирано. Богатъ е този човѣкъ, но не
знае какъ да употреби това богатство. Даровито е това
щете, но не го праща въ училище, не му дава материалъ да
учи, остава недоразвито. Нѣкой пжть човѣкъ е религи-
озенъ, но недоразвитъ религиозенъ. Тѣ мислятъ, (че) то-
ва е религия да знаешъ три пжти на денъ да седнешъ, да
коленичиши, да се молишъ. То е вече една поза. Но да зна-
ешъ какъ да съпоставишъ ума си, да знаешъ какъ да съ-
поставишъ сърдцето си, да знаешъ какъ да съпоставишъ
тѣлото си въ природата - то е религия. То е педагогия,
то е възпитание. Тогава, ако азъ зная какъ да се съпоставя
съ окръжаващата срѣда, съ хората зная какъ да се съ-
поставя - всичко ще върви добре.

Вие искаме по нѣкой пжть да умрете, да се освободите. У М И Р А. Но знаешъ ли какво значи "умира"? То е
търговска работа. Тя има петъ букви. Ти накараашъ сви-
ният да умре, но то е търговска работа, за да ѹ вземешъ
мазнината. Ти искашъ да умрешъ, да продадешъ нѣщо отъ
себе си. Хубаво е да умрешъ, но какво ще ти дадатъ? Ако
имашъ една пчела, какъ ще спечелишъ отъ нея? Или ако
имашъ една свиня, какво ще спечелишъ отъ нея? Подъ ду-
матта "умиране" вѣкога разбираме, че искашъ да излѣзе-
ти изъ мжчинотии. Когато единъ човѣкъ се намира въ
мжчинотии, които не може да разреши, казва: "Да умра, да
се освободя, да се свърши". Но ще се свърши фирмата, ще
фалирашъ, ще изиграешъ своите кредитори. Казва-
тъ: "Вземалъ си, Вземалъ си, на единъ - десетъ, на другъ -
2, свършвашъ, то не е честно". Природата не обича та-
кива работи. Ти ще ликвидирашъ честно. Какво си взелъ -
ще го върнешъ и безъ никакъвъ сългъ ще останешъ. Гово-

рятъ за карма*. Законът на кармата е умиране. Умираш си, не си плащаш, казвашъ: "Каква е моята карма?" Миналата карма е много тежка, понеже си вземал и не си плащаш. Пък сега ще тръбва да започнеш да плащаш. Ще мислиш добре, ще чувствуваш добре, ще постижваш добре. Тръбва да върваме въ Бога, за да ликвидираме съ своята карма. Защо тръбва да живеемъ? За да изплатимъ дълговете. Следът като платиш дълговете, ти ще бежеш свободенъ. Некои говорятъ за свобода. Ти не можеш да бежеш свободенъ, докато не си платиш дълга. Или другояче казано: не можеш да живееш добре, докато въ тебе не се организира умът, докато не се организира сърцето ти и тѣлото ти тъй, че да отговаря и въ всеки моментъ да знаеш какъ да постишиш. Да си бързъ въ решениета си.

Втората комба има съвсемъ другъ смисълъ. Първата комба освобождава. Втората комба е на работа. Тази комба е дигната. Първата комба е пжът на освобождение, а пъкъ втората комба, както е направена, е за движение. Имате образуванъ единъ квадратъ. Има закони на силитъ въ природата, които действуватъ. Тази комба е емблема, тя показва пжът на ония сили въ природата, които действуватъ. Комбата показва направлението на ония сили въ природата, които действуватъ - силитъ на ума, силитъ на сърцето и силитъ на тѣлото. Ако вземете кръста, първата линия показва положителните сили, които работятъ и преодоляватъ мъжностите. Туй сѫ негативните сили, които тръбва да се преодолеятъ. Негативните сили вървятъ тукъ и тръбва да знаеш закона какъ да се справиш съ тѣхъ. Имашъ единъ дълъгъ, казвашъ: "Какво тръбва да правя съ този дълъ?" Ще го платишъ. За да го платишъ, ще работишъ нѣкъде. Като идешъ при своя кредиторъ, ще му кажешъ сладки думи, ще образувашъ приятелство. Той започне да се ко-

лебае. Ще оставишъ довѣрие да има въ тебѣ. Или друго-
яче казано: ние, съвременниятъ хора, трѣбва (га) възста-
новимъ довѣрието, което сме имали едно време. Господъ
едно време ималъ довѣрие въ нась. Сега като ни гледа Гос-
подъ, колкото и да е благъ, казва: "Не вѣрвашъ". Той тър-
пи, търпи и казва: "Не вѣрвашъ". Ще те срещне нѣкоже и
ще ти каже: "Коже вървишъ така по този пѫтъ?" Ще се
върнешъ назадъ. - "Азъ не искамъ". Ще се върнешъ. Ако не
искашъ да ме слушашъ, веднага ще ти създаде една мжчи-
тия. Ще ти даде болестъ, ще ти се счупи крака, безъ пари
ще останешъ, безъ кѫща ще останешъ, ще ти създаде
хиляди нещастия на главата. Какво ще се боришъ сега,
върни се назадъ, какво ще ти костмуба?

Тукъ, въ нась, българитъ още не сѫ научени на редъ
и порядъкъ. Въ Америка е опредѣлено откожде да вървишъ,
откожде да се връщаши. Ако си влѣзалъ въ противната
страна, стражарътъ ще ти каже. Ако направишъ най-мал-
кото възражение, веднага ще ти каже: "Който е дошълъ
въ Америка, трѣбва да се подчинява на законите". Стра-
жарътъ е 6 стѫпки високъ и съ едната си ржка дига 75
килограма. Казва: "Ти трѣбва да се подчинишъ". Онзи, кой-
то иска да се бори съ природата, тя е онзи стражаръ, кой-
то те хване и казва: "Слушай, на другата страна ще вър-
вишъ, отлѣво съ сърцето, отдѣсно съ ума". Отиваши,
връщаши се. Тукъ, въ България, какъ е? Като отиваши на
работа, накожде вървишъ? Надѣсно съ ума, налѣво като се
връщаши. Винаги страданията показватъ, че ти си се вър-
нали. Радостта винаги показва, че ти си излѣзълъ. Защо-
то пчелата, като излѣзе и като влѣзе въ свѣта вжтре,
излѣзе отъ дома и се радва на соковемѣтъ, които намѣрила,
гледа да стигне до дома си, връща се по пѫтя. Като се
върне, онова, което събрала отъ цвѣтъта, го поставя въ
килиите. Като постави излишното, което взела, усъща
една радостъ. Ние гледаме пчелите, но трѣбва да имаме
сѫщото чувство. Като си наповаренъ съ едно Божие bla-
го, като задържишъ онова, което ти е необходимо за те-

бе, другото ще го туришъ въ Божествения кошеръ, въ Божественото съкровище. То е доброто, то е дихарма*. Ако ти играешъ ролята на единъ бръмбаръ, бръмбарътъ, като излѣзе, казва: "Брънъ". Излиза и влиза, но нищо не донася той. Казва: "На работа всичкитѣ", свири имъ той, музикантъ е. Всичкитѣ бръмбари свирятъ, цѣлъ оркестъръ образуваатъ. Тѣ сѫ най-добрите музиканти въ кошера. Понеже ядѣли меда, били непотрѣбни. Колко сѫ тѣ? 400, 500 търтец, колко ще изядатъ? Единъ кошеръ има близо 20-30 хиляди пчели, 400 бръмбари-музиканти не може ли тѣ да ги издържатъ? 30 хиляди пчели, единъ оркестъръ отъ 400 души на място е. Защо ще ги избиватъ? Не избивайте Вашите бръмбари! Нито единъ бръмбаръ не избивайте, вие имате бръмбари. Казвате: "Имамъ единъ бръмбаръ". Благодари, не го убирай. Този бръмбаръ е на място. Но тѣзи бръмбари трѣбва да въодушевяватъ ония работници-пчелици, тѣ отиватъ и се връщатъ отъ работа.

Азъ искамъ да прекарамъ една нова мисъль. Сутринъ, като станете, да знаете, че всѣки денъ носи едно богатство. Знаете ли какво богатство носи всѣки денъ? Азъ, като излизамъ, навсѣкѫде се развамъ въ природата - разхвърлени камъни, треви, цветя, виждамъ нѣща, които менъ ме разватъ. Виждамъ онази разумност, която сѫществува скрита въ природата. Нѣкой казва: "Какво гледашъ?" Гледамъ тия камъчета разхвърлени, но виждамъ бѫдещитѣ възможности, които сѫществуватъ въ природата. Нѣкой пѫтъ срѣщамъ нѣкой човѣкъ, който ме питат: "Я ми кажи, какви недостатъци имамъ?" Казвамъ: Азъ съ недостатъци не се занимавамъ. За мене недостатъци въ природата не сѫществуватъ. За мене сѫществува една неорганизирана материя, която трѣбва да се организира. То сѫ възможности, то сѫ условия. Погрѣшката е тамъ, че тази материя не се организира. Ти чакашъ нѣкой другъ да организира работата. Ти ще се завземешъ. Онзи, който организира добре, пробужда въ тебѣ. Искашъ да пѣашъ - пѣй. Искашъ да ядешъ - яжъ. Искашъ да спишъ - спи.

Искашъ да станешъ - стани. Искашъ да ходишъ - ходи. Искашъ да седнешъ - седни. Искашъ бързо да вървишъ - върви. Всичко върши, каквото искашъ и не бѫдете еднообразни. Вървишъ бързо, после полека искашъ да вървишъ. Въ тебе има нѣщо разумно. Слушай командата. Имашъ единъ полковникъ, той дава ходъ. Нали въ музиката има бързи тактове, класически тактове. Слушайте командата. Тия работи сж необходими. Нѣкой пѫтъ вие заболѣте. То е числото 2. Ще го измѣните на 3. При числото 2 умътъ работи и сърцето работи, но волята ти не работи. Тури волята на работа. Гледалъ съмъ, нѣкой го дѣде, който е боленъ, казва: "Много ме боли коремътъ?" Казвамъ: Ще вземешъ рициново масло. - "Ще оздравѣя ли?" - Не ме питай за това. Не питай дали ще оздравѣшъ, но вземи рициново масло, тури го въ действие. Не питай дали ще оздравѣшъ или не. То е другъ въпросъ. Ти, следъ като вземешъ рициновото масло, ще видишъ. Или боли те коремътъ, вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Азъ, когато пия вода, вземамъ три по три лъжички, спирямъ се. Три пѫти по три, почивамъ и пакъ вземамъ. Три лъжички топла вода и почивамъ 3. Искамъ водата да я направя динамична. Вие не трѣбва да правите този опитъ, азъ изяснявамъ само работата. Три потука давамъ. Съ числото 3 излизамъ отъ онази, неорганизираната материя, отъ едно безизходно положение. Щомъ влѣза въ числото 3, първите лжчи на слънцето изгрѣватъ, има какво да работишъ. Тази слънчева свѣтлина ти ще употребишъ за своя полза. Ако знаешъ какъ да съберешъ слънчевите лжчи и да ги пречупишъ, ще доставишъ топлина на себе си. Ако разбирашъ законите на топлината, водата ще туришъ на работа, парата сж. Ще направишъ едно голѣмо колело, ще започне да се движи твоето колело. Ние, като възприемемъ свѣтлината, ще накараме нашия умъ да работи. Като съберемъ свѣтлината, ще накараме нашето сърдце да работи. Като знаемъ какъ отъ свѣтлината да образуваме нашата сила на тѣлото, тѣлото ще туримъ

въ движение. То е процесът. Свѣтинаата, топлината и силата даватъ едно постоянно движение. Когато казваме, че мислимъ добре, значи да възприемемъ добре свѣтинаата. Когато казваме за себе си, че трбба да чувствуваме добре, трбба да възприемемъ топлината. Когато казваме да постижваме добре, трбба да се образува силата въ насъ. Свѣтинаата, топлината и силата вече даватъ една правилна посока на движението. Движението азъ, човѣкътъ, ще употребя за едно благо въ мята животъ. Ако нѣмамъ една свѣтла мисълъ, едно топло чувство и една добра постъпка, силата не може да се прояви. Богъ всѣкога отговаря на една свѣтла мисълъ, на едно топло чувство и на една добра воля. Всѣкога, нѣма изключение. Но когато имамъ единъ дисонансъ* въ ума си, когато имамъ единъ дисонансъ въ сърцето си и въ волята си, веднага закъсяваме. Тогава казвамъ: Ако причината е въ ума, Господъ нѣма да ти отговори дотогава, докато не координирашъ ума си съ Божия умъ. Ако причината е въ сърцето, Господъ нѣма да ти отговори, докато не координирашъ сърцето си съ Божието сърце. Ако причината е въ волята ти, Господъ нѣма да ти отговори, докато не координирашъ своята воля съ Божията воля. Той е съвършениятъ животъ. На земята синца можемъ да бждемъ съвършени, щастливи, здрави, всичко можемъ да постигнемъ. Само такътъ се изисква. Ще прочочите носа си. Нѣма да искашъ носътъ ви да бжде 8 сантиметра. На нѣкои отъ васъ е потребенъ носъ отъ 6 сантиметра, за да облагородите чувствата. На нѣкои отъ васъ е нуженъ носъ отъ 5 сантиметра, за да станете по-практични. На нѣкои е потребенъ отъ 3 сантиметра, за да станете по-благи. Нѣкои иматъ голѣми носове, иматъ голѣми навици. 3 сантиметра носъ е малъкъ въ съотношение, той ще те тури въ дълъгъ. 7 сантиметра ще те научи да почивашъ. Ако искашъ да бждешъ християнинъ, 6 деня ще работишъ, 7 ще почивашъ. Ти, като имашъ 7 сантиметра носъ, ще искашъ всички хора да работятъ, пъкъ ти да почивашъ. Ако

имашъ носъ отъ 2 сантиметра, работите ще бждатъ недовършени. Туй ще започнешъ, онова ще започнешъ. Нѣкой пжътъ 2 сантиметра широчина на носа препятствува. Трѣбва да се изкара носа отъ 2 сантиметра. Ако имате единъ носъ отъ 1 сантиметъръ широкъ, нищо не върви. И единъ и половина не върви. Два сантиметра върви, но се трѣбва да надминава двета съ единъ-два милиметра. Като направишъ една постъпка, ще се влоши работата. Като постъпишъ, както природата изисква, ти чувствувашъ една радостъ въ себе си. Щомъ имашъ едно недоволство въ себе си, значи направилъ си една погрѣшка. Всички сте дошли много малки погрѣшки да поправяте. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на ума. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на сърцето. Нѣкой има малка, микроскопическа погрѣшка на Волята. Нѣкои имате нѣкои добродетели и не ги туряте на работа. Гледамъ, мнозина отъ Васъ биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не даватъ. Не е въпросътъ за пари. Ти ще пѣешъ, паритъ отпосле ще гойдатъ. Имашъ едно религиозно чувство, казвашъ: "Ще ида да се моля". Ти разбирашъ ли какво нѣщо е молитва? Да се моли човѣкъ, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всѣка дума, не знае да се моли. Да намѣришъ тайната на всѣка дума. То е да знаешъ да произнесешъ една дума. Ти си вече царски синъ.

Веднажъ мене ми направи впечатление. Въ 14-та година срѣщащъ едного, искащъ му личната карта. Той си обѣрна края на ревера на палтото и го показва. Ако не си покаже подъ палтото, хайде въ участъка. И другъ може да покаже, но нѣма нищо. Трѣбва да има нѣщо написано на палтото отдолу. Като гойдешъ, ще обѣрнешъ ума си, ще обѣрнешъ сърцето си, ще обѣрнешъ и тѣлото си и ще покажешъ, че си упълномощенъ. Всѣки трѣбва да носи своята карта. Всѣки си има по една карта. Всѣки денъ трѣбва да знаете какъ може да влѣзете въ онния течения, които

съществуватъ въ природата. Искашъ влиянието на Венера, една планета, която Богъ турить. Течение има. Ти ще се потопишъ въ тия течения. Ти искашъ да се умиешъ, ще влезешъ въ рѣката въчте. Ти искашъ хлѣбъ, ще идешъ при хлѣбаря или ще идешъ въ ония градини, дето има плодове, или въ ония мѣста, дето има зрело жито. Трѣбва да влеземъ въ ония течения, които ще ни доставятъ онова, което желаемъ. Трѣбва да влеземъ въ свѣта на свѣтлина, за да възприемемъ онай свѣтлина, която е необходимо за мозъка. Трѣбва да влеземъ въ свѣта на любовъта, да възприемемъ онай топлина, която любовъта дава за сърдцето. Най-после трѣбва да влеземъ въ свѣта на истината, за да възприемемъ силата. Три течения сѫ това, въ които всѣки денъ трѣбва да се потопяваме. Да се потопявашъ въ Божията любовъ и да възприемешъ онова, което ти е погребено. Да се потопишъ въ Божията мѫдростъ и да вземешъ онова, което ти е погребено. Да се потопишъ въ Божията истина и да възприемешъ онова, което ти е погребено. Всѣки денъ туй трѣбва да го правишъ. И десетъ пѫти, ако го правишъ, нѣма да ти бѫде зле. Най-малко два-три пѫти да се потопявашъ.

Та казвамъ: Всички може да работите. Туи, каквото сте разбрали, приложете го. Отъ мѫжното и то, които сега имате - сърдечни, умствени и волеви, всичко туй поне 25 % ще ликвидирате. Ще останатъ 75 % да работите за бѫдеще. Въ този животъ, ако ликвидирате съ 25 %, то е постижение. 25 % е лихва. То е постижение. На сто сега даватъ 4-5 лева. 25 % не е малко. Прилагайте! Турете очите си на работа, турете носа си на работа, турете ржцето, краката си на работа, сърдцето си турете на работа. Да не остане нито една частичка да не работи. Всичко въ насъ да бѫде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпѣемъ "Цвѣтъта цвѣтѣха". Какъвъ тактъ има тя? 4/4. /Изпѣхме пѣсеньта/.

Мнозина съжалявате, че не може да пѣете. Трѣбва

да започнете. Егъва сега хората се учатъ да пѣятъ. Много добри пѣвци въ свѣта нѣма сега. Премѣreno много малко добри пѣвци има въ свѣта. Че всички пѣятъ. Казвѣ: "Азъ не мoga да пѣя добре". Всѣку, които пѣе, то е крачка напредъ, излиза вече изъ тази, неорганизираната материя. Започва да мисли. Неприятно ти е, попѣй си. Ако самъ не пѣешъ, слушай ония, които пѣятъ. Като минавашъ, слушай нѣкой щурецъ, нѣкой славей, нѣкой кошеръ. Всичко онова, което носи музикалностъ, слушай. Нѣкой човѣкъ говори сладко, слушай, музикалностъ има въ този говоръ. Онова постижение, което искашъ въ свѣта, ще дойде. Специалисти сѫ хората. Вие сега сте турили мисъльта: "Остарѣхме, остарѣхме". Като сте остарѣли, ако сте поумнѣли - хубаво. Ако сте остарѣли и добри сте станали - добре е. Ако сте остарѣли и силни сте станали - добре е. Но ако човѣкъ остарява, и не поумнява, и добъръ не става, и силенъ не става - защо му е такава старостъ? То е числото 8. Подмладяването е работа. Стариятъ вече направилъ една смѣтка какво ще спечели, той помага на младите. Едни отъ васъ трѣбва да даватъ поощрение. Сега не да станете преждевременно критици. Казваме: "Той не пѣе хубаво". Кое е хубавото пѣене? Сега въ тази пѣсенъ се взема много високо. Защо? Не може ли да се пѣе по другъ начинъ? Отъ коя нота започва *соль*? Значи цѣтвата цѣвнали.

Има една музика, тя е музика на живота. И азъ трѣбва да пѣя нѣкому. Трѣбва да има кому да пѣешъ. За да пѣя, най-първо трѣбва да има въздухъ, трѣбва да има свѣтина, трѣбва да има топлина, трѣбва да има нѣкoui предмети, които да ни въодушевяватъ. Щомъ нѣма тия условия, азъ съмъ затворенъ въ себе си. Сега нѣкой пѣвецъ пѣе за пари. То е единъ символъ. Но трѣбва да пѣешъ за живота. Ако ви дадатъ една тема да направите една пѣсенъ за живота, какъ ще я направите? Да изпѣете "Азъ искамъ да живѣя". Или да изпѣете "Азъ ще живѣя". Коя форма ще туримъ да отива най-добре? *Учителътъ го изпѣ*

нѣколько пжти/. Нѣкой пжть се замваря гърлото. Трѣбва да се пѣе, да ми се каже: "Какво трѣбва да работя?" Замваря се гърлото, има пакостници, които замварятъ гърлото. Речешъ да пѣешъ, не можешъ да пѣешъ. Ще пѣешъ, докато се отвори гърлото. */Учителътъ пакъ пѣ "Искамъ да живѣя"/.* Англичани имѣтъ казватъ: "Къмъ". Значи "ела". Искаме нѣщо да дойде въ насъ, но трѣбва да го привлѣчемъ, за да дойде това. До 22 да направимъ едно упражнение, само единъ моделъ на пѣенето. То е малъкъ мотивъ. Да излѣземъ отъ еднообразието. Нѣкой пжть казвате: "Това е казано, онова е казано". Много работи сѫ казани. */Учителътъ пѣ "ии-ии"/.* И-то показва движение. Искамъ, зна-
чи тръгналъ той. Искането е навѣкъ, и напредъ, и на-
задъ, и нагоре, и надолу, и надѣсно, и налѣво, навѣкъ, 6
посоки. Имате 6, то е любовъта. 6-то е Венера. Любовъ-
та ще ти даде постижение. Щомъ имате 6, очаквате да
получите. Не избирайте само лѣво и дѣсно, то е трудно
положение.

Цѣлиятъ животъ е съграденъ върху 4/4 и 3/4. Музикални тактове сѫ това. 4/4 е основата, 3/4 е Богъ.

Отче нашъ.

XX година

22. Лекция на Общия Окултенъ класъ

12 мартъ, 1941 год., 5 ч.с., Срѣда

Изгрѣвъ.

БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

Отче нашъ.

Цвѣтъта цвѣтѣха.

Всичко въ живота е постижимо.

Блага дума.

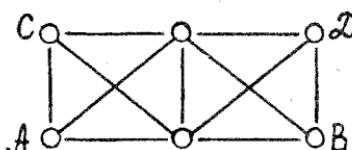
Пишете какво представляватъ противоречията. Значи, щомъ знаете - можете да ги изправите. Щомъ човѣкъ знае - може да го изправи. Противоречията сѫ една необходимост за прогреса на човѣчеството.

Имаме огнища. Какво ще бѫде състоянието на почвата? Тамъ, дето е горѣло огънь, не може да растатъ цветята. По единствената причина, понеже огънът е отнель благата, която е необходима за растенията. Тази местност е суха, безплодна почва. Ако вземете най-лакомите хора следъ като сѫ яли, престанали сѫ отъ яденето, заражда се въ тѣхъ вжトレшно отвращение, не имъ се яде. Не че иматъ нѣкаква педагогическа постановка и не искатъ да ядатъ, но вжトレшно иматъ отвращение, нѣматъ достатъчно енергия да смѣлятъ втората храна. Намиратъ се въ една почивка.

Да кажемъ, (че) нѣкой пѫть вие усъщате едно неразположение, но не знаете на какво се дължи неразположението. Гледамъ въ сегашната литература се заяли двама български поети. Единият умрѣлъ, отишълъ въ другия свѣтъ. Другият жълчно се нападатъ по български. Сега пъкъ другите взематъ страната. Единият пише нѣщо противъ другия. Онзи написалъ книга, че онзи сега опетниль името. Написано(то) е резултатъ на онази мысъль, която (е) минала, тя вече е засегната другия въ онзи свѣтъ. Може да се пита кое го е подбудило. Има нѣкоя причина, която го е подбудила. Когато болния плаче, кое го подбужда? -Болестъта. Когато бедниятъ посто-

янно говори, кое го подбужда? - Сиромашията. Пъвецътъ, като говори, подбужда го пъннето. Когато нѣкой прави добро, кое го подбужда? Когато нѣкой знае много, кое го подбужда? Се има подбудителна причина, на която той се подчинява.

Казвамъ: Между тия 6 огнища, нѣкой пжть може да сж самостоятелни, но нѣкой пжть може да има нѣкоя връзка, но всички тия връзки сж различни, не сж еднакви. Такава връзка ще произведе единъ резултатъ. Връзката СД

ще произведе другъ резултатъ. Връзката ДА или АД ще произведе другъ, СД ще произведе другъ резултатъ. Запримѣръ, ако вие сте пили много вино - ще ви заболи главата. Нѣкой пжть направете малъкъ опитъ. Сварете малъко, че напълнете чашата и турете отъ съвременното вино. Нѣма да се мине и половинъ часъ и нѣкой отъ васъ ще усѣти болка. Отъ какво произтича болката? Можете да пиеме чай съ вино. Ако се наядете и пиеме единъ чай съ вино, нищо нѣма да ви бѫде. Ако стомахътъ ви е празенъ и пиеме чай съ вино, веднага ще се образува една болка въжtre. Сега, ако попита нѣкой, той ще обясни, че много сложенъ химически процесъ става. Може би съ чай и виното да се образуватъ газове. Става напрежение въ стомахътъ, като се образуватъ. Може да стane нѣкакъвъ химически процесъ, но може и да не става. Фактътъ е, че нѣкой ще усѣти болка, на когото стомахътъ е много деликатенъ, а нѣкой нѣма да усѣти. Ако и двамата направятъ опита, единиятъ ще го боли коремътъ, а другиятъ ще каже: "Азъ не усѣтихъ никаква болка въ стомаха". Тогава ще питате защо единиятъ страда, а другиятъ не страда. То е все сѫщото. Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и турете 50 килограма на гърба на единъ снаженъ човѣкъ. И двамата ще иматъ различни опитности. Едно 15-годишно дете, ако му турите 50 килограма на гърба и ако турите 50 килограма на

онзи, който може да носи стомина кила, различни ще бжда-
тъ външните опитности. На нѣкои отъ васъ кажатъ
една и съща дума. На единия ще произведе едно впечатле-
ние, а на другия същата дума произвежда друго впечат-
ление. Една и съща дума произвежда различни впечатле-
ния. То зависи отъ самата чувствителност. Вземете
двама души. Единиятъ, на когото ухомъ е развито, отда-
лече слуша тоноветъ и прави различие. Другъ слуша, но
не може да прави правилно различие. Казвамъ: Всички тъ-
хора се различаватъ по външното съвпадение. Това е тъкъ
върху всичките въпроси. За А любовта се говори, но мал-
цина има, (които) разбиратъ какво нѣщо е А любовта. Тъкъ
разбиратъ, иматъ понятие за А любовта, онази А любовъ,
която е основа за живота. Всички човѣкъ безъ никаква фи-
лософия и животните разбиратъ какво нѣщо е А любовъ-
та.

Та казвамъ: Когато човѣкъ не върви по правилни-
ятъ пътъ, по онзи, естествениятъ пътъ - образуватъ се
редъ противоречия. Представете си, (че) сега нѣкой (е)
следвалъ въ гимназия, но каквото учителитъ сѫ препода-
вали - той не е училъ. Нѣкои уроци не е училъ, нѣкои е учи-
ль и презъ годината нѣкои нѣща знае, нѣкои не знае. Искатъ
да го изпитватъ. Той иска да го изпитватъ за онова,
което той знае, не онова, което той не знае. Ако го изпи-
татъ за онова, което той знае - минава, че знае. Ония
нѣща, които ги знае - ги знае. Като попадне на онова, ко-
ето не знае - ще го скъжатъ, минава, че нищо не е училъ.
Въ единия и въ другия (случай) нѣмаме ясна представа за
същината на нѣщата. Нѣкой ученикъ не може да отгово-
ри на въпроситъ (и) мислятъ, че не знае. Нѣкой отговаря
на въпроситъ и мислятъ, че знае всичко. Върху дадениетъ
въпроси знае, но много други въпроси има, за които може
да го скъжатъ. Искатъ отъ васъ да дадете 1 левъ. Учи-
телътъ не може да те скъжа за 1 левъ. Давашъ 1 левъ. Не
може да те скъжатъ и за 2 лева. Изваждашъ и давашъ 2
левса. Не може да те скъжатъ и за 5 лева. Не може да те

скъсътъ и за 10 лева. Но какътъ: "Дай 25 000 лева", тогава ще те скъсътъ, не може да го направишъ. Съ 1 левъ лесно става и съ 100 лева, но 25 000 лева. Нѣкои хора иматъ 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скъсътъ. Все има нѣкои нѣща, които сѫ невъзможни. Ако е за носене на то-варъ, 1 кило ще го пренесешъ. Нѣкои могатъ да пренесатъ до 40-50 кила и спиратъ. Даже най-силните спиратъ до 100-150 кила. Нѣкой пътъ човѣкъ може да носи тежестъ много по-голѣма, отколкото той тежи.

Казвамъ: Има единъ въжрешенъ законъ, който регулира живота и въ мислите, и въ чувствата, и въ постъпките. Човѣкъ никога не трѣбва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска той да върви въ живота си. Човѣкъ никога не трѣбва да мисли повече, отколкото той разбира. Никога не трѣбва да чувствува повече, отколкото е способно неговото сърце да възприеме. Или пъкъ съ волята си не трѣбва да прави нѣща, които сѫ извѣн силитѣ имъ. Често има християни, които, като се молятъ, искатъ, като че заповѣдватъ на Господа да оправи цѣля свѣтъ. Казватъ: "За всички се молимъ". Като се молишъ за всичките работи, всичките хора оправени ли сѫ? Не сѫ оправени. Даже, ако никакъ не се молѣха, тия хора и безъ тѣхните молитви работятѣ имъ щѣха да се оправятъ. Има нѣща, които ставатъ извѣнъ нашата воля. Нѣкой пътъ ние мислимъ, че сме взели участие. Има нѣкои работи, които като се молишъ - ще станатъ, но и като не се молишъ - пакъ ще станатъ. Само като се молишъ - ползвашъ се отъ тѣхъ. Онзи, които се е молилъ за другите, понеже тѣ сѫ нѣмали нужда отъ тази молитва, туй, за което той се е молилъ, ще се върне върху него. Въ природата никога не вземай това, отъ което ти нѣмашъ нужда. Това, което ти пращаши, го връщашъ назадъ. Казвамъ: Защо ще го върнатъ? Не го желаешъ, (но) ще го вземешъ. Вие разсѫждавате по единъ много обикновенъ начинъ. Ще го вземешъ вече. Ти имашъ цѣла каруца. Кѫде ще го туришъ? Ти сега носишъ 40 кила на гърба си, 10 гу-

ши искатъ да ти гадаш по 5 кила подаръкъ. Ти ще приемаш ли? Ти ще се откажешъ. Ти носишъ 50 или 20 кила на гърба си. Носятъ ли се на пътъ? Ако ти гадаш още, ще се откажешъ. Казвашъ: "Какъ ще се откажа азъ?!" Казвате: "Прати ми въ дома". Този човекъ това благо само въ този пътъ ще ти го даде. Въ гадения случай не може да го ползвашъ. Да го прати по пощата, не може. Същевременно подаръкът не е мъродавенъ за цялата природа. Срещамъ те на пъти, казвамъ ти една дума. Вървимъ до едно място. Казватъ: "Тъ двамата вървятъ". Двамата вървятъ до известно време, случило се паралелно да вървятъ. Казвате: "Разбираамъ се съ този човекъ". Разбираате се донеските. Какво ще образуватъ тия двамата? Ще

образуватъ едно шише. Сега трябва да разсъждаваме въ сегашния животъ, както се срещаме. Ако четете третата глава отъ Притчите, ще видите кол-

ко хубави нѣща има казани. Тогава това, което е казано, се е прилагало по единъ начинъ. Сега се прилага по другъ начинъ. Казвате: "Яжъ умърено". Какъ се яде умърено? Ако ядешъ умърено, ще се претеглишъ. Ти тежишъ 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на денъ? Или тежишъ 40 килограма. На 40 килограма колко храна се пада? Може математически да изчислимъ колко обядъ се пада. Най-първо ще вземемъ една малка пчела и математически ще изчислимъ, като претеглимъ една пчела, каква тежестъ има (u) ще изчислимъ какъвъ обядъ ѝ се пада. Ще претеглимъ и себе си и тогава ще направим едно съотношение. И съобразно съ пчелата ще видимъ колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на денъ, ако вземете пчелата за мърка? Може да взмете единъ слонъ. Ако взмете слона, както сега му даваш по 70 килограма на денъ, ако го оставите въ естествено положение, колко ще избиде?

Казвамъ: Всички вие страдате от пресищане. Вие имате толкова желание, искате да станете знаменитъ, да ви знае целия святъ. Питамъ: Ако ви знае целия святъ, какво ще добиете? Да бжедеш прочутъ пъвецъ, че като пъеш - да знайтъ, че ти пъеш хубаво. Ти, за да станеш знаменитъ, на всичките хора трбба да дадеш нѣщо отъ себе си. Станеш знаменитъ, богатъ, трбба на хората да раздавашъ, на хората пари. Тогава ще станешъ знаменитъ. Ако ти на тия хора имъ разправяшъ колко милиони имашъ, колко услуги имашъ, ни най-малко нѣма да станешъ знаменитъ. Всички тия хора ще те считатъ (за) единъ човѣкъ, който обича да се хвали - тщеславенъ е. Като ходишъ да раздавашъ парите си, ще помислятъ хората, че ти си добродетеленъ, ще се прославишъ. Искашъ да се прославишъ, че си най-силниятъ човѣкъ. Тогава пакъ трбба да раздадешъ отъ своята сила. Ще ходишъ да се боришъ. Данъ Коловъ, който ходи да се бори навсѣкоже, какво стана съ него? Умориха го.

Казвамъ: Всички единъ отъ вие живѣте въ единъ кръгъ, въ кръга, който Богъ ви е далъ. Ние, съвременници хора, казваме: "Това не прави". Много се коригираме. Казвате: "Еди-кой си какъ постъпилъ". Не ме занимава, то е негова работа. Ама той тъй писалъ - негова работа е. Писалъ - писалъ. Ама той не трбваше тъй да пише - че то е негова работа. Не трбваше. Има редъ и порядъкъ. Защо ще ме занимавате сега? Гледамъ ги тия статии ми попаднаха. Защитаватъ се. Портретитъ имъ, като погледнахъ - търкулило се гърнето, намѣрило се капачето. Портретътъ на Кирилъ Христовъ и на Пенчо Славейковъ. Това сѫ експлозиви. Туй, което Кирилъ Христовъ направилъ - направилъ го. Не го направилъ съзнателно. Една бомба напълнила, като бутнала капсулата. Като гледамъ лицето, единъ личенъ елементъ има въ него. Онзи го измѣжвалъ. Пенчо Славейковъ мачкалъ го, не му давалъ да се прояви. Като учителъ минавалъ и онзи и сега не може да забрави онази обида. Мислите, че положението на

Давида е по-добро, отколкото на Пенчо Славейковъ. Еднът евреинъ, като намерили Давида - изложилъ го. И въ Библията всички, които четатъ отъ хиляди години, казватъ: "Брей, така да направи, такава подла постъпка, ужъ избранникъ на Бога". Казватъ, че е билъ споредъ сърцето на Господа. Може ли да биде такъвъ човѣкъ? Ние виждаме, (че) онзи, който изнесалъ, има една морална страна. Най-първо изнесалъ престъплението, нарушенietо на закона. Следъ това изнася, че той (Давидъ) се разкаява, отива, моли се Давидъ и самъ иска да поправи своята погрешка. Та казвамъ: Сега и на Кирилъ Христовъ му остава като Давида - като направилъ погрешката, да си поправи погрешката. Защото имате сега Пенчо Славейковъ, като жената на Урий, красива жена била. Той, ако нѣмаше красива жена, щѣше да остане живъ. Но понеже имаше красива жена, турята го на бойното поле, (за) да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена. И думата поети спорятъ. Тукъ често ставатъ спорове, както съ Пенчо Славейковъ. Сега ще извадя поука.

Въ човѣкъ има нѣщо, отъ което не може да се възстрѣча. Има нѣкои работи, които човѣкъ трѣбва да ги регулира. Понеже (В)асъ (ви) интересува, и настъни интересува. Сега, когато се говори за живота, животът за настън е важенъ дотолкъ, доколкото може да ни допринесе нѣкакво благо. Мисълта за настън е интересна дотолкъ, доколкото служи за побудигане на нашия умъ. Любовта за настън е интересна дотолкъ, доколкото може да побудигне сърцето. Значи всичките нѣща, които настън ни интересуватъ, тѣ иматъ отношение къмъ нашето съзнание. Ако ти си пророкъ и трябва да изобличишъ хората за грѣховемъ, какъ ще направишъ? Както стои нѣкой стражарь на пѫтя и казва: "Налѣво, надѣсно". Българинътъ ще каже: "Що ми заповѣдваши, то е моя работа кѫде да вървя". Той казва, законъ е. Ако ти си въ Америка и ако ти си европеецъ и стражарьтъ ти каже: "Влѣво" - влѣво трѣбва да идешъ, или ако ти каже: "Вдѣсно", ако се противиши, съ

дъсната ржка ще те удари въ носа. Какво ще се биешъ? Камо го погледнешъ - 6 стъпки високъ човѣкъ, 70 килограма може да види съ едната си ржка. Ако речешъ да се противиши - ще те види. Казва да се подчинявашъ на закона. Казвашъ: "Ами свобода нѣма ли?" Каква свобода? Оттукъ ще минешъ.

Човѣкъ, който не знае да мисли, не може да бѫде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да чувствува, не може да бѫде свободенъ. Човѣкъ, който не знае какъ да постъпва, не знае какъ да бѫде силенъ. Силенъ трѣбва да бѫде-шъ. Въ българитѣ има единъ характеръ, който въ малките деца съмъ наблюдавалъ. Седятъ вѣ деца и се каратъ. Едното казва: "Я ме ударц, че да видишъ азъ какво ще направя". Онова е по-смело и камо го удари другото, започва да плаче и казва: "Ти като дойдешъ въ нашата махала, ще ти покажа тогава". Който бие въ тази махала, той бие и въ вашата махала, и тамъ ще те бие. Който не може да се защити тукъ, кѫдето и да е - не може да се защити. Често казвате: "Туй сега не може да го направимъ". Сѫщата логика е: "Въ този не можемъ, че въ другия животъ". Сега като не може да го направите, и въ другия животъ не може да го направите. "Сега условията сѫ такива - не може да го направимъ, но за въ бѫдеще". Блажени вѣрующите. Човѣкъ това, което въ даденъ моментъ може да направи - той е силенъ. Никога не оставяйте своите погрѣшки непоправени въ съзнанието. Всѣка погрѣшка, която имате - поправете я. Има погрѣшки, които никой не вижда, тѣхъ поправете. Ония погрѣшки, които всички ги виждатъ, тѣ сѫ на миналото. Има погрѣшки, които сега прави човѣкъ, само той ги знае. Поправете тѣхъ, защото за въ бѫдеще тия погрѣшки ще се увеличатъ. Фламарионъ прави едно малко изчисление. Тури 25 стотинки отъ времето на Христо до наше време подъ сложна лихва. За да се изплати този дългъ, и цѣлата земя да е зламна - не може да се плати. Този дългъ той изчислява и трѣбвало 9000 години всѣки часъ да пада по една земя въ

банката, за да се изплати дългътъ. Коя е онази банка, ко-
ято отъ създаването на свѣта може да приема толкова
земи и кѫде ще ги тури? Почти такъвъ дългъ не може да
се изплати. Природата никога не остава за 2000 години
ти да не си изправишъ погрѣшката, защото тя е непопра-
вима. Колкото по-лесно се поправяшъ погрѣшките, по-доб-
ре е. Човѣшката енергия трѣбва да се впрѣgne въ работа.
Често грѣшимъ отъ нѣмане какво да правимъ. Да допус-
немъ, (че) цѣлъ денъ стоишъ, само се движишъ. Приятно
ти е. Но 5, 10, 20, 30 години, ако стоишъ на едно място,
ще започнатъ да те болятъ краката. Ако не се упражня-
ва тѣлото, ще се образува въ тебѣ една застояла кръвъ.
Тия крака, които не си движилъ, ще се атрофиратъ*. Въ
туй отношение страданията въ свѣта идатъ, за да изба-
вятъ хърата отъ този покой, въ който се намиратъ. Хо-
рата страдатъ,(за) да станатъ по-здрави. Казва се, че
хора, които страдатъ, сѫ винаги по-здрави отъ хора, ко-
ито никога не страдатъ. Ако едно дете никога не е боле-
дувало, хване го болестъ, умира. Деца, които сѫ боледувава-
ли, като ги хване нѣкая тежка болестъ - издръжатъ. Ор-
ганизмът става по-устойчивъ. Тогава, когато организ-
мът става по-устойчивъ, задната кост при ухото се
развива и става по-изпъкнала. Хора, които сѫ много стра-
дали, тази кост задъ ухото е по-развита, има една мал-
ка издатина. Нѣкой казва:"Много съмъ страдалъ". Пипне
се отзадъ задъ ухото. Запримѣръ: Това поколѣние, при ко-
ето азъ съмъ дошълъ, тия хора по сърдце сѫ страдали
повече, по умъ - по-малко. Когато ти си страдалъ, има
място, дето ти влагашъ. Отъ страданието остава нѣщо,
като една основа. Организмът става по-издръжливъ.
Умъ, който е страдалъ, ималъ препятствия - става по-
издръжливъ. Сърдце, което е страдало - става по-издръж-
ливо. И воля, която е страдала - става по-издръжлива.
Това сѫ все препятствия въ живота.

Азъ гледамъ животните. Комката, запримѣръ, не
обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѝ е та-

зи топлина. Но, ако ѝ јадешъ топло ядене, като го бутнеш - се опари, бие го съ крака, удри го, мисли, че е нѣщо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пакъ се приближи и като го удари двата три пъти, тя мисли, казва: "Най-после може да го ядешъ". Не знае, че има една горещина, която е туриена въ храната.

Та казвамъ: Ние страдаме. Въ свѣта има единъ огънь, който гори хората. Запримѣръ: Ако нѣкой човѣкъ Ви е далъ нѣщо - пари или хлѣбъ - и въ него е вложилъ една лоша мисъль, вие като се наядете съ хлѣба, ще почувствувате мисъльта. Ще почувствуввате едно неразположение. Хората въ миналото, които сѫ знаели тия тайни въ природата, тѣ никога не сѫ искали да ядатъ такъвъ хлѣбъ, понеже знаятъ, че въ този хлѣбъ има нѣщо вложено, което не е приятно, не е хубаво. Нѣкой пътъ нѣкой подаръкъ даватъ на човѣкъ и той не го иска. Казвамъ: Ние живѣемъ въ свѣта и не всѣко нѣщо може да го буташъ. Азъ съмъ гледалъ нѣкой човѣкъ върви изъ София, дойде до една улица, не минава презъ нея, презъ друга улица ще мине. Той усъща, че ако мине презъ тази улица, ще изгуби настроение и минава презъ друга улица. Може земните течения да не съответствуватъ на неговия организъмъ или хората, които живѣятъ на тази улица, тѣхните мисли не хармониратъ. Като дойде, спре се, погледне на улицата, нѣкой пътъ дойде, спре се, погледне и трета улица ще вземе. Нѣкой ще каже, че това е суевѣrie. Не, туй е предпазване въ свѣта. Има нѣщо, което предпазва човѣкъ. Ако вие всички слушате Вашето радио, ще ви кажатъ откъде да минете и какъ да минете. Станешъ сумринъ, ще ти кажатъ какъ да излѣзешъ, кой частъ да излѣзешъ. Всичко туй ще ти кажатъ. Хората сѫ изгубили тия показания, които иматъ. Ние сега туряме единъ новъ порядъкъ. Казвате: "Въ 12 часа ще ядемъ". 12-тиятъ часъ ние го туряме. Има едно време въ природата, което е опредѣлено отъ природата. Ще ядешъ, когато си гладенъ. Гладътъ е мѣрка за здравето. Ако всинца ядѣхме, когато сме гладни, щѣхме да

бждемъ по-здрави, отколкото сега. Понеже 12 часа туряме за ядене, дошълъ 12 часа и ти ядешъ. Много мжчно е да се повърнете въ Вашата мисъль, казвате сега, че Всичко съ въра става въ свѣта. Не вътрама схваща ония закони, които сж турени. Съ въра - значи ще вървишъ по законите, които Богъ е вложилъ въ свѣта. Има закони, които ангелитъ сж турили, има закони, които хората сж турили. Ако вървишъ по законите, които Богъ е турилъ - ще имашъ единъ резултатъ. Ако вървишъ по законите, които ангелитъ сж турили, Стариятъ заветъ е по закона на ангелитъ. Въ свѣта има закони, турени отъ хората. Въ София има закони, турени отъ хората. Единъ чиновникъ въ 8 часа трббва да бжде на работа. Казвамъ тогава: Защо свѣтътъ е създанъ? Азъ говоря сега за Божествените закони. Когато говоримъ за възпитанието, то съди въ силата на Божествените закони. Най-първо ще се хармонираме, ще туримъ, че умътъ (и) мисълта да върви по Божиите закони. Никому нищо нѣма да помага. То е частна работа. Ще туримъ нашето сърдце да върви по Божиите закони, ще туримъ и нашата воля да функционира чисто по Божиите закони. Ако започнемъ ние да действуваме по Божиите закони, Господъ, който живѣе въ сърдцата, регулира. Като решишъ да живѣешъ по законите на Господа, ако имашъ господаръ, на когото служишъ, като те уѣти, че ти вървишъ по Божиите закони, не те счита отговоренъ по своите. Щомъ не вървишъ по Божиите закони, казва: "Моя законъ ще изпълнишъ". Ти като изпълнявашъ Божия законъ, той знае, че ще изпълнишъ и неговия законъ. Като не изпълнявашъ Божия законъ, казва: "Моя законъ дръжъ". Нѣма другъ законъ, който да те регулира. Сега нѣкои отъ Васъ се спъвате отъ човѣшките закони, нѣкои отъ Васъ се спъвате съ ангелските закони. Говоря Ви за Божествените закони. Започнете съ нѣщо. (Нѣкой) казва: "Бжди кротъкъ". Кротъкъ е споредъ Божествения законъ. Ти ще бждешъ кротъкъ, когато отвѣтре изучавашъ този законъ. Ще постъпишъ тъй, как-

то ти го научишъ. Щомъ започнатъ отвънъ да те учатъ какъ да бждешъ кротъкъ, то не е Божествено. Казва: "Тръбва да бждешъ кротъкъ". Кажете: "Върви по Божествения законъ на кротостта, върви по Божествения законъ на Любовта, върви по Божествения законъ на Божията Истина". Истината и тя си има единъ пътъ. Божественъ пътъ, по който тя се проявява. Нѣкой казва: "Искамъ да бжда свободенъ". Не може да бждемъ свободни, ако всичка не служимъ на Божия законъ. Въ законите на ангелите има ограничения, въ законите на хората има ограничения. Въ Божествените закони има свобода, понеже Неговите закони започватъ добре и свършватъ добре. Ангелите закони започватъ зле и свършватъ зле. Човѣшките закони започватъ добре и свършватъ зле. Ние сме обратно на ангелите. Ангелите, понеже започватъ винаги зле и свършватъ добре, затова взематъ хората за образецъ, понеже хората започватъ добре и свършватъ зле, а ангелите започватъ зле и свършватъ добре. Тъ започватъ оттамъ, дето хората свършватъ, за да свършатъ добре. Иматъ известни съотношения, интереси иматъ. Ако единъ ученикъ влѣзе въ едно училище, дето учителятъ започва зле, ученикътъ тръбва да започне добре. Учителятъ ще го приеме оттамъ, отдето той е свършилъ. Ако ученикътъ започва добре, той ще бжде въ хармония съ учителя си, понеже ако учителятъ е лошъ и ученикътъ като е лошъ, и двамата започватъ зле. Не може да мелятъ брашно. Казва: "Ученикътъ тръбва да бжде мекъ". Мекота, значи добре да започнешъ. Лошъ, значи зле да свършишъ. Сега животът има ценности отъ онова, което придобиваме... Нѣкой иска да бжде добъръ, заради хората. Бжди добъръ, заради себе си. За да бжда добъръ, ще се ползува моятъ умъ, ще се ползува сърцето ми, ще се ползува и тѣлото. Добро считамъ това, отъ което най-първо се ползува моятъ умъ. Божествениятъ порядъкъ е добро. Онова, отъ което моето сърце се ползува, считамъ Божественъ порядъкъ. Божественъ поря-

дъкъ е, отъ което и тѣлото ми се ползува. Казвамъ: Нѣма изкалючения. Щомъ изпълнявате единъ Божий законъ, вие ще имате подобрене въ ума си, подобрене въ сърдцето си и подобрене въ тѣлото си. Така се лѣкуватъ болестите. Дето нѣкои хора не може да се лѣкуватъ, то е по причина, че не сж въ Божествения порядъкъ. Тѣ сж често въ човѣшкия порядъкъ. Казва нѣкой: "Ти ме излѣкувай, тогава ще повѣрвамъ". То е човѣшко. Та казвамъ: Въ Божествения порядъкъ вие ще се ползвувате отъ него. Единиятъ порядъкъ, отъ който еднакво може да се ползвуваме, то е Божествения порядъкъ. Нѣма защо да ни казватъ хората, вѣрвайте въ Божествения порядъкъ. Нѣма какво да ви разправямъ, вѣзте въ Божествения порядъкъ. Сега, за да вѣзешъ, трѣбва да се покаешъ, трѣбва да се обѣрнешъ, трѣбва да се новородишъ. Тѣ сж нѣща човѣшки. Ангелска работа е да се обѣрнешъ и да вѣзешъ въ Божествения порядъкъ. Щомъ обичашъ Господа, ти ще вѣзешъ. Щомъ вѣзешъ въ Божествения порядъкъ, ти ще възлобишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила. То е Божествения порядъкъ. Двата други порядъка сж да възлобишъ ближния си като себе си - човѣшкиятъ порядъкъ. Ангелскиятъ порядъкъ е като възлобишъ ангелскиятъ порядъкъ, както своя порядъкъ, въ него ще вѣзешъ. Казвамъ: Въ Божествения порядъкъ нѣма какво да изправяшъ. Върви по Божествения порядъкъ. Трѣбва да вървимъ въ Божествения порядъкъ. Като вѣземъ въ Божествения порядъкъ, вече не може да кажемъ: "Азъ стоя по-горе отъ тебе". И двамата сме пѣвци, азъ ще пѣя и ти ще пѣрешъ. Като пѣрешъ, зная дали пѣрешъ по-добре отъ мене. Азъ зная като пѣя, азъ ли пѣя по-добре или ти пѣрешъ (по-добре). И ти знаешъ дали пѣрешъ по-добре отъ мене или не. Или и двамата пѣемъ добре. Щомъ добре пѣемъ, акорди има, хармония има. И двамата може да пѣемъ каквамо и да е пѣсень. Щомъ не разбираме Божия порядъкъ, има дисхармония. Единиятъ взелъ тона по-долу, дисонансъ* има. Прави му се бележка: "Не вземашъ

Върно тона". То не е Божественъ порядъкъ. Въ Божествения порядъкъ имаме добрите пъвци. Божествениятъ порядъкъ е - единиятъ път, другиятъ му се радва. Всъку се радва на въздуха, понеже има свобода да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглятъ съ грамове. Оставенъ си да вземешъ толкова, колкото искашъ.

Казвамъ: Любовта, тръбва да влъзешъ въ нея, да я възприемашъ, да я дишашъ. Нѣкой казва, че му е домогнъл живота. Какво има да се говори? Ние не може да влъземъ въ Божествения порядъкъ, ако тукъ отъ земята не влъзимъ. Оттукъ тръбва да влъзимъ, за да ни приематъ горе. Ако тукъ сме въ човѣшкия порядъкъ, като заминемъ за другия свѣтъ, пакъ ще бѫдемъ въ човѣшкия порядъкъ. Ако тукъ сме въ ангелския порядъкъ, като идемъ въ другия свѣтъ, пакъ ще бѫдемъ въ ангелския порядъкъ. Ако тукъ сме въ Божествения порядъкъ, и горе ще бѫдемъ при него. Кѫдето си тукъ, и горе ще бѫдешъ на сѫщото мѣсто. Сега, когато правимъ сравнение, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сте въ Божествения порядъкъ. Щомъ си въ Божествения порядъкъ, всичките противоречия въ ума ти, въ сърцето ти, въ тѣлото ти изчезватъ и излизатъ навънъ. Отвънъ сѫ противоречията, отвѣтре нѣмашъ. Щомъ не си въ Божествения порядъкъ, противоречията сѫ вжтре, отвънъ нѣма противоречия. Божествениятъ порядъкъ е, който изважда противоречията навънъ. Не че ще се освободишъ съвсемъ, но противоречията ще бѫдатъ отвънъ. Ти отвѣтре ще имашъ единъ импульсъ, който постоянно тече. Ще се радвашъ на живота. Въ Божествения порядъкъ, каквото започнешъ - ще го постигнешъ. Дето казватъ "Всичко е постижимо" - то е въ Божествения порядъкъ. И сила, и знание, и пѣне, и художество, не всичко да изучаваме, но въ даенъ случай ти само се интересувашъ отъ нѣщата. Туй, отъ което се интересувашъ, ти си го постигналъ. Всички цигулари не може да бѫдате, всички челисти не може да бѫдате, всички пианисти не може да бѫдате, но всички пѣвци може да бѫде-

те. Камо станете сутринъ, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попътете. После ще увеличишъ 10 минути. 15 минути е достатъчно. Не да те чува цѣлата махала, че пѣешъ. Ти за себе си ще пѣешъ.

/Учителътъ нагласява цигулката/. Изпѣйте “Тжги, скърби”. /Учителътъ свири тихо/. Туй е сърдцето. /Свири силено/. Това е Волята. Волята е малко груба.

Речешъ да пѣешъ, има известни правила, редъ ограничения. Искашъ да пѣешъ хубаво, мисъльта ти, умътъ ти не е въ съгласие съ сърдцето. Камо се съгласята човѣшката воля, човѣшкото сърдце и човѣшкиятъ умъ, човѣкъ пѣе хубаво. Ако не се съгласята, има дисонансъ*, трббва да настрои ларингса*. Казвате:”Младите да пѣятъ, не старите”. Ако е за старостъ, ангелитъ, които пѣятъ, сѫ на милиони години и пѣятъ. Милиони години живѣятъ и не сѫ останали. Вие на 50, на 80 години (сте) и мислите, че сте останали. Камо сте на 80 години, казвате:”Стари сме”. Що сѫ 80 години? Вие не сте работили, 80 години земята се е мѫчила, 80 пѫти обиколила около слънцето, пъкъ вие сте се уморили. Мязате* на онзи анекдотъ, дето мухата се качила па рога на воля и казала:”Цѣлъ денъ орахъ на нивата”. Волътъ и нея носилъ, а тя мисли, че орала. Ораль волътъ, тя седѣла само на рога отгоре.

Въ Божествения порядъкъ трббва да се освободимъ отъ ограниченията. Има известни ограничения, отъ които трббва да се освободимъ. Ограничения на миналото. Казвате:”Това не можа”. Ще дойдемъ до единъ порядъкъ да пѣешъ въ себе си. Прави ти нѣкой нѣкое добро. Камо се върнешъ въ кѫщи, ще изпѣешъ една пѣсень. Този човѣкъ, който ти е направилъ едно добро, да му изпѣешъ една пѣсень. Той ще те чуе. Ти днесъ не пѣешъ, утре не пѣешъ и така човѣкъ се осакаща. Казва (се):”Пѣйте и възпѣвайте Господа въ сърцата си”. Камо пѣете, никой да ви не слуша. Камо пѣете, да ви е приятно. Ти, и чиновникъ камо си, може да опредѣлишъ да пѣешъ. Божественото пѣне (е га) нѣма място, (кѫдето) да не пѣешъ. И въ затвора,

како си, може да пъешь. И на служба како си, и по пътя, навсъкоже може да пъешь въ себе си. Ти ще чувашь музиката. Като възприемешь Божественото, всички мъжнотии въ живота се разпръсватъ. При Божественото пъене всички мъжнотии се топятъ тъй, както сънгътъ и ледътъ се топятъ при сънчевите лъчи. Сега Ви говоря не за това, обикновеното пъене. Вие пъете много добре. Въ Божественото пъене сте слаби. Въ човешкото пъене сте по-майстори. Тамъ съж по-високи тоновете. Въ Божественото пъене отъ 4-тата октава е нагоре. Затуй хората не застъгатъ това пъене. Да се радваме. Въ Божествено то пъене човекъ се подмладява. По човешки като мислишъ, ти си старъ. По Божественому като мислишъ, тъй както тревата се подмладява, и ти се подмладявашъ. Презъ идущата година човекъ пакъ ще се подмлади. Ако една трева може да се подмладява съ хиляди години, колко повече човекъ. Изсъхналъ си, то е човешко, идната година пакъ се подмладяваши. Казвамъ: Туй тръбва да биде правило. Като гледашъ тревата, да кажешъ: "И азъ може да се подмладя". То е вечно подмладяване. Вечно се обновявайте въ вашата мисъль. Не мислете: "Ние сме останали". Ако сте останали, азъ ще Ви питамъ колко знание имате. Щомъ сте стари, всичко тръбва да знаете. Щомъ сте стари, тръбва да сте били въ рая, тръбва да сте гледали какъ Адамъ обработва, понеже старите съж по-стари отъ Адама. Адамъ е червениятъ човекъ. Вие, старите, сте преди Адама. Стариятъ човекъ преди Адама е билъ. Адамъ е отъ новите, червениятъ човекъ е. Отъ червени ятъ човекъ ние страдаме. Той е ненаситенъ. Иска много да яде, много да пие, много нѣща да има. Всичкото много не му е потръбно. Нѣкой пътъ ще ти дадатъ подаръци, които докато пренесешъ отъ едно място на друго, спрува повече, отколкото струватъ самите подаръци.

Следователно: Въ Божествения порядъкъ, което имате въ себе си като станете сутринь, всичка сутринь правете единъ опитъ да се премахнатъ противоречията.

Всичките противоречия, които съществуват въ ума, да се премахнатъ. Всичките противоречия, които съществуватъ въ сърдцето, да се премахнатъ. И всички противоречия, които съществуватъ вътре въ тѣлото, да се премахнатъ. Отвънъ ще ги оставимъ сами по себе си да се разтопятъ. Но вътрешните противоречия ние сме длъжни да ги премахнемъ. То представлява работата ни въ живота.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО СИ ИЗПРАТИЛЪ. */Три пъти/*.

XX година

23. Лекция на Общия Окултенъ класъ

19 мартъ, 1941 год., Сръбда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ, София.

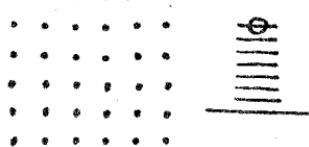
ЗАКОНЪТ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

*Отче нашъ.
Мога да кажа.*

Законът за Божествената хармония въ свѣта. За да могатъ хората да разбиратъ какво нѣщо е хармонията, въпросът не е както между господари и слуги. Въ свѣта има отношение между господари и слуги, които работятъ. Земедѣлецът работи на нивата, той хване нѣкой човѣкъ и тѣ работятъ на нивата - отношенията сѫ прости. Единиятъ работи 7-8 часа и очаква да му платятъ нѣщо. Господарътъ погледне работата му каква е. Нѣкой пжътъ е добросъвестенъ, нѣкой пжътъ е недобросъвестенъ, иска да му отбие. Той е работилъ 8 часа и ще му плати 50-60 лева, но недоволенъ е отъ работата му и намѣсто да му плати толкозъ, отбие му нѣщо. Онзи е недоволенъ. Намѣсто да му плати, отбие му. Това се повтаря единъ, два, три дена, цѣла година, той копае, онзи плаща, копае, плаща, най-после погледнешъ - има мазоли на ржцетъ. Казва: "Той е много работливъ човѣкъ". Той работи, но той не работи отъ любовъ. Той работи по законъ. Има два начина. По законъ, искашъ-не искашъ - ще работишъ. Другиятъ работи по закона на свободата. Сега по закона ще те заставяшъ да работишъ, нищо повече. Ще ти прегледашъ работата по законъ и ако не си работилъ добре, ще ти намѣряшъ нѣкаква погрѣшка. Значи ти трѣбва да знаешъ какъ да работишъ. А въ закона на хармонията се изисква онзи, който работи, той трѣбва да работи отъ любовъ и работата, която свършива, да нѣма погрѣшка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащашъ. И за тази работа той е и слуга, и господаръ. Ние, които сме излѣзли отъ Господа, казваме: "Господари". Господъ, Който създадъ свѣта отъ себе си, значи кой сѫ слу-

гимѣтъ му, кой е господарь тъ му? Той, като гледа, казва: "Този е слуга". Въ тадения случай е слуга, но въ тадения случай е господарь. Въ съзнанието слугата не извършва работа, както трбѣва, показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е училъ. Защото не е училъ, ленивъ е, малко мързеливъ е. Защо е ленивъ? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливите хора иматъ високо мнение за себе си. Като го срещнешъ, като направи нѣкаква дребна работа, мисли кой-знае какво е направилъ. Азъ съмъ виждалъ ученички, които написали нѣкакво малко стихотворение отъ единъ-два куплета, носи го въ джоба, изважда го и казва: "Ето, вижте, четете". Та го изважда да го четатъ. Много хубаво е, но въ какво сегу? Напише нѣколко думи, и азъ ще ги напиша.

Четете сега. Законътъ е сега, че всички безсмислени нѣща иматъ смисълъ. Вземете, (че) за единъ музикално творение тамъ има, точкици турени, но смисълъ има, той ги знае. После има петолиние, после спомагателни линии надъ петолинцето. Каква е тази нота? Тази нота съгласа не може да я вземете. Трбѣва нѣкой извѣнреденъ пѣвецъ да може да я вземе изведнажъ, да знаешъ какви сѫ трептенията. Тѣ сѫ високи трептения, съ трептения, съ хиляди трептения има. Тогава какъ ще ги вземешъ? Онзи, който разбира закона на хармонията, веднага ще ги вземе. Който не ги разбира, ще каже: "Тази работа не е заради мене, онази работа не е заради мене". Да коне - не е заради него, да реже лозето - не е заради него, да шие дрехи - не е заради него, да прави обуща - не е заради него. Казва: "Каква е работата?" Облича се три пъти на денъ. Сутринъ ще стане, ще се облѣче, на обѣдъ ще снеме дрехите и пакъ ще се облѣче съ други дрехи, ще се опере хубаво и пакъ вечеръта ще си снеме дрехите. Ще гледа лицето

дали е хубаво, веждите си ще гледа, носа си, устата си. По същия начинъ имашъ една къща и гледашъ отвън - малко разкопана. Замажешъ - приятна ти е къщата, да е добре замазана. Влъзешъ въ къщи, тръбва да е чиста.

Вие идвайте тукъ и нито единъ отъ Васъ не се грижи и на умъ не ви идва, че тръбва да чистите. Всички сте господари, дойдатъ на чисто, влизате съ нечисти обуща. Всеки тръбваше да си носи по едни обуща, че като дойде отвънъ, да се обуе съ чисти. Нѣкоу дойдете и казвате: "Нечисто е". Считате, че другите тръбва да чистятъ. Този прахъ и тази каль, ако бѣхте отъ тѣзи - да разбираме за-коните, тръбваше да има едно състезание да чистите този прахъ. Че то сж милиони прашинки. Сега тръбва да се накара нѣкого, за да изчисти салона. Казва: "Гази работа не е заради мене". Коя работа е заради Васъ? Единъ денъ и Васъ, като единъ ангелъ, ще ви пратяте на земята да поправяте единъ грѣшникъ. Знаете какъ се поправя единъ грѣшникъ. Сто пѫти е по-лошо отъ да изчистишъ салона. Господъ ще те прати да дойдешъ при този грѣшникъ и, докато този материалъ дадешъ на грѣшника, докато го научишъ да живѣе добре, ще ти побѣлѣе главата. Ще кажешъ: "Още веднажъ не искамъ да се занимавамъ съ този грѣшникъ". Кой професоръ, да кажемъ по музика, който се е занимавалъ съ онѣзи деца да ги научи да свирятъ добре най-добрите класически парчета отъ класическа музика, знаете колко мжично е това?

Вие имате религиозни хора, които искатъ да се явятъ при Господа. Ти, за да се явишъ на единъ конкурсъ въ едно музикално състезание, тръбва да знаешъ да свиришъ. Ако знаешъ да свиришъ само "Цѣѣте мило, цѣѣте красно", може ли да излѣзешъ на конкурса? Като излѣзешъ на конкурса, тръбва да знаешъ да свиришъ. На конкурса ще дадатъ да свиришъ единъ концертъ или отъ Бетовенъ, или отъ Хайденъ, или отъ нѣкой другъ музикантъ. И тръбва твой да го разбираме, че всички да останатъ доволни. Казвате: "Ще се познаваме ли въ дружия свѣтъ?"

Пита ме нѣкой: "Отъ мене музикантъ може ли да стане?" Казвамъ: Я ми изсвири нѣщо. Свири ми. Казвамъ: Ще стане единъ обикновенъ музикантъ, обикновена работа. - "Азъ мисля". Казвамъ: Може да мислишъ, но тъй както свиришъ, по този пжтъ на музиката, обикновенъ музикантъ може да станешъ. Азъ съмъ ималъ примѣръ съ единъ учителъ. Дойде той при мене, запалилъ се по музиката, иска да стане музикантъ. Казвамъ: Изсвири ми нѣщо. Изсвири ми. Казвамъ му, като го слушахъ: Не си губи времето, не можешъ да станешъ музикантъ. Може да станешъ единъ отъ обикновените капелмайстори, добъръ учителъ може да станешъ, попъ може да станешъ, търговецъ може да станешъ, земедѣлецъ, но музикантъ не може да станешъ, не си губи времето. Ще си изгубишъ времето, ако се опитвашъ музикантъ да станешъ. - "Запалилъ съмъ се за музиката". Запалилъ си се, но музиката не е въ твоето естество. Ти не си роденъ за музикантъ. То е последното.

Сега азъ съмъ говорилъ толкозъ време за любовъта. Какво нѣщо е любовъта? Любовъта е най-голѣмата хармония, която сѫществува въ свѣта. Ти като влѣзешъ въ любовъта, нѣма да знаешъ какво нѣщо е да страдашъ. Страданието е извѣнь любовъта. Човѣкътъ на любовъта, за всѣко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, приятното му е, на четири му се отварятъ очите за едно страдание. Любовъта ходи да търси страданието и пари дава. Гледашъ любовъта, като хване страданието, то стане на скъпоцененъ камъкъ. Всичките безобразни работи на скъпоценни камъни обръща. Отъ първо качество направя нѣщата. Но човѣкъ трѣбва да разбира закона. Ако остане сега да го постигате, сега ще постигнете заложбите, които имате въ Васъ. Ще дойдатъ малки работи да отвлѣкатъ вниманието Ви. Имате една болка, (която) се явява въ Васъ. Една болка ще се яви въ вратата Ви, или на кръста Ви, или въ колѣното, или отдолу въ пръстите, или въ ставите. Туй показва какви сѫ же

фектите на Вашия мозъкъ. Значи, свири се на нѣкой концертъ. Ноти има въ колѣното, въ лакета, ноти има на врата, въ гръбнака има ноти, тѣ сѫ турени на петолиние и ноти има навсѣкѫде по петолинието, горе, долу, навсѣкѫде има ноти. Единъ музикантъ, който боледува въ колѣното, въ материалнитѣ работи не е добре. Щомъ болката е въ лакета, въ умствено отношение не върви добре. Щомъ е въ врата, духовната музика не е добре. Щомъ го боли главата, Божествената музика е объркана. Трѣбва да се поправи. Казва: "Какъ да го поправимъ сега?" Обикновенитѣ работи ще направишъ необикновени. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, когато Мойсей отивалъ въ планината и миналъ покрай онзи овчаринъ, той не разбирая законъ. Овчарът билъ веселъ, радвалъ се, заклалъ едно агне, опекъль го. Мойсей казва: "Какво си толкова веселъ?" Казва: "Какъ да не съмъ веселъ, Господъ ми обеща да ми дойде днесъ на гости". (Мойсей) казва: "Ти не разбирашъ тази работа. Господъ съ печени агнета не се занимава. Господъ нѣма да ти дойде на гости, ти се заблуждавашъ". Проповѣдвалъ му и този овчаръ се убедилъ, но се наложилъ. Колкото той да яде, не може да изѣде агнето. Влѣзъль въ едно противоречие. Мойсей, като отишъль при Господа на планината, видѣлъ лицето на Господа. Недоволенъ било Господъ отъ него. (Мойсей) питалъ, защо е недоволенъ. Казва му (Господъ): "Защо каза на онзи овчаринъ, че Азъ нѣма да му ида на гости? Ти отде знаешъ? Ти предполагашъ. Иди да му кажешъ, че Азъ ще ида на гости". Мойсей се връща при овчаря и му казва: "Ти ще ме извинишъ. Азъ ти казахъ, че Господъ нѣма да дойде на гости, но тази работа не съмъ проучилъ. Той ще дойде". Скрилъ се той, за да види какъ Господъ ще посети овчаря. Не (билъ) видѣлъ какъ Господъ ходи при хората. Овчарътъ пѣ радостенъ, по едно време гледа - заспалъ. Като заспалъ, слѣзъль огънь отъ небето и изпоялъ агнето, агнето изгорѣло. Става и казва: "Господъ ми дойде на гости; яде и ни". Овчарътъ разбралъ едно, Мойсей разбралъ друго. Ов-

чарътъ разбралъ по материално работата, Мойсей разбралъ по духовенъ начинъ какъ иде Господъ. По нѣкой пѫть вие сте тѣжни.

Дойде нѣкой и ми се оплаква. Азъ вече турямъ Мойсая. Той тамънъ заклалъ агнето и казалъ, че Господъ ще му дойде на гости, миналь нѣкой Мойсей и му казалъ, че Господъ нѣма да дойде на гости. Казвамъ: Ще дойде Господъ. Що е обидата? Мойсей е миналь тамъ. Ами че що е обидата? Казва: "Тебе хората не те обичатъ". То е сѫщото да имашъ нѣкакъвъ дефектъ. По този начинъ вие слушате да ви иззвират само едно парче. Хубаво е да слушате хората какъ свирятъ, но трѣбва да се упражнявате и вие да пѣте. Казвате: "Много хубаво пѣ". Всѣки, който пѣте и който слуша, той се ползува. Но постоянно да слушашъ и безъ (да) изпълнявашъ - нѣма постижение. Ти ще оставишъ единъ денъ хората, тогава самъ трѣбва да знаешъ да пѣши. Ако другимъ ти пѣятъ, то ти трѣбва да плащаши, то е по законъ. Ако самъ пѣши, то е по любовъ. Ти докамо очаквашъ другимъ хора да ти пѣятъ, то трѣбва да иматъ разположение. Ако сѫ разположени - ще ти пѣятъ, ако не сѫ разположени - нѣма да дойдатъ да пѣятъ. Ти само, когато пѣши и свиришъ по Божествения законъ, ти, когато искаши, можешъ да пѣши коя и да е класическа пѣсенъ, може да свиришъ, каквото искаши. Обаче, ако е по законъ. Онзи, когото ще задължиши, той може и да ти откаже, че иска много. Отива Падаревски, викатъ го да свири при единъ американецъ въ едно богато семейство и за една вечеръ свирилъ единъ или половинъ часъ и му плащатъ хиляда долара. Сто хиляди лева сѫ. Хубаво, ако Падаревски дойде при васъ, кой отъ васъ би могълъ да плати на Падаревски да дойде и да свири?

Нѣкой пѫть имате високо мнение, че трѣбва да дойде нѣкой ангелъ, нѣкой отъ голѣмитъ ангели, архангелъ Гавраилъ или архангелъ Михаилъ. Много голѣми амбиции имате. Но желанието, което ти имашъ, нѣкой пѫть може да... Като мине Мойсей за планината, да мине покрай

овчарина, но този Мойсей всъкога нѣма да мине.

Та казвамъ: Ако сега мине нѣкой виденъ музикантъ при васть и вие не сте готови, какво ще научите отъ него? Ако азъ Ви дамъ едно парче по закона на хармонията, тукъ нѣкои сестри, които не обичатъ други и казвамъ: Тази сестра, която не обичате, искамъ да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, тя е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листовемъ. Обърни ги, да видишъ колко хубаво има написано, посвири. Казва: "Нищо не струва". Ти гледашъ само заглавието и по него сждишъ, но тя е една отлична композиция. Ще обичашъ тази сестра. Какъ ще я обичате, какъ ще започнете? Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Божествената любовь започва съ зрењието. Отдалече гледашъ една планина, гледашъ - една приятна линия има. Като гледашъ планинския върхъ - побѣдълъ горе, има нѣщо приятното въ тази линия. Или нѣкой човѣкъ, когото обичашъ - надалече го видишъ, но ти е приятно, че си го видѣлъ. Нито той ти е отговорилъ, нито е обърналъ погледа си, но ти го гледашъ, както гледашъ сумринъ слънцето. Като го видишъ, цѣлия денъ ти е приятно. Туй е Божественото. Духовното е като кажешъ, да гойде наблизо, да си поговорите, да чуешъ една-две думи отъ мене, не само да го видишъ, но да поговоришъ съ него. То е пакъ по закона на хармонията. Но ти не се спирашъ тамъ, не искашъ само да си поговорите, но искашъ да се ржкувашъ съ него. Най-после искашъ да го презърнешъ и цѣлунешъ - последното. Като гойдете до цѣлувките и прегръдките, зараждатъ се вече противоречията. Хубаво е, цѣлуни го, но онзи, когото си цѣлувналъ, той не е доволенъ, казва: "Студени му сѫ устата, едно ухание има". Азъ правя сега сравнение. Сравненията сѫ само процеси, които ставатъ. Вие сте при едно плодно дърво, вземате плода, но плодътъ не е така хубавъ, има нѣщо стипчаво въ плода и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодътъ е хубавъ, отлична круша, значи има нѣщо сочно.

Вие имате високо мнение за себе си. Вие ще влѣзете

Въ единъ свѣтъ на съвършени сѫщества, които сѫ минали преди васъ, ще идете между тѣхъ, но какво ще правите, кажете ми? Тѣ ще почнатъ да ви свирятъ. Когато свирятъ, иматъ една идея. Когато свирятъ и пѣятъ, тѣхната музика минава чакъ до земята. Нѣкой пѫтъ седнѣ нѣкой ангелъ, нѣкое дете, което плаче, то започва да му свири. Като свири на това дете, започва мисълта да му възлиза нагоре и престане да плаче. Нѣкоже ангелътъ свири и скрѣбъта ти на земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станешъ радостенъ. Този ангелъ свири тукъ, докато ти станешъ радостенъ. Между ангелитѣ и тебе разстоянието е толкозъ голѣмо, колкото отъ земята до слънцето. По радиото предаватъ и ти слушашъ. Азъ тукъ ги слушамъ, тѣ отъ 3-4 километра отъ Европа предаватъ, тукъ ги слушамъ, като че отъ десетина метра свирятъ. Като слушамъ, виждамъ какъ се предава музиката. Нѣкои свирятъ много хубаво, нѣкои свирятъ много обикновено, нѣма нищо музикално. Като ги слушамъ, виждамъ - свирятъ, за да мине времето и да му пламятъ. Не разбира да свири, но чака да му пламятъ. Нѣкоя пѣвица крѣска, пѣ, взема високи тонове. Азъ, като я прѣценявамъ, ако я викамъ да ми пѣ - егва бихъ ѝ далъ петь лева. Бихъ ѝ далъ 50 лева, дето се мжчи да пѣ, а за изкуството ще ѝ дамъ петь лева. Че се мжчи да пѣ, ще ѝ дамъ 50 лева за измѣжването.

Та казвамъ: Ние се намираме въ единъ свѣтъ на противоречия, искаме правото. Питатъ нѣкои: "Защо става така? Защо вѣе вѣтърътъ, защо ставатъ буриятъ, защо е облачно, защо на хоризонта има залѣзъ или изгрѣвъ, защо хората така постѣжватъ?" Какъ трѣбваше да духа вѣтърътъ? Тихото време е хубаво, но тихото време - то е ритъмъ вжтре въ музиката за онѣзи, които иматъ хубаво развито ухо. Пѣкъ силниятъ вѣтъръ, бурята, е за онѣзи, на които ушиятъ не сѫ развити. Тази буря трѣбва да ги разтѣрси, да чуятъ музиката. Като добиде нѣкоя буря, човѣкъ разбира, че е музика това. Вие ще кажете: "Може ли

това да се докаже?” Нѣщата се доказватъ споредъ на-
шите чувства. Какъ ще докажешъ, дали нѣкой знае или
не? Най-първо чуљ ли си гласа или не? Може да докажешъ
това, което си чуљ. Това, което не си чуљ, какъ ще дока-
жешъ? Питатъ: “Какво е ангелското пѣнене?” Ангелитъ
чувалъ ли си ги да пѣятъ? Казватъ, че когато Христосъ
се родилъ, дошли цѣлъ полкъ ангели, които пѣли пѣсенъта.
Но имате ли една ясна представа какъвъ е билъ този хо-
ръ? Не сте били тамъ, само предполагате. Трбва да сте
чули пѣненето, за да знаете какво нѣщо е ангелско пѣнене.

Мене ми разправяше единъ американецъ, който бѣше
слушалъ Камила Русо, ученичка на Паганини, свирела
“Сънътъ на живота”. “Цигуларка, казва, за пръвъ пътъ
почувствувахъ, като я слушахъ, че имамъ желание да раз-
дамъ имането си и бѣхъ готовъ да се примиря съ цѣлия
свѣтъ. Като го слушахъ, казва, туй бѣше моето разполо-
жение. Като излѣзохъ, започнахъ по американски да мис-
ля, че много съмъ се увѣркалъ, какъ ще се примиря съ всич-
ки, много далече отидохъ, какъ ще раздамъ имането си?
Докато слушахъ - имахъ разположение да се примиря съ
всички. Но, като излѣзохъ, започнахъ да мисля другояче.
Да се примиря съ всичките и да раздамъ имането си, за
другъ пътъ го оставихъ”. Когато дойде богатиятъ уче-
никъ при Христа и го пита какво да направи, най-после му
казва: “Иди раздай имането на бедните и ела и ме послед-
вай, ще ти кажа какво да правишъ”. И той, като този
американецъ, казва: “Много хубаво е това учение, но как-
во може да придобие отсега да иде да се учи при Него?
Какво ще ми даде? Дали ще ми даде това, което търся?”
Отложи въпроса.

И ние всички сега се отлагаме. После какво се случ-
ва съ насъ? Туй, отъ което ние се боимъ, то ще ни дойде.
Ние всички се боимъ отъ страданието, боимъ се отъ смър-
тъта, боимъ се да не би да изгубимъ това, което имаме.
А пъкъ това, което имаме, ще го изгубимъ. Казва: “Да пре-
караме живота си”. Ти дойдешъ, останешъ и въ ума на

твоите синове и дъщери минава мисълта: "Този да си замине за другия свѣтъ, да ни остави". Ти започнешъ да чувствувашъ, че така мислятъ. Нему не се иска да умре, но най-после го заставяшъ и той, каквото спечелилъ, ще остави. Ще изкопаятъ единъ трапъ и ще го турятъ, ще го заровятъ въжtre. Хубаво е, ако душата излезе изъ тѣлото, туй заравяне е на място. Но ако душата е въ тѣлото и го заровятъ, казватъ: "Хайде при Господа". Какво при Господа? Той остава тамъ, въ тѣлото, подъ пръстъта, остава да се мѫчи, докато се освободи отъ тѣлото си. По нѣкой пътъ гледамъ, хората казватъ: "Какво му е състоянието?" Че има хора, които съ години сѫ свързани въ тѣлата си, 10-15 години не могатъ да се освободятъ отъ тѣлото. Казватъ: "Кѫде е?" Още е въ гроба, не се е освободилъ.

Сега нѣма какво да ви говоря. Това е законътъ на дихармонията, това. Човѣкъ трѣбва да знае защо седи, защо е вързанъ. Казвамъ: Божествената хармония изисква нась да ни освободятъ отъ ония връзки. Синца сме привързани за земята и постоянно страдаме. Ненужни страдания имаме сега.

Тукъ сега имате кѫщи съ по 300 метра. Едно време, за да започне новото учение тукъ, азъ казахъ всѣку да вземе по единъ декаръ земя. Дойдоха други, коригираха това. Казахъ по единъ декаръ, за да има всѣку какво да работи. Накупиха по 300 метра, да имало място за всички. Сега се карашъ за тия 300 метра. Туриха новото учение по 300 метра. Всѣку иде, иска място, казва: "Сто, сто и петдесетъ метра ми стига". На 150 метра ще се карашъ. Най-малко единъ декаръ, да има какво да работи, да има малка градинка.

- Казвамъ: Има единъ Божественъ планъ, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостъта - искате вие да угодите на хората. Не може да угодишъ на хората, докато не угодишъ на Бога. Най-първо предъ Господа ще свиришъ, най-първо ще свиришъ предъ профес-

сора и той като ти гаде одобрение, ще свиришъ предъ другите. Ако Господъ те препоръча - добре дошълъ. Но ако Господъ не те препоръча - всички ще влѣзат въ стълкновение съ тебе. Мислите ли, че за да ви обичатъ хората, че това произтича отъ тѣхъ? - Не. Азъ искамъ да ме обичатъ хората, но за какво може да ме обичатъ? Ако Богъ е въ мене, ще ме обичатъ хората, ако Богъ е въ васъ, ще ви обичатъ хората. Ако Богъ не е въ васъ, кой може да ви обича? Ще имате една обикновена любовъ. Ще имате обикновеното въ живота. Но за да дойде Богъ да живеетъ въ тебѣ, Писанието казва: "Трѣбва едно чисто сърце, единъ чистъ умъ, едно чисто тѣло". Не може безъ Божествено-то тѣло, което трѣбва да имашъ, да дойде Господъ и да се всели въ тебѣ и да живеетъ. То е една нечиста кѫща.

Та казвамъ: Онѣзи, които разбиратъ закона, напредналиятъ, знайтъ, че всички музиканти не могатъ да бѫдатъ, но никой нѣма да влѣзе, който не знае да свири. Като идете въ другия свѣтъ, трѣбва да знаете повече, отколкото единъ музикантъ знае на земята. За да ви приематъ горе, трѣбва да знаете да свирите повече отъ най-видния музикантъ на земята. Ако вие не разбирате да мислите, това е една музика. Да туришъ мисълта си въ хармония. Казваме: "Хубавитъ мисли". Хубавитъ мисли вие не може да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Трѣбва да сѫ отъ обикновениетъ. Васъ ви интересува да имате пари, но това е отдавашенъ законъ. Да допуснемъ, че вие имате всичките пари. Да допуснемъ, че имате всичкото брашно, но сами трѣбва да си направите хлѣбъ. Вие търсите нѣкой да дойде да ви замѣси. Не, вие трѣбва сами да се научите да си правите хлѣба. Най-първо ще има нѣкой да ви покаже, но въ края на краишата ще ви оставятъ сами да си правите вашия хлѣбъ. Има известни въпроси, които сами трѣбва да ги разрешавате. Много мисли и чувства, които имате сега, вие сте ангажирали по закона на любовъта. Вие имате една любовъ, която е една ангажирана любовъ. Тя не е по

закона на хармонията. Любовъта, която е подчинена на закона на хармонията, нѣмате, но имате любовь, която е подчинена на закона. Почти всички, безъ изключение, имате любовъта, която е подчинена на закона. Казвате: "Дълженъ съмъ да го обичамъ". Това е любовъта, подчинена на закона. Хубава е и тази любовь, но трѣбва да излѣзвете отъ любовъта, която е подчинена на закона. Законътъ трѣбва да бѫде изпълнение на любовъта. Нѣма да има противоречие тогава. Но за да имате тази любовь, трѣбва да има нѣкой да ви покаже любовъта. Може да ви покаже любовъта, но и следъ като ви покаже, тя е много трудна. Ще ви покаже нѣкой пжътъ любовъта нѣкой, но въ тази любовь иска голѣмо самоотричане. Дойде единъ гостъ, какъ трѣбва да го приемете въ дома си? Ако дойде въ единъ хотелъ по закона, хотелиерътъ веднага опредѣля каква стая да му гаде. Щомъ плаща най-високата цена, ще му гадатъ най-хубавата и най-добре мебелирана стая. Всички слуги ще треперятъ наоколо за 500-тѣ лева. Отидешъ, нищо не плащаши, вземешъ последната стая. Имашъ само единъ левъ, какво ще бѫде Вашето положение? Ако си въ най-хубавата стая, то е заради 500-тѣ лева, всички сѫ на твоя услуга. Докато имамъ 500 лева, ще имамъ уважение и почитание. Щомъ нѣмамъ 500 лева, никакво почитание и уважение нѣма. Сега това почитание е по закона. То ще зависи отъ твоя умъ, колко си богатъ. Богатъ човѣкъ трѣбва да бѫде по умъ, богатъ човѣкъ трѣбва да бѫде и по сърдце.

Щомъ говоримъ за хармония, не можемъ да говоримъ за беднотия. Беднотията е по закона. Въ Божествената хармония всички сѫ богати. Сега се проповѣдва, че трѣбва да бѫдатъ щедри. Нѣкои богати сѫ скържави*. То е една погрѣшка въ тѣхъ. Богатъ умъ трѣбва да има богатиятъ. Той не трѣбва да мисли, че може да изтече богатството. Той е като изворъ. Това, което изтича отъ

извора, и той може да се ползува, и всички наоколо могат да се ползватъ.

Сега не тръбва да схващате, че отсега вие тръбва да се измъняте. Азъ не говоря за светии. Споредъ мене да бжедешъ светия е обикновена работа. Споредъ мене да бжедешъ светия, то е запалена свещъ, много добра работа е. Праведникъ да бжедешъ, то е една чиста риза, която ще облъкватъ хората. Светията е запалена свещъ. Приблизително законътъ на хармонията е като слънцето, което изгръва и залъзва. То донесъде представя Божествената хармония. То свири слънцето. И като свири, всички, каквото е разбрали, ще възприеме. Ние възприемаме дотолко-
зъ, доколкото човекъ разбира Божествената хармония.

Запримѣръ: вие искате Господъ да дойде въ Васъ, нали така? Че вие имате споръ драмата. Какъ се запознавате, като дойде нѣкой Вашъ ближенъ? Не виждашъ Господа въ него, но гледашъ какъ той е облечень, какви му сѫ дрехитѣ, гледашъ лицето, какъ е вчесанъ, гледашъ ноктитѣ. Дойде нѣкой светия, каль има подъ ноктитѣ, лицето хълтнало, очите попъмниѣли и той минава за светия, понеже 30 години изъ гората се разхождалъ и светия станалъ. Казвашъ: "Свири". Нищо не може да свири. Говори, че въшкитѣ сѫ го яли, че бълхитѣ, че зъзналъ, че нѣмалъ печка, че хлѣбъ нѣмалъ. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откакъ съмъ дошълъ на земята, заболѣха ме ушиятѣ да слушамъ хората да ми разправятъ, че сухъ хлѣбъ яли. После, крайно лицемѣrie има. Гледамъ го - предъ мене леща яде, после направилъ си зелникъ съ масълце и сирене. До мене леща яде, като остане самъ - зелникъ яде, тамъ направилъ баница. Предъ мене се показва, че е много набоженъ, лицемѣrie е това. Какво ще иде предъ Господа да се показва? Значи предъ хората леща яде, самъ, като е, баница яде. Дали леща или баница е се едно. Лещата нѣма да те препоръчи. Ако ядешъ леща, за очите е. Ако ядешъ баница, за стомаха е. Лещата е цѣръ* за очите. Ако ти

сж слаби очитѣ, яжъ леща. Той не знае защо да яде леща. Споредъ мене лещата е лѣкарство за очитѣ. Бобъ яде. Бобътъ е лѣкарство за бѫбрецитѣ. Казва: "Обичамъ грахъ да ямъ". Козметика е, яде грахъ, да стане по-красивъ. Той не знае, че е козметика това. А пъкъ яденето е за подигане (на) ума, сърдцето и тѣлото. Съ яденето изваме въ съприкоснение съ Господа. Щомъ ядемъ, ние възприемаме Божиятъ животъ въ себе си. Възприемаме Божествената мисълъ, Божествената сила. Яденето е придобива-не, изваме въ контактъ съ Божествената мисълъ. Най-свещениятъ актъ въ свѣта е яденето. Казва Христосъ, че: "Който Ме яде, има животъ". Трѣбва да Го ядете. Ще Го ядемъ съ любовъ, че и Той да е доволенъ. Не само да яде съ любовъ, ще свири. Ще възприемемъ, че Той като влѣзе въ мене, ще направи Господъ онова, което азъ не може да направя. Азъ ще направя това, което Господъ не може да направи. Той заради мене нѣма да яде. Щомъ азъ ямъ, Той, като влѣзе въ мене, ще направи това въ моя умъ, въ моето сърдце и въ моето тѣло, ще предаде това, което никакъ другъ не може да даде. Свещенъ актъ е яденето. Съ всичкото благоговение като ядешъ този хлѣбъ, Господъ е тамъ. Ще прочетешъ: "Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото ти си пратилъ". Ще започнешъ да свиришъ на арфа отъ 32 струни. Китарата е съ 6 струни, арфата е съ 32 струни. Та казвамъ: Яденето е единъ свещенъ актъ, най-священото нѣщо. Затуй ядene какъ е направено, има много спорове.

Задайте си вие въпроса, Богъ е създалъ всичко заради нась, какво ние сме направили заради Него? Цѣлото небе и цѣлата земя Той е направилъ заради нась. Ние какво сме направили? Въ какво седи заслугата ни? - "Азъ обичамъ Господа?" Въ какво Го обичашъ? Каже ми: "Иди тамъ", азъ не отивамъ. - "Направи това", азъ си правя оглушки. Въ хармонията нѣма отлагане. Знаешъ колко е отмѣreno, ритъмъ има. Тамъ трѣбва съвършенство. Казва: "Иди!" - иди, "Ела!" - ела. Но не по законъ. Ти трѣбва да

съвансът още самата мисъл. Ти да схващашъ преди Господъ да ти каже, преди да ти каже - да изпълнишъ. Щомъ Господъ ти каже, Той казва веднажъ, и онова, което ти казва - ще го направишъ, искашъ-не искашъ. Ако Той те заставиши да говоришъ нѣкому, ти нѣма да разбирашъ защо те е заставилъ. Ако почиташъ Неговата мисъл, Писанието казва: "Опитай каква е добромът Воля Божия".

Казвамъ: Животът е хармония самъ по себе си. Нѣма какво да ми разправяте: "Азъ те обичамъ". Какъ ще го изпѣете, ако човѣкъ не може да пѣе? Казвамъ: Когато се научишъ да пѣешъ, тогава ще дойде. Отдалече като го видишъ, ще му изпѣешъ: "Азъ те обичамъ". Тя на 20 души пѣла "Азъ те обичамъ" и дошла и на мене да пѣе "Азъ те обичамъ". Гледамъ, на лицето е писано, че на 20 мѣста ходила да пѣе "Азъ те обичамъ". Казвамъ: Още не си дошла дотамъ, дото може да те обичатъ. Какъ бихте изпѣли "Азъ те обичамъ"? Има ли десетъ души, които могатъ да изпѣятъ "Азъ те обичамъ"? Не че мене обичате, но обичате нѣкого. За мене е безразлично "Азъ те обичамъ" да го изпѣешъ. Петъ братя и петъ сестри ще пѣятъ "Азъ те обичамъ". Ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри. "Азъ те обичамъ" защо не пѣете? Трудна работа е. Ще знаешъ колко трудна работа е. Защото всѣки единъ ще запита. Ти си гладенъ. Щомъ ти запѣя "Азъ те обичамъ", трапезата се сложи. Ти си боленъ, пѣя ти "Азъ те обичамъ", веднага ще бѫдешъ здравъ. "Азъ те обичамъ" - ще бѫдешъ добре облѣченъ. "Азъ те обичамъ" - слѣнцето ще изгрѣе, денътъ ще бѫде хубавъ, всичко така ще се уреди, както е въ природата. Господъ казва: "Азъ те обичамъ" - слѣнцето це. Тогава се показватъ тия лжчи. Всѣки денъ това става. Господъ казва: "Азъ те обичамъ". Ние ще направимъ това, което Господъ прави. Най-първо да оценимъ това, което Господъ казва и прави. Господъ казва, че ви обича, пъкъ вие имате разправии за сребрни работи. Имате разправии дали нѣкой тукъ, отъ земята, ви обича. На земята нѣма нико то единъ, кой-

то да Ви обича. Вие се заблуждявате. На земята има хора, които могатъ да те вържатъ съвсем за яслите да ядешъ слама. Но да има да те обичатъ на земята, никога го нѣма. Нито единъ нѣма. Нищо повече. Че тия, които Ви обичатъ, ще Ви заровятъ въ земята, ще кажатъ да си вървите и по вашъ адресъ ще говорятъ. Кой отъ васъ говори хубаво? Тукъ отъ васъ кой говори любовно? Постоянно говорите: "Този такъвъ, онзи онакъвъ". Нито Вие обичате, нито тъй Ви обичатъ. Казвате: "Той малко смахнатъ, сприхавъ". То не е любовъ. Та нѣма любовъ на земята. Туй състояние го нѣма. Въ любовъта, като видишъ, когото обичашъ, стане ти приятно. Наскоро единъ пръмъръ имахъ тукъ, въ България. Една сестра отива при единъ братъ и той й казва: "Ти, когато дойдешъ, много ми става приятно. Преди ти да бѣше дошла, ми бѣше тѣжно". Той се занимава съ търговия, мжчно му било нѣщо. "Ти, като дойдешъ въ глокяна, ми става леко, приятно". Тази не е млада сестра. Като дойде тази сестра, става му приятно. Какъ му става приятно? Тия скърби и страдания, които изпитва, тя като дойде, става веселъ той. Щомъ единъ братъ иде и тебе ти става приятно, той вече носи въ себе си свѣтлина и внася свѣтлина въ яма, внася топлина, че отдалечъ като го видишъ, измѣня се твоето състояние. То е като слънцето. Колкото слънцето изгрѣва, веднага денътъ взема опредѣлена форма.

Казвамъ: Ние най-първо трбѣба да благодаримъ за онова, което Богъ излива. Ние сме слѣпи и търсимъ своето щастие на земята, дето никога нѣма да го намѣримъ. Ако тия хора всички обърнатъ вниманието къмъ Бога, обикнатъ Бога, любовъта ще дойде на земята. Ние търсимъ любовъта единъ отъ другъ. Търсимъ отинѣкоже да дойде. Отъ никога нѣма да дойде. Тази лампа свѣти по причина на слънцето. Ако слънцето изгасне и тя ще изгасне. Любовъта на Бога ще дойде отвѣнъ, ние ще бѫдемъ изразители на Божията любовъ. Казвамъ: Ние не изразяваме още любовъта, която Богъ показва всѣки денъ.

Той не иска да ни се наложи, Той остава постепенно да съхващаме. Ако река сега азъ да ви съджа. Азъ казвамъ, че на земята лобовъ още нѣма. Азъ имахъ една комка. Тя се показва около мене, че е много правоѣрна. Виждамъ единъ денъ хванала една птичка. Казвамъ: Слушай, пусни птичката. Спрѣхъ се и ѝ казвамъ: Пусни птичката, занесе я. Не се мина два-три месеца и комката си отиде. Не пусна птиченето, изѣде го, мене ми стана криво. Не ме послуша. Трѣбваше само да си отвори устата и да пусне птиченето. Сега не можа да я препоржчамъ. Отиде комката съ птиченето. Имамъ сега другъ единъ примѣръ, пакъ съ една комка. Една кокошка обикнала ме, и кокошката ми носи по едно яйце предъ вратата ми. Дойде днесъ, предъ вратата снесе яйцето. Единъ денъ дошла и комката, не се спогаждатъ. Наближава комката къмъ кокошката, тя изведнажъ я кльвна по носа. Комката пъкъ я одраска съ крака си по врата, помече кръвъ и трѣбваше да я лѣкувамъ. Казвамъ: Защо се караете? Казва: "Ще изѣде яйцето, затова я кълва". Комката казва: "Не ме разбира, ни най-малко не искамъ да ѝ изямъ яйцето. Азъ едно време ядѣхъ яйца, сега не ямъ". Тя се отмегли, но ме увещава, пропотчи си крака. Казвамъ: Не е хубаво. Затуй казвамъ: Лобовъта дошла до тукъ. Виждамъ тази толкозъ ме обича, снася ми яйцето. Но знаете ли защо стана това? Кокошката ми казва: "Учителю, изъ двора ходимъ, цапаме". Азъ си мислихъ да направя, че да се махнатъ отъ двора. Казвамъ си: Защо не си туря силата да ги изпѫдя. Кокошарникъ нѣма, може да ги изпѫдя всичките тия кокошки. Когато ми мина тази мисъль, дойде тази кокошка да носи яйца. Казва: "Учителю, да не ни изпѫджаши. Всичките кокошки сме готови да ти носимъ по едно яйце, само да не ни изпѫджаши". 12 яйца е снесла госега. Една сестра ми казва: "Учителю, да ти направя джиджи-пана". Рекохъ: Не може. Азъ съмъ намислилъ да я насадя. Единъ денъ, като пита: "Кѫде ми сѫ яйцата?" стопанинътъ ѝ, тя да си иде съ пиленца-

та. Сега привеждамъ този примеръ и казвамъ: Похвално е за кокошката да гойде и да снесе яйце предъ вратата ми. Сниса безъ да крѣка. Само като гойде комката, тогава крѣка. Казвамъ на комката: Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я беспокой. Като си замине тя, тогава избай.

Та казвамъ: У синца ни трѣбва да има едно желание да извѣршимъ Волята Божия въ свѣта. Да създадемъ ония красивитѣ мисли, да създадемъ ония красивитѣ желания и красивитѣ постежки. То е вече законътъ на хармонията. Никой не може да ви научи отъ себе си. Отъ само себе си трѣбва да гойде, има едно съзнание. Въ мене Божествениятъ законъ ми показва какъ трѣбва да постежя. Ако свирите хубаво, казва ви, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите. Ни най-малко нѣма да има нѣкаква умисъль. Онзи, който е разбралъ Божествената любовъ, той лесно се спрявя съ всичките свои състояния. Казвамъ: Първото нѣщо - внесете любовта въ вашия умъ! По възможность не допушайте дисхармонични мисли! Внесете по едно хубаво чувство! Задръжте, което гойде въ сърцето ви! Като станете супринь, направете едно хубаво движение! По нѣкой пътъ вървите и глуватата носите налѣво или надясно, нѣкога, като вървите, коремътъ ви е изпъкналъ напредъ или пъкъ сте се презърбили. Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туришъ една хармонична мисъль за глуватата. Хубавите мисли ще изправятъ най-първо глуватата, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесешъ хубавите постежки, да започнешъ да мислишъ добре, веднага ржцетѣ и краката ще взематъ една поза, която е хармонична и е много красива. */Учителът постави дѣсния кракъ напредъ и лѣвата ржка на кръста. После обратното - лѣвия кракъ напредъ и дѣсната ржка на кръста/*. Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лѣвата ржка е чучурътъ. Такова движение показва, че ти си готовъ да вземешъ.

Та днесъ за пръвъ пътъ помислете за Вашия умъ, който Богъ ви е далъ. Помислете и за Вашето сърдце, което Богъ ви е далъ. Помислете и за Вашето тѣло, въ което сега живѣте. Поблагодарете, три нѣща да останатъ. Азъ ще спра пакъ да говоря. Сега туй е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва.

XX година

24. Лекция на Общия Окултенъ класъ

26 мартъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче нашъ.

Всичко въ живота е постижимо.

Пишете върху темата “Най-лесната работа въ свѣта”..

Всички вие имате едно погрѣшно схващане въ музиката. Имашъ единъ инструментъ, мислишъ, че отъ цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза отъ цигулката, нито отъ органа, нито отъ пианото. Музиката е единъ вѫтрешенъ процесъ на живота. Тя излиза отъ човѣка. Тамъ сѫ законитѣ. Инструментътъ е само условие, както радиото. Слушате, радиото ви говори, но говоритьъ въ радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, кое то става въ човѣшкия мозъкъ, то се проектира. Музиката е изразъ на онази вѣчна хармония. Тя е единствениятъ признакъ, че сте здрави. Щомъ не искашъ да пѣешъ, щомъ не искашъ да обичашъ - ти си боленъ човѣкъ, то е мѣрката. Щомъ си разположенъ, ти тананикашъ вѫтре, ти си здравъ. Та казвамъ: Музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трѣбва да разбивете слуха, да схващате отвѫтре какъ излиза музиката. Майката трѣбва да пѣе сопранъ*, бащата трѣбва да пѣе басъ*, синътъ трѣбва да пѣе теноръ* и дъщерята алтъ*. То е семейството, тъй като е идеино. Майката да биде първокласенъ сопранъ, бащата - първокласенъ басъ, синътъ - първокласенъ теноръ и дъщерята - първокласенъ алтъ. Имате вече идеалното семейство. Ако свирятъ, майката - първа цигулка, бащата - контрабасъ, синътъ - чело (виолончело) и дъщерята - алтовата цигулка (виола). Разбира се това сѫ само проекции. Вие, докато го дойдете до това положение, колко поколѣния трѣбва да

минатъ. Мислите, че всички имате такава музика. Но използвайте като условие. Тогава намъсто музиката иматъ разни дрязги, които създаватъ хиляди тревоги. Тревожите се за нищо и никакво. Некой пътъ капелмайсторът се тревожи за една нота. Въ музиката погръшки не може да ставатъ. Тамъ, когато ставатъ погръшки, то не е музика. Некой пътъ ви се струва, че има дисхармония. То е когато съчетавате две гами* или два тона, които не си хармониратъ. Всеки тонъ самъ по себе си е хармониченъ, но заедно тоновете не си хармониратъ.

Казвамъ: И въ музиката имате плюсъ, положителна музика, слънчева музика е. Минусъ е земната музика.

$\frac{+}{-} = \frac{-}{+} = \frac{+}{+} = \frac{-}{-}$ Дава равенство. Следът това имате минусъ и плюсъ. То съж процеси на музиката. Плюсъ съ плюсъ се отблъскватъ и минусъ съ минусъ се отблъскватъ. Плюсъ съ минусъ се привличатъ. Имате два плюса и въ сръдата минусъ. Това е военната музика. Тамъ има състезание на два тона, които се биятъ. Минусът е поле, за което се биятъ кой да го вземе. Има бумъ-бумъ. Слушате тази военна музика. Това е по-мека музика. $\frac{-}{+}$ Тукъ съ две моми, които се борятъ за единъ момъкъ. $\frac{+}{-}$ Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. То е техника, технически е така. Знаете, когато две моми музикално се борятъ - и двамът пътъ, като съ пъвици или пъкъ едината ще свири, другата ще пъне. Той ще си даде ухото да слуша.

Сега азъ толкова пъти съмъ говорилъ за любовта и вие казвате: "Любовъ". Че вие тръбва да се научите какъ да постигнате въ любовта. Запримъръ, ако вие бихтеписали една тема върху любовта, какво бихтеписали? Ще пишете както въ романите, че тя припаднала, че той припадналъ. Това не е никаква любовъ, която припада. Припада човѣкъ отъ страхъ. Първото нѣщо, азъ да ви представя какво нѣщо е любовта, какъ действува. Момъкътъ си има хубава кѫща, хубаво облеченье е; всичко въ кѫщи има, но нѣма кибритъ. Вечерно време на тъмно седи, нѣма

свѣтлина, не знае какъ да си запали свѣщта. Като влѣзе момата, (тя) ще запали свѣщта, той ще ѝ каже: "Много ти благодаря, че запали тази свѣщъ". То е лобовъ. Ще кажете: "Това е достатъчно". Но това е началото на лобовъта. Второто положение - какво прави момата? Момъкътъ всичко има, свѣтлина има, дърва има, брашно има, всичко има. Но огънь нѣма. Той знае какъ да си запали огъня и какъ да си омѣси хлѣба. Дойде тази мома, влѣзе въжtre, запали му огъня, омѣси му питатата. Казва той: "Много ти благодаря". Третото положение на лобовъта: той всичко си има, но е окжсанъ, само дрени отгоре му. Платове има, но не знае какъ да ги ушие. Дойде момата изведнажъ, скрои му гащи, ушие му, скрои му риза, ушие я, дрехи му ушие. Туй положение кое (е) на лобовъта? Първо внесе свѣтлина, после запали огъня, омѣси хлѣба, третото положение - направи му дрехи. Четвъртото - той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, открива му азбуката. (Той) казва: "Много ти благодаря, ти ми отвори очитъ". Туй е четвъртото (положение). Петото положение е, че той не знае да се моли, на църква не е ходилъ. Тя го заведе на църква. Туй е се лобовъ, разбира се. И още колко други работи има. Че човѣкъ трѣбва да знае какъ да постѣпенва. Помните, че никога не може да ви обичатъ, невъзможно е. То сѫ стари понятия за лобовъта, които имате. Казвате: "Мене не ме обичатъ". Що ще те обичатъ хората? Щомъ каже нѣкой, че "мене не ме обичатъ хората", то значи, че той не е обичалъ. Ти щомъ се оплаквашъ - ти си беденъ човѣкъ, никому добро не можешъ да направишъ. Ти щомъ се оплаквашъ - никаква Божествена работа не можешъ да свѣршишъ.

Та първото нѣщо - вие искате хората да ви обичатъ. Щомъ искате другите да ви обичатъ, трѣбва да знавате и вие да обичате. Щомъ азъ обичамъ, не се интересувамъ дали ме обичатъ или не ме обичатъ. Азъ изявявамъ Божията Лобовъ, азъ съмъ единъ изворъ и се радвамъ на онова, което изтича отъ мене. Радвамъ се на лобовъта,

която иде отгоре, имамъ връзка съ Бога. На хората иска мъ да имъ дамъ единъ начинъ какъ да се обичатъ. Ще кажа азъ: "Азъ обичамъ хората". Азъ се ползвувамъ отъ тази любовъ. Когато обичамъ, азъ съмъ здравъ човѣкъ, ползвувамъ себе си. Азъ ви обичамъ, вие сте само едно условие за мене. Азъ се ползвувамъ. Нѣкой казва: "Азъ го обичамъ". Той се ползува, Богъ го благославя. Ако нѣкой не приема моята любовъ, той не се ползува. Когото обичамъ, ако той не приема моята любовъ, той ще боледува. Ако възприеме любовъта - ще бѫде здравъ, всичко ще му върви. Азъ, ако обичамъ, ползвувамъ себе си. Онзи, който приема любовъта, той се ползува. Ако азъ не обичамъ, вредя на себе си. Ако той не възприема моята любовъ, вреди на себе си. Обратното: той, като ме обича - ползува себе си. Азъ, като възприемамъ неговата любовъ - азъ се ползвувамъ. Този законъ нѣма изключение. Азъ тъй разбирамъ. (Нѣкой) казва: "Азъ нищо не разбирамъ". Ти после ще разберешъ, когато започнешъ съ любовъта. Докато не обичашъ, никакво разбиране нѣмашъ. Казва нѣкой: "Азъ много зная за любовъта". Нищо не знаешъ за любовъта. Че го излъгала нѣкоя мома. Любовъта не го е излъгала. Излъгали го безлобието. Сега ще ми говори, че сж го излъгали момитѣ. Хубаво, въ какво сж го излъгали момитѣ? Какво може да го излъже една мома? Нѣкой отъ васъ има ли, който да е лъганъ?

Ние сега говоримъ принципиално за живота, не частично. Нѣкой пѫтъ минавашъ по моста, счупи се гредата. Не че искашъ да се счупи. Като минава единъ човѣкъ и мостътъ се счупи, показва, че мостътъ не е здравъ. Та казвамъ: Първото нѣщо - трѣбва да имаме едно правилно понятие за онова, отъ което зависи живота ни. Насъ отъ любовъта ни е срамъ. Да те е срамъ, когато не обичашъ. Не да те е срамъ, когато обичашъ. Ако срамътъ иде отъ уважение - нѣщо свещено е. Най-после съвременните философи казватъ: "Нѣма любовъ въ свѣта". Слънцето изгрѣва по любовъ. Дѣрветата растатъ по любовъ. Рѣките

mekatъ по лобовъ. Вѣтърътъ вѣте по лобовъ. Всичко въ свѣта става по лобовъ. Земята въ свѣта се движи по лобовъ, тича въ пространството, гони нѣкого по лобовъ. Слънцето въ свѣта се движи отъ лобовъ. Всичко въ свѣта се движи отъ лобовъ. Хората се разгдатъ по лобовъ, умирятъ по лобовъ. Когато човѣкъ умира по лобовъ - то е спасение. Когато умира безъ лобовъ - то е адътъ. Когато умира безъ лобовъ - въ ада е. Когато умира съ лобовъ - въ рая е. Когато се разгда съ лобовъ - благува на земята. Когато се разгда безъ лобовъ - страда. Сжиятъ законъ. Всичките страдания въ свѣта произтичатъ отъ безлобие. Всичките радости и блага произтичатъ отъ лобовъта. Тъй седи общото правило.

Сега азъ се спиратъ върху този въпросъ, понеже като станете на 40, 50 години, 60 години, ще мислите, че сте остарѣли. Че какво си остарѣлъ? Не си обичалъ на свѣтъ, не си училъ на свѣтъ. Какво си остарѣлъ? Не си работилъ на свѣтъ. Нѣкой пжътъ казвате: "Срамота е да се говори за такива работи". Оставили сте тази наука само за младите да си говорятъ вечерно време безъ свѣщъ. Не. Вечерната лобовъ, тя е хубава, ако отвѣтре има свѣтина, ако отвѣтре има запалена свѣщъ. Въ лобовъта огнището трѣбва да бѫде запалено въ сърцето. Следъ туй трѣбва да гори и на физическото поле лобовъта. Когато слънцето изгрѣва, то е започването на лобовъта. Щомъ е ноќъ въ живота, ти не може да имашъ никаква лобовъ.

Казвамъ: Първото проявление на лобовъта въ човѣка е едно състояние, пробуждане на неговия умъ, пробуждане на неговото сърце и събуждане на неговата тѣлесна дейност. Щомъ си здравъ, ти вече пѣешъ. Трѣбва да знаешъ, (че) ако съвсемъ не ти се пѣе, трѣбва да знаешъ, че скоро ще заминешъ за другия свѣтъ. Туй да го знаме. Щомъ нѣкой пѣе, той е здравъ. Пѣене трѣбва да има. Нѣкой и като охка, има пѣене въ охкането. Като чуя нѣкой боленъ какъ охка, казвамъ: Този нѣма да умре. Веднажъ ме

повикаха при единъ боленъ на умиране. Слушамъ какъ пѣ. Казвамъ на сестрата: Не бой се, той не ще умре, той ще оздравѣ. Като престане да пѣ човѣкъ, подписанъ му е паспорть за другия свѣтъ. Преди три-четири месеца дойде при мене единъ генералъ, казва ми: "Свѣрши се". Като седи, слушамъ дишането му, не пѣ. Казва: "Моята се свѣрши". Ако не пѣешъ, рекохъ, ще се свѣрши. Не се минаха три месеца и замина на другия свѣтъ.

Казвамъ: Може да продължите живота си. (Нѣкой) казва: "Защо ще пѣя? Нека Господъ да ми даде животъ, тогава ще пѣя". Че ти досега на Господъ не си пѣлъ. Кой отъ Васъ е пѣлъ на Господа? Изгрѣе слънцето - изпѣй една пѣсень. Видишъ една цѣвнала круша - изпѣй една пѣсень. Видишъ една рѣка тече - изпѣй една пѣсень. Казва: "Ще ида да пѣя, като видя една круша цѣвнала". Видишъ гроздeto узрѣло - изпѣй една пѣсень, откѣсни единъ гроздъ. Навѣкъ же въ пѣнето човѣкъ да изразява своята благодарностъ, хармонично да пѣ. Казвамъ: Това е единъ истински начинъ за самовѣзпитание. Ако така не мислите, не можете да имате прогресъ. Азъ съмъ правиль опити, опити. Навѣкъ же като влѣза, чувствувамъ, че хората не сѫ разположени, тѣ не пѣятъ. Щомъ влѣза, имамъ разположение да пѣя, тия хора сѫ здрави. Казвамъ: Тукъ трѣбва да пѣете. Та сега азъ обрѣщамъ внимание - трѣбва да пѣете. Нѣкой пѫть ви слушамъ отгоре какъ пѣете, нѣкой пѫть пѣете много хубаво. Казвамъ: Добре отиватъ. Та и здрави, и болни като станете - пѣйте. После - никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: "Не може да пѣ той". Ами и ти не можешъ да пѣешъ. Ти критикувашъ себе си. Научи се да пѣешъ и свиришъ. Научете се поне една пѣсень да пѣете, която можете да я изпѣете хубаво. Една пѣсень, но на свѣтъ да я изпѣете. Може да е отъ три, четири реда. Може да кажемъ: "Вѣдъхновение, ти носишъ Божие благословение, изобилна свѣтина, миренъ животъ". Нѣкой отъ Васъ ще кажатъ: "Защо не дойде на млади години? Сега на 40-50 години да пѣемъ, какво ще кажа-

тъ хората?" Да се каратъ две сестри - то е въ реда на нѣщата, а да пѣте? Две сестри на 60 години, като се каратъ, доста поумнѣли. Азъ бихъ желалъ да се каратъ музикално, както въ оперитѣ. Като застанатъ, едната сестра да пѣе:"Мари сестра, днесъ ти какво си казала? Ами сестра, знаешъ ли ти какво си казала? Ами ти, знаешъ ли, че азъ не мога да търпя. Азъ не мога да търпя, сестра". *Учителът пѣе тѣзи думи!* Тогава другата сестра какво трѣбва да ѝ отговори? Защо нѣкои хора не сѫ весели? Нѣкои хора иматъ развитъ този центъръ на веселието. Нѣкои хора иматъ този центъръ на силните контрасти, виждатъ голѣмите противоречия. Онѣзи не могатъ да виждатъ нищо смѣшно, веселието не може да се роди. Челото малко трѣбва да се развие.

Въ всичките нѣща човѣкъ трѣбва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние въ живота сме изопачили, преподадени сѫ криво. Казвамъ: Ако така се научите да мислите, най-малко ще се подмладите съ десетъ години. Седите и имате една тѣжка мисълъ, казвате:"Ние не се обичаме. Ние не се любимъ". Казвамъ: Възлюбете се. Време е да дойде любовъта. Казва:"Старъ, на 60 години, любовна работа ще прави". Какво има, ако отива да запали една свѣщъ? Какво има, ако отива да запали единъ огънь? Какво лошо има, ако купи едни обуща отъ любовъ нѣкому? Какво има, ако посади едно дърво съ любовъ? Или какво има, ако идешъ съ стомната и донесе вода? Че билъ на 60 години, срамота било. Какъ е срамота? Една стомна вода да донесешъ, срамота ли е? Ти се възгордѣрешъ, не вземешъ стомната съ вода да я донесешъ, но карашъ слугата да иде. Ти като идешъ и накараашъ - намѣсто (ли) е?

Та казвамъ: По какво се отличава новиятъ животъ? Турямъ едно обяснение. Срѣщате единъ братъ и една сестра, намѣрете една хубава черта. Азъ ви казвамъ, че е лесна работа туй. Имаше една сестра, която ме беспокои безъ време и навреме. Заетъ съмъ, беспокои ме. Иде

ми да я нахокамъ, да ѝ кажа, че не разбира. Като погледнахъ ржката ѝ, намѣрихъ, че има много хубави работи. На тази сестра ѝ държахъ една лекция за половинъ частъ за любовъта. Казвамъ: Какво има да търсишъ своето щастие отвънъ? Но то е въ тебе. Ти сега гонишъ момците да те обичатъ. Рекохъ: Ти не си обичала. Ще обикнешъ единъ момъкъ. Ти мислишъ, че сега ще те лъжатъ момци. Мома, която не обича, я лъжатъ. Мома, която обича, тѣ сѫ много внимателни (къмъ нея). Никога не е имало примеръ да обичашъ и да те лъжатъ. Никога не е имало случай въ историята да обикне нѣкой, че да му правятъ зло. Нѣма такова нѣщо. Казватъ, че обрали нѣкого отъ любовъ. Ако вѣзатъ и ви обиратъ - то не е отъ любовъ. Любовъта не се обира, тя не се дѣли, никой нѣма да ви я вземе. То е невъзможно. Азъ ви говоря сега принципно за любовъта. Ако дойдемъ до физическата любовъ, понеже любовъта е едноцентрова, тя има три проекции на земята. Тия проекции сѫ временни. Въ младини се изявява по единъ начинъ, въ зрѣлата възрастъ по другъ начинъ и въ старини по другъ. Проекции има. Тѣ сѫ основните тонове въ музиката: *до, ми, соль*. Човѣкъ започва съ *до, ми, соль*. Стариятъ свършва съ *соль*. Основните тонове. Ще каже нѣкой: "Трѣбва да обичаме Господа". Сега се говори: "Да възлюбишъ Господа". Прави ли ли сте опитъ да възлюбишъ Господа съ сърцето си, да възлюбишъ Господа съ ума си? Човѣкъ знае нѣщо, за което е направилъ опитъ. Тази е проектираната любовъ. Любовъта има деветъ проекции. Има три проекции на физическото поле, три въ духовния свѣтъ и три въ Божествения свѣтъ. После, тия деветъ проекции иматъ деветъ съчетания. После, и минусъ иматъ тѣ. Та казвамъ: За бѫдеще цѣлата култура ще бѫде друга. Ти учишъ, учението е единъ потикъ. Бащата се грижи за дома отъ любовъ. Ако нѣма тази любовъ, ще напусне дома, децата и жената. Но и самите животни, една птичка има петъ дечица. По нѣкой пътъ тѣ сѫ на цифтове, може да има шестъ. Бащата и майката ходятъ

тъ и донасят храна, изхранята ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, третото, и тези малки знаят, че има единъ редъ. Като ги научат какъ да хвъркатъ, веднага напускатъ гнездото. Не ги хранятъ повече. Кой ги подбужда? Онзи, Великиятъ законъ заставя тази птичка да работи. Нищо въ свътта не е въ състояние да застави туй малкото същество да носи яйца, да ги мжти, да храни малките. Като влъзне любовъта, ще даде потомъкъ на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде въ гнездото, знае кому е дала. Даде на едното, на второто, на третото, четвъртото и т.н. Башата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влъзнете въ духовния свътъ, ще видите едно изпитание на любовъта. Христосъ дава единъ примъръ за богатия. Защо богатиятъ не каза на Авраама: "Отче Аврааме, позволете да ме пуснатъ отъ ага, понеже азъ се мъжа. Да ида да имъ проповедвамъ, да имъ разправя какво мъжение има (въ ага)". Топло му беше въ ага, казва: "Лазарь да напусне небето, да иде да проповедва". Научилъ се да заповедва. И въ ага като се мъчи, (богатиятъ) пакъ заповедва: "Да пратяте Лазаря". (Авраамъ) казва: "Не може да иде". Азъ зная вече тази работа. Понеже заповедва, затуй не му се изпълни желанието. Ако богатиятъ би поискъл той да иде да проповедва, щъха да го пуснатъ отъ оня свътъ. Казвамъ: Сега и вие, като богатия, искаме други да пънятъ. Щомъ дойде мисълъта на една стара сестра нѣкоя млада да ѝ попъе, тя да пъе. Може младата сестра да ѝ покаже какъ да пъе. Гледамъ много стари сестри - срамъ ги е да пънятъ. Нѣма нищо, нека пънятъ. Младата сестра и старата сестра нека пънятъ. Нѣкой старъ братъ и нѣкой младъ братъ нека пънятъ. Ако стариетъ знае да преподава, младиятъ да се учи. Въ пъненето млади и стари нѣма. По този начинъ ще се създаде една атмосфера съвсемъ друга. Ако тий бихте работили, отвсъкъде щъха да бликнатъ извори, всичко щъше да върви въ хармония. Ако за една година бихте направили единъ

опитъ, тукъ болести по дърветата, нѣкои дървета сѫ болни, понеже не се пѣ, музика нѣма. Аѣкуватъ ги съ синъ камъкъ. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идатъ. По-хубаво лѣкарство отъ музиката въ свѣта нѣма. Ако музиката би се приложила, всичките да пѣятъ, учителите да пѣятъ - 99 % щѣха да се възпитатъ. Ще остане 1%. Приложете този методъ, той е най-лесниятъ и най-ефикасниятъ. Не само пѣне, (но) тогава въ васъ ще се създаде иденъ стремежъ да учате, да работите, въ всичко ще ви върви. Като се изгуби импулса, на човѣка не (му) се работи. Казва: "Що ще ида да уча, азъ вече съмъ старъ". Като идешъ въ другия свѣтъ, искатъ знания. Азъ съмъ превождалъ този примеръ, въ Варна се случило, действителенъ примеръ е. Една стара жена на 60 години сънува, че отива въ другия свѣтъ. Като отива въ оня свѣтъ, гледа 12 старци седятъ около една маса. Тя влиза тамъ, казва: "Добъръ денъ". Казватъ ѝ: "Зашто дойде?" (Тя) казва: "Дойдохъ, искамъ да живѣя тукъ". (Тѣ) казватъ: "Ти знаешъ ли да четешъ?" - "Не зная". Казватъ ѝ: "Тукъ вода ще носишъ". Казвамъ: Като идете въ оня свѣтъ и не знаете да общувате, вода ще носите. Казвамъ: Когато вие общувате, за любовъта никому не говорете нищо. За любовъта не говорете, че общувате. Ти само давашъ нѣщо отъ себе си, защото ти като давашъ отъ себе си, мязаши* на единъ изворъ. Той, като дойде, трббва да оцени любовъта. Когато те общувашъ, тогава си давай мнението. Като общувашъ, не си давай мнението. Ти самъ се ползвашъ като общувашъ. Ти проявявашъ Божията Любовъ и Богъ те благославя. Ти мълчи, понеже Господъ те учи. Щомъ започнешъ да брътвишъ* много, ще престане да те учи, ставашъ невежа. Нищо не говори, когато Богъ те учи въ любовъта. Когато общувашъ, развай се на любовъта. Когато те общувашъ, тогава си давай мнението. Казвамъ: Когато Господъ ви учи да общувате, мълчете. Когато Господъ ви учи чрезъ любовъта на другите, тогава оценете любовъта. Кажете: "Много хубавъ е плода, много

го съмъ благодаренъ". Туй сега не е по законъ. Казвамъ: Ако така постижвате, ще влѣзе въ васъ единъ новъ животъ. Вие сега чакате да умрете. Че какво ще стане? То е безлобие туй. Онѣзи обичатъ нѣкого, но като умре - заровятъ го въ земята. Казватъ:"Да се научишъ какъ да обичашъ". Заровятъ го въ земята, турятъ паметници. Това сѫ паметници на безлобието. И Христосъ, Който обичаше, въ свѣта не му туряха пръсть, ни най-малко, но му туряха камъкъ. На гроба имаше само единъ камъкъ, като въ стая бѣше, и тамъ не остана. Като дойде ангелътъ, излѣзе. И въ гроба като влѣзе, излѣзе. Въ гроба, ако влѣзете и Ви заровятъ съ пръсть, опасна работа е. Ако следъ една година пакъ Ви намѣрятъ въ гроба, показва, че нищо не сте разбрали отъ закона на любовъта. Само посѣйтте семената и ще видите. Казватъ:"Тия хора умрѣха". Умрѣха всичкитѣ все отъ безлобие. Възкресението иска знание. Всѣки, който обича и е обичанъ, той ще възкръсне, нищо повече. То е мое мнение, не мнение, но азъ тъй зная. Всѣки, който обича и когото Богъ обича, ще възкръсне. Който предава любовъта и който приема любовъта - той ще възкръсне. Казватъ:"Тъ ще възкръснатъ". То е възкресение. Ами че Христосъ, като дойде на земята, въ какво се прояви? Хората вѣрватъ въ туй, което не е. Вие искате да знаете дали нѣкой Ви обича. Чудни сте. Нѣма какво да мислите. Нѣкой човѣкъ отъ самосебе си не може да Ви обича. Всѣки, който Ви обича, той има потикъ отъ Бога. Може да кажешъ, че е отъ самосебе си. Всѣки, който Ви обича, има потикъ отъ Бога. Ако той е вѣренъ на този потикъ, той се благославя. Всѣкоага, когато ти възприемашъ любовъта на хората, то е пакъ потикъ на любовъта. Да възприемешъ любовъта, по два начина се учи. Ако не можешъ да обичашъ и не можешъ да възприемешъ моята любовъ - нищо не можешъ да направишъ, нищо не може да се ползвашъ. Апостолъ Павелъ, когато говори за любовъта, казва:"Ако зная всичкитѣ езици и имамъ всичкото знание, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ кимвалъ*", що дрън-

ка".

Ха сега, коя сестра ще изпъе "Изгрѣва слѣнцето"? Ха нека стане една стара и една млада, отъ любовъ да стане, не заради моите думи. Ако нѣкой отъ васъ има по-тикъ, импулсъ, не да кажа: "Стани, сестра", (а) потикъ да го дойде. Вие, ако не пѣете, азъ ще ви пѣя най-после. /Учителът изпѣ "Фирь-фюль-фенъ"/. Може да се пѣе още по-хубаво. "Изгрѣва слѣнцето" кой ще изпѣе? Азъ ви похвала-вамъ въ тази постъпка. Всѣки иска да гаде пжть на другимъ, пъкъ той остава последенъ. Но въ другите работи не е тѣй.

Изучавалъ съмъ какъвъ ритъмъ има музиката. Не е лесна работа. Коя сестра ще изпѣе "Изгрѣва слѣнцето"? /Една сестра и единъ братъ изпѣха "Изгрѣва слѣнцето"/. Изпѣйтъ сега "Давай, давай".

Всичко, което е постоимо въ вашия умъ, въ вашето сърдце, да възрастне. Богъ да възрасте постоимото въ физическия свѣтъ, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-първо ще пѣете на физическото поле. Вие от-вжтре се притѣснявате, отвжтре трббва да станете музикални. Казва: "Не зная да свиря" То е външната страна. Всѣки си има по единъ инструментъ. /Учителът свири на цигулката, после изсвири и каза/. Сега азъ наричамъ то-ва "движене на сърцето". Когато лжкътъ отива надолу, ржката се движи отгоре надолу, то е въ връзка съ слѣнчевата енергия. Когато ржката се движи отдолу нагоре, енергията отъ земята иде. Казвамъ: Ако на земниятъ ритъмъ давате слѣнчевата цена, не е право. Нѣкой пжть на слѣнчевия ритъмъ даватъ земна цена. Слѣнчевиятъ ритъмъ има едно влияние, земниятъ ритъмъ има друго влияние. Двата ритъма, единиятъ е положителенъ, другиятъ е отрицателенъ, образуватъ този кръговратъ на човѣшките мисли и на човѣшките чувства. Седнешъ, каквото и да работишъ - ще пѣешъ. Ще кажешъ: "Господи, досега не съмъ пѣлъ. Ще слугувамъ на Господа. Ще слугувамъ на Господа". /Учителът, като пѣеше тѣзи думи,

ходеше и силно удряше съ кракъ по пога!. Ще слугувамъ на Господа, на Господа, хей! Сега азъ пѣхъ и въ въсъ може да се зароди мисълта, че въ пѣнето трбъба деликатност. Следъ време ще се зароди. Въ пѣнето искатъ деликатност. Има деликатни положения, които отпосле ставатъ. Нѣкой пжть най-първо деликатно е запалена една клечка кибритъ. Следъ време туй деликатното може да стане грандиозно, много опасно. Пъкъ има известни течения, които въ началото сж грандиозни, после ставатъ меки. Дъждътъ, който слиза отгоре, въ началото е грандиозенъ, но после този дъждъ има много благотворно влияние въ природата. Азъ изтропахъ силно съ крака си, еднъ день ще има по-меко. Колкото времето минава, утихва, този ритъмъ става по-лекъ, по-лекъ. Въ природата не трбъба да правимъ критика. Всичко, което става въ природата, и духането и на вѣтъра, е на място. И тихото време, и силниятъ вѣтъръ, всичко, което става въ природата, то е Божествено. Върху него трбъба да имаме само едно мнение, за да се възпитаме. Ние критикуваме - вѣтърътъ лошъ, слънцето грѣло, хората не сж хубави, този не е хубавъ, онзи грозенъ. Та ние още красотата я нѣмаме. Защото това сж маски на хората. Mackumъ сж, които остаряватъ. Ако хората бѣха безъ маски, щѣха да видятъ истинската красота. Всъки денъ да се измѣня. Като видите единъ човѣкъ, като го погледнете, отдалечъ лицето да се запали отъ любовъ.

Всички искате да ви обичатъ. Че какъ ще ви обичатъ? Трбъба да гадете нѣщо. Искате нѣкой човѣкъ да ви благодари. Ще повикате човѣка, ще извадите медъ отъ пчелина или грозде отъ лозето ще наберете. Като яде, веднага ще ви благодари. Срѣщатъ се двама и единиятъ казва: "Добъръ денъ, Иване. Отъ кога не съмъ те виждалъ, дълго време има. Кога ще си платишъ дълга?" Вие кога ще си платите онзи дългъ, който имате да плащате? Турциятъ казватъ: ... */липсва въ оригиналата/*. Нѣма търпение, казва му: "Не съмъ те виждалъ дълго време, кога ще си

платишъ дълга?” Това нѣма място. Ако е за дългъ, кога ще се отплащаме? Нѣкой казва: “Азъ нѣмамъ нищо да дължа. Не съмъ плащалъ нищо за слънцето, което ме е грѣло, на вѣтъра, който духа, на водата, която тече - нищо не съмъ плащалъ”. Тукъ плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господъ и дума не прави.

Та казвамъ: Тогава решавамъ да живѣя по любовъ. Толкозъ голѣма любовъ Богъ има, ще изпълни Волята Му. Ще се научите да изпълните Волята Божия съ музика.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

25. Лекция на Общия Окултенъ класъ

2 априлъ, 1941 год., 5 ч.с., Срѣда

Изгрѣвъ.

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва.

Богът е Любовъ.

Размишление.

Въ начало бѣ Словото.

Мжчно е да накараши болниятъ хора да пъхатъ. Не пне. Какъ да пне? Мжчно е да накараши гладния човѣкъ, който е гладувалъ десетина дена, да работи. Трудно е да накараши сития да яде. Казва: "Не искамъ". Голѣма опасностъ въ живота има. Човѣкъ трббва да има едно разбиране. Не може да прекараши единъ слонъ презъ мостъ, който е неустойчивъ. Той, като си тури крака, оттегля го назадъ. Той знае ще го издържи ли или не. А пъкъ човѣкъ нѣкой пжть мисли, че презъ всѣки мостъ може да мине.

Запримѣръ: У насъ сега става въпросъ дали ще имаме свѣтлина. *Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидѣли.* Че ако имахме знание, че ни трббва тази, външната свѣтлина. Свѣтлина има доста въ нашия мозъкъ. Имаме свѣтлина да се освѣтлимъ. Тъй щомъ нѣщата показватъ нашето незнание, нуждаемъ се отъ външна свѣтлина. Когато ние мислимъ, ни най-малко насъ не ни трббва външна свѣтлина. Има нѣщо отвѣтре, което ни освѣтлява. Вечерно време на каква свѣтлина ходятъ вълци? Иматъ ли освѣтление? Рибите преди милиони години имаха свѣтлина. Камо ходятъ вжтре въ морето, имаха своите лампички. Какъ ги направиха? Кой имъ направи лампичките? Нѣкои на опашката имаха, други въ устата, навсѣкожде като украсение имаха. Камо ходятъ, да си освѣтяватъ.

Казвамъ: Има три порядъка въ свѣта, които вие смесвате. Единъ порядъкъ е Божественъ, отъ който нѣщата излизатъ, тогава всичко е наредъ. Единъ духове-

нъ порядъкъ, то е на ангелите, на духовете. И единъ порядъкъ човѣшки. Единиятъ порядъкъ е порядъкъ на живота. Вториятъ порядъкъ е порядъкъ на свѣтилната. И човѣкиятъ порядъкъ е на топлината. Сега това сж само наброски* нахвърлени, но нѣматъ приложение. Сега какъ ще ги приложите? Вземете сегашната война, тя е война на духове, духовна война. Тѣ сж духовете, тѣзи сѫщества, разумните, тѣ правятъ войната сега. Хората въ тази война сж като коне. Често хората взематъ коне да се биятъ - ни въ клинъ, ни въ ржавъ, но коне отиватъ да се биятъ. Автомобилите воюватъ, танкове има да се биятъ. Но тѣ сами не отиватъ, каратъ ги, разрушаватъ всичко. И хората сега сж впрѣгнати въ една война, дето духовете сж ги накарали, и тичатъ. Не сж хората, които отиватъ. Единъ танкъ отива наляво, надясно, но вжtre цма едно разумно сѫщество, то е, което управлява. Сега вие мислите, че нѣщо може да се направи въ свѣта. Ако си единъ конь, какво ще направишъ? Онзи всадникъ*, който е на гърба, той заповѣда. Ти ходишъ, но не ходишъ по своя воля, ходишъ тамъ, дето тѣ искашъ. Сега запримѣръ, вие се разгнѣвите нѣкой пѫть. Гнѣвътъ не е Вашъ. Гнѣвътъ не принадлежи на хората. Гнѣвътъ се духовете. Духовете се разгнѣвили, казватъ: "Ще се разгнѣвишъ". Мислишъ, че ти си се разгнѣвилъ. Туй е състояние на духа. Човѣкъ, като се разгнѣви, какво ще направи? Ти, като се разгнѣвишъ, усъщаши единъ упадъкъ. Казвашъ: "Що ми трѣбваше да се меся въ тази работа".

Сега кое е важното? Да оставимъ тия философски разсужденія. И тѣ сж хубави. Важното е: Не прекъсвайте връзката съ Божествения порядъкъ. Защото, докато си свѣрзанъ съ Божествения порядъкъ, ти ще живѣешъ, всичко ще ти върви наредъ. Направишъ най-малкото опущение да се откажнешъ, веднага ставашъ като единъ листъ, когото вѣтърътъ може да духа навсѣкже. Нѣмашъ вече никаква опора. Второто положение: Изучавайте и свѣта на свѣтилната, порядъка на духовете. То е съдър-

жанието. Вие, ако не сте свързани съ порядъка на духоветѣ, никакво знание не можете да имате, нѣма кой да ви ориентира. Тѣ сѫ духоветѣ, които слизатъ и учатъ хората какво трѣбва да правятъ. Ти седишъ и мислишъ, мислишъ, дойде една свѣтла мисълъ, казва ти: "Така направи". Като направишъ, върви добре. Единъ Вашъ приятелъ ми разказваше. Той билъ въ миналата война, на едно място седи и нѣщо му казва: "Не стой". Следъ 5 минути на това място паднала една граната. "Не стой тукъ", нищо повече. Другъ единъ офицеръ ми разправяше: "Едно нѣщо ми казва "Мръдни се" Азъ питамъ: "Защо да се мръдна, че тукъ навсѣкѫде има опасностъ". - "Мръдни се". Азъ седя и разсѫждавамъ и единъ куршумъ ме прободе. Разбрахъ защо трѣбваше да се отмѣстя". Вие казвате нѣкой пжть, че нѣма опасностъ. Казва Ви нѣщо, мръднете се. Не се мърдате и казвате: "Каквото Господъ даде". Господъ казва: "Понеже азъ ще мина отмука, мръдни се да не те прегазя" Ако ти не се мръднешъ, Господъ ще те прегази. Препреждава те. Ти трѣбва да се мръднешъ, не Господъ да си измѣни пжтя. Господъ никога не се отклонява отъ своя пжть. Хората, които седятъ на Божия пътъ, трѣбва да се отстранятъ. Тѣ нѣматъ право да седятъ на Божия пжть. Отстрани на пжтя може да седятъ, но насрѣдъ на този пжть не може да седишъ тѣй, както царските калъски чакатъ. Ако нѣкой отъ публиката излѣзе и на царемъ имъ даде единъ пликъ, изненада онѣзи пазители на закона, защото духоветѣ много пазятъ. Ако ги изненадашъ - ще дадешъ плика, ако не - ще те арестуватъ, ти си нарушилъ известни правила. И тогава се създаватъ неизбежни страдания. После, друго нѣщо гледамъ: Вие никога не провѣрявате нѣщата и предавате лъжливи сведения. Казвай ми: "Английски аеропланъ падналъ при "Александър Невски" съ седемъ души убити". Казвай: Видѣхте ли? - "Не, но ми казаха". Биль заобиколенъ съ стражари и не пускали. Казалъ му нѣкой. Казвай: Пробѣреме. Отивай, нѣма никакъвъ аеропланъ. Казвай: "Тукъ, на Семи-

нарията, паднала една бомба, вжтре въ оградата паднала". Дойде единъ братъ, казва:"Ходихъ, нѣма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала". Кажете!"Чухъ, не зная дали е вѣрно, че паднала бомба на Семинарията". После тукъ, на Изгрѣва, говорите непровѣрени работи. Учете се, нѣщата, които говорите, провѣрявайте ги въ себе си. Може въ себе си да ги провѣрите. Азъ съмъ казалъ толкозъ пжти да ги провѣрявате. Всѣки по кой начинъ може да ги провѣри. Искаме вие да посетите единъ Вашъ приятель въ града или въ Изгрѣва. Спри се, вижъ въ себе си вѣрно ли е, тамъ ли е, направете единъ опитъ. Искашъ да го посетишъ. Дали е тамъ или не - не знаешъ. Ако приятельтъ ти е въ кѫщи, ти ще усѣтишъ една пълнота въ ума си и въ сърдцето си. Нѣкой пжть ще усѣтишъ пълнота, а нѣкой пжть - празнота. Нѣщо ти казва:"Иди, той е тамъ". Усѣщаши други пжти, че не е тамъ. Отиваши и го нѣма. Веднажъ, дважъ, три пжти правишъ опити и разбереши, че различавашъ тия състояния, когато вашиятъ приятель е тамъ и когато не е тамъ. Когато вашиятъ приятель е тамъ, ще знаете по вашето състояние. Нѣкой пжть отъ невидимия свѣтъ даватъ признакъ. Речешъ да посетишъ единъ свой приятель и лѣвата ти вежда заиграе - той не е тамъ. Ако ти заиграе дѣсната - той е тамъ. Като играе едната вежда - показва, че е тамъ. Като заиграе другата - показва, че не е тамъ. Ако поиграе лѣвата вежда - нѣма го приятеля ви. Като ви поиграе дѣсната - идете, ще го намѣрите. Съобщение има. Ти запиташъ и отъ невидимия свѣтъ казвашъ:"Не е тамъ". Тѣ сѫ отривисти, съ една дума ти отговаряшъ, разсѫждение нѣма. Казвашъ:"Да ида ли?" - "Да". Казвашъ:"Какъ ще бѫде времето?" Като ти кажашъ:"Да", не питай какво ще бѫде времето, ще има ли превозни срѣдства. Като ти кажашъ:"Да" - вѣрви напредъ. Като ти кажашъ:"Не" - не отивай. Ти казвашъ:"Ако има превозни срѣдства, пари имамъ". Не ходи, колкото и да бѫдешъ остороженъ*, ще се случи нѣщо лошо.

Сега, Господь не е същество на безпорядъкъ. Въ най-малките работи, въ Вашия умъ най-малката мисъл въ Васъ произвежда единъ вътрешенъ дисонансъ, не можешъ да бдешъ слушанъ. После другото. Казва: "Човекъ се изльгва". Ние сме на земята. За да имате нѣщо съществено, трбба да пазите реда, кой на каквато степенъ на развитие е. Седи нѣкой, колко знае. Запримѣръ: по нѣкой пжть азъ съмъ говорилъ толкозъ за музиката. Има хора, има деца, нѣкой пжть като ги чуя да пѣятъ, азъ се връщамъ назадъ. Има хора, като ми пѣятъ, азъ отивамъ напредъ. Нищо повече. Казваши: "Да се връщамъ назадъ?" Щомъ чуя, че хората пѣятъ... Когато нѣкой умре, пѣятъ. Плаченето не е ли пѣне? Този, когото търся, оплакватъ го, пѣятъ му пѣсни, изпрашатъ го въ другия свѣтъ, казватъ: "Заминалъ си вече". Тѣ му пѣятъ последната пѣсень - добвиждане. Азъ се връщамъ назадъ. А пъкъ, когато отивамъ да посетя нѣкого, че не му пѣятъ пѣсни, тогава отивамъ. Идете и питате: "Защо му пѣятъ?" Защото си заминалъ. Казвате: "Не може ли да не замине?"

Ще Ви приведа единъ примѣръ на единъ руски епископъ. Има единъ разказъ, той не е вѣренъ, то е митически разказъ. Този епископъ вижда единъ овчаръ - прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Казва: "Що, синко, прескачаши така тоягата си?" - "Моля се" - казва. Каже: "Да бдешъ тъй, Господи". Прескочи на едната страна и пакъ стане много добре. Каквото поискаш, като прескочи отъ другата страна, пакъ става. Казва: "Синко, тъй не се моли". Започналъ той да го учи да се моли съ "Отче нашъ". Учишъ го, учишъ го, научишъ молитвата. Като го научилъ, епископъ се качва на параходъ и отпътувалъ. По едно време овчаръ забравилъ молитвата, турилъ си дрехата на водата и стигналъ парахода по дрехата си. Отишълъ да го пита какъ бѣше началото. Владиката съ параходъ пътува, а пъкъ овчарът - съ дрехата си. Като го видѣлъ, казва: "Синко, моли се, както знаешъ".

Докато Вие се возите на чужди корабъ, Вие сте въ

човѣшкия порядъкъ. Когато ви води Божествената мисъл, вие сте въ Божия порядъкъ. Когато те водятъ чужди мисли, то е безпорядъкъ на нѣщата.

Второто нѣщо: Пазете се. Не всичко, което ви хрумва въ Вашия умъ, е Ваше. Вие мислите, че всѣка мисъл, която иде въ Вашия умъ, и всѣко желание, което иде въ сърцето, е Ваше. Не е Ваше. Нѣкой пътъ на десетиѣ, които изватъ, едното е Ваше едва. Трбба да знаете кое е Ваше. Пъкъ чуждото си е чуждо.

На въсъ ще ви кажа: Пазете се отъ кръчмарската любовъ. Ще ви обясня какво нѣщо е кръчмарска любовъ. Кръчмарът ще дойде, ще каже: "Ела, азъ имамъ много хубаво вино, да опиташъ какво вино имамъ". Завежда те, гледашъ десетина-двадесетъ бъчви. Започвашъ да опитвашъ виното на кръчмаря, не него. Кръчмарът точи и ти изпразвашъ неговите бъчви. Този кръчмаръ най-първо те почерпи една чаша. Щомъ като кажешъ, че го харесвашъ, той ти дава. Ти изпразвашъ чашите, опивашъ се, той остава трезвенъ. Питамъ: Кой отъ въсъ печели? Този, който изпразва бъчвите или кръчмарът? Кръчмарът проконсва. Кръчмаръ, който продава вино съ пари, да не стижвате въ кръчматата му, нищо повече. Тамъ като дойдешъ, не пипай, спря се. Туй, което се продава съ пари, не пипай, не ти трбба. Пъкъ има други едни кръчмари. Този кръчмаръ има бъчви, тѣ сѫ по планините, по долините. Той ще те заведе на планината, при една такава бъчва и ще ти каже: "Отъ тази бъчва може да пиешъ колкото искашъ". Завежда те въ долината и пакъ ти казва: "Колкото искашъ пий". Пийте отъ онова вино, което е безъ пари. После, онова вино, което прави човѣка шашавъ, не го бутайте. Пийте отъ онова вино, което внася животъ.

Сега викамъ нѣкого, казвамъ: Ела. Казваме: "Ти обичашъ ли ме?" Иска той да ми плати. То е кръчмарска любовъ. Дойде нѣкой, казва: "Азъ те обичамъ". Ти ще платишъ заради туй. Идешъ при нѣкой адвокатъ, идешъ при нѣкой лѣкаръ, той ще ти направи една инжекция, после ще

платишъ. Но инжеекцията освенъ, че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходишъ да се мжчишъ да те инжеектиратъ. Де ти е вѣрата? Въ човѣшкия порядъкъ. Поеми въздуха, като поемешъ въздуха - лѣкува. Като отворишъ очитѣ и приемешъ свѣтлината, ще имашъ инжеекция. Ако топлината не може да внесе въ тебѣ онова, което искашъ, ако свѣтлината не може да внесе и въздуха, всичките други нѣща сѫ празни. Външни нѣща сѫ, които не сѫ свѣрзани съ Бога. Онзи, които нѣма хлѣбъ, да яде прѣстъ, разбираамъ, но онзи, които има хлѣбъ, да яде прѣстъ - то е престъпление. Единственото нѣщо въ единъ лѣкаръ, което лѣкува, то не сѫ лѣковетѣ. Хора има, които сѫ практики за лѣкари въ свѣта. Но тѣ носятъ лѣкарствата въ себе си. Тѣ иматъ една сила магнитическа, която лѣкува. Лѣкарътъ лѣкува съ туй, което излиза отъ него. Христосъ лѣкуваше хората съ онова, което бѣше въ Него. Онази жена, като се допрѣ до Него, (Той) казва: "Излѣзе нѣщо отъ мене". Казвамъ: Идете при единъ лѣкаръ, че като те пипне лѣкарътъ, да излѣзе нѣщо отъ него. Щомъ излиза нѣщо отъ лѣкаря, на място е. Щомъ нищо не излиза отъ лѣкаря, ти при такъвъ лѣкаръ не ходи.

Често мнозина идатъ при мене да ме питатъ по нѣкой въпросъ. Още преди да ме питатъ, казвамъ: "Ясно ми е". Въпросътъ (е) разрешенъ, преди да е дошелъ при мене въпросътъ е разрешенъ. Казвамъ: Нѣма какво да ме питашъ, Господъ ще ти изясни. Казвамъ: Всѣки човѣкъ, при когото вие се приближавате и нѣщата ставатъ ясни, той е Божествениятъ порядъкъ. Отивашъ нѣкѫде и умътъ ти се забѣрква. Не стой тамъ.

После, пазете достойнството на другите тѣй, както пазите вашето достойнство. Има една мѣрка. Гледамъ мнозина се събиратъ и говорятъ заради нѣкого, всички гадатъ ухо, приятното имъ е. Нѣкои не обичатъ нѣкого и като говорятъ, приятното имъ е. Нѣкои, които го обичатъ, взематъ страна и се спорятъ. Допуснете, че отивате въ единъ домъ, майката я нѣма тамъ, оставила детето и

това дете се парфюмирало съ онова, което излъзло отъ него. Така се парфюмирало и мирише, отъ най-хубавъ парфюмъ. Идете, видите и започвате да разправяте: "Гледай, мари, какъ оставила детето така да се парфюмира". Вие, като говорите така, я излагате. Вземете това дете, стоплете вода, измийте детето отъ този парфюмъ. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката, като дойде, да намърши редъ и порядъкъ. Щомъ ти видиш нѣкоже, че нѣма редъ, то е твоя работа. Като свършиш нейната работа, опитвашъ те колко любовъ имашъ и на нея ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окажала детето ѹ, ще ѝ стане мило на душата. Ще каже: "Добра жена". Вие какво правите?

Когато Господъ ви дава условия да покажете любовът си, вие показвате знанието си. Знаете колко мжечно е тъй човѣкъ да живѣе. Мене нѣкой пожъ ме интересува, когато нѣкой дойде и ми разправя нѣща, които ги знае много добре. Дойде нѣкой, разправя ми нѣщо, дойде втори, трети, четвърти. Азъ, рекохъ, го знае добре. Азъ го освѣтлявамъ по въпроса. Каква нужда ние имаме да разправяме за нѣщата? Тогава вие се намирате като онзи турчинъ, който казалъ: "Който ще вѣзе, ще съжалява, и който не вѣзе, накъ ще съжалява". Има нѣща, за които вие съжалявате. Вие съжалявате, че не сте богати. Богатиятъ съжалява, че е богатъ, защото като станешъ богатъ, ще ти приложатъ най-лошите работи. Ще кажатъ, че си кралъ, че си кожодеръ, най-лошите имена ще ти турятъ. А пъкъ като си сиромахъ, нѣма да ти ги турятъ, само ще кажатъ, че си сиромахъ. Никой нѣма да каже, че си кралъ, че си лъгаль. Казва: "Добъръ човѣкъ, ама сиромахъ". Вие винаги искате богатства. Тогава ще бждешъ богатъ, но трбба да носишъ този товаръ.

Сега е въпросътъ не да се занимавате съ лошите работи, понеже прекъсвате общението съ Бога. Тогава ще изгубите вѣчния животъ. Азъ съмъ правильноста опити. Дойде нѣкой и ми казва: "Еди-кой братъ ме изльга. Обе-

ща ми нѣщо и не си удържа думата". Какво ви е обещалъ?
— "Туй и туй". Считайте, че той ви е далъ. Нѣкой пжть ти изисквашъ. Остави този братъ, не изисквай. Вчера иде една сестра, боледува. Азъ ѝ казвамъ да направи една малка работа. Казва: "Азъ да оздравѣя, Учителю, ще посветя живота си на Господа". Оставете тия работи. Тя досега живѣла 20 години и създала тази болестъ, тя досега не посветила живота си, че отсега ще изпълни. Това, което ѝ казвамъ, не иска да го изпълни. Тя иска голѣмото добро и голѣмото зло. Тѣ отвѣнъ трѣбва да седятъ. Азъ ѝ давамъ малкото добро. Малкото зло е вжтре. Ти направи малкото добро, то ще те спаси. Голѣмото добро, ако влѣзе въ твоя организъмъ, той не е въ състояние да издѣржи. Тогава ѝ казвамъ: Ако не ме слушате, лѣкаръ има въ свѣта, ще плащате, тукъ даромъ искате. Казвамъ: Направи туй, малкото. Казва: "Азъ искамъ изведенажъ да оздравѣя". Казвамъ: Не можешъ изведенажъ да оздравѣшъ, на тебъ най-малко шестъ месеца трѣбва да минатъ, за да имашъ едно подобрене, като едно житено зърно. То се набрала нечиста кръвъ, трѣбва отъ въздуха да влѣзе, отъ храната да се подобри. То трѣбва да дойдатъ всички свѣтили духове да работятъ, да подобрятъ тази работа, то не е лесна работа. Ще каже, че азъ мога да лѣкувамъ. Вие не знаете какъ става лѣкуването. Лѣкуването става отъ Господа, не отъ хората. Казвамъ: Ти искашъ да ме заставишъ да ти кажа: Утре ще оздравѣшъ. И като не оздравѣшъ, ще кажешъ: "Каквото каза Учителятъ, не стана". Казвамъ ти: Следъ шестъ месеца ще имашъ едно подобрене, като просено зърно. Следъ една и половина година ще имашъ по-голѣмо подобрене, ще имашъ две просени зърна. Ще се учите на тѣрпение. Щомъ дойде просеното зърно, работата вече е свѣршена, стига да стане едно малко подобрене.

Казвамъ сега: Приложете онзи законъ въ себе си. Приложете виѣ свободно закона. Азъ не искамъ вие да бѫдете светии. За да бѫдете светия, трѣбва да имате

една опитностъ отъ хиляди години. Ако сега не сте станали светии, ще бѫдете обикновени хора. То за светийството се иска много работа. Казвамъ: Въ всичките времена религиозните хора сѫ имали голѣми мѫжнотии, не е свѣтътъ свободенъ. Ние сме заобиколени съ два лагера на сѫщество, които се борятъ. Ето, сърбите искаха отъ невидимия свѣтъ да ги освободятъ. Една клика стана да се борятъ съ германците. Другите направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори съ силния, нищо по-вече. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че можете да накарате Господа да направи туй, което вие искате, вие се лъжете. Вие ще имате туй, което сърбите иматъ. Ще дойде Господа съ "Щуки", съ танкове. Като мине презъ тебе, навсѣкоже ще бѫде пустиня. Ако съ миръ го направишъ, като подпишешъ единъ пактъ съ Него, да държишъ ТА ПАКТОВЕТЕ, КОИТО СТЕ ПОДПИСАЛИ СЪ ГОСПОДА, ИЗГЪЛНЕТЕ ГИ! Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписаниятъ пактъ съ Господа, дръжъ съ него. Не държишъ ли съ Него, всичко ще бѫде пометено. Сега казвате: "Господъ да ви помогне". Какво има Господъ да ни помага? Дръжте съ Него. Щомъ Господъ ви помага, вие слушате другите. Отъ другия лагеръ доста сѫ силни. Казвате: "Ни нѣ живѣмъ добре". То е другия лагеръ. Азъ чувствувамъ два лагера вънре. Едните тѣмни, другите свѣтли, едните сѫ плодни дървета, другите сѫ цигански тръни. Едните сѫ плодни дървета - круши, сливи. Другите сѫ греки, цигански тръни, магарешки тръни навсѣкоже.

Сега ви говоря за порядъка. Помните: Въ който по-рядъкъ влѣзете, такъвъ ще станете. Щомъ влѣзете въ единъ свѣтъ, дето хората пушатъ, като излѣзете навънъ ще миришете на тютюнъ. Не може да повѣрватъ, че не сте пушили. Като пиеме една чашка винце, като излѣзете навънъ, ще миришете на вино. Вие като пиеме една чашка вино и като влѣзете въ духовния свѣтъ, веднага ще ви изпѫдятъ, защото то е лошо ухание. Защото виното е

подквасено съ една подкваса на много нечистотии. На егни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това азъ ви го давамъ за изяснение. Туй вино за нѣкои хора е потрѣбно. Запримѣръ: като станете стари, по на 80 години, около 50 грама на денъ за цѣръ* или 100 грама. Ако не пиемте вино, още по-добре. Въ Писанието се казва, че хората най-първо пиха човѣшкото вино и като се свърши, накараха Христа да имъ направи друго вино. Той казва: "Донесете вода". И направи вино отъ водата. Казватъ: "Защо ти си оставилъ хубавото вино?" Но то е духовното вино, което не опива. То не е вино, което ферментира. Ако е отъ последното вино, пийте. Ако е отъ първото вино, оставете го на страна. Първото вино въ свѣта е вино на раздори, второто вино е вино на миръ. Туй, което произвежда раздори, то е първото вино. Туй, което внася миръ, е последното. Тъй седи въпросътъ. Казватъ: "Отъ кое вино да пиемъ?" Ако искашъ да се карашъ, пий отъ първото вино. Ако искашъ миръ, пий отъ второто вино. Едно правило всички си турете. Единъ денъ на земята ще изчезнемъ като листата. Сестра Динова кѫде е сега? Колко добра сестра бѣше, тукъ седеше. Кѫде ще я намѣримъ? Имахме единъ братъ Йорданъ Савовъ, кѫде е той? Единъ денъ този братъ изчезна. Отиде нѣкѫде, въ онъ свѣтъ. Вие не сте го видѣли. Азъ ги виждамъ, зная ги кѫде сѫ, но не може да ви разправямъ. За мене е ясно, за въсъ не е ясно. Вие единъ заминалъ братъ никога вече нѣма да го срещнете въ тази форма. Сестра Динова никога вече нѣма да я срещнете такава, каквато бѣше, отиде. Нѣщата не се повтарятъ. Динова ще е срещнете въ друга форма, не въ тази. Тогава съжалявате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не може да се примирите. Нѣма да имате условия да се примирите. Да допуснемъ, дойде единъ ангелъ и вие го изпъдите. Той втори пожътъ нѣма да дойде въ кѫщи. Вие съжалявате защо не сте го нахранили.

Та казвамъ: Условията, които Господъ ви дава, не

ги изпушчайт. Не изпушчайт да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господъ е направилъ свѣта. Като влѣзете въ Неговия порядъкъ, ще видите, че всичко е на място. Като излѣзете изъ Божествения порядъкъ, нѣщата не сѫ на място. Ще влѣзете въ духовния порядъкъ. Тамъ има борба. Като влѣзете въ човѣшкия порядъкъ, тамъ има неразбория, която никой не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влѣзе въ насъ, да внесе порядъкъ. Ние се нуждаемъ отъ храна, не отъ голи думи. Когато говоримъ за любовта, подразбираем това, което носи животъ. Христосъ казва: "Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слезалъ отъ Небето. Всѣку, който ме яде, ще има животъ". Тази храна е временна. Докато ти мислишъ за Бога, ти живѣшъ. Щомъ престанешъ да мислишъ заради Него, почернѣшъ, потъмнѣшъ, обезсмисля се животъ, започвашъ да останявашъ. Най-после, не знаешъ кѫде да идешъ. Изгубишъ пътя. Вие седите тукъ. Ако се държите за Господа, никаква бомба нѣма да падне. Ако скжсате връзката съ Господа, знаешъ колко бомби могатъ да гоидатъ. Имаме приятели, които сѫ въ Бѣлградъ, тѣ ще иматъ друга представа. Тукъ само половинъ часть имаше думъ-думъ. Я да гоидатъ 60, 100, 150 аероплана да пускатъ бомби 5-6 часа, после да избиятъ 100, 200, 300 души.

Та казвамъ: Ако държимъ съ Божественото, страданията ще бѫдатъ най-малките. Много малки ще бѫдатъ, като просени зърна. Ако се откъснемъ отъ Божествения порядъкъ, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвамъ: НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА СИ СЪ ГОСПОДА! Примѣрътъ отъ сърбите не вземайте. И вие пакта съ Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Всичко ще имате и каквото искате, ще ви бѫде. Ако развалите пакта, опасна работата е. Въ нищо да нѣма изневѣтра, колебание. Кажете: Подписахме, ще изпълнимъ, нито на йота нѣма да измѣнимъ. Ще изпълнимъ всичко, каквото сме обещали и Той ни е

обещалъ. Ако ние изпълнимъ, и Той ще изпълни. Ако ние не изпълнимъ, ще стане туй, което никога не сме желали. Казвамъ: Не разваляйте пакта си съ Господа. Ако нѣкой Ви пита какво говори Учителътъ, кажете: Не разваляйте пакта си съ Господа. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да държи онова, което е обещалъ. Тогава ще живѣте, както вие обичате. Азъ желая всѣки, каквото разбиране има, така да живѣте. По-добро отъ него нѣма. Всичца имате добро разбиране, всичца разбирате много добре. Нѣкой пжътъ като слушамъ какъ нѣкой разправя нѣкому, казвамъ: Браво. Разправя какъ да живѣте, какъ да пожертувате, какъ да се моли, тъй хубаво разправя, че казвамъ: Браво, много хубаво говори. Казва: "Туй, което проповѣдватъ, азъ още не съмъ го направилъ, уча го". Менъ казва ми: "Проповѣдваха така и азъ проповѣдвамъ". Каквото Ви сѫ проповѣдавали, проповѣдвайте. Не е лошо. Туй, което проповѣдвате на другите, е хубаво. Пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичанитѣ. Пакта съ Господа дяволътъ го развали. Той, като дойде, ще каже: "Що Ви трѣбва". Той ще Ви обещава много. Не вѣрвайте на големи обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христосъ, ще каже: "Ти ще имашь страдания, неволи. Доброто ще дойде къмъ края". Като дойде яволътъ, ще ти каже: "То богатство, слава, апартаменти, автомобили", всичко туй ще Ви даде. Този, който обещава всичко въ началото, той лъже. Този, който казва, че ще страдашъ, дръжте неговата страна. Този, който казва, че доброто ще дойде въ началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е въ края, е вѣрно. Когато на земята доброто е въ началото, не е вѣрно. Не се лъжете, нищо повече.

Защото Господъ сега иде на земята да научи всичките народи какъ да живѣятъ. Всѣки държи обещанието си. Всичките народи трѣбва да служатъ на Господа. Земята е на Господа. Тя не е на англичани, германци, руси, българи. На всѣки народъ той е далъ по една площи. Поне-

же народите не изпълняватъ Волята Божия, затова страдатъ. Той иде сега да тури редъ и порядъкъ на земята. Редът и порядъкът нѣма да го дадатъ тѣй, но съ голѣми страдания ще го дадатъ. Хиляди кораби ще потънатъ, багатите ще осиромашѣятъ, страдания ще го дадатъ, ще има земетресения, какво ли нѣма да има, ще има гладория за всички, даже по единъ грамъ масло нѣма да има. Като се изпоядатъ кравите, отъ де ще вземете масло? Сега още има крави. Отиватъ хората и като не се сѣятъ нивите, не се застѣватъ картофи. Отъ де ще го даде жито? Всѣка война носи лоши последици съ себе си. Следъ туй лошите мисли, лошите желания, тѣ произвеждатъ болестите.

Та казвамъ: Сега ние ще се молимъ на Бога по възможностъ да минемъ презъ най-малките страдания, които може да ги издържимъ, да минемъ и само да се кръстимъ отъ страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молимъ кожата ни да не се охлуди. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христосъ казва: "Дай едната". Сега, като ти вземаш едната, благодари, че не сѫ взели двето. Благодари, че ти останала една риза. Благодари заради нея. Тъй казалъ Христосъ. То е за нашите времена. Който има две ризи, едната ще му вземашъ. Имашъ единъ синъ, една дъщеря, ще ги вземашъ, ще ги мобилизишъ, ще иде да се бие. Какво ще направишъ? Та като ви мобилизишъ, да идете юнаци, не страхливци. Ние сме за войната. Ще воювашъ съ добромъ. Ще ида на война, ще кажа: Азъ не зная да се бия, не мога да превързвамъ пукнати глави, счупени ръце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лѣкувамъ. Вие ще направите другото. Азъ него не зная. Вие направете другото, идете, бийте се, азъ ще превързвамъ. Всичца ще идемъ да видимъ какво нѣщо е войната. Вие ще воювате по два начина. Трѣбва да обезопрѣжите вашия неприятелъ.

Не развалийте пакта си. Единъ спрямо другъ не развалийте пакта. Щомъ се карашъ двама души, пактът е разваленъ. Отстѫпете. Двама души се спорятъ за нищо

и никакво. Иматъ нѣкакъвъ договоръ. Да отстѫпятъ.

Запомнете само едно нѣщо. Вие имате много добри разбирания. Толко зъ добри, че нѣма защо да се учите по-вече. ОЩЕ ПАКТА СИ НЕ ПРИЛАГАТЕ ТЪЙ, КАКТО ТРѢБВА.

Отче нашъ.

XX година

26. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9. априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣбъ, София.

ДОБРЕ ЩЕ БЖДЕ

Добрата молитва.

Размишление.

Махаръ Бену Аба.

Вие по нѣкотър пжть минавате за герои вѫтре въ себе си. Нѣкотър пжть мисли, че е подигнатъ, че знание има, че свѣтлина има, казва: "Туй зная, онова зная, зная всичко. Какво ли има да уча още?" Мисли, че като каже "Да се обичаме" - свършенъ е въпростътъ. Хубаво е всичко да знаешъ. Но вземете, че те хвърлятъ въ водата - какво ще правишъ? Хвърлятъ те въ водата, оставятъ те. Какво знаешъ? Като те оставя самъ, какво ще правишъ? Знаешъ (ли) колко мжчно е да се съблъчешъ въ водата? Имашъ голѣмъ балтонъ, модно си облѣченъ. Хвърлятъ те въ водата съ този балтонъ. Ще идешъ на дъното на водата. Трѣбва да се съблъчешъ и колкото по-малко дрехи - толкова по-добре ще плавашъ. Ако знаешъ какъ да употребишъ ржцетъ си, краката си - ще излѣзешъ изъ туй положение.

Казвамъ: Има една страна, на която всички трѣбва да обърнете внимание. Човѣкъ може да си претовари мозъка. Може да претоваришъ мозъка си отъ чрезмѣрно ядение, може да го разтоваришъ отъ много постъ. Може да го претоваришъ отъ мисъль: какво ще правимъ, какъ ще преживѣемъ на земята или отъ беспокойства. Защото, като се беспокоишъ, то не е осторожность*, то е страхъ. Пъкъ таксувашъ* мозъка си съ една отрицателна енергия. Може да си много докачливъ. То е единъ центъръ. Пакъ товаришъ мозъка си повече. Постоянно мислишъ за себе си този да не те обиди, онзи да не те обиди. Таксувашъ* не цѣлия си мозъкъ, а опредѣлени сж енергиитъ. Този центъръ ти таксувашъ. Нѣкотър пжть човѣкъ трѣбва да се

освободи отъ личните идеи. Богатиятъ трбъба да го извадишъ навънъ. Че нѣкой не те погледналъ нѣкакъ си, ти се докачишъ веднага. Той може да е неразположенъ или да го боли корема, или нѣщо му се случило. Ти казвашъ: "Защо не ме гледа умилно, но ме гледа начумерено, като че съмъ му изѣль бащиното му имане?" Или нѣкой пжътъ нѣкой човѣкъ иска да бѫде по-остъръ, подигне си гласа. Казвашъ: "Защо да го подигне?" Като дойдоха англичаните съ своите аероплани, какъ ни говорѣха, какъ ни проповѣдаваха? Дойдоха, туриха доста голѣма свѣтлина да ни видятъ. Тѣ хвърлятъ бомби, но първо освѣтиватъ мястото да видятъ намѣсто ли ще паднатъ тия бомби. Тия ракети, които хвърлѣха, за да освѣтиятъ, доста дълго време свѣтъха. Нѣкои казваха: "Запали се аероплана", пѣкъ то е ракета, съ която освѣтиватъ, за да видятъ. Казвашъ: "Да Ви кажемъ у насъ какъ спущатъ бомбитъ". Да ги видите какъ ги спущатъ. Казвамъ: Ние не сме хората, които спуснаха бомбитъ. Други ги спуснаха. Защо не идете на тѣхъ да имъ покажете, а на насъ? Ние сме непричомъ*, че други Ви спущали бомби. Казвашъ: "Да Ви покажемъ. Видѣхте ли? Насъ ни турятъ като арбитъръ* да преценимъ хубаво ли е или не. Ние имаме разрушения, и на васъ какъ Ви е?" Ние имъ казваме: "Хубаво, Вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дѣлга. Вие сте обсебили цѣлия свѣтъ". Иматъ право и тѣ. Кой е правъ?

Сега всички Вие сте англичани. Съвременните хора считамъ, че сѫ англичани. Новото, което иде, то сѫ германцитъ. Първиятъ елементъ отъ името на англичаните - А е човѣкъ, който е натоваренъ много. Не ти трбъба толкова. Разтовари се. Англичанинътъ е човѣкъ натоваренъ, който трбъба да се разтовари. Той, който е много натоваренъ човѣкъ, търси говеда да тури товара си на другите да го носятъ. Но това вече не е Божествено. Казвамъ: Сега това е въ реда на нѣщата. Тази война е чисто духовна. Една голѣма борба има между свѣтлиятъ братя и черните братя - така ги наричамъ. Тѣ преди милиони го-

дини се биха и черните взеха надмошне. Тогава се отмежлиха свѣтлините братя, гадоха място на другите и тогава земята беше обвита въ мракъ и тъмнота. Около земята те владееха. Тогава дойдоха тия свѣтлините братя да устроиват земята. Шестъ дена работиха. Имаха голѣма борба и казва Писанието: "Господь видѣ". Господь видѣ, че всичко е добре направено. Обаче онѣзи се ухитриха. Камо видѣха, че направи първия човѣкъ, дойдоха, че внесоха своята тъмнина въжtre въ хората. По-напредъ тъмнината беше отвѣнь, а свѣтлината отвѣжtre. Камо направи Богъ свѣтлината отвѣнь, те внесоха тъмнината въ съзнанието на хората. Хората съгрѣшиха. Отвѣнь е свѣтло, свѣтътъ е добра хубаво уреденъ. Въ нась въжtre е тъмно.

Гледамъ тукъ нѣкои дошли отъ Захарната фабрика, дошли облѣчени въ бѣло. Съ бѣли дрехи идатъ да си почиватъ тукъ. Казвамъ: Нѣма нищо. Казватъ: "Петъ-шестъ часа не сме спали". Казвамъ: Всички въ будно положение бѣха да се молятъ. Разсѫждаватъ какво ще стане. Казвате: "Кое е Божественото?" Искаме да знаете кой сѫ на правата страна. Да ви кажа: Онзи човѣкъ, въ дадения случай, който изважда въстъ отъ Богата, когато се давите - той е човѣкътъ, който е пратенъ отъ Бога. Той може да е лошъ циганинъ, какъвто и да е, не го зная. Може да ти е братъ, тъй да го мислишъ, но ако не може да те извади - той не е отъ Бога пратенъ. Този човѣкъ, който е отъ Бога пратенъ - той ще те извади. Въ даденъ случай онзи, който ни помага, той е отъ Бога пратенъ. Законътъ за мислите е сѫщиятъ. Ти имашъ много мисли, които не могатъ да ти помагатъ. Тѣ не сѫ отъ Бога. Въ сегашните изпитания ще познаемъ кое е отъ Бога. Харесвамъ единъ нашъ братъ. Отива за Габрово. Качва се на трена* и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бомбите е на 300-400 метра. Всички започватъ да бѣгатъ. (Той) казва: "Кѫде ще бѣгамъ навънъ? Може да ме претрепе нѣкоя граната или ще ме хванатъ, че бѣгамъ, че съмъ

нѣкакъвъ шпионинъ, понеже имамъ такава опитност. Казахъ си: "Каквото даде Господь. Преживѣхъ нѣщо, но нѣщо ми казва "Не бой се". Пукаха гранатите около мене 3-4 часа". Казва: "Разбрахъ много работи. Сутринта къмъ 5 часа, като съмна, видѣхъ, че още единъ герой има въ трена. Всички други избѣгали. Излѣзохъ, оттукъ-оттамъ научихъ много работи. Ако човѣкъ не вѣрва въ Бога, ще му се пръсне сърдцето. Казвамъ: Каквото Господь даде, отпралихъ ума си къмъ Бога". Казвамъ: Човѣкъ трѣбва да има свѣтлина въ време на мъжнотии, ще почувствува онова - Божественото. Като се даде тревога тукъ, ангелитѣ идатъ отгоре да защитаватъ. Следъ като се мина канонацата*, виждамъ тукъ изъ двора, намѣриха парчета отъ шрапнелитѣ* не отъ неприятелските бомби, но отъ нашите гранати, съ които стрелятъ. Като гонѣха неприятеля, тѣ се пукатъ и като падатъ - могатъ да претрепятъ човѣка. За споменъ около десетина парчета паднали. Паднаха наблизо, не сѫ влѣзли въ прозорците. Намѣриха и малки патрончета. Една сестра върви подире ми и ме питва какво ще стане. Рекохъ ѝ: Ще видишъ. Туй, което сте видѣли - то е нищо. То е първата сцена. Вие не сте видѣли това, което се казва въ Писанието, че цѣлата земя въ огънь ще пламне. Че ние какви трѣбва да бжедемъ? Ако дойде огънътъ, какво ще стане? Като те изгори огънътъ - отиде. Но този огънъ да те пречисти, както златото пречиства. Този огънъ е намѣсто. Този е единъ вжрешенъ огънъ. Казва Писанието: "Ако онѣзи дни не се съкрамѣха, ни една жива душа нѣмаше да остане". Сега ще видите какво нѣщо е обсаждане на Йерусалимъ. Сега не страдатъ онѣзи, които сѫ на фронта, но онѣзи, които сѫ въ тила. Ние тукъ сме въ тила. Но всѣкога неприятельтъ атакува тила, не фронта. На фронта сѫ по-добре. Аероплани не могатъ да ги намѣрятъ. Въ тила ги намиратъ.

Казвамъ: Не трѣбва да се такуваме*. Нѣкои ги е страхъ. Седишъ и мислишъ нѣкоя бомба да не падне. Чуватъ

шъ - първата не падна до тебе. Мислишъ - втората. Дойде пакъ това напрежение. 80 бомби - се туй напрежение. Таксувашъ. Започнешъ да мислишъ." Ами ако дойдатъ втори пжть? Ами ако дойдатъ трети пжть?" Започнешъ да таксувашъ, таксувашъ. Казвашъ: "Домезна ми животътъ". Онѣзи горе въ аероплана, които отиватъ да се биятъ, онѣзи, които отиватъ да гасятъ пожара, когато избухне, падатъ около тѣхъ гранати, тѣ гасятъ пожара.

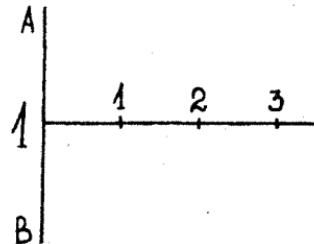
Знаете (ли), този е единъ примѣръ. Въ Войната разняватъ единъ срѣбъски офицеръ въ крака, счупватъ му крака. Отива единъ германски лѣкаръ, започва да го превързва. Срѣбъскиятъ офицеръ изважда револвера и ранява лѣкаря. (Лѣкарътъ) взема револвера и му говори на нѣмски: "Азъ искамъ да ти помогна. Ако е за война, като оздравѣешъ - може да се биемъ". Взема му револвера и му превързва крака. Подига си палто и му показва револвера си, казва: "Ако е за револверъ - и азъ имамъ" и му го показва. "Не е геройство да те претрапамъ, но крака искамъ да ти превържка. Като оздравѣешъ - тогава пакъ може да се биемъ". По нѣкой пжть и вие, когато нѣкой иска да ви направи услуга, вие видите револвера си. На всѣки човѣкъ, който ви е направилъ услуга, бѫдете благодарни. Знайте, че всички народи - германци, англичани, руси, българи - вършатъ волята Божия. Ние не трѣбва да се мѣсимъ. Всѣки върши волята Божия. Богъ е турилъ народите на изпитание и настъ е турилъ на изпитание. Казвате: "Какво ще дойде отъ това изпитание?" Отъ туй изпитание ще научимъ нѣщо много хубаво. Въ какво седи лошото.

Когато оная вечеръ англичаните пущаха своите ракети съ парашутъ, (нѣкои) казватъ: "Каква хубава звезда, като пентаграмъ", около петъ минути освѣтяватъ цѣлото място наоколо, да видятъ намѣсто ли сѫ хвърлили бомбите или не. Нѣкой пжть въ васъ такива парашути, като се запалятъ въ васъ, отъ черните братя искатъ да видятъ нѣкакъвъ обектъ - да хвърлятъ нѣкаква бомба. Сега, презъ тази седмица, (нѣкои) се събиратъ да се молятъ.

Камо се гаде тревога, какъ ще се молятъ, кажете? Преги години въ Варна през тази, страстиата седмица стана единъ случай. Казалъ нѣкой, че станало земетресение, както били събрани въ градската църква "Св.Никола", но се затваряятъ вратите и 19 души били смакчани отдолу. Камо се напрупали всичките хора, не могатъ да излѣзатъ. 19 души умрѣха. Камо казали, че има земетресение, всички бѣгатъ, да не би да се събори църквата. После имаше 10 ковчези. През тази седмица стана това. Казвамъ: Молиш се, дойде една тревога, какво ще правишъ? Вие досега сте имали вѫтрешни тревоги. На какво се дѣлжатъ? Имате една вѫтрешна тревога - сѫщото нѣщо е. Трѣбва да бѫдете свързани съ Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане съ змията, която е облѣчена съ стари дрехи? Дойде змията на нѣкое място, дрехата я изпушта и остане съ новата. Тя живѣе споредъ Христовото учение. Който има две дрехи, едната да гаде. Змията казва: "Постижвамъ споредъ това учение". Отдолу новата се е образувала. Камо дойде - старата змийска дреха, съ която била облѣчена, цѣлата се изхлузва. Мнозина намиратъ тия дрехи и съ нея обличатъ бастунчета. Казвамъ: Сега трѣбва да се съблѣчимъ отъ разните стари навици, стари мисли. Какво ще стане? Какво ще стане? Христосъ казва: "Ако те съблазни окото ти, извади го". Какъ да си извади окото? Ами ако сега, както е война, ако ти извадятъ окото, нѣкое парче отъ засада те удари и ти извади окото? Единъ германски офицеръ така му извадили сега, въ войната, окото и той благодари, че не сѫ вѣтъ. Камо те удари едно парче и ти извади окото, какво ще правишъ? Сега мнозина отъ васъ имате по две очи и сте недоволни пакъ. Онзи съ еднооко останалъ и пакъ е доволенъ, благодаренъ. Казва, (че) пакъ ще иде да се бие съ Германия (срещу) англичанитъ. Превързватъ крака на едного и той казва: "Бързо да ми превържешъ крака, че ще уга да се бия съ англичанитъ".

Не тръбва да максуваме мозъка съ излишна енергия, която не е Божествена. Всъкога, когато стане претрупване на мозъка, се явява въжарешно беспокойствие. Запримъръ: Въ любовта, (въ) самото чувство човекъ може да се напомни чрезмърно, че му става отвратително, не иска да обича никого. Тръбва да се разтовари. Казвамъ: Тръбва да употребимъ колкото се може повече центрове. Разнообразна тръбва да биде мозъчната дейност. Има умственъ трудъ, има чувственъ трудъ. Некой път тази погрешка имате на онзи калугеръ, който целия ден се молилъ. Хубаво е, не е лошо да се моли човекъ. Но ти се молишъ Господъ да ти даде благословение. Той се молилъ и Господъ дава дъждъ. Като дойде дъждътъ, тръбва работа. Има царевица да се коне, домати има. Господъ си свършилъ работата. Ще вземешъ момичката, ще идешъ да помагашъ на доматите, на царевицата да помагашъ. Ако искашъ - и тамъ може да се молишъ. Няма да се молишъ въ някоя къща.

Та казвамъ: Има едно ново схващане. Гледамъ мно-
зина разправяшъ за своите изпитания. Пазете се отъ ед-
но нещо - не разказвайте нещата, както не съ. Какво е
отношението къмъ едно, две и три? AB е една ось, която
се завърти. Завърти се веднажъ -
имате едно завъртане на осмъста.
Имате 1:1, имате 1:2 - имате две
завъртания и имате 1:3 - имате
три завъртания. 1:3 значи тази ось
три пъти се е завъртала. Ако е
платно, туй платно около осмъста
три пъти се е завъртalo. Кое чис-
ло е по-големо? Осмъта си е ось,
но едно число показва работата на осмъста. 13 или 12 по-
казва въ дадения случай каква работа се е извършила. Отъ
работата, която човекъ свършва, се показва човекъ ка-
къвъ е. Ти проповедвашъ на единъ ученикъ, но ти си спри-
хавъ, сплашишъ ученика, (той) не може да те разбира.

Тръбба да бждешъ толкова разположенъ, че като му разправяшъ, той тръбва да възприеме онова, което имашъ въ ума си - да се съкрати времето. Сега по нѣкой пжть съмъ слушалъ нѣкоу да казвашъ: "Толкова години ние слушаме тукъ. Какво сме научили?" Вие искате всичко да ви дойде на гости, като една стока да я продавате. Че тръбва да работите надъ себе си. Има единъ вжтрешенъ начинъ за работа. Сега какъвъ е вжтрешниятъ начинъ и какъвъ е външниятъ начинъ? Външниятъ начинъ се вижда и е материаленъ той, материализира се. Вжтрешниятъ сега се образува. Сега отвънъ растенията, камъните, свѣтилищата - тѣ ни учатъ. Това е процесътъ на всичките сѫщества. Значи това съзнание ни обгръща. Сега по нѣкой пжть вие казвате: "Азъ съмъ свободенъ да правя, каквото си искамъ". На единъ конь, на който съмъ турилъ гемъ*, той е свободенъ да върви, но върви тамъ, дето азъ искамъ. Азъ съмъ се качилъ на гърба му и върви, кждето азъ искамъ. Вървя, потегля юздата налѣво - върви налѣво, потегля юздата надѣсно - върви надѣсно. (Конътъ) казва: "Азъ ходя, дето искамъ". Той ходи, дето азъ го направлявамъ. И вие ходите, дето ви направляватъ. (Нѣкой) казва: "Азъ съмъ свободенъ". Въ какво сте свободни? Отъ болестъ не си свободенъ, отъ гладъ не си свободенъ, отъ беспокойство не си свободенъ, отъ сиромашия не си свободенъ. Казва: "Каквото помисля, се става". Тревата, и тя, каквото помисли - става. Нѣкой пжть тревата може да е помислила, че страда за дъждъ и дъждътъ дойде. Тревата казва: "Каквото помислихъ - стана". Понеже и на мене тръбва дъждъ, казвамъ: Каквото помислихъ - става. Азъ ли каквото помислихъ стана, или каквото тревата помисли стана? Каквото тревата помисли - стана, и каквото азъ помислихъ - стана. Но туй стана не защото азъ помислихъ, но азъ помислихъ за нѣщо, което тръбваше да стане. Единъ добъръ човѣкъ, дошло му наумъ да направи благодеяние. Неговата мисъль се е проектирала въ пространството. Ти мислишъ да има, да дойде нѣкой да помогне. Иде

този човѣкъ съ своите блага и ги раздава. Казвашъ: "Азъ помислихъ и той дойде". Ти криво мислишъ. Ти мислишъ, че понеже ти си помислилъ, този човѣкъ (е) дошълъ, а ти си помислилъ, защото той е помислилъ. Той казва: "Да ида, да посетя бедните хора, да имъ раздамъ нещо". Ти си възприель неговата мисъль. Ти благодари, че си възприель неговата мисъль да дойде и да ти даде нещо. Ти казвашъ: "Азъ каквото помислихъ - стана". На него отъ друго място му дойде идеята. Казвамъ: Когато ви дойде една хубава идея, тя иде отъ другъ единъ по-високъ свѣтъ. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можешъ да възприемешъ Божественото и да се ползвашъ. Въ сегашния вѣкъ ни трббва изпълнение на волята Божия. Има два начина за изпълнение: единиятъ начинъ е сегашниятъ по законъ - по законъ всички изпълнявате, и камънитъ, и водата, и земята изпълняватъ по законъ. Вториятъ (начинъ) е по любовъ, сега го учимъ. По законъ страхътъ е отвѣжtre, страхътъ те заставя. Страхътъ е отвѣжtre да не бѫдешъ наказанъ, ако не изпълнишъ закона. Страхътъ е отвѣжtre, законътъ е отвѣнъ. При вториятъ начинъ - страхътъ е отвѣнъ, любовъта е отвѣжtre. Казвате: "Искаме да се освободимъ отъ страха". Страхътъ е на място, но страхътъ трббва да го туримъ намъсто. Страхътъ трббва да го туримъ отвѣнъ. Страхътъ е много добъръ слуга, но страхътъ не е много добъръ господаръ. Казватъ: Когато любовъта стане господаръ, когато милосърдието стане господаръ, а алчността - слуга, и страхътъ слуга - свѣтътъ ще се оправи. Когато учиността, мекотата станатъ господаръ, е много добре, а силата е слуга - свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което е грубо - да бѫде отвѣнъ. А онова, хубавото - отвѣжtre. Свѣтътъ ще се оправи. Всичко онова, което става отвѣжtre, да е господаръ, а всичко онова, което става отвѣнъ, да е слуга. Именно затова трббва да има едно разнообразие. Вие искаме некой пжътъ да бѫдете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете съ хора, които сѫ търпеливи. Има

нѣкой, който е много търпеливъ, че се е натоварилъ. Търпеливите хора сѫ много упорити. Англичаните сѫ упорити. Биятъ ги и тѣ устояватъ. Циганинътъ казва: "И чука, и чергата си продавамъ, но не се подчинявамъ". Ще го биятъ, ще го биятъ, но той не се подчинява. Какво ще правишъ да се противопоставишъ? Казвамъ: Ако нѣкой отъ васъ не е търпеливъ, (нека) да дружи съ хора търпеливи. Ако сте много търпеливи - дружете съ немътърпеливи, за да стане една обмѣна. Ако си милостивъ - дружи съ други, които не сѫ милостиви. Ако си алченъ - дружи съ други, които сѫ щедри. Ако си щедъръ - дружи съ други, които сѫ алчни. Да стане обмѣна.

Много мѫжно може да се освободите отъ старите нѣща. Азъ гледамъ нѣкой пѫтъ за нѣкои нѣща, за които съмъ говорилъ, правя опити. Нѣкой казва: "Ти не разбра какво говореше Учителятъ". Другиятъ казва: "Ти не разбира". Азъ казвамъ на английски "I am". Другъ го напише така: "Ай емъ". Кой е правъ? Първиятъ е правъ, вториятъ го (е) написалъ по български. Нѣщата трѣбва да ги пишете на Божественъ езикъ. Вие ги пишете по земному. Седя единъ денъ на двора и слушамъ една гургулица, която казва: "Гу, гу, гу-у". Превождамъ какво значи - всичко добре ще се свѣрши. Седи тя и си гугуца. Казва: "Всичко добре ще се свѣрши". Какъ ще се свѣрши? Онзи, който направи сѣма, е толкова мѫдъръ, ние само ходимъ отвѣнъ, на този дѣнеръ кацнемъ, на онзи. Той иде въ гората, на всички говори. Пита ме единъ: "Какво ще стане?" Казвамъ: Гургулицата казва, че всичко добре ще свѣрши. Тя като казва това - образува се една гуша, знае да диша.

Та казвамъ: Англичаните се учатъ да дишатъ, германците се учатъ да работятъ. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искашъ, лесностия искашъ, удобства искашъ, всичко да ти е наредъ, пари да имашъ, само да идешъ до банката съ единъ чекъ да вземешъ пари, да се облѣчешъ хубаво, да имашъ хубави столове, пъкъ работа малко се изисква по английски. Природата работи

чрезъ главата, работи чрезъ дробоветъ и работи чрезъ стомаха. Тия три вида работи да ги съедини въ едно - да дишаш правилно, да яде правилно и да работи правилно. Отъ онова, което придобиешъ - да раздавашъ. Ти си яль, нѣмашъ нужда, не си гладенъ. Онова, което не може да ядешъ - раздай него. Не оставяй храната отъ днешния денъ за утрешния. Евреите, когато ги изведе Господъ въ пустинята, (имъ) каза, че само за днешния денъ да събиратъ храна. Евреите бѣха големи търговци, събраха за два дена, казваха: "Може утре да не падне". Събраната храна за два дена се развалише. Всеки денъ ще събиращъ. Тѣ искаха да скриятъ. Всеки денъ носи своето благо.

Да благодаримъ сега за онова, което Богъ ни дава. Като дойде утрешния денъ, добъръ е Господъ.

Та сега мнозина отъ васъ, които сте англичани, да се разтоварите. Нѣкой отъ васъ, които сте германци, трѣбва да работите. Русите какво трѣбва да правятъ? "РУ" какво е? Англичанинътъ е на товаренъ, германецътъ е на работа, "РУ" значи "на духа". Тѣ седяте и се потриватъ. Руснакътъ казва: "Ничево". Нѣкои сѫ руснаци, казватъ: "Господъ ще промисли, Духътъ ще промисли". Ще промисли Духътъ, но като дойде Духътъ - трѣбва да послушашъ. Учителятъ ще те научи, но той ще ти предаде урока, но учение трѣбва, работа трѣбва. Щомъ ти предадатъ единъ урокъ - трѣбва да работишъ. Предадениятъ урокъ на търпението, какъ ще го приложите въ практическия животъ? Казвате: "Какво има?" Като си търпеливъ, ти си съединенъ съ Божествения свѣтъ, отъ всичко се ползувашъ. Ти като се разстърдишъ, работишъ за духоветъ. Тѣ взематъ тази енергия - сръднята, турятъ я на работа. Въ сръднята харчишъ повече, ти губишъ. Като си търпеливъ - печелишъ. Но и (въ) многото печалба има опасностъ. Въ много(то) харчене има опасности, и въ многото губене има опасностъ. Ще държишъ закона на равновесието - нито много богатъ, нито много сиромахъ. Или другояче казано - нито богатъ, нито сиромахъ. Бо-

гатството и сиромашията да бждат като дѣсната ти ржка. Сиромашията изисква работа - ще дадешъ работа на лѣвата ти ржка. По нѣкой пѫть тя е щедра, понеже дѣсната работи, като го вземе - ще го даде. Тя е много щедра. Ще вземе, ще турите хлѣба въ устата. Той ще ви ползува. Сега знаете ли начинътъ кога Духътъ говори? Всѣкога, когато Божествениятъ Духъ говори, образува се въ главата свѣтлина, една много приятна свѣтлина. Когато Духътъ говори - една мека топлина се образува. Много ти е приятно, тихо и спокойно. После усъщаши свѣжестъ по тѣлото. Приятно ти е навсѣкѫде. Тъй говори Духътъ. Тогава си готовъ при най-малкото пошеване да направишъ нѣщо. Нѣкой пѫть въ ума има тьмнина, въ сърдцето - студъ и казваши, че Духътъ говори. Пакъ ти говори нѣщо, но разбѣркани работи. Седишъ така и нѣщо ти казва: "Тебе никой не те обича". Господъ на молитвите не отговаря. Трѣбва да се стѣгнешъ, да работишъ, бжди малко ачиъзъ*.

Разправяше ми единъ свещеникъ, на младини при гръцкия Владика работилъ. Казва: "Богатъ човѣкъ бѣше, имаше много пари, но азъ бѣхъ много честенъ. Други си оправиха работите, взеха парите му, но азъ си казвахъ: Мене не ми трѣбватъ пари. После като станахъ на 70 години, це ми наумъ, че като бѣхъ при владиката, защо не брѣкнахъ да взема отъ парите му. Сега живѣя отъ една малка пенсия, можехъ азъ да му взема парите, други му взеха парите. Сега, когато станахъ на 70 години, гоиде ми наумъ защо не взехъ отъ касата". Сега нѣкоя млада сестра ми казва: "Домегна ми, Учителю, не искамъ да страдамъ". Нѣкоя стара сестра и тя ми казва: "Домегна ми, не искамъ да страдамъ". Че и на мене ми е домегнало. Четете Посланието къмъ римляните. Нѣма нѣкой, който да е свободенъ въ свѣтата. Всички сме поставени подъ едно бреме. Само любовъта е, която може да ни избави отъ идото на земята. Ти си свободенъ да оберешъ нѣкого. Но ще гоиде законътъ, (той) казва: "Ти ще го вземешъ,

ти нѣмашъ право да говоришъ". 50-60 кила ще ги вземешъ, ако не - бой има. Законътъ на любовъта ще те храни, ти самъ да си изберешъ колко да вземешъ - 1, 2, 3, 4, 5 кила. Самъ ще си изберешъ. Въ свободата ти ще се натоваришъ толкозъ, колкото намѣришъ за добре. Съ закона ще те натоварятъ, колкото не искашъ. Всѣкога, когато вие сте обременени, то е извѣнъ закона на свободата. Защо да не си по-уменъ? По-добре оставете този въпросъ настрана. Като те освободи Господъ, като дойде любовъта, ще каже: "Вземи, колкото искашъ". Не вземай за два дена. Вземи за единъ денъ.

Искамъ сега лицата да ви бѫдатъ свѣти. Всички, които идатъ, лицата ви сѫ омърлушени. Навсѣкоже гледамъ омърлушени лица, като шашардисани. Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да се моли. Безпокой се човѣкъ за нищо и никакво, че туй защо станало, че онова защо станало, че защо не предвидѣхъ.

Азъ ще ви дамъ нѣколко правила. Сутринъта гледамъ птичките пѣятъ, гургулищите гугуцатъ, петлиште кукуригатъ, казватъ: "Какво ще бѫде?" Казвамъ: Много добре ще бѫде. Че и тѣ слушатъ този шумъ, седятъ спокойно. Каква ще бѫде тази работа? Казвамъ: Излишно безпокойство. Ако искашъ да пѫтувашъ отъ България за Америка, искашъ да пѫтувашъ - качи се на единъ параходъ и, (ако) видишъ, че пълховетъ излизатъ, бѣгатъ, на този параходъ не се качвай. Пълховетъ знаятъ. Видишъ ли нѣкой параходъ като дойде, (че) пълховетъ влизатъ въ парахода - влѣзъ и ти. Дето влизатъ пълховетъ, влѣзъ и ти. Дето излизатъ пълховетъ, излѣзъ и ти. Ти ще кажешъ: "Азъ ще слушамъ сега единъ пълхъ". Дето бѣга пълха, бѣгай и ти. Тамъ дето влеза пълха да се крие, влѣзъ и ти. Азъ ще ви преведа примѣра, когато стана земетресението въ Търново. Казвамъ да уга, да видя приятелите ти. Още като влизамъ въ града, виждамъ една човѣшка атмосфера. Виждамъ сѫщо, че кучетата лаятъ, петлиште кукуригатъ, всички птички пѣятъ. Като влизамъ въ Търново, про-

роци - колкото искашъ. Единъ казалъ "това ще стане, онова ще стане", пророкувашъ. Като влизамъ, Всичките на палатки. Казва ми една сестра: "Учителю, да влезете въ палатката". Казвамъ: Туремте ми въ къщи леглото. - "Ще се събори къщата, предсказваш тукъ". Казвамъ: Азъ като влезохъ, гва видя пророци видяхъ. Каквото казвашъ първите, всичко ще биде. Тъ казвашъ: "Каквото бъше - мина". Другите, които се изплашили, казвашъ, че ще потъне Търново, ще се разруши. Казвамъ: То е минало вече. Казва Писанието: "Като видите всичко онова, което става, да знаете, че е наближилъ часът на Вашето избавление". То е виждешна свѣтлина. Богъ се проявява. Ние сме като своенравни деца, искашме да си уредимъ живота, тъй както Богъ не иска. Богъ ни е пратилъ и е предвидилъ всички да станемъ умни, да станемъ добри и да станемъ силни. Затова ни е пратилъ на земята. Слабите седятъ и казвашъ: "Елате да си поживеемъ". Какво ще поживеемъ? Малко удобства тръбватъ. Какви удобства тръбватъ? На войниците какви удобства тръбватъ? Раницата на гърба, оръжието на рамо, тръгнене. Не може да се противи. Какъ ще се противи? Влезешъ въ една река, тръбва да знаешъ да плавашъ. Сега въ време на мъжнотии, искаш да ги носиш мъжното и не по законъ. По законъ всички ги носятъ, но по любовъ. Да ти е приятно, като страдашъ. Питамъ: "Какво ще биде?" Добре всичко ще се свърши. Тъй казваша гургулиците, тъй казвашъ малките птиченца, тъй казвашъ петлиите. Петелът казва: "Кукуризу-у, добре ще се свърши". Гургулицата казва: "Гу, гу, гагу, добре ще се свърши". Чичопей казва същото: "Добре ще се свърши". Три вида пророци - петлиите, гургулиците и чичопей. Всички казвашъ: "Добре ще се свърши". Защото Богъ е Любовъ. Страхът нека дойде, той отвънъ да седи. На страхъ, като дойде, ще кажешъ: "Добре ще биде". (Нѣкой) казва: "Какво ще стане, взеха ми всичкото имане?" Добре ще стане, нетърпеливъ си, добре ще биде. Насърдчете ги всички, и отвънъ въ свѣта, кажете на всич-

ки: "Добре ще бѫде".

Отче нашъ.

XX година

27. Лекция на Общия Окултенъ класъ

16 априль, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣбъ

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Добрата молитва.

Духът Божи.

Размишление.

Цвѣтната цъвѣтъха.

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Законъ за самовъзпитанието или какво нѣщо е самовъзпитанието, какъ да работи и да възпитава себе си.

Всичките хора страдатъ отъ невъзпитаностъ. Малките деца, ако биха останали на тѣхъ, тѣ както идатъ въ живота, ако нѣмаше кой да имъ помогне, тѣ най-напредъ не знайтъ какъ да си избератъ храната. Майката ще приготви подходяща рѣдка храна, ще гаде първите правила какъ да започнатъ да се хранятъ. Децата сѫ много взискателни. Тѣ, като гоидатъ на земята, искатъ всѣки да имъ служи. Колкото души има въ кѫщи, отъ всичките искатъ служение. Каквото кажатъ - думата на дѣвѣ да не стане. Щомъ не се изпълни това, което желаятъ - Веднага проявяватъ негодуване, веднага крѣскатъ, издаватъ единъ звукъ. Туй го наричатъ плачъ. Отъ негодуване, че не сѫ ги послушали, тия, голѣмимъ генерали, веднага заплачатъ. То е наказание. Дете то казва: "Какъ не разбирате Божествените закони, че азъ съмъ дошълъ да ми служите, че Вашето щастие, че щастието на баща ти, на майка ти зависятъ отъ мене. Ако не съмъ - нищо не може да стане. Ти стана баща най-голѣмъ, благодарение на мене. Азъ те произведохъ баща. Ти си майка, но азъ те направихъ майка. Ако азъ не съмъ - ти нищо не можешъ да направишъ". Затуй първото дете казва: "Азъ, ако не бѣхъ се родилъ - никакъвъ братъ не щѣше да бѫдешъ". Първото дете мисли, че всичко е направило въ свѣта. Вие всички мислите, (че) въ всичките хора има едно голѣмство. И

най-малкото животно да го настъпишъ - и то се надигне. Бутнете единъ паякъ. Той се спре, надигне се на краката си, казва: "Разбирашъ азъ кой съмъ. б крака имамъ, знаешъ какво мога да направя". Знаете ли какво е самозащита или не? Мене ми разправяше единъ, че единъ отъ големите паяци го накаралъ да излезе отъ стаята. Скача отъ единият край до другият, премѣта се изъ стаята.

Сега вие живѣте въ единъ свѣтъ и мислите, че той е уреденъ. Не е уреденъ. Ако бѣше уреденъ, не щѣше да има. Богъ казва: "Правя нова земя и ново небе". Подъ "старото небе" и "старата земя" разбира стариятъ порядъкъ на земята, които сега изживѣватъ последните дни. Туи ще се смѣни, както се смѣняватъ нощта съ деня. Сегашниятъ порядъкъ, въ който ние живѣемъ, е нощъ. Писанието казва: "Ето, мина нощта, наближава денътъ". Ще идемъ въ новиятъ порядъкъ, дето има свѣтлина. Казвамъ: Всичките нещаствия, които сѫществуватъ въ свѣта, се дѣлжатъ на тъмнината. Въ тъмнината, която има въ насъ, всички прегрѣшения все въ тъмнината ставатъ. Въ свѣтлината прегрѣшения не може да ставатъ. Нѣма сега да се спиратъ да обяснявамъ какво значи "грѣхъ". Грѣхътъ - това е едно наше понятие. Нарушение на единъ законъ. Богъ е поставилъ известни закони. Когато нарушаваме законите на природата, на физическия свѣтъ, имаме едини последствия. Когато нарушаваме законите на духовния свѣтъ, имаме други последствия. Когато нарушаваме законите на умствения свѣтъ, имаме трети последствия. И тамъ може да се наруша законъ. Всѣки, който наруши единъ Божественъ законъ, той изчезва отъ този свѣтъ. Ние сме въ физическото поле. Не сме въ онзи свѣтъ, дето тече всичко по медъ и масло. Ние сме въ единъ свѣтъ, дето се мѫчимъ. Ако погледнемъ на цѣлата природа, дето живѣемъ, то е вѣчна борба, вѣчно робство тукъ. Нѣма нико едно сѫщество, което да е свободно. Има нѣщо въ насъ, което ни измѣня постоянно. Човѣкъ е билъ малко детенце, после постепенно той се измѣня. Кое е

онова, което го измъня отвътре? Човешкият духъ тръбва да расте и човешката душа тръбва да се развива. Но тъй, както ние се развиваме, кой отъ насъ е доволен отъ туй състояние, което сега имаме? Всъки усеща, че му липсва нещо. Некой казва, че не го оценяватъ. За да те оцънятъ, хората тръбва да бждатъ съвършени. Какъ ще те оцени единъ човекъ? Ти искашъ нещо, което не съзнала(шъ). Влъзете некожде, искаме да има пиано, да ви посвирятъ добре. Тия хора едва знаятъ да попъватъ, нито пиано иматъ, нито модерно свирятъ. Вие казвате: "Няма ли некой другъ, дъщеря ви или сина ви да свири?" Казватъ: "Няма такива работи въ насъ". Хората оратъ и съятъ. Казватъ: "Имаме си свои пѣсни, попъватъ по некой пжъ. Други условия нѣмаме". Некой религиозенъ ще каже: "Нѣмате такива набожни картини на Св.Богородица, на Иисусъ Христосъ, на Св.Никола, на Св.Георги, на Св.Петъръ". Въ българите има много светии, но Св.Драганъ нѣма, Св.Стоянъ нѣма, и Св.Панчо нѣма, и Св.Череша нѣма. Казватъ: "Колко е хубавъ образътъ на Христа тъй, като се моли". Но художникътъ е турилъ тази форма. Той не е билъ тамъ да види какъ се е молилъ Христосъ. Той се молѣше денемъ. Въ тъмнината на художника му е дошълъ този образъ. Тогава казвате: "Колко хубаво се моли". Това е наше сегашно понятие. Въ какво седи доброто? Въ молитвата. То седи въ това правилно поставяне на ума. Мисълта ти да бѫде така свѣтла и чиста. После - онова правилно положение на сърдцето, да нѣма никакви горчици чувства. После - въ постъпките да нѣма нищо, (което) да те смущава. Три нѣща въ молитвата да имашъ. Молитвата учи умътъ ти да е пъленъ съ свѣтлина и сърдцето ти да е топло, ритмично да бие. Да чувствувашъ, че имашъ най- приятното разположение. Сега не разбирайте "удоволствие", ами като си тъженъ, да намъришъ и въ самата тѣга (и) да видишъ, че има нещо хубаво. Умниятъ човекъ, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. (Той) казва: "Тия облаци ще се превърнатъ на кан-

чици, ще капнатъ по тревата и тревата ще израсте. Цвѣтъта ще цвѣнать, дърветата ще се полѣятъ, ще раждатъ хубави плодове”. Духне вѣтъръ (и) умниятъ човѣкъ вижда хубавото, казва:”Ще стане пречистване”. Онзи, който не разбира, казва:”Сега ли се намѣри, отде се намѣри? Заоблачи се - казва. Сега ли се заоблачи, не можеше ли свѣтло да е?” Мнозина отъ васъ искаате все да бѫдете щастливи. Че щастието на единъ пѣвецъ въ какво стоя? То не е нѣщо материално. Пѣвецътъ, като пѣе хубаво, е щастливъ. Като (го) слуша, всѣку единъ казва:”Хубаво пѣ”. Още като е на сцената, тия хора му изпращатъ своите хубави мисли. Казватъ:”Хубаво пѣ, искааме да слушаме, такъвъ пѣвецъ чакаме”. Тѣ сѫ му платили. Щомъ не пѣе хубаво, казватъ:”Зашо не се приготви хубаво да пѣе, така ли се пѣе?” Той, горкиятъ, започва да го стѣга сърдцето. Казва, че не вѣрвѣло. За да се извини, казва, че времето било влажно, салонътъ билъ неотопленъ, публиката била студена. Дава си извинения. Тия нѣща сѫ наши залъгалки. Може да ви преведа примѣръ, но нѣкой пожъние сме смѣшили въ нашите разбиранія. Казвате:”Той много знае”. Азъ съмъ превождалъ този примѣръ и пакъ ще го преведа. Идва една съседка при другата и казва:”Вие какъ щиете роклитѣ?” - ”Така ги щиемъ”. - ”И ние така правимъ” - тя отговаря. Тази, която пита, всичко знае. Знае какъ преподаватъ, знае какъ се молятъ. Каквото правятъ другите и тя го знае. Онази съседка видѣла, че въ много нѣща е боса, искала да ѝ създаде една неприятностъ, да ѝ покаже, че не знае. Единъ денъ цвѣа и я пита:”Вие какъ готвите охлювите?” - ”Какъ ги готвимъ ли ние, казва? Вземаме ги, туряме ги въ чутората*, начукаме ги, начукаме ги, туряме ги въ менџера, туряме имъ оризъ и солница и ги варимъ”. (Първата) казва:”И ние така ги готвимъ”. Тя като отива, начукала охлювите, направила ги както ѝ казва съседката и ги сготвила. Връща се мѫжа ѝ, сѣда да яде и той я пита:”Ти какво си направила?” - ”Ами така ме научи нашата съседка, по новъ начинъ да се гот-

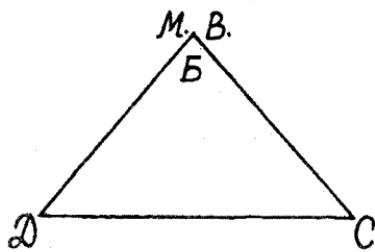
вята охлоби". То е невежество. Охлоби не се готвят така, не се турят въ чутората. Турят се въ вода, измиват се хубаво, съ прѣсната вода сваряват се, после съ една виличка взема се единия край, набоде се и се изтегля за единия край. Вие нали сте яли охлоби? Скържавите* хора какъ си готвят охлоби? Въ Балкана има такъми* за охлоби, има охлоби нанизани на връвь. Дойде съседката и каже: "Дай ми твоите такъми, да си нагответя охлоби". Ще сложат нанизаните охлоби, ще сложат оризъ, ще сготвят охлобите и като го изѣдатъ, въобразяватъ си, че ядатъ охлоби. Ние сега може да се смеемъ, но не е ли смѣшно и нашето положение? Отъ Божествения свѣтъ, когато мислимъ, че като имаме пари - ще бѫдемъ щастливи. Ще бѫдемъ щастливи, защо? Парите сѫ външната черупка на охлобите. Въ тази форма все ще влѣзе малко оризъ, ще влѣзе малко зехтинъ, ще ни бѫде развлечение, че сме яли ядене съ охлоби. Все има нѣщо въ самата черупка. Голѣмото богатство на охлоба остава въ черупката и който е майсторъ - ще може да извади стомина-двеста пѫти малко миризма.

Казвамъ: Туй положение, въ което се намираме, тѣзи възгледи вече сѫ детински. Най-първо ти вървишъ и си недоволенъ. Трѣбва да знаешъ, че твоето недоволство...

Отъ яденето започва самовъзпитанието. Богъ далъ единъ езикъ, далъ едно чувство да опиташъ дали храната е добра или не. Ако вкусът не е покваренъ, още като вкусишъ храната, ще знаешъ тази храна дали е за тебъ или не. Нѣкой пѫть страдаме отъ сготвена, отъ развалена храна. Гледамъ, (че) нѣкой не може да яде прѣсно млѣко, яде кисело. Киселото млѣко съдѣржа нѣкои ферменти*. Сега тѣзи ферменти на киселото млѣко, споредъ теорията на Мечниковъ, сѫ полезни. Ако си отъ киселиятъ хора, ти не можешъ да ядешъ прѣсното млѣко, защото си много кисель. Като ядешъ прѣсно млѣко, то се подквасва, хаби се млѣкото. Киселини има, които не даватъ възможностъ на млѣкото да се смели хубаво, да се подготви хра-

ната, да се извадят ония хранителни елементи. Много пъти ние имаме религиозни съвящания. Някой каже, че е набоженъ и само сухъ хлебъ ще яде. Азъ, ако съмъ, сухъ хлебъ не бихъ ялъ. То е човешко гледане. Самъ ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ямъ. Ако направя хлебъ, която и жена да го прави, този хлебъ не е така чистъ, както вареното жито. Или, ако ми сж здрави зъбите, ще го накисна въ топла вода и ще го дъвча. Това жито ще биде много по-полезно, отколкото този хлебъ. (Ако) имашъ развалени зъби, какво ще правишъ? Житото така не може да гълташъ.

Сега тръбва да се избавимъ. Ние имаме наследствени възгледи. Ти искашъ да бежешъ здравъ, но за да бежешъ здравъ, тръбва да си изберешъ една храна, която ти подхожда. Всека храна, която ти не обичашъ, не е здравословна. Тази храна тръбва да я разбирашъ. Като я обичашъ, следъ като я ядешъ, поради любовта остава хубаво впечатление тази храна. Следъ като ядешъ и се разкажашъ за яденето, тази храна е неестествена. После храната не тръбва да биде еднообразна. Въ хилядите плодове, които Богъ е създалъ въ света, то се подразбира, че отъ всичките плодни има известни плодни елементи, които сж необходими. Ти ядешъ череши. Отъ черешата хората не знайтъ какво добиватъ. Отъ сливите хората не знайтъ какво добиватъ. Или ябълки ядешъ, или грозде, или портокалъ, или лимонъ, или ръпички, или бобъ, или грахъ. Някои храни служатъ за обнова на стомаха. Някои храни служатъ за обнова на човешкия мозъкъ. Ако човѣкъ, когато се храни, ако нѣма мозъкъ достатъчна енергия - той не мисли. Някой пжъ нѣщата произтичатъ, че нѣмаме едно правилно съвящане. Запримѣръ: Вие започнете да се гразните. Щомъ се гразните, гразненето е качество на децата. И старите хора се гразнятъ. Единствените хора, които не се гразнятъ, сж възрастните хора. То е най-хубавото състояние на човѣка.

Д - детство, *С* - старостъ, *M.B.* - млада възрастъ. Старият човѣкъ е слабъ, съ хилави нерви. (*Б*) - туй е Божественото начало, Любовта. Този трижгълникъ е човѣка. Двата лжча сѫ Божествената Мждростъ, която изпраща свѣтина. Детството е началото на живота, старостъта е краятъ на живота. Но животът не може да се разбира, ако ние нѣмаме туй Божественото начало, не възприемаме Любовта, която иде отгоре. То е Божественото дихание. Азъ забелязвамъ нѣкой пжть да изкажешъ една мисъль нѣкой пжть съ най-малката енергия. Нѣкой пжть казвашъ: "Не разбирашъ ли тази работа, която казвамъ?" Можешъ да му кажешъ: "Ще ти кажа нѣщо. Може ли да не разберешъ?" Това нѣщо може да го кажешъ съ викане, може да го кажешъ и съвсемъ тихо. /Учителът го изговаря съвсемъ тихо и го изговаря съ викане/. Ти искашъ да дадешъ нѣкакъвъ видъ. Майката крѣска, бащата крѣска, учителът крѣска, всички крѣскате, не може да търпите. Като не можешъ да търпишъ, какво ще правишъ, кажете ми? Следъ като си се удариъ въ нѣкой камъкъ, не можешъ да търпишъ. Ще търпишъ, ще носишъ болката. Казвашъ: "Тази сиромашия не мога да търпя". Ще търпишъ. Болестъта не може да търпишъ. Ще търпишъ. Отъ сиромашията можешъ да се освободишъ. Отъ болестъта може да се освободишъ. Отъ всичко въ свѣта може да се освободишъ. Трѣбва знание. Азъ съмъ превеждалъ примѣра, въ единъ отъ романите го има. Илизи единъ цигуларь съ цигулката си. Доста виденъ цигуларь. Илизи навънъ изъ града, зима било. По едно време го заобикалятъ глутница вълци, 12-13 вълци го заобикалятъ. Отварятъ му пжть, после стѣсняватъ кржга, стѣсняватъ го още повече, искатъ да го нападнатъ. Той си казва: "Тъй и тъй ще се мре, но да си извадя цигулката, га си посвиря". Изважда цигулката, за-

почва да свири, тъй всички наклъкали, той свири. Свирилъ половинъ часъ и излѣзъ отъ кръга на вълцищъ. Виждашъ го хората и казвашъ: "Вижъ този серсеминъ*", дава концертъ на вълцищъ". Вълцищъ съж музыкални. Той като свири, тъй го слушашъ. Той свири за последенъ път на вълцищъ, а тъй казвашъ: "Такъвъ музикантъ ние не ядемъ, а го слушаме". Ако той не знаеше да свири, тъй щѣха да идатъ до него.

Казвашъ: Мъжното ищъ въ свѣта съж вълци. Ако знаешъ да мислишъ, вълцищъ ще те оставяшъ. Всичките мъжнотии слушашъ въ свѣта умните хора. Щомъ започнете да се гразните - пазете се. Щомъ се гразните - то е единъ признакъ на старостъ. Гледай, като се разгнѣвишъ, да не минатъ 10-15 минути (u) да туришъ равновесие, да намѣришъ своята погрѣшка. Иначе ти ще изхарчишъ повече енергия. Вие казваше: "Азъ се моля три пъти на денъ, азъ на църква ходя, азъ съмъ ученикъ, азъ това съмъ свършилъ, т.т.т.". Сега като се говори така, нѣкои мислятъ, че съж нарочени. Не, не, то е една слабостъ. Нѣкой я иматъ повече, нѣкой по-малко. Ако искате да се благославяте отгоре,... Сега азъ Ви разправямъ тукъ и харча повече енергия. Азъ може да го не кажа, то е излишно. Туй е меню отъ мене. Туряшъ въ програмата пѣвецъ или цигуларь, три номера. Като тури три номера, нищо повече, нека тури ржкоплѣскатъ колкото искатъ. Сега това, което казвашъ, е единъ номеръ повече, отколкото трѣбва. Да не покажешъ хатъръ*. Никога човѣкъ не трѣбва да се енервира, (a) да вижда на всички добромъ страна. Минавашъ нѣкъде, казвашъ: "Ти не знаешъ ли какви съж законитъ?" Казвашъ: "Извинете, но скоро съмъ дошелъ, благодаря Ви. Какви съж по-рядките на този градъ? Ще ги изпълня". Отишълъ си въ една кѫща, изуи* си обущата. Ти ще влѣзешъ въчтре, ще се поизчистишъ само. Изуи обущата. Ний, съвременниятъ хора, като влѣземъ въ кѫщи, безъ да си изчистимъ обущата на стъргалката, цапаме. Българинъ казва: "Да ти

остане благословение". Азъ бихъ желалъ въ новото всѣки да си носи лапчуни*. Като идешъ на гости, изуй си обущата, обуй лапчуни. Ще ти вземе 5 минути, не повече. Следъ като си заминешъ, хората ще иматъ добро мнение за тебе, ще кажатъ: "Ето единъ уменъ човѣкъ". Ти ще кажешъ: "Извинете, отъ кално ида, не си очистихъ обущата". Оставиши нѣкоже қалчица, тѣ ще ти пратятъ една лоша мисъль. Ако искате да говорите, изберете отъ говора онова, което е разбираемо за хората. Да допуснемъ, (че) вие сте единъ уменъ човѣкъ, оценявате нѣкоже (и) на нѣкой дадете скжпоцененъ камъкъ, хубавъ, съ червенъ цвѣтъ, на нѣкой дадете съ хубавъ синъ цвѣтъ, на другъ - съ жълтъ. Като влѣзе - дайте единъ скжпоцененъ камъкъ. Или сте градинаръ - занесете една кошница отъ най-хубавите плодове. Казвамъ: Човѣкъ е една райска градина. Въ насъ се обработва, (но) има едно дѣрво, което не трѣбва да го бутаме. Ние вече сме вкусили отъ това дѣрво на познанието на добро и зло, и виждаме всичките последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия, (че) сѫ произлѣзли отъ тази неестествена храна. Мене, за да ме почитатъ хората като богатъ човѣкъ, колко пари трѣбва да имамъ при сегашния строй? За да те уважаватъ хората - 5 000 000. За да те уважаватъ хората като пѣвецъ, колко октави* трѣбва да биде гласа ви? Четири октави трѣбва да имашъ, за да те уважаватъ, дето идешъ. На физическото поле, дѣе октави сѫ достатъчни. Въ духовния свѣтъ - три октави. За Божествения свѣтъ - 4, 5, 6, 7..., но за 4 октави нашето ухо не е още готово, за да възприемемъ тия, високите тонове и въ низките тонове. Нѣкой пѫть ти си се раздразнилъ. Вземи нѣкои тонове. Раздразнилъ си се - вземи нѣколко тона, вижъ ще могатъ ли тѣ да ти въздействуватъ. /Учителътъ пѣ "а-ха-ха-ха-ха-ха"/. Вие не може да се освободите. Мжно е човѣкъ да се освободи отъ статическото състояние на нѣщата. Всѣку (е) готовъ да пѣе само това, което той знае. Въ

Божествения свѣтъ и въ духовния свѣтъ нѣщата никога не се повтарятъ. На физическото поле има повторение. Защото следъ като се карашъ на единъ човѣкъ и най-после дойдешъ до едно място, и казвашъ: "Извинете, малко съмъ нервенъ". Нѣкой пътъ се карашъ на другите хора, но нѣкой пътъ бащата се кара на синътъ си. Този синъ (е) излѣзъ отъ него. Той (бащата) се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи пogrѣшка, погали детето. Ти се учишъ отъ сина си. Ти виждашъ обективно пogrѣшката, която си направилъ въ своето минало, отъ какво произтича. Ние искаме да бѫдемъ видни, всичките хора да обръщатъ внимание на насъ. Видишъ нѣкой плодъ, искашъ го за себе си. Най-хубавата шанка - за себе си. Твое гете, като се отблъси - и то има твоя характеръ, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесвашъ, че ти си това. Искашъ дълъжността човѣкъ, който иска да бѫде почитанъ. Той трбва да бѫде най-силниятъ човѣкъ. Почитанието трбва да носи всичкото учение, всичката багатия, трбва да плаща всичко. Щомъ си богатъ, трбва да си готовъ да плаща всичките разноски. Щомъ си сиромахъ - не искашъ да вземешъ никакви задължения. Щомъ ние искаме да се освободимъ отъ задълженията, казвашъ: "Азъ бѣхъ невежа, не знаехъ, ще ме извините". Никога не се опитвайте да лъжете себе си. Кажете: "Това нѣщо азъ можехъ да го направя, но не го направихъ. Втори пътъ ще изправя тази пogrѣшка". Менъ веднаждъ ми направи едно хубаво впечатление. Гледамъ - единъ господинъ ходи съ кални обуща, поизчисти си обущата, но не прати слугата да му ги изчисти, той самъ си ги изчисти. Казвамъ: Хубава постъпка. Да кажемъ, (че) нѣкой човѣкъ направи нѣкаква пogrѣшка предъ тебе. Ти не го сжди въ гадения случай. И да го сждишъ - нѣма да го поправишъ. Думитѣ, които ви говорятъ, ако не сжди намѣсто - не може да се поправи. Всѣка мисъль, всѣка дума, всѣко чувствуване изказано - да бѫде намѣсто. Изказа съмъ една пogrѣшка, но не го чувствувамъ. Отговоренъ съмъ за самото чувс-

тво, което имамъ. Неразположень съмъ - тръбва да държа въ съзнанието своето неразположение. То е като огънъ. Ща не му дамъ ходъ да се образува единъ пожаръ, но да възпитамъ своето недоволство, което имамъ, да му намъти причината. Има нѣкаква причина. Всѣки човѣкъ, който не е обичанъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който работи и не му плащатъ, е недоволенъ. Всѣки човѣкъ, който не уважаватъ, е недоволенъ. Сега ние нѣмаме права да унижаваме себе си. Понеже да унижавамъ умътъ си, да кажа, че съмъ невежа - не е право. Невежеството - то е моето неразбиране. Богъ е вложилъ въ мене единъ умъ, който още не съмъ проявили. Туй богатство, което имамъ, не съзнава благата. Богъ е вложилъ едно сърдце. Писано е, че сърдцето е грѣшно. То е човѣшко понятие. Туй, грѣшното сърдце, отъ което ние плачемъ, за него Богъ казва: "Си не мой, дай Ми сърдцето си". Туй сърдце е ценно. Господъ го оценява и го иска. Ти не го оценявашъ и казвашъ: "Имамъ калпаво* сърдце". Имашъ едно тѣло, за което милиони години е тръбвало да се събератъ тия клетки, да ти направятъ този организъмъ. Ако вие бихте изучавали, колко време е взело на невидимия свѣтъ да ти направятъ туй жилище? А ти седишъ и си недоволенъ. Много сѫщество отъ невидимия свѣтъ посещаватъ те вжтре въ тѣлото. Не тѣй, както вие разбирате тѣлото. Има една вжтрешна страна, въ която напредналите сѫщества искаатъ да надникнатъ въ този вжтрешенъ порядъкъ. Ние не познаваме ума си, сърдцето си, дробоветъ си, стомаха си. Рѣжата (е) почернѣла отвѣнъ, но това не е тѣлото. Мисълта е, която (се) проявява въ тѣлото. Чувството е, което се проявява въ тѣлото. Силата е, която се проявява въ тѣлото. Всѣкога тръбва да хранимъ една обичъ въ тѣлото. Тѣлото ние (го) пускаме, както българите пускатъ воловетъ и конетъ. Но утрѣ ти ще носишъ последствията. Като останаешъ, тѣлото вече не се подчинява. Казваме: "Останъ". Туй тѣло, ако живѣешъ добре - и до 120 години ще бѫдешъ младъ. На 120 години, като го

шъ, самъ ще напуснешъ тѣлото. Което (е) непотрѣбно отъ тѣлото, ще го раздадешъ и тогава ще си заминешъ. Каквото ти е непотрѣбно отъ тази материя, отъ която е направено тѣлото, ще раздадешъ коститѣ, мускулите, ще си заминешъ като разуменъ човѣкъ. Сега, като умрѣшъ, мислятъ да те заровятъ въ земята или да те изгорятъ. Най-първо всички живи клетки ще се освободятъ, клетките отиваатъ при своите роднини. Тѣ сж разумни. Тридесетъ милиарда клетки има и всяка клетка си отива. Тя е като една монаха*, както ги нарича Лайбницъ. Всичките други души отъ разните категории ще идатъ, откаждето сж. Които сж отъ растенията - ще идатъ при растенията. Които сж отъ минералите - ще идатъ при минералите. Които сж отъ органичния свѣтъ - ще идатъ при органичния свѣтъ. Всяка клетка ще се върне, откаждето е. Нѣкои клетки, които сж въ човѣшкия мозъкъ, сж много умни. Казвамъ: Ние още нѣмаме понятие за онъ свѣтъ. Вие мислите, (че) като идете въ онъ свѣтъ, ще видите хора, както тукъ на земята. Тукъ срешнешъ единъ човѣкъ - не го познавашъ. Има едно познанство, което не може да се опише. То мяза* на туй състояние, което имате. Представете си, че сте въ този салонъ, а отвънъ е мракъ. Туй е салонътъ, гледашъ, но нищо не можешъ да видишъ. Представете си, че е денъ, вече слънцето (е) изгрѣло. Вижда се цѣлата природа, растенията, всичките живи предмети. Минавашъ покрай едно дърво, което цѣвти (у) то те поздрави. Минавашъ покрай едно цвете - то те поздрави. Въздухътъ те поздрави. Минавашъ покрай извора - той те поздрави. Навсѣкжде въ природата, кждето минешъ - все те поздравляватъ. Казватъ: "Добре дошълъ, добре дошълъ". Въ туй "Добре дошълъ" има смисълъ. Вѣтърътъ, като те лъхне - да мислишъ хубаво. Свѣтлината, като те огрѣва, казва: "Всичко това, което ти давамъ, да го обработишъ". Храната, която приемашъ, казва: "Да благодаришъ". Ябълката, като я изѣдешъ, казва: "Да напишешъ едно писмо на домашните си, да благодаришъ

за онова, което сж ти изпратили". Като благодаримъ на Бога, (това) показва, че плодовете, които сме яли, въздуха, който сме дишали, свѣтилната, която (е) дошла - това сж съединителни елементи. Онова, което сж ми предали, ние отговаряме ца писмата, които сме получили. Ти считаши вѣтърът глупавъ, земята глупава, всичко глупаво, единственият уменъ човѣкъ си ти. Мислицъ за Господа и казвашъ: "Кѫде не съмъ Го виждалъ. Не знай кѫде е". Туй, което търсишъ, туй, което ти причинява радостъ - то е Господъ. Ти искашъ да бѫдешъ богатъ. Богатство то е въ Бога. Ти търсишъ учението. Учението е въ Бога. Ти търсишъ Любовъта. Любовъта е въ Бога. Ти търсишъ Мждростъта. Мждростъта е въ Бога. Всичко онова, което търсишъ, къмъ което се стремишъ - то е Богъ. Всички тия нѣща, като ги намѣришъ, ще видишъ проявленето на Бога. Като влѣзе Любовъта, нѣма да бѫде само едно понятие. Щомъ влѣзе, ще знаешъ съ колко се повишила температурата. Когато се влюбите, вземете единъ термометъръ, измѣрете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? 36 и 1/2 (половина). Следъ като се влюби човѣкъ, съ три градуса е по-висока температурата. Ако има само едно впечатление, има само 1 градусъ. Ако има едно чувство - съ два градуса. Като дойде съзнанието на Любовъта - три градуса има. Да се разберемъ: 37 градуса като дойде - това е нормалното. Щомъ човѣкъ поумнѣе, има известни лжчи, които ние възприемаме. Ние, съвременните хора, има нѣкои лжчи отъ свѣтилната, които не може да възприемемъ, не може да задържимъ, не знаемъ какъ да акумулираме. После - ние още се стремимъ да вземемъ пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десетъ дена. Мислете за онова, което Богъ ви е далъ, отъ вашето гледище, както вие разбираете. За десетъ дена старатите се да не обиждате себе си. Да не създадешъ условие да те обиждатъ отвънъ, да не гадешъ поводъ. Ако азъ пъя (лошо), и хората мислятъ лошо, азъ (имъ) давамъ по-

водъ. Ако азъ пъя хубаво - щѣха да иматъ добро мнение. Само болниятъ иматъ лошо мнение. Ако се ржкувамъ съ единъ здравъ човѣкъ, той ще знае. Ако се ржкувамъ съ единъ боленъ човѣкъ, той ще каже: "Много ми разтърси ржката". Оставамъ болниятъ хора настрана. Съ тѣхъ по другъ начинъ трѣбва да се обхождаме. Какво трѣбва да се прави съ болниятъ хора? Съ болниятъ човѣкъ не се ржкувамъ. На болниятъ услужвамъ. Като идешъ при него, той се нуждае отъ юрганъ. Занеси му единъ юрганъ. Като идешъ при болния, той се нуждае отъ една риза. Дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуща, но не сѫ такива меки. Занеси му едни меки обувки. На болниятъ занеси му най-хубавите обувки. Въобще, като идешъ при болния, занеси това, което считашъ за най-хубаво. Болниятъ не иска ржкуване. Иска сладка дума. Занеси му нѣщо и му кажи, че отъ туй зависи твоето здраве. Той ще бѫде доволенъ отъ тебе. Природата така постижва съ нась. Дала (е) всичките плодове, дала (е) въздухъ, свѣтлина, ние седимъ и чакаме да дойде щастлието отнѣкѫде. Сега дойдемъ до известно положение. Вие си имате известни възгледи. Трудна работа е сега ние да се измѣнимъ. Ни най-малко не искайтте Вашето естество да се измѣни. Не е работа тонътъ *go* да се измѣни, но да се вземе правилно. Не е работа *re* да се измѣни, но да се вземе правилно *re*. *Mi* не да се измѣни, но правилно да се вземе. Всичките тонове да се взематъ правилно. Казвамъ: Отражението на единъ тонъ. Трѣбва пжпката хубаво да цѣвне, хубаво да завѣрже, хубаво да зре. Пжпката добре трѣбва да се разцѣвне. То е колоритъ на тона. Добре да завѣрже и добре да узре. Това сѫ три качества, които сѫ необходими за единъ тонъ. Казвамъ: Цѣвтенето е въ тѣлото. Завръзването е въ чувстването. Узрѣването е въ човѣшкия умъ. Тия трите процеса като съедините въ едно, вие ще имате правиленъ процесъ въ себе си. Главата ви ще бѫде нормална, гробоветъ нормални и тѣлото ще бѫде нормално. Туй е само за едно вѫтрешно самовѣзпитание.

Баща Ви (ви) е възпитавалъ тъй, както той е знаелъ. Вие ще възпитавате другите. Това е най-доброто самовъзпитание, което нѣкой пожъ го прилагаме къмъ себе си. Какво разбираме "Да се разцѣвти, да завѣрже и да усрѣе"? Ако не разцѣвти, не завѣрже и не усрѣе - процесътъ е неправиленъ. Ако завѣрже и усрѣе, и нѣма кой да го яде - процесътъ не е правиленъ. Да цѣвне добре, да завѣрже добре, да усрѣе добре и да се изѣде. Затуй сме дошли на земята. Да цѣвнемъ, да завѣржемъ, да усрѣемъ и да ни изѣдатъ. То е най-страшното да те изѣдатъ. То е Божествено благословение. Ти, като ядешъ, се радвашъ, а като те ядатъ - не се радвашъ. Едни други като се ядемъ - то е Божественото. Едни други като се ядемъ - то ще бѫде новото възпитание. Но при сегашнитѣ условия запомнете добре: Да цѣвнешъ добре, да завѣржешъ добре, да усрѣешъ добре и да ядешъ добре. Храна чрезъ очите, храна чрезъ ушите, храна чрезъ носа, храна чрезъ устата, храна чрезъ ржката.

Отче нашъ.

XX година

28. Лекция на Общия Окултенъ класъ

23 априль, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ - София

ОСНОВЕНЬ ТОНЬ

*Добрата молитва.
Вениръ - Бениръ.*

Сега пѣхме “Вениръ-Бениръ”. Какво означава тази пѣсень “ВЕНИРЪ”. Вече имаме единъ строежъ. Нѣкой пжть азъ говоря, че въ музиката онѣзи, които изчисляватъ, казватъ, че първиятъ тонъ има 16 трептения. Музикантътъ не знаятъ 16 трептения какво означаватъ. Числото 16 е количествено число. 16000 хора или 16000 златни или книжни пари. “Вениръ” значи онзи, който направиъ свѣта. БЕНИРЪ. Ти, който си накаралъ нѣщата да распратъ, да се върши работа. Какво представя една съгласна буква? Въ еврейския езикъ имаме 22 букви съгласни. Гласните букви ги нѣма. Гласните букви се подразбираятъ. Съгласните букви представляятъ веществото, отъ което трѣбва да се създае нѣщо. Съгласните букви сѫ свѣта непроявень. А гласните букви е единъ свѣтъ проявенъ. Или съединени въ едно, една съгласна буква, като туришъ при нея гласна, тя се проявява. Другояче не може да се прояви. Нѣма пжть. Съгласните букви сѫ свѣтътъ, който се проявява. Да допуснемъ, че въ даденъ случай имашъ едно състояние, безизходенъ пжть, въ трудно положение се намирашъ. Искашъ да станешъ богатъ човѣкъ, не знаешъ какъ. Желанието да станешъ богатъ не е лошо. БЕНИРЪ. Богатиятъ трѣбва да расте. Да наследишъ богатството отъ баща си, това богатство не е твое. Наготово да го придобиешъ, не си се трудиъ. Една валчеста плоча става голѣмъ пѣвецъ. Като се навие, пѣе една пѣсень. Какво пѣе? Пѣе си една пѣсень. Като туришъ, завърти се, пѣе много хубаво. Като че ли е свѣршилъ университетъ. Втори пжть пакъ сѫщата пѣсень пѣе. Една и сѫща пѣсень си пѣе плочата. Тази пѣсень плочата не я е научила съ усилие, но

отпечатана е. Това не е лошо, но то е единъ материаленъ свѣтъ. Материя е това, което не се движи. Казвамъ: Нѣкой пѫть повтаряме нѣкои работи. "Лошо ми е, лошо ми е" - напечатана плоча е. Този, болниятъ човѣкъ, е напечатана плоча. Дошълъ, турилъ напечатаната плоча и казва: "Лошо ми е". Какво трббва да направя? Вземамъ тази плоча много полека, ще го разгледамъ, ще напиша отгоре "Здравъ съмъ". То още не е реално. И то е плоча. Излиза и пѣе: "Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ сега. Боленъ бѣхъ, здравъ съмъ". Сега трббва да оценишъ. Ти не съзнавашъ какво е здравето, не го ценишъ. Боленъ си и болестта не ценишъ. Само пѣешъ. Другимъ, които сж наоколо, страдатъ повече, отколкото ти страдашъ. Нѣкой пѫть, когато човѣкъ е боленъ, има една преструвка. Въ болниятъ и въ децата има преструвка. Не го боли много, много малко, но ще се покаже, ще се увиба, че много го боли. Ще му направяте малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че единъ човѣкъ е боленъ? По цвѣта. Какво има въ жълтия цвѣтъ? Започва да мисли за този, че (е) пожълтели, затова гойде болестта. Ние искаме да премахнеме жълтия цвѣтъ. Ние правимъ пакостъ на тоя човѣкъ. Ще му дадемъ онзи, естествения жълтъ цвѣтъ. Има единъ жълтъ цвѣтъ, който не е здравословенъ. Нѣма съответните трептения. Да допуснемъ, че тук имате 15 трептения. Да допуснемъ, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава? Имаме вече единъ свѣтъ създаленъ. Трббва добре да се ползвувате. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили отъ едно несносно зло въ свѣта. Ти си билъ крайно беденъ човѣкъ. Сега ти даватъ числото 16, даватъ ти едно богатство. Казватъ: "Направи си кжща, купи си ниви, да си сѣрешъ, волове". Оженилъ си се, народилъ си деца, възпитавашъ ги. Казвате: "Имамъ богатство да ядемъ, да пиемъ". Числото 6 въ дадения случай е законъ на Любовъта. 6 въ дадения случай - Богъ ти даль. Нѣкой казватъ: "Числото 6 е илозия, илозия е туй число". Кой е по-микътъ на 6? 6 само по себе си какво е? Да кажемъ едно

яйце, създадено отъ лобовъ, но ако туй яйце нѣма да го измѣтишъ, следъ 4, 5, 10 месеца ще се развали. Значи б, ако нѣма тази единица предъ него, единицата показва, че вече има условия (за) б-тѣ, разумни условия да се прояви. Казвамъ: Лобовъта трѣбва да има една подбудителна причина. Ти носишъ б, то е едно семе, посѣто въ земята. Може да израсте, но трѣбва да има едно слѣнце. После и земята трѣбва да (се) върти около себе си. Да стане въ тебѣ промѣна, че да възприемешъ слѣнчевитѣ лжчи. Туй зърно, посѣто въ земята, да може да израсте, да гage своя си плодъ.

Нѣкой пжть всичкото Ваше богатство е въ главата. То е Ваше, то е Вашъ капиталъ. Хамбарътъ е горе. Божествениятъ хамбаръ е въ главата, горе. Нѣщата въ главата нѣматъ динамика, тѣ сж въ едно потенциално положение. Тия нѣща трѣбва да излѣзатъ, да слѣзатъ въ сърдцето долу. Сърдцето, въ дадения случай, е посѣта нива. Известна идея, като се посѣе, ще гage резултатъ. Ако не можешъ да изведешъ една идея изъ Божествената житница и да я посѣешъ въ сърдцето вжтре, че тази идея да се огрѣва отъ слѣнцето, ти не може да разберешъ смисъла на идеята какъвъ е. Сега по нѣкой пжть засягамъ идеи, не имъ намирямъ махана*. Една пѣсень е построена. Запримѣръ: Вие не знаете какво значи единъ затворень интервалъ въ музиката. Има игриви интервали, има затворени интервали. Затворениятъ интервалъ е една идея, ти скърбишъ. Затворенъ интервалъ - имашъ една болестъ, нѣма цѣръ*. Не че нѣма цѣръ, но не знаешъ цѣра. Ти се обезсърдишишъ. Дойде единъ човѣкъ, отвори този интервалъ, казва: "Излѣчима е тази болестъ". Имашъ запекъ на стомаха, значи малко лигавина има въ червата. Има излишъци насьбрани. Червата изгубватъ своята динамика. Не могатъ да изхвърлятъ нечистотиитѣ навънъ. Тогава може да стане запека толкова силенъ, че човѣкъ може да се задръсти.

Питаль единъ царь единого: "Кое е най-хубавото със-

тояние въ свѣта?" - "На земята" - казва. Най-хубавото състояние е да функциониратъ червата ти правилно. Да ядешъ добре и да ходишъ по себе си. Защо е така? И започва да му разправя. Не може да разбере. Този философъ задънилъ царя и като седълъ 10 дена задъненъ, като се освободилъ, казалъ: "Туй, което ми казваше, е вѣрно". Сега азъ като ви разправямъ и вие ще видите е ще го лансираме*. Лошо нѣщо е човѣкъ да се задъни. Сега то е философия. Трѣбва да разбираме задръстването. Казвате: "То е задънена работа". Че като е задънена, има нѣщо страшно. Кацарътъ, като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му на умъ, турилъ тия дѣски, турилъ обржчи, турилъ дѣно, задънилъ кацата. Следъ като задънилъ, ще му остави едно място за една канела. Има редъ и порядъкъ. Задръстението работи иматъ изходенъ путь.

По нѣкой путь ви говоря за музиката. На музиката трѣбва да знаешъ канелата. Една музика (е) задънена (и) трѣбва да знаешъ кѫде канелата да наточишъ. Ако не знаешъ какъ да извадишъ виното изъ бурето, каква полза (има)? Казва: "Да не пие човѣкъ вино". Азъ оставямъ този въпросъ. Азъ съмъ за пиенето, азъ съмъ за яденето, нищо повече. Не съмъ да не ядешъ, азъ съмъ да ядешъ, да пиешъ, да работишъ, да мислишъ, да чувствуваши, за всичко туй положителното. Единъ свѣтъ, който е съвсемъ другояче построенъ. Ами ти не прави лошо. Какво нѣщо е лошото? Лошото е единъ свѣтъ материаленъ, на който ти не знаешъ какви сѫ законитѣ. Не барай ти една киселина, не барай едно взривно вещество, не му знаешъ законостѣ. Наскоро тукъ намѣрили една бомба. Селянинътъ я взима да я носи за споменъ. Започналъ да я човѣрка, пуква се, убива го. Знание трѣбва. Техникъ трѣбва, който разбира тѣнкостите на тая бомба. Ако бутнешъ тамъ, кѫдето не трѣбва, може да стане експлозия. Вие знаете ли каква динамика има въ речта, какви динамични думи има въ речта? Знаете ли какви отрови има въ говоримия езикъ? Знаете ли какви киселини има, знаете ли какво налѣ-

ганд има? Вие нѣмате хаберъ*. Решите да говорите всичко. Казвате: "Защо Господъ направи съвѣта тaka? Защо туй, защо онуй?" Не е твоя работа да говоришъ тaka. Ти като дойдешъ тамъ, не питай защо Господъ създае съвѣта. Ти казвашъ: "Защо Господъ създае съвѣта?" Какъ трбѣваше да го направи - кажете вие. Ако единъ волъ ме пита защо Господъ направи съвѣта, какво ще кажа на вола? Ако човѣкъ ме пита защо Господъ направи съвѣта, какво трбѣва да му кажа? На вола казвамъ: Господъ направи съвѣта да орешъ. Пита ме рибата: "Защо Господъ направи съвѣта?" Казвамъ: Да живѣешъ въ водата и да плувашъ. Пита ме птицата: "Защо Господъ направи съвѣта?" Казвамъ: Да хвъркашъ. Туй изобщо е вѣрно. Птиците Господъ създае въ съвѣта да хвърчатъ, но тия птици, докато започнаха да хвъркатъ, колко време ще имъ трбѣва? Ако рекатъ съ своите аеропланчета да хвръкнатъ, да допуснемъ, че сами не ги правятъ, а ги купуватъ, но всетаки трбѣва да разбиратъ (отъ) техника. А да се качите въ единъ аеропланъ да го направлявате, лесна работа ли е? Азъ по нѣкой пжть казвамъ: Голѣми герои сѫ тия хора отъ аеропланите. И тамъ може да се бълсне нѣкоже, трбѣва да си отваря очите. Ако самъ пжтува, но по нѣкой пжть пжтуватъ стотина-двеста апарати, може да се сблъскатъ нѣкоже.

Сега казвамъ, което може да приложиме. Наука е туй, което трбѣва да учите. Вие седите и казвате: "Остарѣхъ, побѣлѣ ми косата". Че побѣлѣването на косата старина ли е? Господъ ви направи бѣла коса. Досега ти събиращъ отъ хората, вземашъ, сега като ти направи бѣлата коса - да давашъ отъ себе си. Ще бѫдешъ щедъръ, ще давашъ. Ти казвашъ: "Какъ ще давамъ? Че какво ще стане съ мене?" На другиятъ турилъ черна. Бѣлиятъ раздалъ всичко и Господъ сега му направи черна коса. Казва: "Ти сега ще събиращъ, ще вземашъ". После черната коса стане пакъ бѣла - ще вземашъ, ще давашъ, ще вземашъ, ще давашъ. Хубаво е да вземашъ и да давашъ. Ще обясня

думитѣ “вземане” и “даване”. Вземашъ житото, туряшъ го въ хамбара, давашъ житото, изваждашъ го отъ хамбара. Посъвшъ го на нивата и като узрѣ, ти пакъ го прибиращъ въ хамбара. Какво ще давашъ, ако ти изваждашъ постоянно? Ще учишъ процеса. Като стеши житото, ще видишъ какво става. Като го стеши въ земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте драма, искаме да се обичате. Благодарете, че въ българския езикъ имаме една дума “обичъ”. На английски или на кой да е езикъ много мжчно е да се обясни разликата между обичъ и любовь. Въ английски обичъ и любовь, трбба да му кажа така: Космична любовь и мирова любовь. Космичната любовь е любовь отъ центъра къмъ периферията. А мировата любовь е отъ периферията къмъ центъра. Какво значи отъ центъра къмъ периферията? Единъ свѣтъ се създава, Божествената любовь излиза отгоре, иде къмъ настъ, ние сме къмъ периферията. Когато Божествената любовь въ настъ се явява, ние не може въ саденъ случай да проявимъ любовьта, ние сме вече едно отражение. Въ настъ се явява една обичъ къмъ Бога. Този, който ни люби, ние го обичаме. Обичъ въ садения случай е, че ти приемашъ Божественото. Започвашъ да работишъ въ него. Ако вълната, която си приель, (ако) не работишъ, ти не обичашъ човѣка. Като започнешъ да работишъ, вълната ще покаже, че го обичашъ. Вие искаме Богъ да обръща внимание на Васъ, хубаво е желанието Ви. Ако при мене единъ ученикъ се учи по музика и той не следва хубаво, може ли азъ да го любя? Ако му предамъ първия урокъ и той не го научи, какъ ще му предамъ втория? Вие знаете ли въ какво стои основниятъ тонъ? Музиката има основенъ тонъ. Тя първа хората ще учатъ музиката, както разбирамъ. Боли го коремътъ, като изпѣе *go* - болестта престане. Има смущения въ ума си, като вземе *go*, основниятъ тонъ - изчезва смущението. Свързвамъ се съ първата причина, съ любовьта. Тази любовь започне да трепти. Азъ зная какви сѫ трептенията ѝ. Това не може да го предамъ на Васъ.

Казвате: "Какъ е тази работа?" Че сега какъ ще Ви разправя? На Васъ може да Ви разправямъ какво нѣщо е свѣтлината, но ако Вашите органи, очите не бѣха развити, какъ ще Ви разправямъ какво нѣщо е свѣтлината? Въ дадения случай ще кажете: "Ние толкозъ невежи ли сме?" Вие още не сте почнали да учите. Вие още като младите ученици и ученички започвате да се опознавате. Две деца седнали, че се опознаватъ. Едното погледне другото, второто погледне първото. Пакъ се погледнатъ. Вие не сте наблюдавали, да видите психологията на децата. Гледаль съмъ като преподаватъ по психология. Какви нѣбрни нѣща изнасятъ хората психологически. Запримѣръ: Нѣкой седи, погледне, свие вежди. Какво означава туй състояние? Казва: "Навжсилъ се е". Не е навъжсане. Като си свие веждите, въ нѣкой се образуватъ две линии на челото, въ други нѣма две линии. Въ нѣкои има само една линия. Въ нѣкои нѣма никаква линия. Какво означаватъ дветъ линии? Сега тайна е. Нѣма да обясня, само единъ малъкъ преводъ ще направя. Погледне малкото дете, види, казва: "Дали ще може да живея съ него?" Две успоредни линии има. Дали ще може да вървимъ? Дали колата ще върви по релси? Дали ще може съ този човѣкъ да се спогаждамъ? То погледне и се понавжси. Азъ като размишлявамъ, като разучавамъ нѣщата, като ги разбирамъ, казвамъ: Ще ходимъ. Като кажа, че можемъ да ходимъ двамата, лицето стане свѣтло. Единиятъ е едното колело, другиятъ - другото. Турятъ една осъ, започватъ да каратъ каруцата. Ще се спре колата нѣкъде, нѣкъде ще пѫтува по-бързо, нѣкъде е нанагорнище, по-мжечно пѫтуватъ, надолу по-лесно пѫтуватъ. Ще има спирачка. Ако се качите на две колелата на две релси, ако дойдете до единъ наклонъ - ще отхвръкнете, че се чудите какво стана съ Васъ. Не разбирате закона. Когато се пѫтува по плоскостъ, че научите едно нѣщо. Когато пѫтувате нанадолу, че научите едно друго нѣщо. Когато пѫтувате по нанагорнище, че научите трето нѣщо. Това сѫ закони, които трбва да се

изучаватъ. Така Господъ е направилъ. Така не се пътува. Господъ направилъ, единъ законъ е турилъ. Ти казвашъ: "Нали се качвамъ сега въ автомобилъ". Ако се качите на единъ автомобилъ на задната или на предната частъ, каква ще биде разликата? Въ автомобила има едно място, дето е най-приятно. Като седнешъ тамъ, най-малко сътресения има. Другаде като седнешъ, ще има друсане. Вие качвате ли ли сте се на българска кола съ конь безъ пружини? Като слѣзешъ, заболи те крака. Като слѣзешъ отъ тази конска кола, така си се разтърсилъ, мязашъ на малко, което сѫ били, били. Сега защо давамъ този анекдотъ? Понеже въ васъ настава психологически едно натегнато състояние на неразбираНЕ. Едно развлечение да стане въ ума Ви, да се позасмѣете малко. Ако човѣкъ цѣлъ денъ коне, мжчи се или ако три пъти копне и си почива, или три пъти ще копне, веднажъ си почива или три пъти ще копне и тогава мотиката е въ въздуха. Азъ изчислявамъ - 100 ако съмъ копалъ по три мотики, това сѫ 300 мотики. Ударилъ съмъ въ земята 100, а другите въ въздуха. Онзи господаръ е толкозъ алченъ, казва: "Ти по три пъти удришъ, стоенето бѣше по-дълго". Той започне да го играе. Математически 300 мотики ударихъ по 1 стотинка - 300 стотинки. Колко струватъ? - 3 лева. 3 лева златни, това сѫ 90 лева. Ако каже "3 лева", ще каже: "Много евтино". Вие имате една цена, която е непостоянна. Въ науката има постоянни цени. Единъ левъ - това е една постоянна цена. Нѣма по-хубава цена отъ едното. Двѣтѣ въ тази наука е по-малко. Тримѣтѣ е още по-малко. Сега ще се отдалечимъ. Имаме:

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9
9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1

Какво означаватъ тия двата процеса? Единиятъ процесъ е процесъ на числата. Той е единъ инволюционенъ процесъ. Ако съберете сега 1 и 2, колко ще прави? -10. 2 и 8 - 10, 3 и 7 - 10, 4 и 6 - 10, 5 и 5 - 10. Резултатътъ е единъ и сѫщъ. Та казвамъ: Най-първо вие имате едно число. Трбва

да знаете еволюционно число ли е или инволюционно. Както сега се употребяват числата, тък съж механически. Числата нямат никакъв смисъл. Вземамъ числата, които иматъ съдържание въ себе си. Въ природата числата иматъ съдържание. Два скъпоценни камъка, две житени зърна, самите житени зърна иматъ съдържание. Има голема разлика въ всъко зърно. Зърната се различаватъ, тъй както хората се различаватъ. Понеже нашиятъ умъ не е така силно развитъ, за да разберемъ, ние забелязваме, че нѣкое зърно е по-малко, нѣкое е по-големо. Но да се върнемъ къмъ числата. Вие имате едно - то е Божественото начало въ васъ. Имате 6 - то е любовта. Следователно, не е вашиятъ умъ още. 16 - то е число на сърцето. Основниятъ тонъ въ дадения случай, то е за възпитание на човѣшкото сърце. Започвашъ ти да възпитавашъ, да обработвашъ сърцето. Сега дави наведа (на мисълта). Често имате психологически (моментъ) - или пѣ нѣкой или говори нѣкой. Събуджатъ се известни мисли. Виждате, че неговата мисъл е въ дисхармония съ вашата. Искаме да направите едно възражение, казвате: "Това не е право". Този авторъ или говорителъ, който говори, той както разбира, споредъ него е правъ. Вие, както разбираете, споредъ васъ не е правъ. Другъ схваща по трети начинъ. Тия нѣща съж частни мнения въ васъ.

Вие не сте сравнявали вашата теория съ теорията, която съществува въ природата. Нѣкой пѫтъ седите, искаете да кажете нѣщо. Чакайте този човѣкъ, нека си изкаже мнението. Може да говори. Вие казвате: "Тъй не може да биде". Той може да разправя, че видѣлъ коне да хвъркатъ изъ въздуха. Конетъ може ли да хвъркатъ? Сега конетъ може да ги носятъ съ аеропланъ и единъ конь може да хвърка. Нѣма защо да опровергавамъ. И конетъ може да хвъркатъ. Качи се съ аероплана, човѣкъ самъ не може да хвърка като птица, но съ ума си може да направи нѣщо, съ което той самъ да хвърка. Самъ може да си направи единъ аеропланъ. Сега вие като ме слушате, мислите, че

азъ може да ви кажа нѣща, съ които да ви избавя отъ всичкия несносенъ животъ. Мислите, че ще ви кажа една формула. Ако азъ ви кажа основния тонъ въ музиката, вие имате единица, отъ дето може да започнете. При тази единица отъ *до - ре* има вече смисълъ. При *ре - ми* има вече смисълъ, при *ми - фа*, при *фа - соль*, при *соль - ла*, при *ла - си* има смисълъ. Минете първата октава*. Първата октава на музиката, ако е инволюционна, ако отгоре започнемъ философски, но ако започнемъ съ първата октава, което е еволюционна, въпросът е съвсемъ другъ. 16 трептения на музиката - то е еволюционно число. Следователно, разстоянието между вълните е голъмо. Не сж кжси вълни, много дълги вълни сж. 16 трептения сж много дълги. Основниятъ тонъ е съ много дълги вълни. Подъ него има други трептения, които сж много низки. Подъ 16 отдолу, тѣ сж гисонансъ* - 15, 14. Щомъ влѣзете въ 14, ще бждешъ въ положението на Волъ. Щомъ бждешъ на 15 - ще бждешъ въ положението на робъ. Щомъ влѣзешъ на 13, ще бждешъ въ положението на нѣщо, което тѣ варятъ въ тенджерата, кокошка, която варятъ. Щомъ влѣзешъ въ 12, ти си вече сварена кокошка. Ще те дѣвчатъ. Щомъ влѣзешъ въ 11, то е за товаръ на хората. Щомъ влѣзешъ въ 10, сега мога да ви покажа всичките процеси. 10 за мене е процесъ, 16 е едно положение, въ него е любовта. 16 заради мене е спасително положение на човѣка. Отъ 16 дяволътъ го хвѣрлятъ долу. Праведниятъ го турятъ горе. Въ 16, при този тонъ, значи дяволътъ е долу. Имате 16/15, имате числителъ 16, знаменателъ 15. Имате едно цѣло и 1/15. Въ дадения случай числото 5 показва човѣкъ - търговецъ, който като дойде - иска да те продаде. Като види, че си силенъ, ученъ, казва: "Имамъ работа, заради тебе. Искамъ да те използвамъ". Нѣкой момъкъ или красива мома петь души искашъ да я използвашъ, че страдашъ заради нея. Че я обича - ще й даде най-първо едно откъжнато цвѣтенце. Ако азъ съмъ мома и единъ момъкъ ми донесе откъжнато цвѣтенце, ще (го)

държа три километра далечъ отъ менъ. Ако азъ съмъ момъкъ и една мома ми даде откъснато цвѣте, сжиятъ законъ е, за мене нѣма разлика. Ако ми донесе едно цвѣте съ коренче, казвамъ: "Уменъ човѣкъ е". Ако ми донесе цвѣте безъ корень, следъ нѣколко дена цвѣтето повѣхне - не е уменъ човѣкъ. Нѣ че има нѣщо лошо, но той не знае. Този, който носи откъснатите цвѣти, той е много тщеславенъ. Той (е) тщеславенъ (и) мисли, че всичко знае. Казва: "Виждашъ ли туй цвѣте, азъ животъ давамъ на него". Казва: "Ти разчитай на мене. Ученъ човѣкъ съмъ. Ти при менъ царица ще бѫдешъ. Ще живѣешъ добре, автомобилъ ще имашъ, рокли ще имашъ, слуги ще имашъ". Казвамъ ѝ: "При откъснатото цвѣте - слугиня ще бѫдешъ, нищо повече". Не че той туй, което говори, не е вѣрно, но въ дадения случай той си въобразява. После ще каже, че се извини: "Много съмъ се заблуждавалъ, бѣхъ голѣмъ идеалистъ". Безъ идеи - идеалистъ безъ наука.

Та казвамъ: Вие сте отъ онѣзи ученици, че сте хора, които си играятъ съ лотарийни билети. Всѣки отъ въсъ взема единъ билетъ и казва: "Ще спечеля или не". Азъ изчислявамъ. Пита ме единъ ще спечели или не. Казвамъ: Егъ ще си вземешъ паритетъ. Казва: "Мене ми трѣбватъ много пари". На другъ казвамъ, че нѣма да си вземешъ паритетъ. Защо? Защото ти си подъ 16 отдолу. Числата, което не печели, то е подъ 16. Всѣко число, при което вземашъ паритетъ си, ти вече имашъ основниятъ тонъ. Благодари, че нищо не си изгубилъ, пари имашъ пакъ. Втори пжть пакъ ще вземешъ билетъ. Основното число не губи. Вземашъ единъ билетъ - печели и вземашъ само паритетъ си. Ти печелишъ, че не губишъ поне. Вземашъ веднажъ - изгубишъ, не печелишъ, вземашъ втори, трети пжть. Сега да ви наведа на мисълта, на онази мисълъ, която е въ Вашия умъ. Азъ като ви говоря по този начинъ, вие ще се обезсърдчите. Не, не искамъ да ви покажа, че сте невежки. Искамъ да ви покажа колко има да се учате. Сега, като останате, трѣбва да се радвате, че може да учате. Благодаря.

зодарете на Бога, че има какво да учате на стари години. Казвате: "Защо туй не бѣше на млади години?" На млади години яденето го занимава. Като стане по-голѣмъ, съ другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момитѣ го занимаватъ. Богатъ станешъ, вече имашъ една фирма, капиталъ имашъ. Остарѣешъ, погледнешъ - краката ти не държатъ. Четешъ една окултна теория, втори пжть като се преродишъ. Сега, като се прероди, какво научи? Най-първо боза отъ майка си. После се учи да ядешъ, после се изправи, следъ туй започна да дружишъ съ децата, да ходишъ на училище. На стари години казвашъ: "Какво научихъ сега?" Турцитѣ казватъ: "Теле се роди, говедо си отиде". Вие не знаете колко съдържателна е думата "хайванъ"** - "ха-Иване". Хайванъ гелди*. Хайванъ значи единъ човѣкъ, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Казва: "Да ви кажа какъ да се разтоварвате". Ти си ялъ една храна, която е мъжносмилаема. Като влѣзе въ стомаха, образува се брожение, започне да се превивашъ. Не знаешъ какъ да снемешъ тази раница. Какво ще правишъ? Ако си ученъ, не разбирашъ, веднага ще вземешъ едно лѣкарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго, снемане на раницата. Казвамъ: Всичкото бреме, отъ което страдаме, вие страдате отъ нѣкои мисли, нѣкои чувства, трѣбва да знаете какъ да се разтоварвате. Не е лошо човѣкъ да желае нѣщо. Ти искашъ да станешъ богатъ, искашъ да станешъ богатъ по кжсия пжть. Бръкнешъ въ нѣкая каса, задигнешъ 100 000 лева, туришъ ги въ банката, казвашъ: "Работата се уреди". По този порядъкъ на нѣщата, хванатъ те, единъ процесъ се образува. Дойде адвокатъ, едно углавно дѣло - 10 години въ затвора. Казвашъ: "10 години поне имамъ да ямъ и да пия". Не зная дали може да ядешъ и да пиешъ отъ парите, които си взелъ.

Сега гдѣ се върнемъ къмъ музиката. Българитѣ въ изгрибите пѣсни иматъ "Хай-ха-ха". То е затворенъ интер-

ще кацне на ухото, много тщеславни сж. Нѣкоя кацне на челото, нѣкоя на веждите, не взематъ долни мѣста. Наблодавалъ съмъ състоянието на мухите, разбираамъ себе си, не гледамъ така. Главата е доста хубава, очите. Като свиря, наблодавамъ. Кацне нѣкожде и стои. Трепне нѣщо, като свиря. Престана да свиря, пакъ си цдатъ. Понѣкога, ако мисля много хубаво, имамъ музикални мисли, пакъ се награкатъ. Щомъ мисля, много хубаво ще дойдатъ. Като музика ги схващатъ. Когато по нѣкой пжть муҳитъ накацатъ отгоре ви, то е добъръ признакъ, защото, ако сте лошъ - муҳитъ на гърба ви не кацатъ. Ако станете много лошъ и въшките не цдатъ. Докато въшките ви ядатъ, всичко може да стане отъ васъ. Когато въшките почнатъ да бѣгатъ отъ васъ... Ако вземете кожата на единъ вълкъ, туй не съмъ го првѣрилъ, вие може да го првѣрите. Ако вие имате кожухъ, направенъ отъ вълча кожа, въшки не влизатъ. Имате факти, какъ ще ги обясниме? Ако се направи една струна за цигулката отъ тънките черви на вълка и ако се направи струна отъ тънките черви на овцата, струната, направена отъ вълчи черви, кжса струната на овцата. Като се качи, иска да я яде. Трептенията, които сж образували червата на вълка, иматъ друга динамика. Затова цигуларите сж много внимателни. Хубавите струни да бѫдатъ направени отъ овчи черви. Вълкътъ е динамиченъ, не е толкозъ музикаленъ. И той има музика, но друга динамика има. Затуй подобри считатъ струните, направени отъ овчи черви. Най-музикални сж струните, направени отъ човѣшку черва. Казватъ, че Паганини свирѣлъ на струни, направени отъ човѣшку черва. Тайна е това. Защо да не направятъ отъ човѣшку черва. Заминалъ човѣкътъ.

Казвамъ: Внимавайте на вашите мисли. Не да се страхувате. Всѣка една мисъль, която иде отъ нѣкожде, ще намѣрите нейния произходъ. Ако намѣрите произхода на една мисъль, на едно чувство, на едно желание, на една постъпка отъ кжде иде - вие ще се ползвате. Нѣкой пжть

валъ. "Тай-ти-ти", то значи какво ще ми направишъ. Казвашъ: "Охъ-охъ-охъ" - музика е това. Още като ми пъе мози човѣкъ, зная кѫде му е болката. Казвамъ: Когато вие пѣете, нѣкѫде пѣете успокоително. Напримѣръ: "Цвѣтъта цъвѣтъха", какъ се пѣе "Цвѣтъта цъвѣтъха"? Мнозина имате теории. Вие най-първо ще намѣрите това цвѣте презъ колко етапа е минало. То е посто. Зимата минала, пролѣтъ дошло, птици пѣятъ. Ако пѣятъ, ще турите малко подвижностъ. Вие като пѣете пѣсенъта, азъ като слушамъ, казвамъ: Хубаво. Като цвѣтътъ цвѣтъта, какво има? Кой тонъ имате тамъ? *Соль*. Сега съвременна та музика е чисто материалистическа музика. Значи, окръжностъта е материална. Махнете този диаметъръ. Имате 3, или отъ него е излѣзло *и*, отъ туй число е излѣзло *и и*. П-то е надолу обърнато, И-то е основа. Отъ В-то сѫ излѣзли досма букви. То е материално число, взема съ дѣтъ рѣже. Въ български е сѫщиятъ законъ.

Сега това сѫ процеси, които ставатъ въ човѣшкиятъ умъ, въ човѣшкото сърце. Вие имате едно желание, но срѣда нѣма кѫде да проявите вашето желание. Имате една гарба, пѣвецъ сте, нѣмате срѣда кѫде да се проявите. Да Ви обясня. Вижте единъ овчарь, който пасе овцетъ. Овцетъ сѫ досма музикални и всѣки овчарь има кавалъ. Като свиря на овцетъ си, овцетъ пасатъ по-добре. Ако нѣкой пѫть искаме да развойте музиката, трѣбва да пасете овце. Овчарите държатъ много на овцетъ. Гледамъ и мухитъ сѫ много музикални. Може да се смѣете на мухитъ. Досма съмъ правиль опитъ съ музикалностъта на мухитъ. Седя въ стаята си, нѣма ни една муха да ме беспокои. Взема цигулката си, засвиря. Като свиря 1-2 минути, дойде или кацне на цигулката или кацне на носа ми. Казва: "Много хубаво свиришъ". Нѣма да кацне на гърба ми, на рамената, но ще дойде на носа. Казвамъ: Чакай, не съмъ свѣршилъ концерта. Като дойдатъ мухитъ, не ги пѫдя вече. Най-първо събирамъ мухитъ. И като награкатъ, и понеже гвѣ не могатъ да кацатъ на носа, другата

дойде нѣкой човѣкъ, не ви е приятенъ. Този човѣкъ, който е неприятенъ на васъ, е приятенъ на другите. Този човѣкъ, който е неприятенъ, можете да направите опитъ. Ако има човѣкъ, когото не обичате, да допуснемъ, че нѣкой беденъ човѣкъ не обичате, ако този беденъ човѣкъ забогате, стане богатъ - ще го обикнете. Защо не го обичате, причината е външна. Считате, че той ще ви беспокои. Не е толковъ уменъ. Като дойде при васъ, ще каже: "Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаемъ". Дойде и каже: "Имате ли една ябълка? Дайте ми". Не е лошо, че иска. Осмива на вашата добра воля. Казва: "Азъ искамъ, вие не може да ми откажнесете единъ плодъ". Навсегда си позволява. Тази свобода не е лоша, която има, но не е въ порядъка на нѣщата. Той е поставилъ своето желание не намѣсто. Запримѣръ, ако поставишъ основния тонъ тамъ, кждето не трбва, ако насаждамъ една квачка - ще започна съ *до*. Като отивамъ да бера плодове, съ *до* нѣма да започна. Съ кой тонъ ще започнешъ тогава? Съ *ла*. При *ла* плодовете сами капяятъ. Като дойде *соль*, цветовете заврзватъ и усрѣватъ. При *ла*, като пѣешъ, усрѣватъ. Ако този плодъ е зеленъ и ти го откажнесъ, значи ти не си откажналъ, както трбва. Една мисъль, която ще туришъ на работа, тази мисъль трбва да е усрѣла. Тази мисъль трбва да има семка. Като я постѣшишъ, да израсне дървото, отъ което е станала. Ако нѣма семка, плодътъ не е усрѣлъ. Тогава не си откажналъ плода навреме. Обичашъ нѣкого, следъ години твоята любовъ се измѣни. Ти си откажналъ плода по-рано. Като кажешъ, че обичашъ - да има промѣна, но измѣна да нѣма. Дойде единъ при мене, иска да му дамъ вино. Виждамъ, шишето пукнато. Казвамъ: Въ туй шише не може да ти дамъ. Донесете здраво шише. Моето вино въ такова шише не го туряме. Имайте предвидъ, че въ този човѣкъ има едно сѫщество съ завршена еволюция и ви наблюдава. Единъ просякъ, той е дошълъ, той е практиенъ, той е уменъ. Въ него има едно сѫщество, което ви изпитва. Трбва да бждете много внимателни. Ако вие

постъпите добре, добре да постъпите - да ви обясня какво значи. Ако азъ съмъ единъ добър пъвецъ, пъя една пъсень, че туря красота, простота. Туря красота въ пъсеньта, туря съдържание, мекота, магнетичност въ пъсеньта, изпъя я, задоволя всичката публика. Изважда човекътъ 1000 лева, дава. Азъ съмъ пъвецъ, когото слушатъ. Ако не вложа това, казвашъ: "Не си струва, изгубихъ си времето, не си струваше". Казвамъ: Отъ мене зависи въ даденъ случай да получа или не нѣщо. Казвамъ: Когато направишъ добро, ти пъешъ. Гледай твоето добро ще произведе ли този ефектъ въ публиката. Ще израсте, плодъ ще даде. Ако ти си направилъ едно добро и никакъвъ плодъ не дава, доброто не е на място. Казва: "Не ме обичатъ хората". Богъ направи свѣта, ти не говоришъ истината. Най-първо Богъ те обича. Ти си дошълъ въ свѣта, слънцето грѣ заради тебе, вѣтърътъ вѣ заради тебе, земята се върти заради тебе. Ти си като пътникъ въ пространството, носятъ те изъ пространството и досега ти давашъ ядене, като единъ... Може окръжаващъ хора да не те обичатъ. Ти не говоришъ истината. Тъ не може да те обичатъ, докато ти не ги обичашъ.

Та казвамъ: Да обичамъ, значи, когато казвамъ, че любя, съ това показвамъ, че любовъта, която съмъ присъ отъ Бога - проявявамъ я. Отъ тази, Божествената Любовъ, азъ изпращамъ на хората. То е Любовъ въ даденъ случай. Азъ пращамъ Божията Любовъ, проводникъ съмъ. Когато хората възприематъ Божията Любовъ, която азъ имъ пращамъ, то е обичъ къмъ мене. Тъ възприематъ нѣщо. Ако и тъ предаватъ любовъта на матъкъ, тогава се радирамъ. Едновременно и тъ проявяватъ. Трѣбва да проявите любовъта и обичъта едновременно. Следъ като приемете любовъта, да я предадете. Следъ като си присъ една малка радостъ, вижъ тази радостъ да я предадешъ, да е динамична. Не я дръжъ само за себе си. Не искамъ да говорите. Азъ, ако съмъ, ето какъ ще постъпя. Нѣма да кажете, че ги обичате. Ако азъ нося най-малката радостъ

Въ душата си и ида при болният, на болният ще имъ олекне. Тъ казвашъ: "Камо дойде този човѣкъ, като че ли ни донесе нѣщо". Вие само минете, питате ги: "Имате ли да ядете?" и излѣзете. Камо излѣзете, казвашъ: "Този човѣкъ ни донесе нѣщо, дано дойде другъ пѫтъ". Азъ съмъ внесаль радостъ. Въ който домъ влѣземъ, трѣбва да носимъ Божественото съзнание, че е хубавъ денът и второ, че слънцето грѣе. Отъ слънцето сега по радиото слушашъ. Напредналиятъ сѫщество слушашъ какво се говори - какъ азъ ви говоря и какъ вие разбираме. Вие ще кажете: "Туй вѣрно ли е?" Вие считате, че е 1001 нощъ. Сега и вие казвате, че Богъ направилъ свѣта. Азъ ви питамъ: Вие бѣхте ли тамъ? Камо кажете: "Господъ създаде свѣта", казвашъ: "Ти билъ (ли) си тамъ? - "Мойсей писалъ". Чель си въ Битието, че въ 6 деня Господъ създалъ свѣта. Мойсей бѣше ли тамъ? И той не бѣше, и той отъ нѣкого го взелъ. И Мойсей не бѣше, когато свѣтътъ се създаваше. Казва: "Въ начало Богъ създаде свѣта". Азъ разглеждамъ това другояче. Щомъ влѣзе Божествената Любовъ, това е началото на живота. Богъ въ мене създава свѣта. Тази любовъ, като влѣзе, тя ми казва какъ Богъ е създалъ свѣта. 16 трептения въ Любовъта е основниятъ тонъ. Този тонъ не съответствува на цигулката.

Вториятъ пѫтъ ще продължимъ. Киселинитъ въ живота трѣбва да ги превърнемъ въ сладчини. Отровитъ трѣбва да ги превърнемъ въ лѣкарства. Всичките тия, непотрѣбните работи, да ги направимъ за торъ. Сега остава да учите. Вие седите и казвате: "Учителятъ тъй каза, Христосъ тъй каза". Представете си - има една мисъль разумна, която носи свѣтина, чувство, което носи топлина, воля, която носи сила. Събрани въ едно - даватъ едно ново разбиране. Събрани заедно - туй нѣщо е Божествена Любовъ. Свѣтина, топло чувство и сила сѫ условия, за да прояви Божествена Любовъ. Туй, което носи свѣтина, е любовъ. Туй, което носи топлина и сила, то е Любовъ въ даденъ случай. Казвамъ: Каквото и да върши-

те, нѣкой пжть може да се заблудите, да бждете песимисти, каквото и да е - не е лошо състояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще трѣбва свѣтлина, топлина и сила. Свѣтлина на ума, тази свѣтлина, която трѣбва да се увеличава. Има си пропорции. Да не остане въ ума ви да кажете: "Какво знание имамъ?" Сега ние се смѣемъ на животните. Знаете, че въ българския езикъ има думи, които сж взети отъ кокошките. Нѣкои отъ говедата сж взети. Думата "мучи" напримѣръ. Турцитѣ иматъ дума, взета отъ кучетата - "афъ". Тя е отъ кучешки родъ. После думата "кѫти-кѫти" - тя е кокоша. Кокошката назва "кѫтъ". Имаме доста думи, заети отъ говедата. Нѣкои сж взети отъ птиците и т.н. Туй да не ви обижда. Какво лошо има? "Ку-ку" какво значи? Казва: "То е ку-ку". "Ку" значи искаамъ. Искаамъ, искаамъ и вземамъ. Кукувицата никога не прави гнѣздо и другите работятъ за нея. Когато искаате другите да работятъ заради васъ, вие сте кукувица. Ако не искаате да бждете кукувица, трѣбва да си правите гнѣздо. Всѣки човѣкъ, който не мисли добре, който не чувствува добре и не постъпва добре, той е кукувица.

Основната мисъль. Ученикътъ като иде при учителя си, да кажемъ, ако е по изкуство или музика - да се зарадва учителътъ, че е дошълъ такъвъ даровитъ ученикъ при него. Казвамъ: Единъ денъ и въсъ като ви срещне нѣкой, който ви обича, да се зарадва, че ви е срещналъ. Вие като срещнете нѣкого и вие да се радвате, че сте го срещнали. Той е даровитъ човѣкъ. Що не се радвате?

Отче нашъ.

XX година

29. Лекция на Общия окултенъ класъ

30 априлъ, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ, София.

ЩЕ НАПРАВИМЪ ЖИЛИЩЕ

*Отче нашъ.
Богъ е Любовъ.*

Всички, които сте тукъ, нѣмате еднакво разположение. За разни нѣща мислите всички, за работа мислите. Чакате нѣщо да ви се даде; дали ще бѫдете съгласни съ онова, което вие мислите. Не само така вие мислите, всичките хора мислятъ така.

Какво подразбираате подъ думитѣ “възможностъ”, “постижение” и “осъществяване”? Като ученици, ако ви се дадатъ възможности въ природата. Въ дадения случай дадено е на човѣка нѣщо, то е една възможностъ. Тази възможностъ сама по себе си не иде, тя съществува като едно външно условие. Да кажемъ имате възможностъ да разбираате. Какво подразбираате? Или имашъ възможностъ да обичашъ или имашъ възможностъ да те обичашъ. Сега вие дойдете до едно разрешение, казвате:”Природата е създала така нѣщата”. Природата какъ ги създала? Когато азъ създавамъ нѣщо, азъ го създавамъ споредъ моето разбиране. Природата ли го създала? Или по нѣкой пътъ питамъ: Защо азъ съмъ такъвъ? Твърдимъ, че Богъ ни е създалъ. Има нещо въ насъ, което Богъ е създалъ, но има нѣщо, което Богъ не го е създалъ. Ти си сприхавъ човѣкъ и казвашъ, че такъвъ Господъ те е създалъ. Че си сприхавъ, то е твоя работа. Че мислишъ разумно, то е другъ въпросъ. Въ Божествените работи има единъ непрериивъ* процесъ, Божествените работи не могатъ да се прекъснатъ, непрериивни сѫ. Човѣкътъ сѫ преривни. Запримѣръ: ти дишашъ - то е Божествена работа, трѣбва да дишашъ. Защо не е твоя работа? Не може ли другояче? Ако може - направи го. Казвашъ:”Не може ли другояче?” Направи, ако можешъ, толкозъ уменъ човѣкъ

си. Сега не може да се измѣни. -"Мене Вече ми дотегна". И мене Вече ми е дотегнало, но... Цѣлия денъ като една помпа да дишашъ, вървишъ, тази помпа тегли буталото, мислишь много работи да постигнешъ. Какво ще постигнешъ? По нѣкой пѫтъ ние пресиляме нѣщата, че нищо не може да постигнемъ. Не е вѣрно. Азъ Вече съмъ постигналъ и има много работи да постигамъ. Следъ като постигнешъ, какво ще стане? Следъ като е постигналъ, какво е добилъ? Казва:"Ще постигна нѣщо". Се има постижения, но ние, като постигнемъ нѣщо, ние обичаме мързела. Мързелът е главната цель. Той мисли да постигне нѣщо, че Вече да не работи. Религиозните сѫ станиали религиозни по единствената причина, че искатъ да не работятъ. Азъ гледамъ тукъ, нѣкой пѫтъ работя по закона на природата, чопля нѣщо и нѣкои ученици ме питатъ:"Какво правишъ?" Казва ми:"То тъй не се разкопава, тъй се разкопава". Защо тъй се разкопава, а не тъй? Казва:"Дѣдо ми каза какъ да разкопавамъ". Дѣдо му казаль и той досега не е направилъ опитъ още. Другъ казва:"Едикой си не е търпеливъ". Ами че единъ голѣмъ изворъ, който блика постоянно, търпеливъ ли е? Голѣмите извори сѫ крайно нетърпеливи. Но търпеливи сѫ онѣзи, тихите извори, които евва текатъ. По-добре да боботи. Сега азъ съмъ на страната на нетърпеливите хора, тѣ сѫ работници хора. Като гойде до тебе - бѣрза, направи нѣщо. Ще направи нѣкаква погрѣшка. Ти считай, че не е направилъ нѣкаква погрѣшка. То е твое схващане. Човѣкътъ свършилъ работата, окопалъ, ти започнешъ да го мѣришъ, казвашъ:"Окопалъ, но три пръста плитко". Окопалъ човѣкътъ цѣлъ декаръ, ако го бѣше копалъ по-дълбоко, нѣмаше да изкопае толкозъ. Пъкъ той мисли да сади лукъ, не му трѣбва повече, 3-4 пръста стига. Той не иска да сади друго. Нѣкои отъ васъ по колко копаеме? И толкозъ не копаесте, даже и единъ пръстъ не копаесте. То е пакъ аналогия. Іа ви навѣда на мисълъта: Всѣка една работа, която стапала безъ мисъль, безъ чувство и безъ воля, така отвѣнъ,

Всъкога природата налага глоба. Щомъ изгдивяваши* по-вече енергия, държи те природата отговорен. Сега онзи, които се сърдятъ, не ги обвиняват за сърдята. Правъ е да се сърди. Глобяватъ го, че изхарчила повече енергия, отколкото тръбва. Запримъръ: ти имаш единъ слуга, той направилъ погрѣшка, ще му кажешъ: "Ти си направилъ погрѣшка". Ти ще идешъ при него, половинъ част ще му крѣскашъ, че е направилъ погрѣшка. За петъ минути работа - направилъ една погрѣшка. Ти направишъ единъ разходъ, за хиляда лева енергия изхарчишъ. Казвашъ, че не искашъ такъвъ човѣкъ. Ти си направилъ пакостъ на себе си. Понеже господарътъ се намѣсиъ, той ще плати половината отъ онова, което слугата направилъ.

Гледамъ, всичките вие разправяте и казвате: "Не вървимъ добре". Оставете тази работа "не вървимъ добре". Кажете: По-добри хора отъ насъ нѣма. По-добри хора отъ насъ нѣма, но и по-лоши хора отъ насъ нѣма. Вие сте чудни. Добро и зло сѫ дѣ нѣща, които вървятъ заедно въ свѣта, като братъ и сестра вървятъ. Вие може да не харесвате злото. Едни хора има, които не харесватъ добро то, казватъ: "Съ добро човѣкъ овца става". Съгласенъ съ мъ, че човѣкъ съ добро овца става, но съ зло - вълкъ става. Кое е по-хубаво - овца ли да станешъ или вълкъ да станешъ? Ако слугувашъ на злото - вълкъ ще станешъ. Ако слугувашъ на доброто - овца ще станешъ. Казвашъ: "Овца ли да стана?" Щомъ не искашъ овца да станешъ, вълкъ ще станешъ. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за животъ? Повече условия има овцата, овцата има повече да живѣе, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълкътъ винаги му се четатъ ребрата, никога не може да затънне. Цѣлятъ денъ върви, казва: "При лоши условия живѣя. Въ която кошара да влеза - ме гонятъ, навсѣкжде ме гонятъ". Вълкътъ навсѣкжде го гонятъ. Какво лошо направилъ?

Вие какво мислите за лошото? **ЛОШЪ, ДОБЪРЪ.** А-то въ лошото показва, че идеш отъ Бога. Това сѫ Бо-

жествени енергии, това съз условияя. О-то - то е пакъ отъ Бога. Лошото седи въ Ш-то, понеже то показва, че човѣкъ има две чаши. Като идешъ при него, две чаши има, съ две мѣрки мѣри. За себе си мѣри по единъ начинъ, за другъ мѣри по другъ начинъ. При единъ българинъ дошълъ единъ турски бей и наливалъ вино въ чаши. Като наливалъ на бея, чашата оставѣлъ два пръста празна, като наливалъ своята чаша, се я преливалъ. И казвайтъ: "Умтраа". Като гледалъ, беять му казва: "Чорбаджи, и на мене да бѫде умтраа". И ние, като дойде за нась, наливаме напълно. Като дойде за другите, не го наливаме пълно. То е користолобие. Когато единъ бакалинъ продава, гледа да не иде повече нито единъ грамъ, но когато купува за себе си - иска да мине повече. И при купуването и при продаването да бѫде еднакво. Не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че две чаши има, две мѣрки има. Какъ ще го поправишъ? Ти, при лошия човѣкъ като идешъ, ще му вземешъ едната чаша, само една да му остане и той ще стане добъръ човѣкъ. Лошото седи въ дветѣ чаши, въ дветѣ мѣрки. Щомъ имашъ една мѣрка - ти си добъръ човѣкъ, щомъ имашъ две мѣрки - ти си лошъ човѣкъ. Или лошиятъ носи два хлѣба, два цифта обуша, две шапки, две ризи, натоваренъ е навсѣкѫде. Има нѣкои болни хора, които не може да се лѣкуватъ, защото съз лоши. Той турилъ една риза, после една фанела, после друга по-дебела фанела, после палто, отгоре друго палто и пакъ трепери. Казва: "Запалете собата**". Той е лошъ човѣкъ. Казва: "Много студено е", трепери. Той иска цѣлиятъ свѣтъ да му иде на помощъ. Лошиятъ човѣкъ трѣбва да извади едното палто и да го гаде. Вие ще ме разберете крило. Ще ме разберете така, както попадията разбрали попа. Единъ свещеникъ сържалъ проповѣдь, че който има две ризи - да гаде едната. Тя искала да изпълни и като отишла въ кѫщи, попътъ ималъ две ризи, тя дала едната риза. Сега кѫде е погрѣшката? Тя дала ризата на попа, не дала своята риза. Анекдотътъ е такъвъ. Азъ коригира-

мъ този анекдотъ. Какво казаль попътъ? Азъ не зная какъ е работата. (Тя) казва: "Азъ слушахъ и искахъ да изпълня". Попътъ ѝ казва: "То бѣше моя работа да дамъ моята риза. Защо не гаде своята риза, но гаде моята? То бѣше моя работа". И тя имала гвѣ ризи и не дава нейната, но дава тая, на попа. Казва: "Искахъ да изпълни желанието на Христа". Желанието е право, но прави помень съ попската риза. Попътъ, като проповѣдва, той можеше да гаде своята риза, тя пъкъ да гаде своята. Ти, ако имашъ гвѣ ризи, дай си своята. Сега вие ще направите възражение. Ти носишъ една риза, оцапа се, нѣмашъ друга риза, трѣбва да я перешъ, трѣбва да останешъ голъ. Не е практично. Това възражение ще го дѣле. Трѣбва да имашъ гвѣ ризи. Да ви изясня работата какъ сеги. Ти направиши гвѣ погрѣшки, носишъ гвѣ тояги. Онзи, който е гнѣвенъ, като те набие съ едната тояга, ще вземе и другата да те бие. Въ дадения случай е по-хубаво да те биятъ съ една тояга, отколкото съ гвѣ. Да разберете закона, защо не трѣбва да имашъ гвѣ ризи.

Да ви приведа другъ примѣръ. Единъ български адвокатъ пѫтувалъ отъ Севлиево въ Търново. Тамъ има единъ завой, дето ставали много обири. Разбойниците тамъ ще хванатъ нѣкой богатъ човѣкъ, нѣкой богатъ търновчанинъ или севлиевецъ. Пѫтувалъ веднажъ единъ търновски адвокатъ, носилъ гвѣ кобура. Като го хванали разбойниците, го питатъ: "Защо ти сѫ тия гвѣ кобура?" - "За зоръ-заманъ*". Ти носишъ оржжие, ти знаешъ какво нѣщо е лобовъта, ти знаешъ какво нѣщо е мѫдростъта, ти знаешъ какво нѣщо е Божията истина, но не си служишъ съ тѣхъ. Ти си като този адвокатъ, който носи кобури. Ти минавашъ покрай нѣкой завой, хванатъ те разбойниците, не изваждашъ кобурите. Защо ти сѫ тогава? - "За зоръ-заманъ". Ако въ дадения случай Васъ знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити. Има нѣкои хора, и добро като ти говорятъ, дразнятъ те. Разправямъ нѣщо изъ моя животъ. Защо го разправямъ, нѣма никакъвъ по-

водъ. Разправямъ, че нѣкое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съмъ казаль за детето. Азъ за счупената стомна нито въпросъ не трѣбва да правя. Като разправямъ на въсъ - печеля, понеже се показвамъ, че съмъ много тѣрпеливъ. Че еди-кой си ималъ хубава стомна, той я счупилъ и азъ съмъ мълчалъ. Съ единъ примѣръ ще направя едно изяснение, че донѣкѫде нѣкой човѣкъ ималъ тѣрпение. Той си знае дали има тѣрпение. Единъ математикъ, който се занимавалъ съ астрономия, 20 години правилъ своите изчисления, наблюдения, но въ него редътъ и порядъкъ не е билъ развитъ. Обичалъ да смета, но нѣмалъ редъ и порядъкъ. Ние имахме една сестра, тя бѣше Казакова. Като влѣзешъ въ кѫщата ѝ, всѣко нѣщо на място то бѣше. Ако не е на място, не може да бѫде. Казва: "Тъй ми е дадено". Редътъ въ нея е развитъ. Влѣзете въ нѣкой домъ - дрехи разхвърлени, нищо не е турено на място, казватъ: "Нѣмамъ време". Не че нѣма време, но не му стига умътъ. Дайте ноти на единъ, който не е музикантъ, той не знае кѫде да ги тури, пънка се, пънка се. Дайте ноти на единъ музикантъ, той ще тури всѣка нота на място, знае гласа. Като погледне пѣсеньта - вече може да пѣе.

Сега тия изяснения настъ ни отдалечаватъ отъ целия да приложимъ нѣщо въ себе си. Правилъ този ученье своите наблюдения и ги писалъ на отдѣлни книжчици. Той ги знае, но сѫ разхвърлени. Той всѣкога държалъ стаята заключена. Никой не знаелъ какво има вънту. Единъ денъ станалъ малко разсѣянъ - туй сега е отъ мене - станалъ разсѣянъ, забравилъ да затвори вратата, билъ професоръ въ университета, дошла една отъ студентките и го запитала нѣщо, той забравилъ да затвори вратата. Слугиняла намѣрила стаята неочистена, разхвърлени книжки на всѣкѫде, събрала книжките, турила ги въ печката, изчистила стаята, измела хубаво. Като се връща той, гледа - всичко изметено, пита: "Кѫде сѫ книжките?" (Слугинята) казва: "Азъ ги изгорѣхъ". - "Моля ти се, още веднажъ

да не правишъ това". Къде е погрѣшката въ нея? Тя трѣбваше да събере книжките и да го пита какво да ги прави. Но авторитетъ има тази служина, мисли, че знае повече отъ професора, взема ги и хайде въ печката, изчистства. Изпъчила се и му казва: "Азъ изчистихъ".

И вие по нѣкой пжть вземате като тази служина Божественото въ васъ, събирате го, не питате какво трѣбва да правите и го изчиствате, туряте го въ печката. Хубаво, да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ имате погрѣшки. Погрѣшка имате най-първо, че не ходите, както трѣбва. Не си махате ржцетъ, както трѣбва. После, като вървите - харчите много повече енергия, нищо не постигате. Като вървите, главата държите на едната страна наведена. Или тукъ, като седите, мѣстите си краката, ту единия кракъ, ту другия. Не се позволява да си мѣстите краката. Нѣкой пжть и азъ си мѣстя краката. Не е позволено, азъ самъ си позволявамъ. Казватъ: "Ще си туришъ дѣсния кракъ върху лѣвия, когато ще трѣбва да проявишъ мжжа. Когато трѣбва да проявишъ жената, ще си туришъ лѣвия кракъ върху дѣсния". Хубаво, азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Сега мнозина отъ васъ казвате: "Азъ не искамъ да ми заповѣдватъ хората". Защо не искашъ да ти заповѣдватъ хората? Какви сж съображенията ти? Не искашъ да ти заповѣдватъ, а искашъ да заповѣдвашъ. Да ти заповѣдватъ е хубаво и да заповѣдвашъ е хубаво. Ако единъ учителъ, който преподава музика, заповѣдава на ученика, научава го на нѣщо. Нѣкои отъ васъ може да заповѣдвате като онзи, турския кадия*, на ибрицитъ*. Наредиъ кадията 40 ибрици и като цвѣтъ богомолци въ джамията, споредъ обичая искатъ да се измиятъ. Той имъ заповѣдва кой ибрикъ да взематъ, казва: "Не този ибрикъ, а онзи". Но това сж анекдоти, нѣкоже станали, азъ досега не съмъ видѣлъ нико единъ такъвъ кадия. Кой знае това кѫде е станало. Възможни нѣща сж, вѣроятни сж.

Всичкитѣ постижения въ свѣта зависятъ какъ ще разберемъ Божия законъ. Често мене ме питатъ: "Какъ

зи търпишъ тия хора?” Рекохъ: Търпя ги, както мене търпята. И мене търпята, като ходя по земята. На тази трева стжпя, на онази трева стжпя. Може да мисля, че дето азъ стжпвамъ, е добре, дето другите стжпватъ, не е добре. И мене ме търпята. Като стжпвамъ, и мене ме търпята. Казвамъ: Както мене търпята, така и азъ търпя. Трѣба да стана уменъ, да имамъ крилца, като стжпвамъ - да не стжпвамъ по земята, но да хвѣркамъ, ще мина отгоре и да не стжпя нито една тревица. Вие, като се спремте, тѣрсите погрѣшките на хората. Казвашъ: “Той не живѣе добре”. Ти, въ дадения случай, като казвашъ, че той не живѣе добре, ти вредишъ на себе си и на него. Казвашъ: “Свѣтът не живѣе добре, хората не трѣбва да се биятъ, тѣ не живѣятъ добре”. Тѣзи работи нищо не ни ползваватъ, нито другите ползваватъ. – “Свѣтът не е добре направенъ”. Това не е наша работа. Ама Иеремия казалъ нѣщо. То е работа на Иеремия, той е пророкъ, изпратенъ съ власть, той има право да казва. Ти не си пророкъ, нѣмашъ право да казвашъ. “Исайя казалъ”. Ти не си Исайя. Ти си позволявашъ нѣща, които нѣмашъ право да правишъ. Ти ще мязаши* на онази бѣлгарка, която опопила мѫжа си. Има единъ анекдотъ. Решила тя да го направи чиновникъ, но никѫде не го назначили на работа, не го искали. Единъ денъ тя взема едно чакърче*, купила черъ платъ, направиларасо, една клоомяявка му турила, дала му една кумка босилекъ въ чакърчето и му казала: “Ще започнешъ и ти да ръсишъ хората”. Като го видѣли хората съ клоомяявката, помислили, че е попъ, прочуъ се той, че хубаво ръси. Казватъ на Владиката: “Единъ младъ свещеникъ имаме”. – “Че какъ? Азъ не съмъ го опопилъ”. Вика го Владиката: “Ти откѫде си, кой те опопилъ?” – “Жена ми”. Значи ти си свѣршилъ университетъ, нѣмашъ знание, не знаешъ работата.

Запримѣръ: Вие седѣли ли сте тѣй, да бѫдешъ вглѣбенъ, че нищо да не те интересува? Казва: “Много съмъ вглѣбенъ”. Азъ виждамъ, че не сте вглѣбени, се поглеж-

даме на една или на друга страна. Ти като си вглъбенъ въ себе си и мислишъ, окръжаващите хора като че не съществуватъ. Представете си, че си осъденъ на смъртно наказание да те обесятъ. Ти като минавашъ така вглъбенъ, другите минаватъ покрай тебе и ти нищо не виждашъ, потъналъ си. Туй положение тръбва да има човекъ. Така да забрави свѣта, да не мисли, че хората сѫ грѣшни, да мисли, че свѣтът е добъръ. Дето мислимъ, че свѣтът е лошъ, то е отчасти така, само нѣкоже има каль. Дето има морави, нѣма никаква каль. Въ горитѣ, въ пѣсъчливитѣ мѣста нѣма никаква каль.

Ние, съвременните хора, се беспокоимъ за много работи. Говори се за любовта, но кой отъ васъ носи любовта? Казва: "Гори ми сърцето". Че гори сърцето ти, това не го отричамъ. Сега въ всичките нѣща въ сѫщностъ дихармонията не съществува. Само въ музиката, вземете нѣкои тонове - не си хармониратъ. Ако ги пѣте, дисонансъ* има между тѣхъ. Поотделно, ако ги пѣте, сѫ музикални, но като ги пѣте заедно, съ други има единъ дисонансъ. Този дисонансъ, и той е потрѣбенъ. Казвамъ: Сега не да считате, че злото не съществува. Но ето азъ какво разбирамъ подъ реаленъ животъ. Нереално е за мене дѣрвото, реаленъ е за мене плода, който може да опитамъ. Но сѣнката на дѣрвото не е реална. И тя има реалностъ, може да я нарисувашъ, на книгата съществува. Може да съществува сѣнката, но не е реална. Съ сѣнки не може да се хранишъ. Азъ може да ви направя книжни пари, колкото искамъ, но какво ще ви ползватъ тия книжни пари? Нѣкой пжътъ фалшифициратъ, правятъ банкноти, но дѣржавата е толкозъ (строга), че тя търси тия банкноти. Често и вие правите банкноти. Вие прекарвате нѣкое Ваше право въ свѣта. Никой нѣма право да търси своето право въ свѣта. За себе си може да го търсите, но да го прекарате въ свѣта - нѣмате право. Всички тръбва да бѫдемъ изразители на онова, Божественото, то да функционира. То сѫ звонкови* пари.

Сега азъ като развиваамъ темата, нѣма погрѣшки въ свѣта. Ние не може да направимъ една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пѣятъ. Може да кажа кой пѣе по-хубаво. Единиятъ пѣе по-хубаво. Гласътъ е ясенъ, има мекота, има и сила, като пѣе има разположение. Другиятъ пѣе, ясенъ е гласътъ, но дразни, нѣма мекота въ гласа му. Единиятъ като пѣе, той самъ се радва на своеето пѣене. Другиятъ пѣе, но въ него има мисълъ дали ще го харесатъ хората. Когато пѣе, дали ще го харесатъ хората, да не мисли. Нѣкой иска да бѫде добъръ, за да признаятъ другите. Ти си на кривъ пѫтъ. Щомъ мислишъ дали хората мислятъ дали си добъръ, ти си на кривъ пѫтъ. Азъ трѣбва да бѫда добъръ, защото доброто е основа на живота. Азъ трѣбва да бѫда добъръ за самия себе си. Като съмъ добъръ, азъ съмъ проводникъ на Божественото. Ако не съмъ добъръ, не съмъ проводникъ. Единъ човѣкъ, който нѣма доброта за основа, не може да очаква за бѫдеще никакви постижения. Онова, което е съградилъ, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание - всичко ще рухне, ще остане само онова, което е добро. Казва: "Азъ съмъ добъръ човѣкъ", пъкъ казва, че всичко е рухнало. Щомъ всичко е рухнало, ти не си добъръ човѣкъ. Казва: "Не съмъ направилъ никакъвъ грѣхъ". Щомъ въ тебѣ всичко рухва, имашъ грѣхъ. Казва: "Добъръ съмъ". Добъръ си, пъкъ си неспокоень. Има едно неспокойство отвѣнъ. Вѣтърътъ може да разклаща листата, може да разклаща клоните и самото дърво, но туй разклащане на дървото е на място. Ако тия дървета не се разклащаха, тѣ нѣмаше да растатъ. Вѣтърътъ като разклаща листата, като разклаща дървото - дърветата се ползватъ. Следователно: страданията въ свѣта сѫ турени на място. Въ духовния свѣтъ, ако вие не страдате, не може да растете. Разклащането трѣбва да го дѣле. Не цѣлия денъ вѣтърътъ да ви разклаща и да ви изкара изъ земята. Казвате: "Доменгаха ми тия страдания". Хубаво, като ти доменгаха, какво трѣбва да се прави? Каз-

ва: "Малко миръ да гойде". Щомъ искашъ миръ, снеми пушката, револвера. Ето - мирът ще гойде.

Сега вие за какво се смѣете? Въ ума ви има единъ контрастъ. Разправяше ми единъ нашъ братъ, като вървѣлъ нѣкѫде и проповѣдавалъ, дошли малки деца и турили отзадъ две знамена. Върви той и всички се смѣятъ. Той носи знамената. Всички се смѣятъ и се чуди. Казва: "Турили ми знамената. Направили ме знаменосецъ". Не носете знамената, които децата отзадъ сѫ ви турили. Казва: "Да га ги видя?" Трѣбва да ги видишъ. Като турятъ знамената, хвани ги. Да кажешъ на децата: "Азъ виждамъ като турятъ знамена". Ако бѣха отпредъ, щѣхте да видите знамената. И човѣкъ досега турилъ хорските погрѣшки отпредъ, а също погрѣшки ги турилъ отзадъ, не ги вижда. Като гойде до хорските погрѣшки - ги виждате, но същите - не ги виждате. Ти проповѣдавашъ на хората, но сътвоето проповѣдане какво става?

Говоримъ сега за новото. По кой начинъ ще изнесемъ въ свѣта любовъта? Въ какво седи новата любовь? Или отъ какво трѣбва да бѫде направена новата любовь? Новата любовь печена ли трѣбва да бѫде,варена ли трѣбва да бѫде или отъ коприна направена трѣбва да бѫде? Сега пакъ застѣгамъ младите. Безъ тѣхъ работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на нѣкого. Той, като види червената рокля, обърне се нѣщо въ сърдцето му. Нѣкой пжть момата се облѣче въ черно, всичко е черно. Като види туй черното, свие му се сърдцето. Защо на червения цвѣтъ се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се облѣкла момата въ червено, обърнало се сърдцето на момъка по единъ начинъ. Като се облѣче въ черно, пакъ се облѣче, но се обърне въ обратна посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ умрѣлъ, или майка ѝ умрѣла, или братъ, или сестра, изгубила нѣкого. Изгубила нѣкого отвѣнъ, затова се почернила. Когато вие се почерните съ нѣкоя ваша мисъль, кой е умрѣлъ? Ти си нѣкой пжть неразположе-

шъвърка, кой е умрълъ? Тогава, когато вие живеете въ
единъ свѣтъ, дето хората умиратъ, не очаквайте щас-
тието да сѫществува. Неволя сѫществува. Щомъ има
смърть въ живота, не може да има щастие. Вие влѣзте
въ свѣта на безсмъртието, влѣзте въ нашата мисъль. Ед-
но място трѣбва да има, дето да нѣма смърть. Въ наша-
та мисъль не трѣбва да има смърть. Желанията умира-
тъ, постепенно умиратъ, но мислите не. Трѣбва да влѣзе-
те въ Божествения свѣтъ, да нѣма лоши мисли. Всички
мисли, които имате, всички да живеятъ. Оттамъ трѣбва
да черпите. Въ Божествения свѣтъ, въ нашия умъ трѣбва
да има нѣщо безсмъртно. Дето сѫ мислите, да не умира-
тъ. Когато азъ Ви говоря за любовъта, говоря любовъта
да турите въ Вашия умъ. Като влѣзете тамъ, всичко друго
се нарежда. Порядъкъ сѫществува, но този порядъкъ мо-
же да биде въ Вашия умъ, тамъ може да стане редъ и по-
рядъкъ. Човѣкъ, който знае, много лесно може да се поп-
рави. Да се поправи човѣкъ, не е мъжна работа, ако знае.
Тамъ, въ Варненско, може би преди 40-50 години - това на
мене сѫ го разправѣли, азъ ще Ви го приведа за примѣръ.
Единъ български чекатчия* прочулу се, че знае да поправя
счупени ржце, крака. Случва се, че на жената на Варненс-
кия валия* излѣзалъ хълбока, никакъвъ лѣкаръ нѣма. Трѣбва
да се поправи хълбока, но ханъмата* не трѣбва да се бу-
та. Викатъ го и му казва валията: "Искамъ да намѣсти-
шъ крака на жена ми, безъ да буташъ". Той помислилъ,
помислилъ и казва: "Може. Имате ли единъ арабски конь?"
- "Имаме". - "Ще го държите три деня жаденъ, нѣма да му
давате да пие вода". На третия денъ довеждатъ ханъма-
та, изваждатъ я прислужничките, турятъ я на коня. (Той)
казва: "Нека да ѝ вържатъ краката подъ коня". Тя била
безъ седло, само на една възглавница, турена на гърба на
коня. Следъ това даватъ по малко вода на коня. Той пие и
коремътъ му започва да се издува и така се намѣстилъ
хълбокътъ. Казва му този валия: "Какъ ти дойде на ума
така да направишъ?" Питатъ го: "Какъ се излѣкува жена-

та?" - "Конътъ пи вода, пъкъ се намѣстъ кракътъ на жена та". - "Какъ става?" - "Става. Конътъ като пие вода, намѣстъва се кракътъ". Валията се чуди на изкуството му и той казва: "Това изкуство, което имамъ, дайте ми една голѣма стомна, отъ 15-20 кила; строшете я, турете я въ единъ чувалъ, завържете чувала отгоре". Той презъ чувала започва да събира Всичките парчета и ги нарежда на стомната. Валията му далъ едно голѣмо въз награждение. Ако вие не можете да намѣстите крака на ханъмата, и ако не можете счупената стомна да я наредите, изкуство нѣмате, ако стомната въ този чувалъ не може да я намѣстите. Ако умътъ не ти стига, когато конътъ пие вода да намѣстите крака на ханъмата, то е сега изкуство. Казвамъ: Всичките препятствия нѣкой пожъ произтичатъ, че ние се осланяме на човѣшкото. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоя умъ. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето сърдце. Богъ, за да ти въздействува въ живота, ще действува чрезъ твоето тѣло. Вънъ отъ нашиятъ умъ какъ ще се прояви? Нѣмаме допирна точка. Оттамъ трѣбва да започнемъ да възприемаме, разбирамъ Божествените мисли. Та сега времето е вече. Трѣбва да потърсимъ Божественото. Трѣбва да потърсимъ Божественото вжтре въ нашия умъ. Туй Божествено ще го намѣримъ въ настъ. Вие се беспокойте, казвамъ: "Остарѣхме". Защо си остарѣлъ? Щомъ си остарѣлъ, ти си вече на служба туренъ. Ти си остарѣлъ, понеже не знаешъ да се разтоварвашъ. Ти мислишъ, че си остарѣлъ. Що е стариятъ човѣкъ? Най-първо стариятъ човѣкъ става пристрастенъ. Казва: "Да дадемъ малко почивка на краката, да дадемъ малко почивка на ржцетъ, хайде да дадемъ почивка на ушите, хайде почивка на устата, почивка на туйонуи" и най-после става почивателенъ.

Тази долната частъ на буквата Д показва, че има нѣщо, което зре. А-то, то е енергията на лошия човѣкъ, която е отворена, отива. Добриятъ човѣкъ, понеже е по-

уменъ отъ лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната частъ на Д-то е заведение за работа. Добриятъ човѣкъ туря Божията енергия на работа, той мисли, чувствува и постъпва. Лошиятъ е като кошката, той всичко разкъща, разхвърля, казва: "Той Господъ ще уреди свѣтъ". Добриятъ казва: "Понеже свѣтъ Господъ го уредилъ, азъ ще ида да служувамъ въ този, уредения свѣтъ. Ще служа вече на единъ уреденъ свѣтъ". Ние чакаме сега Господъ да уреди свѣтъ. Казватъ: "Да дойде Христосъ". Очакватъ Го. То е много външно разбиране. Христосъ по три пъти иде на деня - сутринъ иде, на обядъ и вечеръ. Слънцето като изгрѣва, не иде ли Христосъ? Казвате, че навсѣкѫде грѣе слънцето. Сега поставяме едно противоречие на онова заблуждение, което съществува въ васъ. Вие казвате, че сте останали. Като си останатъ, какво ще стане съ тебе? Внесете една нова мисълъ. Азъ имамъ само единъ примѣръ. Срещнахъ веднажъ една баба, 85 годишна - много правилно лице, добре оформено, челото правилно, носътъ правиленъ, устата правилна. Виждамъ, че на млади години е била много красива, много умна. Казва: "Учени хора има сега, въ наше време не бѣше така. Свѣрши се нашето". Гледа пессимистично на живота. Има нѣщо въ нея, не знае какъ да се изрази, говори много умно. Азъ я застѣгамъ. Казвамъ: На колко момци си запалила чергата? - "Не ме питай, синко". На колко момци запалила чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата? Тя се поусмихне, азъ съмъ много сериозенъ. Ако, рекохъ, може да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направишъ? Изведнажъ просия една свѣтлина и една усмишка. - "Синко, може ли туй?" Може, казвамъ. Сега вече виждамъ, да те подмладя, ти си запалила на десетъ момци чергата и се за тебе въздишали. - "Де ще ги намѣря? Тѣ отидоха въ онъ свѣтъ". Щомъ те подмладя, какъ ще постъпишъ съ тебѣ? Мжчна работа. Сега нѣма да се спра повече, но искамъ да Ви наведа идеята: Внесете въ себе си Божественото. Спремте се да помислите, че

Богъ работи за Васъ, Той обърналъ внимание върху Васъ и Вие досега не сте оценили Неговата любовъ. Спри се да чуешъ гласа Му. Той е, Който подмладява. Ти си останалъ по единствената причина, че не обръщашъ внимание на Него, ти мислишъ само за себе си. Като помислишъ за Господа, ще се подмладишъ. Ти, като станешъ, помисли заради Него. Не мисли, че е нѣкѫде, но мисли, че Всичко това, което сѫществува, Той взема участие въ него. Та казвамъ: Вие като станете сутринь, Вие мислите какво ще ядете, какво ще се научите. Много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното оставате за после. Щомъ станете сутринь, седни на леглото, не трѣбва да се обличашъ, тъй, както си, седни и Веднага отправи ума си къмъ Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станалъ. Че Господъ има да ти каже много работи. Може би една, петъ секунди си помисли и следъ това се обличай. Стани тогава и ти ще бѫдешъ веселъ. Ти станешъ, забързашъ се да се обуешъ, това да направишъ, онова да направишъ. Като се натоваришъ съ всички тия нѣща, ще идешъ, ще направишъ една молитва, ще прочетешъ "Отче нашъ". Не, преди да се облечешъ, още не официално, неглиже, помисли. Та казвамъ: Ти ще кажешъ: "Обуша нѣмамъ, чорапитѣ сѫ скъжсани, грехитѣ ми скъжсани", че времето е облачно, че вали, че студено, че огънь нѣмало, че не си разположенъ. Като станешъ и помислишъ за Бога, ще се стоплишъ. Поне моята опитност е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплямъ се. Нѣколко градуса се стопля човѣкъ. И вие мислите за Него, само така свѣтътъ може да се оправи. Докато грѣ сънцето, Всичко расте. Ако единъ денъ ония растения не може да излѣзатъ на сънце, не могатъ да растатъ. Всѣка сутринь, като станете - благодарете. Благодарете на обѣдъ. Мислете за Великата благостъ, която е въ Бога. Богъ ни тѣрпи, и каквото и да направимъ - не ни се сърди. Господъ, като ти се разсърди, ще ти прати лошъ слуга. Като се плашишъ отъ лошитѣ слуги, казва: "И твоето

положение спрямо мене е такова". Ти не мислишъ за Бога, ще се оженишъ, Господъ ще ти даде деца и тъ нѣма да мислятъ заради тебе. Ще имашъ слуги и тъ нѣма да мислятъ заради тебе. Майка ти нѣма да мисли заради тебе, бща ти, братята ти, сестрите ти, приятелите ти нѣма да мислятъ заради тебе, никой нѣма да мисли заради тебе. Щомъ ти мислишъ заради Него, всички ще мислятъ заради тебе. Направете опитъ цѣла една година, не по законъ, но по свобода. Нали сте се влюбвали? Каквъ законъ ви кара, като станешъ - да тичашъ по прозорците? Кой ви кара? Никаквъ законъ нѣма. За Вода ще идете, ще гледате. Младите момци, когато иматъ обичъ, ще взематъ кобилицата, стомнитъ, току поглежда на самъ-натамъ. Тя отива на чешмата, но той минава нѣкъде. Не е лошо. Трбва да имашъ нѣкаква идея. Дошълъ си въ свѣта, не обичашъ никого. Че на какво ще замязашъ*, като не обичашъ никого? Ти си мъртъвъ. Обичайте Господа, никой нѣма да ви Го вземе. Само ще Го видите нѣкъде, въ нѣкое цѣленце. Нѣкое цѣленце ще ви се усмихне. Може да Го видишъ въ единъ плодъ. Като погледнешъ черешата, усмихва ти се. Въ васъ се зароди желание да вкусите. То е любовъ. Тъ сѫ положения, които трбва да ги чувствуваме. Ние се срамуваме отъ това, което не е. Нѣкои се срамуватъ отъ това, което е. Никога не се срамувай отъ това, което е. Срамувай се отъ това, което не е. Ти давашъ мухлясалъ хлѣбъ на човѣка. То е туй, което не е. Да давашъ най-хубавия хлѣбъ. То е туй, което е. Давамъ хлѣба, но не бъль намазанъ съ яйце. Хлѣбътъ има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвамъ: Една хубава мисълъ струва повече отъ всичките богатства, които може да ти ги дадатъ. То е външно. Окази мисълъ, която всички денъ ще предизвикате, тя носи вѣчния животъ.

Казва Христосъ: "Ако сумите ми пребждатъ въ васъ и вие пребждате въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ. Ако Божиите мисли пребждатъ въ васъ, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище

ще направимъ въ васъ". Ако Божиите мисли пребеждватъ въ насъ, Богъ ще дойде и ще направи жилище въ насъ. Като дойде, ще се изяви. То е истината. Казва:"Ако сумите ми пребеждатъ въ васъ и вие пребеждете въ Мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и жилище ще направимъ въ васъ".

Къде е лъжливата мисъль? Васъ ви турили една лъжлива мисъль, че Господъ не мисли заради васъ, че не ви обича. И вие не ходите да Го посрещате. Той е първата любовъ. Като станешъ, още бось иди да Го посрещнешъ!

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЕ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

30. Лекция на Общия Окултенъ класъ

7 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

*Отче нашъ.
Богъ е любовъ.*

Представете си, че Ви се задава една тема да опишете какво нѣщо е добриятъ животъ. Какъ бихте го описали? Казвате: "Човѣкъ да знае". Човѣкъ и да знае, не може да живѣе добре. Знанието помага на добрия животъ, но не носи добрия животъ съ себе си. Нѣкой може да говори за изкуство, да опише какво нѣщо е изкуството, но трѣбва да бжешъ художникъ, да знаешъ въ какво стои изкуството. Или по нѣкой пжть може да Ви зададатъ тема да опишете красотата. Но красотата въ какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

Въ живота всички сте станали много страхови, презмѣрно страхови. Като станете 40-50 годишни, казвате: "Остарѣхме". Сега ще Ви дамъ друго едно. Отъ 1 до 40 години ти си младъ. Отъ 40 до 80 години ти си възрастенъ. Отъ 80 до 120 години ти си вече въ старостъ. Нѣкой още на 40 години е, той още не е станалъ възрастенъ, а казва, че е остарѣлъ. Вие казвате: "Много сѫ тия години". Какво сѫ много. Нѣмате понятие за мѣрките въ програмата. Ти на 40 години си (като) на 4 години, едно дете. На 80 години, ти си на 8 години. Нулята нищо не значи. На 120 години си (като) на 12 години. Като си на 4 години, казвашъ: "Голѣмъ съмъ". На 8 години като е, мисли, че е възрастенъ. Станали сте много учени. Въ въсъ влѣзе мисъльта, казвате: "На 40 години съмъ". Мислишъ, (че) много знаешъ. Какво знаешъ? На 40 години много знае човѣкъ, даже, който е на 40 години, не знае колко часа има въ 40-тихъ години. Не е правильъ смѣтка 40 години колко дни иматъ, колко месеци иматъ. Че си боледувалъ нѣколко пжти, глава го е болѣла нѣколко пжти, чупилъ си крака

нѣколко пѫти - много знае. Че го излъгали въ пърговията - много знае. Че го излъгали, изкуство е да те лъжатъ хората. И хубаво става. Младата мома се излъгва съ копринена рокля, обещаватъ ѝ: "Царица ще бѫдешъ, това ще бѫдешъ". Като се ожени, мжжътъ е професоръ, тури я за ученичка, иска да я научи какъ да готви, да шета, да мие, слугиня нѣма - всичко тя работи. Че какво лошо има въ това? (Тя) казва: "Не си удържа обещанието". Сега Вие всички минавате за професори, казвате: "Ние говоримъ - сериозенъ е животътъ". Че като те заболи корема, какъ нѣма да бѫдешъ сериозенъ? Сериозенъ е, проточи си лице то. Въ какво стои тази сериозностъ? Трѣбва да ядемъ. Наука е да ядешъ. Знаешъ (ли), какъ се яде? Защо Господъ Го даль яденето? Чрезъ яденето ти се запознавашъ съ свѣта. Съ черешите ще запознаешъ какви сѫ по вкусъ. Азъ, ако искамъ нѣкой човѣкъ да придобие нѣкакво качество, ще го храня съ череши, не презъ цѣлата година, но презъ особени дни. Ако искамъ да внеса друго качество - ще го храня съ сливи, не презъ цѣлата година, пакъ въ осо бени дни. Съ ябълки ще го храня, съ круши, но не презъ цѣлата година.

Представете си, че житото би имало нашето съз нание, както ние имаме. Какво понятие би си съставило (то) за човѣка? Задигне ги нѣкой човѣкъ, тури ги въ чувала, хичъ не мисли - хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия старци, български воденици? Има единъ кошъ ко нусообразенъ, изсипва житото по едно улейче. Има два голѣми камъка, има единъ чакълдакъ*, едно дрънкало, като бута житото - пада. Житото казва: "Какво престъпление направихъ, че ме въртятъ въ тия камъни?" Стане на брашно, събиратъ го пакъ въ чували. Казва: "Кажете ми прегрѣшението, за да се изправимъ. Защо е туй нака занение?" Той казва: "Вие не разбирамте тая работа, ще си мълчите тамъ". Житото страда. Дойде друго прегрѣше ние. Извадята едно корито, извадята брашното, туря тъ врѣла вода. То казва: "Защо тази жена ни мачка? За

какво е туй мачкане?" Вие не знаете. Мачка ги, мачка ги, ти страдашът. После тя започва да ги дъли. "Вие, казва, да не се караше". Проповедва имъ братство и равенство. Отдъли на тебъ това, на тебъ онова, хайде въ пещъта. "Ами този огън защо е?" - "Не знаете ли?" Все не знашът. Най-после извадята хлеба отъ пещъта, турятъ ги на трапезата, започватъ да ги дъвчатъ въ устата. (Тъ) казвашъ: "Не се ли свършва нашето страдание?"

Сега всички отъ въсъ може да представи този примеръ. Ние минаваме и туй, което го правимъ, го считаме, че е въ реда на нѣщата, че така трѣбва да бѫде. Право е. Щомъ дойде настъ да мелятъ, дойдатъ по-умни отъ настъ, хванатъ (ни), турятъ ни подъ хремеля*, казвашъ: "Защо е туй?" Ти не знаешъ. Турятъ въ чувала, защо - не знаешъ. Турятъ те въ пещъта и ти протестирашъ, казвашъ, (че) не знаешъ. Пъкъ има единъ начинъ. Човѣкъ, който мели брашното - той не е много учень. Азъ казвамъ: Ти не си много учень човѣкъ. Като мелятъ брашното, ония етерни мазнини* отливатъ, оставатъ трициръ. Щомъ като заливатъ съ топла вода, други мазнини си отиватъ. После, като го подквасятъ и като го турятъ въ огъня - други вещества си отливатъ. Оставатъ трициръ. Житото трѣбва да го ядемъ туй, както си е. Не му трѣбва друго. Вземи, че го дъвчи. Тури 100-200 грама въ единия джобъ, 100 грама въ другия, дъвчи го като сакъзъ*. Що ще ходишъ да го мелишъ, че въ огъня да го туряшъ, че въ пещъта трѣбва да го туряшъ. Този задигне нѣщо, онзи задигне и най-после ти го дъвчешъ и хлѣбътъ казва: "Избави ни отъ туй зло на устата". То дошло да се оплаква. Туй е за развлечение. Има единъ анекдотъ. Въ турско време, когато извали турциръ у българите да ги гощаватъ, трѣбва да имъ плащатъ дишъ-хакж*. Следъ като дойде въ къщи и го угостишъ, че му платишъ за всички единъ зжбъ по единъ грошъ. За 32 зжба, че е яль въ къщата ти, ще му платишъ. Ти ще заколишъ една кокошка, ще го угостишъ и ще платишъ дишъ-хакж. Въ Варненско единъ дерибей* отива

при една вдовица и тя отива и се оплаква. Тя казва: "Нѣма-
мъ да имамъ пари да му дамъ". Викатъ този турчинъ и му
казватъ: "Какво искашъ?" (Той) казва: "Зжби имамъ да ми
плати". Повалята го земята, избиватъ му всичките зжби.
Казватъ: "Досега имаше зжби, но понеже сега нѣмашъ -
нѣма да ти плащатъ". Сега ви се избиватъ зжбитѣ, за да
не вземате дишъ-хакж. Ние, съвременниятъ хора, колко
нѣща има, които трѣбва да се поправятъ. Сега ходите по
кино, гледате (на) киното какъ ставатъ разрушенията,
какъ влѣзли германцитѣ. Какво печелите сега? Казватъ:
"Да научимъ нѣщо". Много хубаво. Какво ще научите?
Вие сте писатели или поети, вие обидите нѣкого. Може
обидата да е много деликатна*. Единъ поетъ, когото не
обичашъ, той писалъ стихотворение, турилъ ду-
митѣ: "Брава, брава, отъ това умрѣ нашата краꙗ". Азъ
дойда и кажа: "Брава, брава, отъ това оживѣ нашата краꙗ".
Ако кажа: "Брава, брава, отъ това умрѣ нашата краꙗ",
ти ще се обидишъ. "Брава, брава, отъ това оживѣ
нашата краꙗ" - то е пакъ малка ирония, много деликат-
на. Въ политиката има такива нѣща. Много ученъ човѣ-
къ, даже и бръмбаритѣ какво правятъ знае, и червейчета-
та какъ вървятъ знае, всичко знае. Всичко знае. Червей-
четата вървятъ ли като човѣка? Следъ като каже, че чер-
вейчетата знае какъ вървятъ, че ирония има. Този червей

крака нѣма. Червейте єдва учи огъване-
то. Той е единъ студентъ, който учи огъ-
ването. Толковъ знае. Само изучава кри-
вата линия. Всичкото му знание, като прекара 10-20 пре-
раждания, єдва може по тази линия да върви. На изпитъ
се явява. Комисията казва: "Този червей се е научилъ какъ
да се криви, минава въ по-горенъ класъ". Въ по-горния класъ
направята го стонога, че му турятъ сто крака. Сто
крака да ги движишъ, да ги контролирашъ отлѣво, отдѣс-
но. Що му сѫ сто крака? Казва: "Задача е тази, сто крака
да ги хармонирашъ". На всѣки кракъ да знаешъ да коман-
дувашъ - знание се иска. Следъ туй, като се научишъ да

командувашъ на 100 крака, даватъ ти по-малко. Ние сме юшли до двета крака. Два крака - на единия петъ пръста и на другия петъ пръста - 10, и на ръцетъ 10 пръста - тък съ 20. И ние мислимъ, че сме се освободили. Да знаешъ да си милвашъ пръстите. (На) единъ пианистъ колко му взема, докато се научи да контролира пръстите. (Нѣкой) казва: "Знае да си мърда пръстите, тури ги на пианото". Онзи 20 години учи и като седне - изкара нѣщо отъ мърдането. Въ мърдането има голѣма разлика. Господъ турилъ езика, но да знаешъ какъ да го мърдашъ. Да знаешъ какъ да го мърдашъ, че като кажешъ една дума - да биде същуржателна. Ако не знаешъ какъ да мърдашъ, думата не излиза, както трѣбва, може да удължишъ думата, да туришъ дълги вълни. Може и срѣдни вълни да туришъ, и късни вълни. Казватъ: "Едно и сѫщо е". Съ късите вълни отдалече вземашъ какво става. Отъ дългите вълни станци-тѣ съ близо. Съ дългите вълни, то е на физическото поле. Съ дългите вълни на земята може. Съ срѣдните вълни - въ духовния свѣтъ. Съ късите вълни - въ високите свѣтото-вѣ. Нѣкой отъ Васъ нали искаме да се разговаряте. Вие искаме съ дългите вълни да се разговаряте съ духовния свѣтъ. Тукъ на земята може да се разговаряте. Казва ти нѣкой: "Азъ те обичамъ". Като ти каже, тъй мръдне ти подъ лжичката. Нѣкой ти каже, че те обича - не ти мърда. Казвашъ: "Сладка е думата". Казалъ я презъ езика, не я приемашъ. Казвашъ: "Сладката е думата". Дойде единъ човѣкъ при тебе и казва: "Дай ми 5 лева". Погледнешъ, не искашъ да дадешъ. Нѣкой, който ти поискава 1000 и 2000 лева, мръдне ти сърдцето, изваждашъ и казвашъ: "Господъ тaka казалъ". Но този човѣкъ е ученъ, знае какъ да каже. Като каже - нѣщата ставатъ.

Една майка казва на детето си: "Днесъ ще идемъ да се молимъ за дѣждъ". Тръгватъ да се молятъ за дѣждъ и майката нищо не взема. Детето взема омбrelата* и казва: "Мамо, дѣждъ ще имаме, да се пазимъ". Майката казва: "Може да има, не знаемъ дали ще има". Детето взима

омбрелата и мисли, че дъждъ ще има. Ние въ нѣкои отношения сме като майката. Отиваме, но дали тази работа ще стане - не си сигуренъ. Отивашъ да държишъ една речь. Казвашъ: "Дали ще мога да държа речта или не". Азъ опека 1000 хлѣба, окръжаващтѣ хора сѫ гладни. Азъ положително зная, че отъ хлѣба нѣма да остане ни единъ отъ фурната. Ако опека хлѣба, но тия хора сѫ взискателни, най-малко половината ще остане. Казвамъ: Тия хора не ме обичатъ. Не че не те обичатъ хората. Ние, ако се оплакваме отъ природата, за да ни разбере тя, трѣбва да говоримъ на нейния езикъ. Колко години ви е трѣбвало да научите българскиятъ езикъ. Вие, които говорите българскиятъ езикъ, колко думи има въ български езикъ, които иматъ само едно значение? Колко думи иматъ двойно, тройно, а нѣкои иматъ четворно значение. Въ английски, ако вземете думата "бееръ", колко значения има? Тази дума, както е турена въ едно предложение, нѣкоже значи мечка, нѣкоже значи търпение, нѣкоже значи трудна жена, нѣкоже значи раждане. Българите казватъ "пола". Има поли на планината, има и женски поли. Какви поли - женски поли или планински поли? После, вземете думата "любовъ". Каква любовъ - физическа, духовна? Коже да намиратъ хората? Щомъ говоришъ за любовъта, еднозначуща дума ли е? Солта, понеже си я опиталъ, че има единъ соленъ вкусъ - има едно значение. Захаръта има едно качество - сладчина. Думата "горчивина" има едно значение. Вземете думата "чистота" - едно значение има. Значи Вашата чистота, когато нѣма никакъвъ примѣсъ, е чистота. Оризътъ е чистъ, когато нѣма примѣсъ съ камъчета. Житото е чисто, когато нѣма кжклица*. Вжtre и т.н.

Казвамъ: Какво може да се каже? Какво може да ви се каже отъ 1 до 40? Казвате: "Какъ Учителятъ настъни забавлява, той ни счита за деца още". Че то е привилегия*. По какво се отличава детето? Детето е довѣрчиво. Каквото му кажатъ, всичко го интересува. Много лобознателно е. Ходи, отваря тукъ, затваря тамъ, дира, ин-

тересува го. Възрастният започва да се отдава отъ дружинъ хора. Възрастният не е като малките. Ще си направи къща, ще си намери единъ съдружникъ и ще започне търговия. Идва единъ братъ, който учи този занаятъ, младъ братъ, пити ме, казвамъ му: "Не ти тръбва". Казва: "Не за себе си, азъ имамъ занаятъ, братъ ми обича бакалията*". Казвамъ: "Ще имате мъжнотии". - "Може да ги преодолеемъ". Казвамъ: "Хубаво, направете опитъ". Иде следъ това, че ми казва: "Бамбашка* работи, едва половина разноски покриваме. Отивамъ, вземамъ маслото и на мястото, както е нормирано, 90 лева ми искамъ. Норма е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, тръбва да го продавамъ 120 лева, (а) ако ме хванатъ. Гледамъ - захаръ няма, туй няма, дойдатъ братята - четвъртъ уроци. Масло нямашъ, сирене нямашъ, това няма, онова няма, оризъ няма. Казватъ: "Какво сте вие да ни заставяте?" Казва: "Искамъ да намеря". Иде ми, казва, да напусна тази работа вече". Рекохъ: "ще очаквате малко". Азъ казвамъ: "Колко разноски имате?" - "3500 на месецъ". Казвамъ: "Половината покривате ли ги?" - "Покриваме ги, разбира се". За половината плащате за уроците. Туй, което учишъ, ще мислишъ, че на професоръ плащашъ. 1500 лева плащашъ. Ученици съм плащали по 500 лева на урокъ по музика. Единъ нашъ музикантъ 200 лева вземаше на урокъ. Тукъ имахме една сестра, която 200 лева даваше на урокъ. 200 лева - много пари ли взема?

Че природата като ви дава всичко безъ пари, оценявате ли? Ние живеемъ, дишаме въздуха. Казваме: "Този свѣтъ не е уреденъ". Не билъ уреденъ свѣтъ? Че какъ не е уреденъ? Ти досега нищо не си плащалъ за въздуха. Какъ ще уреди природата, че навсѣкъде може да ходишъ? Даромъ вземашъ. После, да те научи да не бѫдешъ много егоистъ. Тя ти опредѣлила, че като вземешъ една вдишка, не можешъ да я задържишъ повече отъ три секунди. Капиталът за три секунди го вземашъ. Като минатъ, ще го върнешъ назадъ, новъ капиталъ ще вземашъ. Диша-

нето е търговска работа на земята. Този капиталъ трбба да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, азъ да Ви предскажа, че търговци нѣма да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава ще бѫдешъ търговецъ горе-доле. Децата ти ще бѫдатъ облѣчени, и жената ти и ти ще имашъ кѫща. Всичко туй ще имашъ. То е капиталъ. Ти отъ въздуха, ако не можешъ да извадишъ онова, което е въ нѣго, природата е скрила много работи и иска да ни застави да работимъ.

Ние сега искаме да живѣемъ. Най-първо три процеса има въ добрия животъ. Най-първо ще се научишъ да мислишъ. Знаешъ (ли), колко мжично е да се мисли? Не е лесна работа. Когато човѣкъ дойде да разреши нѣкаква чужда задача, започне да се грижи. Грижата не е мисъль. Мисъльта е приятно занимание въ природата. Следъ туй ще се научишъ да чувствувашъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да постижвашъ право. Това сж три начина. Ако ти не можешъ да мислишъ право, ако ти не може да чувствувашъ и ако ти не можешъ да постижвашъ право, ти не може да живѣешъ. Животътъ, като изкуство, е най-голѣмото благо, което ни е даль. Туй, най-голѣмото благо, но си най-голѣмото нещастие съ себе си. Представете си, (че) по невнимание, ако не знаешъ какъ да направлявашъ сърдцето си, ти ще развалишъ очите си. Ако не знаешъ какъ добре да мислишъ - ще развалишъ ушите си. Ако не знаешъ какъ добре да постижвашъ - ще развалишъ езика си, вкуса ще развалишъ. Ако започнешъ да ядешъ, че не вземашъ участие въ яденето, всѣко ядene ще бѫде безпредметно. Тогава ядешъ нѣщо, но то е като пръстъ. Нищо не усъщашъ. Ако човѣкъ остане безъ вкусъ, нищо не му се яде. Много пѫти хората умиратъ, тѣ предпочитатъ тaka, отколкото да минава храната. Като ядешъ - да усъщашъ нѣщо приятнно. Вземешъ една хапчица, втора, трета. Сега вие ще кажете: "Голкова невежи ли сме?" Не е невежество. Ние тукъ имаме единъ братъ, той сега е въ

Америка. Като го гледашь - дрехата му накапана, само кашка. Ще кажешъ сократовски, че не обръща внимание. Сократовски животъ живѣе. После нѣкой ходи разчорлениъ*, косата му така. Казва: "То животът не седи въ обличането". Ами въ какво седи животът? Ако умът не е облечено добре, ако сърцето не е облечено добре и ако тѣлото не е облечено добре - това сѫ равносилни нѣща. Ако умът оставишъ голъ, сърцето голо и тѣлото голо - ти си закъсаль вече. Та казвамъ: За добрията умъ, който е работилъ, природата туря бележки.

Азъ трѣбва да ви дамъ да направите едно ухо, което показва доброта и активност. Какъ ще го направите? / Учителът начертава две линии на уши/. Това ухо е горедолу хубаво. Първото ухо - право мисли, разсжждава. Второто е активно - нищо не мисли. Той седи и мисли: "Да го направя ли, да не го направя ли?" Смѣта: "Тъй, ако го направя, какво ще излѣзе?" Добрите условия минаватъ, не намира време да направи. На втория денъ пакъ сѫщото нѣщо. Такъ седи цѣлъ денъ, пакъ намѣри, че нѣма време. На третия денъ лѣтото иде, нивата непостъпка остава. Онзи, активниятъ, прави погрѣшки, но криво-лѣво работи. Казва: "Може ли да се изправя?" Този преодолѣва тази слабостъ. Какво се образува? Образува се човѣшката уста. Това е единиятъ полостъ. Ти, като си ораторъ, мислишъ какво да кажешъ на публиката. Туй ли да кажешъ или не. Ще кажешъ на хората нѣща, които сѫ вѣрни.

Говоримъ нѣкога за хигиена. Казвамъ: Никога не стѫпвай на пета, понеже туй следъ време зле ще се отрази върху тебъ. Мозъкътъ не обича сътресения. Стѫпвай на пръсти, за да събудишъ най-първо ума. Мисли, че после действувай. Не като ударишъ ржката си да мислишъ. Казвамъ: "Търпение трѣбва". Знаете ли единъ човѣкъ, който дѣла, колко тѣрпеливъ трѣбва да бѫде? Въ непърпението ржката се проточва. Азъ дѣламъ съ теслата, ако азъ стана непърпеливъ, трѣбва да бѫда тѣрпеливъ, понеже непърпението продължава ржката. Ако продължа - оти-

де ржката. Ако продължа ржката въ непърпенето - отиде ржката. Може да ми вземе единъ-два месеца, докато ми заздраве ржката. Казвате: "Зашо е непърпенето?" Ако не си търпеливъ въ работата - ще се повредишъ. То-ва сж елементарни работи. Вие разглеждате търпенето. Търпенето е едно отъ най-добрите качества на човѣка. То влиза като елементъ въ ума на човѣка. По умъ трббва да бждемъ търпеливи, по сърдце и по воля. Не само да мислишъ и нищо да не правишъ, то все още не е търпение. Въ търпенето ние разбираме човѣкъ да бжде силенъ. Изисква се той да стане съвършенъ. Само тогава той ще бжде търпеливъ. Казватъ: "Ти си много търпеливъ". Сега и дума не може да става. "Ти си доста търпеливъ". И азъ, като разглеждамъ, още трббва търпение. Нѣкой пжть търпеливъ е въ малките работи, но не е въ голѣмите работи. Съ малки работи правимъ накостъ на себе си. Дойде нѣкой при мене и той ми говори, че билъ жененъ, деца ималъ. Азъ имамъ цѣлъ хлѣбъ, повѣрвамъ му, дамъ му цѣлиятъ хлѣбъ. Той нито е жененъ, нито деца има. Азъ му дамъ цѣлиятъ хлѣбъ, че и той да е благодаренъ, и жена му да е благодарна, и децата му да сж благодарни. Казва: "Цѣлъ хлѣбъ ми даде". На този човѣкъ виждамъ, (че) жена му не е тамъ, децата му не сж тамъ. Ако ми хвали мжка - ще добие известни качества. Ако хвали жената - ще добие други качества. Ако хвали децата - ще добие трети качества. Трббва да го хвалятъ. Нѣкои отъ (васъ) искате да не ви хвалятъ. Но като не ви хвалятъ, вие се докачите. "По нѣкой пжть слушамъ съ каква ирония Учителятъ говори туй". По нѣкой пжть ние се обличаме, обличаме, че се облѣчемъ въ сжщите дрехи. По нѣкой пжть ние може да се усмихнемъ и да се покажемъ много весели. Турли сме една маска, минаваме за весели. Нѣкой пжть влизамъ при нѣкой бакалинъ, (той) обръща внимание на другите. Азъ, като пазаря, той гледа дали ще му платя, затуй ме гледа. Щомъ си направя смѣтката и му платя, пакъ си обѣрне гърба, къмъ другите млощери** гледа. Сега пред-

тавете си, че азъ съмъ еинъ бакалинъ, вие сте само клиентъ, ученицищъ. Вие влизате, не купувате. Не може да си купите отъ моята бакалия. Като излъзвате, какво ще кажете? "Изгубихъ си времето". И бакалинът казва: "Изгубихъ си времето, презъ цвлятия денъ нищо не можахъ да продамъ". Тамъ като въ затворъ е.

Сега азъ съмъ ви говорилъ толкозъ време за Любовъта. Може ли да ми кажете нѣкое отъ Вашите произведения на Любовъта? Какво именно сте произвели отъ Любовъта? Искамъ да ви видя произведението. Круши, сливи, ябълки, пиперки, моркови, магданозъ, лукъ, краставици, жито, ечемикъ, ржъкъ, лимони, портокали, хлѣни дървета - всичко туй. Азъ съмъ готовъ като бакалинъ да ходя да купувамъ масло, каквото вие произвеждате. Азъ съмъ готовъ да го продамъ. Искамъ да ви наведа на мисъльта, (че) между природата и настъ има една вѫтрешна обмѣна. Всичко не ни се дава даромъ. Природата изисква отъ настъ да произведемъ нѣщо. Тя е първа, която ще вземе. Тя има клиенти, ще влѣзе, ще вземе отъ нѣкоже. Да ви говоря за нѣща, които сѫ непонятни. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ Вашите мисли. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ Вашите чувства. Има сѫщества, които трѣбва да се хранятъ съ Вашите постежки. Плодове сѫ това. Растенията ние ги обичаме, но неже тѣ произвеждатъ плодове. Ако нѣматъ плодове - нѣма да ги държимъ за красота. Казвамъ: Въ едно отношение въ природата ние сме като плодните дървета. Имаме цена за онова, което разгдаме въ себе си. Всичките сѫщества иматъ особено разположение. Ако ние сме безплодни, съ настъ ще постежлятъ, както ние правимъ съ безплодните дървета - режемъ ги за собата*. Греди правимъ. То е външна страна. Въ много отношения ние сме въ свѣта като плодните дървета. Ако искашъ да се подобри положението ти - имай най-хубавите мисли. На всичките хора мисъльта не е една и сѫща. Тя е много разнообразна. Мисъльта на животните е една, на хората е друга, на ан-

гелимѣ е трета. Безброй сѫ формитѣ, въ които една човѣшка мисълъ може да се облѣче.

Азъ бѣхъ при единъ българинъ. При него изва единъ беденъ студентъ. Този българинъ бѣше богатъ човѣкъ и този студентъ иска да му помогне нѣщо. Той не му помогна. Замина си студентътъ. Рекохъ: "Ти изгуби едно голѣмо благо". - "Че какъ?" - "Следъ 10 години той ще биде министъръ въ България. Ти трѣбваше да му помогнешъ, защото той ще ти помогне следъ 10 години. Единъ денъ той ще ти даде урокъ като министъръ и той не ще те погледне". - "Министъръ. Че какъ тъй?" Ти трѣбва да разбирашъ. Имашъ едно яйце, трѣбва да разбирашъ качествата. Змийското яйце, като го излопишъ или кокошето яйце - какви свойства ще иматъ?

Курдисала* се една кокошка и снася по едно яйце предъ вратата ми. 40 дена наредъ носи. Азъ го считамъ туй (за) късметъ. Азъ взимамъ яйцата, които тя носи. 40 яйца е снесла. Казватъ: "Да ги опечемъ. Да направимъ това нова, да направимъ хлѣбъ съ масло", какъ го казвате - джиджи-пана. Една чужда кокошка, най-първо като изваваше, се караше съ комкама. Сега като дойде, седне, гадатъ й малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме. Казва: "Да не ми взематъ яйцето, крѣкъ-крѣкъ". Мене ми дойде на умъ на тази кокошка да направя едно добро. Казва: "Искамъ да ме освободите отъ това робство. Нѣкой денъ ще изчезна, ще ми откъжнатъ главата". Казвамъ: Щомъ носишъ яйца, главата ѝ не могатъ да режатъ. Решихме да я купимъ. Колкото искатъ - ще я купимъ, ще я насадимъ, ще излопимъ пиленца. Ще кажете: "За една кокошка ни разправя". Запознахме се съ кокошката, милвамъ я по главата, тя ме гледа. Казва: "Неудобно ми е". Казвамъ ѝ: Нѣма нищо. Питамъ: Кой кара тази кокошка, отъ де-накожде дойде тамъ? Тѣ се криятъ, когато снасятъ яйца. Не се спиратъ върху туй. Затвориха я въ деня и като я пуснаха - пакъ дойде. Казватъ: "Пологъ трѣбва, за да носи". Тя и

безъ пологъ носи. Нѣкоя ще се качи на полога и нѣма да носи. Казвамъ: Ако тази кокошка иде при менъ и азъ ще ѝ направя услуга.

Вие, когато ще снесете нѣщо, идете въ предверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите - тамъ го направете. Не сме направили много удобно на кокошката. Дърва турятъ тамъ по нѣкой пжть. Та казвамъ: Всѣку единъ човѣкъ, каквото прави - да го направи въ предверието на Господа. Ако на друго място носи яйцата - ще хврѣкнатъ. Само веднажъ тя снесе въ 5 часа следъ обѣдъ, а (презъ) всичкото време - въ 9, 10, 11 часа сутринъта. Нѣкой пжть въ 8 часа, 8 безъ 10, 8 и 15. Наблюдавамъ времето, когато е топло - снася по-рано. Щомъ е студено - снася по-кжсно. Казваме: "Обикновени работи". Цѣла философия има. Като снася - зная какво е времето. За да направимъ нѣкое добро по-рано - времето трбба да е добро. Щомъ правишъ по-кжсно доброто, щомъ мислишъ по-бавно - значи студъ има. Най-първо нѣма да мислите, че сте стари. На 40 години сте млади. Онзи, който е надъ 40 години, е възрастенъ. Нѣма нико единъ, който да е старъ. Сестра Попова е единствената.

Турцитѣ казватъ: "Много приказки за воденица". Може да Ви кажа така съ три думи. Мисли добре - да имашъ свѣтлина въ ума всѣкога. Чувствувай добре - да имашъ всѣкога топлина въ сърцето и сърцето ти да тупа равномерно. Аѣкарите пипатъ пулса. Като чувашъ сърцето - да пѣешъ една пѣсен. /Учителътъ пѣ: "Търпение, търпение, търпение"/. Имамъ сиромашия. Още като пѣя - брѣкна въ джоба си, имамъ нѣщо. Азъ още като пѣя - хората се влюбватъ. Нѣкой брѣкналъ, турилъ въ джоба. Азъ се преструвамъ, че не го виждамъ. Престана да пѣя тогава.

Бѫдете умни деца, не мислете, че сте възрастни. Не мислете, че туй се е случило. Всичко, каквото Ви се случи въ свѣта, като влѣзвате въ Божествения свѣтъ, всичко, каквото Ви се случи - за добро е. Богъ е, Който рабо-

ти, Той ни опитва. Та умните деца разбираятъ. Каквото и да ти се случи - за добро е. Може да те посаждатъ на нивата - за добро е. Той е Единствениятъ, каквото направи - считай го за добро. Другите, каквото правятъ, прави различие. Дойде ли до Бога, имайте една священа мисълъ. Да имате едно мнение, че Господъ, каквото прави - за добро е. Да бъдемъ доволни отъ онова, което Той ни дава.

Сега туй е по отношение на Бога. За другите същества, каквото правятъ - тамъ ще пазимъ нашия умъ, ще знаемъ Господъ ли говори. Щомъ другите говорятъ, ще видимъ какъвъ процентъ (същ.). Това правило не е за другите хора, само за Бога е.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЕМЪ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГТО СИ ПРОВОДИЛЪ.

XX година

31. Лекция на Общия Окултенъ класъ

14 май, 1941 год., Сръбда, 5 ч.с.

Изгрѣбъ - София

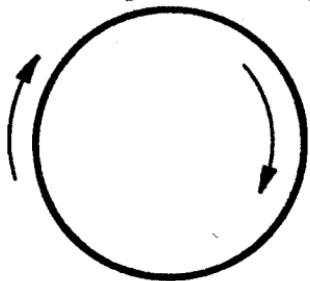
ПРАВАТА ПОСОКА

*Отче нашъ.
Богъ е любовъ.*

/Направихме едно упражнение/. Прави. Ръцете настриани, съзглани една срещу друга. Дясната ръка леко докосва лявата и се движжи по лявата до рамото, докато дойде надясно. После лявата се поставя предъ дясната и се движжи по дясната, като леко я докосва. Така петъ пъти.

Всъщност тръбва да се стремите да създадете сами интересъ къмъ онова, което се интересувате. Всъщност едни човекъ е създаденъ по единъ особенъ начинъ. Той тръбва да намери своя си пътъ. И когато намери своя си пътъ, той се радва. Запримѣръ: десето има желание да се изправи. Най-първо то се разгда при съвсемъ други условия. Въ него има вътрешенъ импулсъ да се издига. Докато се издигне употребява единъ начинъ, втори, трети, четвърти, срѣща много мъжчинотии. Като се изправи, тръбва да знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна работа, изисква наблюдение. Добриятъ човекъ върви по единъ начинъ, лошиятъ върви по другъ, единъ престъпникъ по другъ. Комката върви по единъ начинъ, коньтъ - по другъ. Всички животни иматъ единъ методъ. Не искамъ сега азъ да ви въвеждамъ въ противоречието. Въ този

кръгъ има две противоположни течения. Ние правимъ упражнението отляво надясно и отдясно наляво. Тъй също две противоположни посоки. Има една разлика. Онзи, които създали лявата ръка и онзи, които създали дясната, същ написали на тяхъ. Колко нѣща същ написани на лявата ръка - потребни същ още хиляди години, докато се

прочете този материалъ. Въ лѣвата ржка е капитала, който е вложенъ. Въ дѣсната ржка е капиталъ, който си обработилъ. Онзи, който разбира, ще види въ лѣвата ти ржка онзи капиталъ, който е вложенъ, а въ дѣсната ржка е туй, което ти си обработилъ. Сега мнозина уповаватъ на онова, което имъ е дадено. Но дадениятъ капиталъ трѣбва да се обработи. Човѣкъ може да бѫде даровитъ безъ да използва своите дарби. Пъкъ може да бѫде малко даровитъ и да използува дарбите си.

Да кажемъ, че привидно се движатъ въ две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че е противоположно. Но тия хора, които се движатъ успоредно въ противоположни посоки - не е едно противоречие. Ако двамата се движатъ въ една и съща посока, може временно да се движатъ въ противоположни посоки. Вземете движението на двамата въ кръга. Може ли да се движатъ въ една и съща посока, когато единиятъ отива напредъ, другиятъ като че отива въ противоположна посока, когато вториятъ отива вдѣсно, първиятъ отива влѣво? Въ туй движение единиятъ и другиятъ не знаятъ, но тъ вървятъ успоредно. Та казвамъ: Вие по нѣкой пътъ се спъвате, казваме: "Този не върви съ мене". Този, който остава назадъ, той е тиль, заради васъ. Следъ това ще бѫдете тиль, заради него. Тъй щото въ даденъ случай не можете да държите първото място.

Казвамъ: Кое Ви интересува? Религиозните хора искашъ да бѫдатъ въ оня свѣтъ. Какъвъ ще бѫде оня свѣтъ? Че е нѣкакъвъ свѣтъ. Нѣкакъвъ красивъ свѣтъ. Материалистите, които не приематъ оня свѣтъ, казватъ, че въ този свѣтъ те искашъ да бѫдатъ богати. Какво богатство? Да иматъ хубаво направена къща, въобразяватъ си. За тѣхъ, материалистите, раятъ е тукъ, а за духовните раятъ е нѣкакъдругаде. Но едините и другите ще се разочароватъ. Материалистите, въ края на краишата, трѣбва

да останат и умиратъ. Искатъ-не искатъ, върватъ-не върватъ - тръбва да умратъ. Виждатъ, че отиватъ искаже. Каже отиватъ - не знаятъ, дигатъ си раменетъ. Онези, които върватъ въ другия свѣтъ, тѣ се утешаватъ, малко утеша иматъ. Единиятъ го осажддатъ, нѣма никаква надежда за помилване. Религиозниятъ пъкъ има малко надежда, че като иде въ другия свѣтъ ще го опростятъ вече. Вие вървате въ онъ свѣтъ, но имате пакъ нѣщо, което ви мѫчи. Ти вървашъ въ Бога, но се сърдишъ на другаря си, за малка работа кипнешъ. Защо - и ти не знаешъ. Нѣкой взелъ нѣкой кривъ тонъ, размърдалъ въздуха, казашъ: "Не го взелъ хубаво", сърдишъ се. Или нѣкой не е облѣченъ, нѣкой цвѣтъ има, който ви дразни. Може вие да сте облѣчени въ червена греха, но минавате между бивали, че ги разсърдите, че ви гонятъ.

Та казвамъ: Първото нѣщо, че вие имате една мисия, дадена въ свѣта. Тази мисия вие ще я намѣрите. Ще намѣрите разгадката. Щомъ ви дамъ яденето, вие сами намирате какъ да го ядете. И най-малкотъ сѫщество знаятъ какъ да ядатъ. Въ яденето, ако си уменъ, ще придобиешъ нѣщо. Ако не си уменъ, много малко ще придобиешъ. Имате условия да бѫдете здрави хора, да бѫдете щастливи хора, но тръбва да разбирате законите на щастие. Религиозните искатъ да се модяятъ само на Бога. Тѣ считатъ, че тѣлото е място на грѣха. Че туй тѣло тръбва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаешъ какъ да употребиши тѣлото си, то е другъ въпросъ. Но безъ тѣлото какво ще направишъ? Ако нѣмашъ здраво тѣло, ако нѣмашъ здрави ржце, очи, уши, всички тия удове*, какво ще направишъ въ свѣта? Зависи отъ очите какъ ще гледашъ. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ нѣщата красиви въ човѣка. Ако не знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ това, което не е красиво. Ако знаешъ какъ да гледашъ, ще видишъ красота въ устата, но да гледашъ, когато тази красота иде. Защото всѣко нѣщо

на своето време иде. Красотата, която сутринъ има слънцето, на обядъ не може да я намършишъ, по обядъ има друга красота. Ако, когато слънцето изгръва, вие не може да я видите, ако по обядъ вие сте подъ нѣкоя круша, подъ крушата какъ ще видите красотата? Въ какво седи красотата на обядното слънце? Че на обядъ имате най-големата свѣтлина. Следователно предметитѣ ще ги видите много ясно. Сега обядната свѣтлина азъ уподобявамъ, имате най-големото благословение, което Богъ вие далъ. На обядъ той почива или той работи и не може да види красотата. Като дойде обядъ е заетъ съ нѣкаква своя преживѣлица. Да кажемъ вие сте служащъ въ нѣкоя банка или учреждение, щомъ се върнете по обядъ, каква красота ще видите? Уморенъ сте отъ работата, искате да почивате на обядъ. Когато имате най-големитѣ условия за блага да ви дадатъ, вие сте заетъ съ посторонни* работи. Случило се нѣкоже въ учреждението сте изгубили 1000 лева, вие се смущавате кѫде отидоха 1000 лева пари. Ако сте семеенъ, имате дъщеря, дошла бележка отъ училище, че дъщеря ви не учи, слаба е. После хванали се нѣкакви поетически писма, които тия приема и праща. Какво лошо има, поетъ е. Върне се на обядъ, мисли за писмата на дъщерята. Азъ ги наричамъ: това сѫ засади. Въ свѣта има сѫщества, които правятъ само засади за човѣка. Тъй както рибаритѣ ходятъ, виждали ли сте ги? Турилъ мрежата на рамото, тръгналъ по брѣга, прави научни изследвания. Току погледнешь, хвърли мрежата, започне да тегли едно вѫже, погледнешь - 10-15 риби се хванали. Извади ги, тури ги въ торбата, пакъ ходи. Нѣкой пѫть и вие може да попаднете като тия риби въ такава мрежа. Вървишъ, тамънъ си хубаво разположенъ, нѣкой рибаръ току хвърли мрежата и ти попаднешь въ неговата мрежа. Христосъ казва на своите ученици: "Елате, ще ви направя ловци на човѣци". Има два вида рибари: едни, които спасяватъ хората и други, които ги погубватъ. Сутринъ, като станете, вие сте разположенъ духомъ. Нѣкой пѫть вие сте не-

разположенъ духомъ. Не знаете причината. Измѣнете по-соката на Вашата мисъль. Може би мисъльта Ви отива, нѣкоже се движи. Може да мислите за децата си, понеже имате единъ центъръ на главата, вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години трббва да я жените, какво ще правите, дали ще намѣрите такъвъ момъкъ на свѣта. Казвате, че дъщеря Ви е деликатна, дали ще се падне такъвъ деликатенъ. Смущавате се. Разбира се азъ Ви навеждамъ единъ примѣръ. Вие нѣмате дъщеря, не Ви е таika приятно, но следъ колко години може да имате такава дъщеря? Нѣкой пжть вие се занимавате съ себе си, какво ли ще стане съ васъ. Нищо нѣма да стане. Вие сте една пжпка на едно дърво, ще цвните, ще завържете, ще дадете плодъ. Не се беспокойте. Безпокоите се колко голѣмъ ще стане плода. Плодът ще стане, колкото трббва. Една ябълка ще стане колко? Повече отъ едно кило не може да стане. Въ България веднажъ гледахъ една дюля надъ едно кило тежка. Такива дюли дървото не може да ги удържи. Ако има 400-500 дюли, ще изпочупятъ клонищата. Сега правя сравнение, за да Ви обясня нѣкогу работи. Вие имате заложби вжtre въ себе си. Едно голѣмо богатство, което не го знаете кжде е заровено. Мене сжми разправѣли за много богати хора, които, като ги е спрахъ да не ги обератъ, иде, че си зарови имането нѣкоже. Като го зарови, понеже земята се движи, следъ 4-5 години имането се премѣстило 4-5 пръста и не може да намѣри гърнето. Търси го, не може да го намѣри. Изгуби той настroeние, търси, търси, започне да мисли, че го видѣлъ нѣкой и обралъ гърнето. Но гърнето се премѣстило. Трббва да знаете посоката, по която се мѣсти. Едно дърво, единъ джбъ въ сто години се премѣства на два метра. Следъ сто години ще го намѣрите не тамъ, кждето е посадено. Ако турите едно гърне при единъ джбъ, туй гърне ще се премѣсти по посоката, по която се движи джбътъ.

Да кажемъ: Кое е онова, на което вие можете да различате? Вие казвате, че имате вѣра. Вѣрата Ви трббва да

бжде като една побудителна причина и единъ стимулъ. Вие сте изкусень архитектъ, или изкусень художникъ, или изкусень музикантъ. Ще турите вѣрата си въ туй, за да развиеете въ Васъ дарбата. Ако сте музикантъ - ще свирите. Цѣль животъ нѣма да бжде музика. Музиката ще улесни човѣка. Когато музиката се е появила въ човѣка, станало едно подобрение на цѣлата раса. Адъть е мѣсто безъ музика. Най-голѣмото страдание е безъ музика. Нѣма музика - нѣма какво да те насырчи. Когато се е появила свѣтлината - то е музика. И звукътъ въ ушитѣ на хората - то е благословение. Трѣбва да се вслушвате въ природата. Не само да гледате свѣтлината, но да видите какви промѣни тя прави. Вие трѣбва да правите опити лѣтно време, когато се печете на слънцето, какъ се печете, запримѣръ? Пекли ли сте лѣвата страна, после гѣсната страна, да видите какво влияние ще упражни слънцето върху Васъ? По нѣкой пжть нѣкои излагатъ главата си на слънцето по обѣдъ. Единъ нашъ приятель бѣше правилъ опити, по нѣколко часа се пекалъ, но като се върне - замае му се главата. Сега, ако се спра да ви обяснявамъ, то сѫ технически, лѣкарски работи. Защо се замайва главата на човѣка? Ако минавате по единъ мостъ надъ нѣкое високо мѣсто, мостътъ е тѣсенъ. Ако е широкъ - добре, но представете си, че мостътъ представ(лява) една греда надъ нѣкоя пропастъ (съ) 40-50 метра дълбочина, започва да ви се вие свѣтъ. Две противоположни чувства имате. Най-първото се зароди чувство на самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онѣзи акробати, които вървятъ по вѣже съ върлина? Върви човѣкътъ по вѣжето съ върлината отъ единия край до другия край на вѣжето. Азъ съмъ превождалъ примѣри за смелостта на хората. На единъ акробатъ опъватъ едно вѣже надъ Ниагара, минава самъ по вѣжето съ върлината. После взелъ едного на гърба си и минава съ него. Питамъ: Кой е по-смелъ - онзи, който минава съ върлината или онзи, който се качилъ на гърба му? Онзи, който мина

Ва съ Върлината, има Вѣра въ себе си, че може да мине. Онзи, който се качилъ на гърба му, има Вѣра въ онзи, който го носи. Когато вие вършиште нѣщо сами, но когато вие се качите на гърба на нѣкого да минете Ниагара, надъ това голѣмо бучение, една малка пogrѣшка и ти, и той ще идете. Когато се качите на гърба на провидението, имайте Вѣра въ онзи, който върви по вѫжкето. Той не пада, той е провидението, което ще ви пренесе по това вѫже. Казвамъ: По нѣкой пѫть вие може сами да минете, по нѣкой пѫть може да носите нѣкого на гърба си. Ти ще се радвашъ, че онзи, който е на гърба ти, има Вѣра. Казвашъ: "Трѣбва да имашъ Вѣра". Ако азъ може да премина по това вѫже, той има Вѣра въ мене. Казва: "Качи се на гърба ми". Казвамъ: Ако имашъ Вѣра - качи се, ако нѣмашъ Вѣра - не се качвай. Ако азъ имамъ Вѣра, че може да го пренеса - да го поканя, ако нѣмамъ Вѣра - ще кажа: "Не трѣбва да се качишъ, защото азъ за себе си едвѣ гарантiramъ дали ще може да мина или не". Казвамъ: Всичца въ живота минавате по това вѫже. Нѣкой пѫть минавате през много стрѣмни мѣста.

Казвамъ: Има съ какво да се занимавате. Най-първо имате три нѣща, съ които трѣбва да се занимавате сега. Да изучавате какво нѣщо е любовта въ всичките течения и всестранни проявления. Да изучавате какво нѣщо е Божията мѫдрост. Да изучавате какво нѣщо е Божията истина въ всичките нейни проявления. На нѣкои отъ васъ косимѣ сѫ побѣлѣли. Защо побѣлѣватъ косумѣ? Отъ требога. Ще повикамъ всички, които сѫ направили главите си бѣли, казвамъ: Слушайте, искамъ сега косата ви да почернѣе. Казвамъ нѣкои, че е хубаво да побѣлѣ главата. Нѣкой пѫть е хубаво, но нѣкой пѫть не е хубаво. Ако вие посѣте жито въ бѣла пръстъ и посѣте жито на черна пръстъ, черната пръстъ дава по-хубаво жито. Сега вие имате желание да бѫдете праведни, да не направите никаква пogrѣшка. Че да прави човѣкъ пogrѣшки е приятно нѣщо. Въ музиката или въ изкуството се правятъ пogrѣ-

шки. Разправяше ми една актриса, че онзи диригентъ се ще намърти нѣкаква погрѣшка, педанть, ще намърти грѣшка въ движението, че не си турила ржцемѣтъ, както трѣбва, поза не взела, темпераментъ нѣмала, нѣмала това, нѣмала онова, не била доста сериозна. Какво ще бѫдешъ сериозенъ на сцената? Представяшъ какъ бесятъ нѣкого, какъ ще го представишъ? Или представяшъ нѣкаква комическа работа, какъ ще я представишъ? Гледамъ комическимѣтъ работи сѫ пресилени. Рѣдко ще намѣришъ естествени. Всичкитѣ нѣща сѫ се пресилени. Казвамъ: Всички ние изобщо пресиляме работитѣ. Не е лошо това.

Като станете сутринъ, опредѣлите си да има нѣщо ново да внесете въ себе си. Говорите за вашитѣ вѣрвания. Въ какво седятъ вашитѣ вѣрвания? Казваме, че Богъ е любовъ. Какво отношение имаме къмъ Него и Неговата любовъ? Какво отношение има къмъ мене? Най-първо Божията любовъ има отношение къмъ способноститѣ, които Богъ ми е далъ. Той всѣкоага ни поощрява, казва: "Имашъ хубавъ гласъ, имашъ хубава паметъ". Да кажемъ нѣкой отъ васъ може да е способенъ, много лесно изучава езици. Нѣкой е пѣвецъ, много лесно изучава пѣсни. Нѣкой лесно изучава нѣкое изкуство, нѣкой лесно изучава шивачество, нѣкой - художникъ, да знае кѫде да тури думитѣ. Знае да тури единъ глаголъ на най-хубавото място. Омразата има ли глаголъ? Може ли да ми кажете единъ глаголъ на омразата? "Мразя" - какво означава "мразя"? "Мразя" излиза отъ мразъ. То е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, който те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявишъ. Единъ разбойникъ, като те хване, ще ти запуши устата, да не издаешъ никакъвъ звукъ. Ако издаешъ звукъ, ще го дадатъ ония, които искатъ да те освободятъ, ще те намѣрятъ. Той ти запушва устата, да не говоришъ, да не знайшъ кѫде си. Вие се намирате въ трудно положение. Тогава, ако устата ви е запушена, какво трѣбва да правите? Трѣбва да вѣрвате. Човѣкъ е свободенъ въ

своята мисълъ. Никой не може да ограничи мисълъта на човѣка. Има три нѣща, на които може да вѣрвате: мисли-те Ви никой не може да ограничи, чувствата Ви никой не може да ограничи и постъпките Ви никой не може да ограничи. Постъпките азъ разбирамъ даже, като си вързанъ, едно малко движение пакъ можешъ да направишъ, не може да те спъватъ. Има единъ законъ: ако вие знаете да се движите - и най-дебелото вѣже може да го скъсате. Нѣкъ ако знаете музика, вѣтрено като изпѣете една пѣсень, да скъсате вѣжето. Трѣбва да бѫдете единъ гениаленъ музикантъ, за да скъсате едно дебело вѣже. Вие имате едно обезсърдчение вѣтре въ душата си. Не е ли това едно дебело вѣже, което Ви е вързало? Като изпѣешъ една пѣсень, да скъсашъ това вѣже. Трѣбва да има нѣщо, на което да разчитате. Казваме: "Господь всичко може да направи". Това е заради Него. Ние трѣбва да имаме вѣра въ това, което Той може да направи. Казва: "То-ва, което ми казвашъ, ще стане". - "Азъ не го виждамъ". - "Ти не го виждашъ, но ще стане. Дали го виждашъ или не - ще стане". Ние виждаме ли, че земята се върти? Наблюдавали ли сте месечината, че когато месечината е обрната къмъ насъ, е валчеста. Защо именно ние гледаме месечината оттукъ-оттамъ? Че тя е надъ насъ. А пѣкъ, ако идемъ на месечината, ще виждаме земята. Ние виждаме месечината надъ насъ. Ако идемъ на месечината, ще виждаме земята надъ насъ. Като гледаме месечината, гледаме сѫщество по месечината, виждаме неговата глава. Понеже гледаме неговата глава, накъде ще гледа това сѫщество?

Ние по нѣкой пѫть, като правимъ упражненията въ единъ крѣгъ, една частъ на крѣга се движи влѣво, другите се движатъ вдѣсно. Ако вземешъ дѣсната страна, противоположната страна се движи влѣво, но движението е едно и сѫщо. Дали влѣво или вдѣсно се движатъ, движението е едно и сѫщо, въ една опредѣлена посока. Щомъ си въ този центъръ, въ каквато и посока да се движишъ - всич-

ко ще постигнешъ. Щомъ си извънъ този центъръ, въпросът е другъ. Щомъ вървашъ въ Бога, постижение ще имашъ, каквито и да сж постижения. Ако искаме да бжеде-те богати, колко богатство ви тръбва? Ти, за да бжешъ богатъ, ще имашъ толкозъ пари, колкото ти тежи тѣло-то. То е мѣрката. Тежишъ 65 кила - 65 кила злато, ако е злато. Но ако сж диаманти? Ако човѣкъ е отъ радиъ*? Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става вънъ отъ Васъ. Радвайте се на постиженията на всѣки единъ човѣкъ, понеже и тия постижения сж и ваши. Радвайте се на вашия пръстъ, понеже вашиятъ пръстъ като расте, всички други части растатъ пропорционал-но. Щомъ една частъ се развива въ Васъ, съразмѣрно съ това въ Васъ се развиватъ и другите способности. Та каз-вамъ: Ние водимъ единъ животъ и считаме, че другите хора нѣматъ никакво отношение къмъ насъ. Мислимъ, че само онова, което ние може да постигнемъ, то е реално само. Не е така. Когато краката се движатъ повече, съразмѣрно съ тѣхъ се развиватъ и ржетъ, съразмѣрно съ краката се развива и човѣшкиятъ умъ. Сега всѣки единъ отъ Васъ се нуждае отъ нѣщо. Общи нѣща тръбва да се започнатъ. Какъ вие се справяте съ Вашите мъжчини? Разправяше ми единъ приятель, казва: "Хванала ме е една индеферентностъ*", нищо не ме интересува, безразлично ми е". Пресищане. Като човѣкъ яль много сладки работи, не му се яде вече, преситилъ се. Ядешъ нѣщо много, преси-щане става, ражда се контрастъ, искашъ нѣщо киселич-ко. Нѣкой пжть, когато нѣкои хора сж яли кисели работи, въ тѣхъ се заражда желание да ядатъ сладки работи. Каз-вамъ: Избѣгвайте пресищанията. Не мислете постоянно върху едно и сжко нѣщо. Казвашъ: "Нѣма да бжде тази ра-бота". И нѣма да бжде тази работа. Хубаво е нѣкоя рабо-та, която е много вървѣла, да се спре. Ако сте много бо-гатъ, хубаво е да се спре богатството. Даже земята, ка-то се движи съ голѣма бързина, не се движи едновременно съ една и сжща бързина. Но има едно малко намаление на

бързината и усилване на бързината. Въ този промеждунъкъ тя си почива. Представете си, че вие се движите съ бързината на една кола или, че се движите съ колата на свѣтлината. Ако пътувате съ колата на свѣтлината, колко време Ви тръбва, за да се спреме на една гара? Една трисмахиляндна част от секундата се изисква. Знаете колко е това време? Вие мислите какъ ще излѣзвете. Съ каква бързина тръбва да излѣзвете? Вие седите по нѣкой пътъ и изгубвате вашето щастие, понеже тръбва да бѫдете много внимателни. То се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човѣкъ тръбва да бѫде много внимателенъ. Никога не допускайте една отрицателна мисъл да Ви обсеби. Казвайте: "Остарѣхъ". Макаръ да Ви казватъ, пакъ не вѣрвайте, че сте остарѣли. Вие оставете отслабването. Старостта не е нищо друго, освенъ една неорганизирана материя въ човѣка. Всичките негови лоши мисли образуватъ отлагания, утайки, отлагатъ се около неговата перфина система, наречатъ се "артериусъ склероза". Не допускайте лоши мисли въ ума си. Вие по нѣкой пътъ говорите за новото учение. Въ новото учение тръбва да бѫдете. Ние сме спокойни, когато сме добре облѣчени, но тръбва да се облѣчешъ съ скъжсани дрехи, да имашъ сто дунки на роклята на една сестра и закърпени. После, да бѫдете съ боси крака, хубаво измити, като вървишъ - хората да обръщатъ внимание, ти да вървишъ и да не обръщашъ внимание. Ти се беспокоишъ какво ще ти кажатъ хората. Ако бихъ направилъ опитъ да Ви кажа да идете боси въ града, колцина бихте го направили. Азъ нѣма да направя този опитъ никога, защото Вие ще се върнете. Какъ? После, Вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледамъ дрехите Ви, но тѣ не съответствуватъ на Вашите желания, цвѣтът на които не съответствува. После, правите известни движения, които никакъ не съответствуватъ. Буташъ лѣвата си ръка. Ако не си разположенъ - бутай нежно лѣвата си ръка. Ка-

то буташъ лѣвата си ржка, внимателенъ трѣбва да бѫдешъ. Ти буташъ прѣститѣ си грубо. Обхода нѣмашъ, ти нарушавашъ Божествената хармония. Ние мислимъ, че сме господари на себе си. Човѣкъ трѣбва да има една хубава обхода. После, не се смущавайте. Гледайте само хубавите работи въ свѣта. Гледалъ сѣмъ - дѣвама души си приказватъ. Третиятъ стои, като че не го интересува, пѣкъ дава ухо. Защо ти е това, което ще кажатъ? Азъ да ви кажа какво ще каже. Този човѣкъ е пѫтникъ, биль на студено, ще разправя за студа, какъ ходилъ. После разправя, че се е простудилъ, че го болѣлъ коремъ, какъ пилъ топла вода, разправя, че миналъ презъ една местностъ, падналъ, навѣхналъ си крака. Сега ти казвашъ да чуешъ. Хубаво. Дѣвама млади си приказватъ, ти искашъ да чуешъ. Какво има, че си приказватъ. Братъ и сестра, и дѣвамата млади, си приказватъ. Азъ да ви кажа за какво си приказватъ. Приказватъ си за баща си и майка си. Братътъ и сестрата благодарятъ на Господа, че се намѣриха, толкозъ години минали - сега се намѣриха, прегърнатъ се. Какво лошо има? Тѣ сега казватъ: "Не може така". Щомъ мислимъ другояче, ние вървимъ по пѫтя на онѣзи, които създадоха противоречията въ живота. Та най-първото нѣщо: Не допушайте противоречие въ Вашата душа.

/Учителът нагласи цигулката/. Българите, които разрешавали този въпросъ, толкозъ хиляди години пѣли, играли, безъ да разрешатъ въпроса на живота. По този начинъ, и хиляди години да минатъ, въпросътъ нѣма да бѫде разрешенъ. Българинътъ разрешава въпроса така: /Учителът свирѣ тѣжна българска пѣсен/. Какво е разрешението? Българинътъ, като иска утеша, казва: "Попѣтите ми". Следъ туй е миналъ въпросътъ на болния. /Учителът пѣ: "Има излазъ въ живота, има излазъ въ живота за благото на душата. Онзи, който вѣрва въ любовта, той ще намѣри своя пѫтъ, веднага свѣтлината ще озари неговата душа. Той ще бѫде свободенъ да намѣри мястото на своята душа"/.

Казвате: "Въ какво седи?" Ще пътете. /Учителътъ пътє:
"Всичко може да постигна, всичко може да постигна"/.
Ти може да се подмладишъ и може да останешъ, зависи
отъ твоето знание, което ти имашъ. Ако си уменъ - ще
се подмладишъ. Ако си глупавъ - ще останешъ. -"Колко
време ми взема да го наредя?"

Та казвамъ: Ще бѫдемъ свободни да изразимъ онова,
което е въ насъ, онзи поривъ. Никога не въздействуй на
единъ Божественъ поривъ. Всички тръбва да пазите пра-
вилото: Когато има нѣщо Божествено - дайте ходъ. Не
въздействуйте на Божественото въ себе си, понеже се
осакащате. Казвате: "Това не може да направя, онова не
може да направя". Всичко въ Божествения поривъ е пра-
во. Направишъ една малка пogrѣшка - нищо не значи. Каз-
вамъ: Първо ние ще се научимъ да бѫдемъ хора свободни.
Ние на земята сме дошли да правимъ пogrѣшки. Защото
отъ пogrѣшките ти си свободенъ. Пogrѣшката не произ-
тича отъ факта, че ти искашъ да направишъ пogrѣшка,
но отъ желанието да направишъ нѣщо добро. Давашъ на
едно дете една ябълка, (но) понеже то нѣма зѣби да я съвъ-
чи, отхапне и цѣли парчета гълта въ стомаха. Не че иска-
шъ нѣщо лошо, но отъ несъобразителностъ. Втори пжть
ще счукашъ или ще сваришъ ябълката и ще му дадешъ.
Често ние като страдаме, страдаме отъ добромът желан-
ие. Всички искаеме да бѫдемъ здрави. Една наша сестра,
доста напреднала, иска да бѫде здрава и питай: "Кога?" Ако
искашъ да оздравеши - не питай кога ще оздравеши. Да-
ли сега ще оздравеши или следъ хиляда години, хиляда го-
дини - то е единъ денъ, и единъ денъ сж като хиляда годи-
ни. Така казва Писанието: "Хиляда години предъ Бога сж
като единъ денъ". Ще оздравеши. Кога? Следъ хиляда го-
дини. Казвамъ: Днесъ ще оздравеши, довечера. На друга
една сестра майка ѝ болна и казва на майка си: "Вѣрвашъ
ли?" -"Вѣрвамъ". -"Ако вѣрвашъ, ще оздравеши". Майка-
та повѣрвала, хванала тоягата и оздравѣла. На мене то-
ва ми разправиха и азъ ви го разправямъ. Вѣрвайте. Вѣрв-

шъ - ще се подмладишъ. Казвашъ: "Главата ми ще почернишъ ли?" Ако вървашъ - главата ти ще почернишъ. Ако можешъ главата си да боядисашъ съ боя, а не можешъ да я боядисашъ съ мисъль. Ако можешъ да сгъстишъ свѣтлина-та, главата ти ще почернишъ. Ще разрѣдишъ свѣтлината и главата ти ще побѣде. Ние разрѣдяваме свѣтлината повече, отколкото трѣбва и следствие на това косата става бѣла. Дали сме отъ тѣлото повече, отколкото трѣбва. Икономия трѣбваше.

Та казвамъ: Въ новото учение вървайте въ Божест-Вената сигурностъ. Онѣзи, които Ви обичатъ, сѫ Ви дали повече, отколкото Вие съзнавате. Не се колебайте въ оно-ва прозрение. Може да имате прозрение. Мислите: "Какво има да се учимъ много?" Едва сме започнали новото. Ако този кржъ се намалява или увеличава, съ намаляването или съ увеличаването на предмета, ние знаемъ, че пред-мета или се отдалечава или се приближава. Това показва една относителна реалностъ, която показва посока на движение. Ако нѣщата се намаляватъ - тѣ се отдалечаватъ отъ настъ. Ако се угољмяватъ - тѣ се приближаватъ при настъ. Ако нѣкой пжъ ние изгубваме посоката на истината - или ние се отдалечаваме отъ истината или истината се отдалечава отъ настъ. Защото, ако едно сѫщество отъ невидимия свѣтъ (войде) при Васть и Вие къмъ него храните едно недовѣрие, то ще се отдалечи. Ако лобовъта войде при Васть и Вие къмъ нея храните ед-но недовѣрие, тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали нѣкой Ви обича или не. Ако човѣкътъ оставилъ единъ самунъ хлѣбъ, като миналь край Васть - той Ви обича. Ка-то минете покрай единъ изворъ, питате (ли) обичали Ви? Онзи, който направилъ извора, Ви обича. Нѣкой минава пок-рай извора и се кланя предъ него. Нѣкой казва: "Много на-високо гледа, много е горделивъ". - "Не съмъ толкова гор-деливъ, азъ при всѣки изворъ клѣкамъ; навеждамъ се и съ смирене поздравлявамъ изворите. Навеждамъ се да пия Вода. Не казвамъ Водата да войде при мене". Кой отъ Ва-

съ не е кълкаль при изворитѣ? Казваме: "Горделивъ човѣкъ". Не е толкозъ горделивъ. Ние въ дадения случай мислимъ, че сме повече, отколкото сме. Въ даденъ случай азъ съмъ повече отъ нѣкоаго. Той се беспокои, пъкъ азъ съмъ спокоенъ. Той се беспокои, че е сиромахъ, пъкъ азъ зная, че има заровено богатство. Той седи и се беспокои азъ като гледамъ долу. Той гледа и казва: "Черната земя". Тя е черна, но има нѣщо хубаво. Черната земя трббва да се обработи. Той като замине, изваждамъ гърнето. Той казва: "Кѫде е гърнето?" Всичкото богатство е заровено въ човѣшкия мозъкъ, само трббва да го обработите, да разровите. Ако идете на телефона и повикате нѣкого, нѣма ли да дойде? Ако имате закона на любовта и ще ви говорятъ Вашите по телефона. Тамъ е станцията, вие сте забравили номера, не знаете кѫде да идете. Тукъ, въ глаголата, седи станцията. Ти казвашъ: "Имамъ нужда отъ малко хлѣбъ. Имамъ нужда отъ малко спокойствие, имамъ нужда отъ малко паметъ, имамъ нужда отъ хубаво разсъжжение, имамъ нужда отъ музика, имамъ нужда отъ изкуство". За хиляди работи трббва да се работи. Сега често питате колко сте успѣли.

Имайте една тетрадка и направете опитъ съ три букви: *A*, *B*, *C*. Сутринъта като станете - напишете ги. На другия денъ ги разаледайте. Защото има хора, които започватъ дебело и свършватъ тѣнко. Има други - започватъ тѣнко и свършватъ дебело. Други ги пишатъ равномерно отъ единия до другия край. Тѣзи, които започватъ тѣнко и свършватъ дебело, увеличаватъ лихвите. Други, които започватъ дебело и свършватъ тѣнко, намаляватъ лихвите. Казва: "На другите вземамъ 16 %, пъкъ на тебе ще взема 5%". Другиятъ казва: "Азъ съмъ вземалъ 5 %, но на тебе ще взема 16 % накрая". По-хубаво е да имате тѣзи, смирените, отъ началото до края тѣнко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Започватъ дебело сутринъта, на обядъ - тѣнко, и вечеръта - дебело. Какво се е

постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъмъ, тънкото е идеализъмъ. Най-тънките работи на едно място съдебели виждат. Едно желание въчка може да се уДЕБЕЛИ. Може някой да Ви каже десет пъти, че Ви обича и нищо да не направи. Пъкъ може веднага да Ви каже, че Ви обича и да направи нящо.

Въ Вашата мисъл, въ Вашите чувства и въ Вашите постежки, каквото кажете - направете го. Кажете, че ще направите нящо за Господа - направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа - направете я. Макаръ да си чиновникъ, вземи отпуска, иди, не казвай нищо на хората, иди, направи една разходка за Господа. Въ този пътъ, като направиш една разходка, ти ще се разправяш съ Господа. Като се върнешъ, ще бъдешъ радостенъ. Ти казвашъ: "Време нямамъ, условията съ такива". Време има доста, който знае. Съ биволска кола много време се изисква да идешъ до сънцето, но за свѣтлината се изисква 8 минути. Съ биволска кола трбватъ 250 милиона години, а съ свѣтлината - 8 минути. Невъзможните няща съ съ биволската кола, възможните съ съ свѣтлината. Вървайте въ свѣтлината и работата ще се уреди. Азъ искамъ да се освободите отъ всичките Ваши крижни пари и да остане ефективъ златото. И другото не е лошо.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕВЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

32. Лекция на Общия Окултенъ класъ

21 май, 1941 год., Сръбда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

Отче нашъ.

Цвѣтата цъвѣтѣха.

Сега, като седите, имате две състояния. Половината отъ васъ обичате да давате, другите имате да вземате. Седите по нѣкой пътъ недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави? Или ще вземашъ или ще давашъ. Щомъ си боленъ, какво е състоянието? Имашъ да давашъ. Щомъ си здравъ - имашъ да вземашъ. Здравето взема, болестта дава. Болестта, като дойде, ще те замвори, ще те тури на легло, казва: "Дай тукъ. Защо не си изпълнилъ обещанието?" Сега всичките хора иматъ една философия, която нищо не разрешава. Питаме: "Това защо е така, онова защо е така? Какъ трѣбва да бѫде?" Ами защо слънцето изгрѣва отъ изтокъ? Защо залѣзва на западъ? Откѫде трѣбва да изгрѣва и да залѣзва слънцето? Казваме: "Защо трѣбва да изгрѣва отъ изтокъ?" Хубаво, откѫде трѣбва да изгрѣва? Засега най-хубавото място, откѫдето изгрѣва слънцето, е изтокъ. За бѫдеще отъ другаде може да изгрѣва. Слънцето не изгрѣва отъ едно и също място никога. Мислимъ - идната година пакъ отъ едно място изгрѣва. Всѣкога има едно различие въ изгрѣването. Тѣ сѫ тѣнки работи. Има трудни и лесни работи. Азъ наричамъ лесните работи "дебело предене". Щомъ не можешъ тѣнко да предешъ, преди дебело, колкото можешъ. Щомъ имашъ вълна - ще предешъ дебело. Дебелото трѣбва да го направишъ гладко туй вѫже. По какво ще се познае, че прогресирашъ? Дебелото ще го направишъ тѣнко, по-тѣнко и по-тѣнко. Трѣбва да предешъ. Слушамъ, (че) нѣкой

отъ Васъ предете госта дебело. Гледамъ, (че) нѣкой отъ Васъ даже не пѣете, установили сте се. Има единъ анекдотъ изъ американския животъ. Отиватъ на едно събра-
ние, дето всички сѫ весели, пѣятъ. Бащата казва на сина си: "Синко, тѣ пѣятъ весели, нека пѣятъ. Азъ съмъ усташовенъ. Пъль съмъ едно време, нѣма какво да пѣя. Нека пѣятъ другимъ". Детето си казва: "Баща ми е установенъ". Единъ денъ бащата впрѣга една малка бричка*, конътъ спира и не върви, навикъ ималъ да спира. Детето казва: "Тамко, конътъ се установови".

Установяването е да изхвърлите всичко изъ живота. Тукъ, преди години, извамъ отъ нашето шосе отъ София, качвамъ се по нашия пътъ нагоре. Единъ полковникъ съ своя агломантъ въ единъ файтонъ се возята. По едно време двата коня спиратъ, единиятъ гледа настрани и не иска да върви. Слѣзе полковникътъ отъ коня, конътъ тръгва. Като се качи полковника, той спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавамъ. Нѣколко пъти се качи и слѣзе полковникътъ и най-после каза на войника: "Карай нагоре, азъ после ще го дойда". Какъ ще си го обяснимте? Може да си го обяснимте, както искаме. Качи се на колата - конътъ върви назадъ, слѣзе отъ колата - конътъ тръгне. Качи се агломантътъ му - конътъ върви. Питамъ сега: Какво трѣбва да правишъ? Необходимо ли е да се качишъ, да те вози този конъ? И безъ файтонъ може. Сега изводътъ какъвъ е? Да допуснемъ, че вие нѣмате обуща и ви е срамъ да излѣзвете изъ кжши. Казвате: "Кжде ще излѣземъ, обуща нѣмаме." Питамъ: Вашата мисъль права ли е, че нѣмате обуща, не искаме да излѣзвете? Че вие съ обуща ли се родихте? Безъ обуща се родихте. Ако ви трѣбваха обуща, щѣхте съ обуща да се родите. Когато Мойсей отиваше при Господа, като видѣ онази кжлина, каза му: "Изуй човѣшките си обуща, съ боси крака трѣбва да гойдешъ, съ обущата, съ които си роденъ". Азъ бихъ желалъ единъ денъ да ви видя съ боси крака тукъ. На туй място трѣбва да си изуете обущата. Не върви. Докато държите обущата,

нищо нѣма да стане. Боси трѣбва да бѫдете всички тукъ. Вие ще кажете: "Голѣма ексцентричностъ". Сега е гва пѫти по-голѣма ексцентричностъ. Сега е по-голѣма ексцентричностъ, не е до буквата.

Имашъ една идея като обущата, една стара идея, стари възгледи - обуљ си ги. Казвашъ: "Не се мърдамъ" и вървишъ. Седи идеята въ ума ти: "Какво ще кажатъ хората?" Ако ходишъ добре, хората ще кажатъ, че ходишъ добре. Ако ходишъ криво, хората ще кажатъ, че ходишъ криво. Ако се клатушкашъ като гемия*, хората ще кажатъ, че като гемия се клатишъ. Ако пѣешъ добре, хората ще кажатъ, че добре пѣешъ. Ако пѣешъ лошо, лошо пѣешъ. Какво ще кажатъ хората? Кои сѫ хората? Тази грѣцка дума "хоръ", "хора", "хоро" - какво значи? Ти на хорото като се хванешъ, трѣбва да знаешъ какъ да се въртишъ. Той отива напредъ, ти назадъ, това игра ли е? Въ играта има единъ ритъмъ. Той, като отива напредъ, и ти трѣбва да отивашъ напредъ. Единъ напредъ, другъ назадъ - дисхармония има. Въ мисълъта е сѫщиятъ законъ. Хармония трѣбва да има. Еднакви трептения - силни и меки трептения, наричатъ ги мжжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърдцето. Тѣ трѣбва да се комбиниратъ. Едните трептения произвеждатъ топлина въ сърдцето, другите произвеждатъ свѣтлина. Ако трептенията въ ума произвеждатъ свѣтлина, тѣ сѫ нормални. Ако трептенията произвеждатъ топлина, тѣ сѫ нормални. Щомъ едините не произвеждатъ топлина, други - свѣтлина, ние казваме, че сѫ аномални. Намирашъ се въ едно особено състояние. Ти чувствувашъ свѣтътъ стѣгнатъ. Дойде топлината - обръща се. Дойде свѣтлината - отвори свѣтла предъ тебе, умътъ ти е отворенъ. Сега въсъ ви е страхъ по нѣкой пѫти отъ хората и има защо да ви е страхъ. Заекътъ, като се намѣри предъ нѣкое куче, го е страхъ. Защо? Защото кучето може да постъпи съ заека така, както той не иска. Всѣкога ние се страхуваме, когато знаемъ, че ония хора нѣма да постѫпятъ

съ нась, както ние искаме. Тогава какво трбба да правишъ? Трбба да бждешъ отъ тия, лошиятъ хора. Азъ вземамъ “лоши хора” условно. Лоши хора въ живота сж ония, които зле постижватъ. Ония хора, които добре постигватъ спрямо нась, ние сме свободни. Вие казвате: “Тия работи ние ги знаемъ”. Хубаво. Направете единъ опитъ. Знание е туй, което можешъ да приложишъ въ даденъ случай. Имашъ знание. Имашъ една болка долу на пръста. Ако знаешъ, веднага може да престане болката. Ти знаешъ вече законите на организъма, можешъ да премахнешъ туй препятствие на болката. Какъ ще го премахнешъ? Хубаво, туряме големъ товаръ на палеца. Палецът усеща болка 10, 20, 30, 40 килограма желъзо тежи, усещашъ, че палецът е притиснатъ, усещашъ болка. Умниятъ човекъ взема товара, туря го на страна, освобождава палеца. Ти седишъ и викашъ този, онзи, гледашъ да ти помогнатъ. Не си свободенъ човекъ. Значи сила нѣмашъ въ себе си. Ти, ако не можешъ 20-30 килограма, които тежатъ на палеца ти, да ги премъстишъ, пъкъ искашъ да давашъ умъ на хората. Ще вземешъ товара. (Когато) не знаешъ да вземешъ товара, какво достойнство имашъ? Казвашъ: “Не искамъ да се покланямъ”. Какво значи “не искамъ да се покланямъ”? Казватъ: “Азъ не съмъ се научилъ да се покланямъ”. Казвамъ: Ти не можешъ да живеешъ, докато не се кланяшъ. Ще идешъ при нѣкой изворъ, ще се поклонишъ. Ти не може да живеешъ, докато не се кланяшъ. Какво ще правишъ? Не можешъ да кажешъ на извора: “Ти знаешъ ли азъ кой съмъ?” Изворът казва: “Азъ нищо не искамъ да зная за хората, които не се покланятъ. Петъ пари не давамъ”. Той върви надолу. Наведешъ се, казва: “Заповѣдайте” (u) веднага ще вземешъ вода.

Вие сега сте отъ тѣзи, които не се кланяте. Не че не искаме да се покланяте, но нѣкой пжътъ крака се върви (u) не може да го свиешъ. Какво трбба да се прави? Нѣкой пжътъ искаме да вземете нѣкой тонъ, но ларингътъ* не се поддава (u) не може да вземете тона. Всъкога трбба

ча държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не дръжте въ вашето сърдце.

Азъ искамъ да изпъемъ едно упражнение: "Азъ ще пазя топлината, която внася въ моето сърдце Божиите блага". Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ топлината, която внася въ твоето сърдце Божиите блага, ти всъкога ще бждешъ недоволенъ. Божествената топлина внася Божиите блага. Ти може да четешъ молитви, колкото искашъ. Сега вие разбираате (отъ) четене на молитви. Пожтуватъ двама души, единиятъ слaby, другиятъ силенъ. Единиятъ казва: "Азъ, каквото мжчинотия (ми) дойде, чета молитви и тя се премахва". Иде единъ бикъ. Той (човѣкътъ) чете молитви, но бикътъ го настига, натиска го на земята, както имаме такъвъ единъ случай съ единъ нашъ приятел отъ Беброво на име Симеонъ. И тукъ има единъ братъ, който се назова Симеонъ, Симеоновци има, пъкъ и нашиятъ престолонаследникъ се назова Симеонъ. Този бикъ не разбира отъ молитва. Този бикъ не е научилъ твоите молитви, натиска те. Онзи, силенътъ, хваща го за рогата и му казва: "Пусни ме" и бикътъ го пушта.

Една мжчинотия, ако не можешъ да я хванешъ за рогата, ти не си силенъ човѣкъ. Молитвата подразбира сила да имашъ. Молитва, която не носи сила, не е молитва. Въ момента, въ който се боришъ, Богъ, Който дойде въ тебѣ, е силенъ, Той хване бика и казва: "Ще го пуснешъ". Като речешъ да се молишъ, станешъ проводникъ. Натисналъ те този бикъ на земята, като се обърнешъ - хванешъ го за рогата. Господъ казва: "Ще го пуснешъ". Бикътъ разбира, че има сила и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за бждеще да станете силни. Всичи сме се свикнали да очаквате времето. Казвате: "Времето не е дошло". Като младъ - времето не иде, като възрастенъ - времето не иде, и като старът - и тогава нѣма да дойде времето. Като дете имашъ добри условия, като младъ имашъ още по-добри условия, като възрастенъ имашъ най-добрите условия. Ако ти, като дете при

добрите условия, като младъ и като възрастен не използваш добри условия и чакаш да останеш - ти не ще имаш никакът тогава условия, няма да имаш. Като чуяте във свѣта, че има стари хора, отъ цѣлъ свѣтъ изпращатъ комисия да ги видятъ. Въ милионите години едва ли ще се роди единъ старъ човѣкъ. Че като се роди, стариятъ човѣкъ е единъ зреъл плодъ. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе въ оня свѣтъ. Голѣмо тѣржество даватъ на стария човѣкъ. Всички идватъ да го видятъ. То не е лесна работа. Вие сега ставате стари хора, казвате: "Остарѣхме". Комисия дойде ли? Като дойде, ще донесе царска мантия на стария човѣкъ, корона, огърлица и ще тръгне. Вие мислите, (че) старите хора сѫ се сгущили. Сега това не е разрешено въпросъ. Казвате: "То тъй сѫществува, но да има човѣкъ". Какво да има? Да има пари. Питамъ: Дѣрвото ли отива при децата или децата отиватъ при дѣрвото, при плодовете? Имате единъ банкеринъ. Той има вече зрели плодове. Ще идете при него, ще изпънете една пѣсень (и) той ще ви даде. Азъ сравнявамъ. Защо не се позволява едно дѣрво съ плодове да го търсишъ? Като ида при дѣрвото, погледна го, дойде вѣтър и като го разтръси - започнатъ да падатъ плодовете. Плода, който падне долу, имамъ право да го взема. Онзи, който не е капналъ, трѣбва да искамъ позволение. Онзи, който е капналъ, имамъ право да го взема. Дойда при дѣрвото, не ги събирамъ всичките (плодове), взема единъ-два, другите ги оставямъ на земята.

Та казвамъ: Ако вие съ вашата мисъль не можете да накарате плодовете на едно дѣрво да капнатъ на земята, де ви е силата? Да допуснемъ, че има едно вѣже, съ което сте вързани (и) то има две хиляди нишки. Не можете да ги скъжсате наведнажъ. Питамъ: Ако всѣка минута бихте откъжсвали по единъ конецъ, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скъжали? Две хиляди като раздѣлите на 60, колко правятъ? Ами ако всѣка секунда къжсате по една нишка, за колко часа ще ги скъжсате?

Вие въ обикновения животъ може да употребите каквото искаме думи съ едно, съ две, съ три, съ четири значения, но като ученици въ живота, за да бъдете силни, тръбва да имате единъ речникъ, че всъка дума да има свое значение. Ти казвашъ "топло". Какво означава "топло"? Ти казвашъ "студено". Какво означава "студено"? Ако кажешъ: "Гладенъ съмъ", какво означава? Като говорите за любовта, казвате: "Божествена любов, човешка любов, плътска любов". Въ човешката любов има известни съобразления, известни интереси. Въ човешката любов ние всъкога искаме да вземемъ. Всъка любов, която иска първо да взема, е човешка любов. Всъка любов, която първо дава, е Божествена любов. Ако свържемъ думата "давамъ" съ Божествената любов, "вземамъ" съ човешката любов, ние ще имаме идеята. Казвате сега: "Не ме обичатъ хората". Всички казвате: "Ти обичашъ ли ме?" Децата сѫ много умни. Азъ съмъ забелѣзъл, (че) децата най-първо питатъ: "Ти жененъ ли си? Деца имашъ ли?" Значи, питате ме дали съмъ жененъ. Защото, ако съмъ жененъ и имамъ деца, далъ съмъ нѣщо отъ себе си. Децата иматъ една опредѣлена идея. (Детето) питатъ: "Деца имашъ ли и колко деца имашъ?" Иска да знае колко си щедъръ. Колкото повече деца имашъ, счита, че си щедъръ. Като нѣмашъ деца, счита, че ти още не си влѣзъл въ Божествения свѣтъ. Казва: "Че защо сега да нѣмашъ деца?" Какво ще му кажешъ? Азъ често казвамъ: Жена нѣмамъ, деца нѣмамъ. Казвамъ имъ: Младъ съмъ още. Казвамъ имъ: Вие имате ли деца? - "Като израснемъ". Казвамъ: И азъ не съмъ израсналъ. Жененето става точно навреме. Не можешъ да се женишъ всъкога. Какво разбираме вие подъ думата "женене"? Не само тръбва да се качите на една каруца, но тази каруца тръбва да тръгне, и да тръгне добре. Не да ме прекатури на пътя, да си пукна главата и да слѣза да ходя пешъ. Като се кача - да ме занесе на място назначението. Женитбата е качване въ Божествената каруца, на каруцата на любовта. И

гвамата седнатъ на каруцата Вече нашироко. Женитбата Въ свѣта е най-приятниятъ животъ, който нѣкога човѣкъ може да има. Отдено минешъ - съ овации, съ вѣнци, посрѣдане, ядене, пиење. Да живѣте човѣкъ. Сега вие казвате: "Лошо е". Ние не сме отговорни за това. Когато те турятъ на нѣкое менгеме*, не си виноватъ. Стѣгатъ те. Защо те стѣгатъ? Да извадятъ нѣщо отъ туй менгеме. Ние, съвременниятъ хора, сме стѣгнати много. Менгемета има. Трѣбва да бѫдемъ по-свободни. За да бѫдемъ свободни, има закони човѣшки, има закони духовни и Божествени закони. Най-първо трѣбва да изпълнимъ човѣшките закони, после законите на духовете и най-после Божествените закони да разбираме. Тия закони сѫ закони на тѣлото, законите на човѣшкото сърдце и законите на ума. За да можемъ да се освободимъ, то става по единъ начинъ.

Сега Въ Васть седи цяята: "Азъ съмъ Вече на 45 години, останарѣхъ. Азъ съмъ на 40 години, азъ съмъ възрастенъ". Че ти още нищо не си свършилъ. 40 пъти земята обиколила около слънцето, върти се съ 39 километра въ секунда, тя се движи, пѣкъ ти, като си седѣлъ на пружината - ти си останарѣлъ, не е ли смѣшно? Тя обиколила 40 пъти, ти казвашъ: "Останарѣхъ". Като се върти земята, тя има единъ ритъмъ. Чули ли сте ритъма на земята? Като се върти, тя пѣ. Знаешъ ли какъ пѣ земята? Толковъ деца има по кората си, правятъ й главоболия, ровятъ кожата ѝ, тя хичъ не обръща внимание на тия деца. Като погледне слънцето, пѣ си тя. Слушали ли сте гласа ѝ? Евагелистите казватъ за земята: "Този плачевенъ идолъ". Земята пѣ и като пѣ - всичко върви, като пѣ - всичко расте, слънцето изгрѣва и залѣзва, вѣтроятъ вѣятъ отъ пѣнето на земята.

Сега можете ли ми изпѣ: "Азъ ще пазя тази Божия топлина, която внася въ моето сърдце Божиите блага". Можете ли да ми я изпѣете? Трудно е. Защо е трудно? Азъ ще изпѣя пѣсеньта, не се беспокойте, ако я забравите. По единъ начинъ, по втори, по трети, никога нѣма да

забравите тази пъсень. Както и да я пъете, е правилно. Не мислете, че трббва да я научите и само по единъ начинъ да я пъете. /Учителътъ пъе: "Азъ ще пазя тази топлина, която внася въ моето сърце Божиитъ блага"/. По който начинъ и да я пъете, нѣма погрѣшка. Сега азъ бихъ ви изпѣлъ "Отче нашъ". "Отче нашъ" ще пъете по единъ начинъ, но като дойде "и избави нась отъ изкушение", ще го пъете по другъ начинъ. "Отче нашъ" е тържествено. /Учителътъ изпѣ "Отче нашъ" тържествено, после изпѣ "не Веди нась во изкушение, но избави нась отъ лукаваго"/. "Не Веди нась" е опасна работа. Има единъ голѣмъ пехливанинъ*, като те хване, казва: "Знаешъ ли да се боришъ?" Ако се боримъ съ дявола, той ще ни блъсне на земята и ще пострадаме. /Пѣ: "И не Веди нась въ изкушение"/. Ние може да минемъ отъ една гама* въ друга. Не ме въвеждай, Господи, въ това изкушение, за да мога да ти служа, както трббва. Ако се изкушавамъ, нѣма да мога да ти служа. Ще се справимъ съ дявола. Той засега е по-силенъ отъ мене. Тъй ще пѣемъ: "Не ни въвеждай въ изкушение". Дяволътъ, като дойде, като те погледне - знае слабостта ти кѫде е. Обичашъ паритѣ, току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седнѣ отгоре ти, натисне те и казва: "Вардете го". Като те върже дяволътъ, тогава изтегли соковетѣ, после те остави. Ти си разнебитенъ духомъ, казвашъ: "Прекарахъ голѣмо изкушение".

Ще оставимъ тия (нѣща). Искамъ да мислите. Не искамъ да ви запознавамъ съ дявола, вие сте запознати съ него. Вие сте го видѣли облѣченъ съ цилиндъръ, съ фракъ*. При мжжете той се явява като красива дама, като ги погледне - поусмихне имъ се, казва: "Високоуважаеми господине, моите почтания. Високопочтаеми", че като го хване за врата, сега нѣма да представямъ страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите. На дявола ще му дадете почитание. Нѣма да му казвашъ какъвъ е, не е твоя работа, че той изкушава този-онзи. Не е твоя

работа, то е негова работа. Вие сте чудни. Че когато видите онзи желязар съ своя чукъ (какъ) кове на наковалнята, на клалъ* огънъ, казваши ли му кой му далъ правото да нажежава желязото? Той го нажежи, удря го съ чука, туря го въ огъня, после въ водата, ще кажешъ: "Какъвъ е този човѣкъ?" Дяволът е скулпторъ. Съ благоговение ще се спрешъ, ще кажешъ: "Много хубаво, намѣсто постмѣна човѣкъ". Съ противлявайте се на дявола и той ще побѣгне. Никога досега не съмъ срѣщалъ това тѣлкуване. Като срещнешъ дявола - обикни го, той ще побѣгне. Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една комка, той не е по-лошъ отъ една комка. Горкиятъ, навсѣкожде го хукаятъ, нѣма кой да го обича. Каквото стане въ свѣта, все той (е) виноватъ. Само като го погледнешъ, като дойдешъ до него, на голѣмо изпитание е това сѫщество. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, не може да победи. Иска да завладае и не може да завладае. Тамънъ дойде - хванай го. Колко пжти сѫ му рѣзали ноктитѣ, колко пжти сѫ му чупили зѣбите, майсторъ е. Счупнать му единъ зѣбъ, направи другъ, по-хубавъ. Изрѣжатъ му ноктитѣ, направи по-хубави нокти. Майсторъ е човѣкътъ.

Сега да имате една ясна представа за онази борба вѫтре, на която вие минавате, за свѣтлината, която трѣбва да дойде. Една млада сестра ми казва: "Господинъ Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе въ живота?" Ако го разбиращъ, ще те ползува. Ако не го разбиращъ, ще ти бѫде товаръ, нѣма защо да го носишъ. Ако научишъ пѣсеньта, ще те ползува. Ако една пѣсень само я носишъ, какво те ползува? Хубаво. Какво те ползува свѣтлината, какво те ползува вѣтърътъ, какво те ползватъ камъчетата, какво те ползватъ рѣките? Онѣзи, които не разбиратъ законите, може да кажатъ, че нѣматъ полза. Тия рѣки не сѫ създадени само заради мене. Какво ме ползува рѣката? Ако тази рѣка ме ползува мене,

тя ползва хиляди риби, които живеятът вънре. Ако въдадения случай въздухът не ме ползува, той ползва хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползва като духа вътърътъ? Не е право така да се мисли. Благото не е само заради мене. Благото е свързано със всички. За да мисля азъ, преди мене безброй същества съм мислили, приготвили съм условията. Ако азъ съм първиятъ човекъ, който тръбва да мисли, тя е изгубена работа. Ако вие сега тръбва да мислите, за да уредите вашата работа - късно е. Ако работите ви не съм редени от по-рано - нищо не може вие да уредите.

Колко ни говорятъ, че тръбва да имаме любовъ към Бога. Въ какво седи любовъта към Бога? Въ Божията Любовъ ти няма да вземешъ ни повече, ни по-малко. Вие за Божията Любовъ отивате съ големи чували. Една капчица, като взема отъ нея, е достатъчно. Вие вземате цѣла стомна или идете съ бурета да си напълните. Тъй не може. Малко ще вземете, една kanka е достатъчна отъ Божията Любовъ. Какво ще разберете? Една kanka какво ще произведе? Тръбва да знаешъ, да мислишъ. Какво може да произведе една искра? Нещо зло? Но тази искра може да запали цѣлата земя, ако ѝ се дадатъ условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зърнце? Ако на туй житеното зърно дадете условия, то следъ време има магическа сила. Казвамъ: Малкото въ нась е, което е живо. Отъ любовъта ти ще вземешъ единъ малъкъ зародишъ. Но любовъта ти ще посъешъ въ твоятъ умъ, твоето сърдце и твоето тѣло. Веднага ще имашъ резултати. Няма да се беспокоишъ, ще се оставишъ Божията Любовъ да се проявява, както тя знае. Няма да поставишъ законъ какво нещо е любовъта. Азъ съмъ говорилъ толкова за любовъта. То още не е любовъ. То е външна работа. Сега казвамъ, че любовъта имала цветове, но цветовете не съмъ любовъ. Може да кажете, (че) любовъта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любовъ. Може свѣтлина да носи, но любовъта не е това, което

носи. Чистота може да носи въ себе си, но тя е проявление на Бога въ всичката Негова пълнота. Като кажемъ: "Богът е Любовъ", имате вече всичките възможности въ себе си, не само за даденъ моментъ, но за цяла вечност имате всичките възможности. Ако вие съвсемъ така - вие ще се радвате. Вие ще се уплашите, ако престане Божията Любовъ. Казвате: "Ако постигнемъ всичкото познание, после какво ще има?" Че тамъ се спъвате всички. Азъ съмъ слушалъ много може да казватъ: "Сега ме обича, ами за бѫдеще не зная дали ще ме обича". За мене въпросът е ясенъ. Ако го виждамъ, че носи едно шише съ вода, знай следъ колко време, като започне да излива водата, ще излее водата изъ шишето. Няма да иде цяля денъ, но нѣколко, 10-15 минути. Ако шишето е отъ едно кило - за 15 минути ще свърши водата. Любовът ще престане. Тогава казвате: "Това не е любовъ". Но ти си повървалъ въ любовъта въ шишетата. Шишето не е единъ изворъ, това не е любовъ. Любовъ е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата "изтича" има дълъжко значение. Любовът никога не се свърши.

Дошли тукъ нѣкои за първи пътъ да ме търсятъ, влязли въ салона, отворили тамъ и взели бушоните, задигнали крайната крушка, дава бушона по 150 лева, за 40-50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казватъ ми: "Няма свѣтлина въ салона". Отваряме въ моята стая, понеже е друга фаза - свѣти. Идвамъ тукъ, няма ги бушоните. Дошълъ, извадилъ бушоните и си заминалъ. Казвамъ: Затваряйте. Какво означава това? Безъ бушони свѣтлината ще дойде ли? Ние ги поправихме безъ бушони, но днесъ трбва да купимъ. Казвамъ: По нѣкой пътъ и въ васъ дойдатъ електротехници, вие сте заинтересовани другаде, задигнатъ бушоните. Тогава въ ума не свѣти, сърцето не работи. Не дръжте отворено, както тукъ. Ще заключишъ, че само ти да съживашъ. Ще отключиши, че заключишъ. Щомъ дойде до сърцето, този ключъ да го задържите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърце-

то си. Никога не давайте да отваря и затваря сърдцето ви нѣкой другъ. Само на едното може да повѣрите. Като гойде Господь, понеже Той ви е далъ сърдцето и клоча на сърдцето ви, само на Него може да повѣрявате клоча. Като гойде нѣкой другъ, ще кажете: "Не". Като гойде нѣкой младъ момъкъ при една мома, казва: "Може ли да ми дадешъ сърдцето си?" Че защо му е? Ако една мома иска моето сърдце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърдце - гвѣ сърдца. Защо ѝ сж гвѣ сърдца, кажете ми?

По сѫщиятъ начинъ онзи техникъ дошълъ тукъ и ми открадналъ бушонитѣ. Не зная другъ пѫть да сж крали. Разбира човѣкътъ, той ще ги продаде евтино. Ако знаемъ, ще ги купимъ. Ще ги вземемъ по-евтино. Който отъ васъ го намѣри, купете бушонитѣ и азъ отгоре ще ви дамъ 20 лева. Работитѣ не вървятъ, защото бушонитѣ ги нѣма. Всичкитѣ наши неразположения на сърдцето се дѣлжатъ, че бушонитѣ на сърдцето ги нѣма, бушонитѣ на ума ги нѣма, бушонитѣ на тѣлото ги нѣма. Ще бѫде заключено, да се не губятъ бушонитѣ.

Та казвамъ пѣсенъта: *Лѣ: "Азъ ще пазя тази топлина, която внася Божиитѣ блага въ моето сърдце или въ моята душа".* Като станете сумринъ - пѣйте пѣсенъта. Всѣки денъ до идната срѣда, като ставате - пѣйте я. Кой както знае - да я пѣ.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЪ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ИЗПРАТИЛЪ.

XX година

*33. Лекция на Общия Окултенъ класъ
28 май, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.
Изгрѣвъ.*

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

*Отче нашъ.
Духътъ Божи.*

Пишете тогава върху: Защо човѣкъ се ражда младъ и защо става старъ? Но ако не знаете нищо, ще пишете: "Не зная". Но ако ви дойде нѣкаква мисъль, ще кажете: "Зная защо човѣкъ се ражда младъ". Ако ви дойде нѣкоя мисъль, пишете. Човѣкъ остварява отъ седене, подмладява се отъ работа. За подмладяването трѣбва работа.

Имате посока на движение A и B. Стариятъ, като се качва нагоре, полека върви, стрѣмно е. Раницата му доста голѣма. Младиятъ, като се е качилъ - изѣлъ всичко, той се подмладява и слиза надолу, даже безъ да ходи слизи надолу, тѣркаля се. Отъ нѣкой планински връхъ тѣрколете единъ камъкъ, кой и да е камъкъ - той ще слѣзе долу. Казвамъ: Трѣбва да разбираате отношението, да разбираате отношението горе и долу. Надолу лесно се слизи, нагоре мжчно се качва. Ако ти на мжчното не се качишъ, какъ ще слѣзешъ на лесното? Запримѣръ: Вие всички искате да имате единъ учителъ да ви тури б. Едно съчетание има. Ученикътъ трѣбва да бѫде много способенъ, трѣбва да има богатъ езикъ, да има изразъ, да се изкаже. Ако той се запъва като говори, ако се колебае тукъ-тамъ - учителътъ ще му тури 3-4, 6 слага на най-способните. Нѣкѫде тури единица, нѣкѫде тури двойка. Тамъ се създава вече неприятностъ. Всичките ученици, който иматъ единици и двойки, иматъ голѣмо неразположение, считатъ учителя виновенъ за това, казватъ, че той не е Ѣедъръ. Представете си, че азъ турямъ тази работа малко по-прак-

тично да се изяви бележката. Ако на всъщо едно кило товаръ се плаща по единъ левъ, петъ кила носишъ - петъ лева ти плащашъ, десетъ кила носишъ - десетъ лева ти плащашъ, на 15 кила - 15 лева, 30, 40. Казвашъ: "Защо на мене плащашъ петъ лева, а на него 30 лева?" Много ясно. Какъ искамъ? Носи 30 кила, 30 лева ще му давашъ. Ти искашъ петъ кила, а искашъ да вземешъ 40 лева. Питамъ: Справедливо ли е? Същевременно желанието не е право, понеже хората харчатъ много енергия, а много малко съм свършили. Много имъ се плаща. Добре, има и друго сравнение. Добре, ако единъ конь пренесе една кола скъпоценни камъни, негови ли оставатъ камъните? Колко плащашъ на коня, който пренесе скъпоценните камъни? Малко сенце, малко слама и въ обора. Единъ конь, който носилъ царь на гърба си, де го турятъ? Въ обора го турятъ. Защо е сега така? Азъ не искамъ вие да отговаряте, но мислете. Вие по нѣкакъ пжътъ мислите, че сте нѣщо хубаво, че сте нѣщо. Но каквото сте, и вие не знаете.

Запримѣръ Вземете религиозните хора. (Тъ) казватъ, че за каквото се помолятъ, Господъ ги слуша. То е много общо казано. Нѣкакъ пжътъ има едно съвпадение. Стотина-двеста души съм се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господъ му дава. Пада му се едно на стомътъ, той мисли, че е заради него. Казва: "Азъ се помолихъ, Господъ ме послуша". Ако не бѣха сто души, Господъ не щѣше да го послуша. Вие представяйте работата както не е. Единъ човѣкъ не може да свърши работа на сто души за единъ денъ. Сто души може да свършатъ много. Единъ колко може да свърши? Тогава каквото сте изработили? Да кажемъ - учили сте по пѣне, но да ви изпитатъ по пѣне, каквото сте научили? Като бѣхте млади, пѣхте повече, по-хубаво. Като поостарѣхте, гласътъ започна да става дрезгавъ. Тукъ имаше една сестра, много даровита по гласъ, и сега даже запазила гласа си, но я нѣма тута. Тя мислеше, че като не пѣ - гласътъ се разваля. Човѣкъ постоянно трббва да се въодушевява. Сега представете си,

че вие сте пъвци, пъкът ви прекарватъ презъ циганско търне* съ модерни обуща. Обущата сътънки, сътънки чорапи, трънитътътъ ви набодята, наредждате се на сцената, какътъ ще пътете? Ще устъпите една болка вътъ краката. Да допуснемъ, че пътете, но сте яли мъжносмилаема храна. Мъжчите се на сцената. Какътъ ще пътете? Може да пътете. Казвамъ: Какво трбъба да прави човѣкъ, трбъба ли да се наяде, като отива на концертъ? Малко трбъба да яде, малко водица или по-добре хичъ да не яде. Трбъба да работи. Всѣкога, който работи, безъ изключение, се благославя. Не какво мислятъ хората. Вжтре вътъ себе си ще знаешъ работишъ или не. Ако съмъ художникъ, щомъ работя - ще излагамъ картинатъ си. Правятъ хората забележки. Има карикатуристи. Той ще направи една линия. Ще направи едно лице. Колко ще му туриятъ? Геометрически то-

зи човѣкъ не е уменъ. Толкозъ любопитенъ, мисли, (че) като снесе едно яйце - цѣлиятъ свѣтъ е оправенъ. Когато се изучава физиономията, има работи, които се изучаватъ, но има много работи, които не се казватъ. Не трбъба да се знае всичко. Вие носите признаниятъ на хиляди поколения, носите добритъ признания и лошитъ признания. Тътъ се пазятъ вътъ тайна. Нѣкотътъ твой предъдо ималъ лоша черта и дѣдо ти турилъ на тебе. Нѣкотътъ пѫтъ виждашъ, че дойде, той ималъ гласъ - не го обичашъ. Дразни се човѣкъ за нищо и никакво. Нѣкотътъ пѫтъ дали ли сте си отговоръ защо се дразнишъ? Върви нѣкотътъ човѣкъ, дразни ме. Отъ лѣвата страна като върви - ме дразни, и отъ дѣсната страна като върви - пакътъ ме дразни. Той обича отъ лѣвата ми страна да върви. Азъ искамъ да го турия отъ дѣсната. Знаете ли защо? Отълѣво кога туриятъ? - Грѣшнитъ. Отдѣсно туриятъ праведнитъ. По европейски щомъ вървите, отъ коя страна туриятъ дамитъ? Мъжете, като се разхождатъ, вървятъ отълѣво, женитъ отдѣсно. Защо? Защо туриятъ женитъ отдѣсно? То сътъ порядку. Единътъ порядъкъ минава отдѣсно или отълѣво. Когато

се говори, въ речта може да се наведатъ много примѣри. Запримѣръ: единъ ораторъ говори нѣкой пѫть, намиратъ, че речта не съответствува, намиратъ, че не е съобразна съ порядъка на нѣщата. Иска да се наруши порядъка. Въ турско време само беднитѣ хора имаха право да ходятъ боси, които нѣмашъ нищо, отъ нѣмай-кѫде. Казватъ, че е закжсалъ. Или ходи гологлавъ. Ако нѣкой другъ тръгне гологлавъ, мислѣха, че е изфирясаль. Сега всички ходятъ гологлави, безъ шапки. Ако се пренесемъ въ турско време, това не е въ реда на нѣщата, но сега намираме, че на гологлавитѣ хора умътъ имъ е на място.

Тукъ има една сестра, която страда отъ кракъ. Азъ я убеждавамъ, казвамъ: Ти сега вървишъ по стария порядъкъ, трѣбва да вървишъ боса, ще хвърлишъ галошитѣ, боса ще ходишъ. - "Какъ? Какво ще кажатъ изгрѣвци?" Сега по слѣнце ходятъ само по едни сандали, боси крака. - "Глупавитѣ ходятъ боси". Сега започнаха да ходятъ безъ палта, само по жилетки. Въ турско време, като се напие, хвърли палтото, стане чакъркефлия*.

Казвамъ: Има нѣщо, съ което мжно ще се справите, но трѣбва да се справите. Казвамъ: Отъ чисто хигиенично гледище съ галоши не е хубаво, съ галоши. Галошитѣ сж лошъ проводникъ. Ако иска човѣкъ да боледува - да носи галоши. Всѣку ще дойде да препоръча, че подметката е по-хубава отъ галошитѣ. Подметката е кожа и е по-добъръ проводникъ между земята и тѣлото на човѣка. По-добре е човѣкъ да носи добри проводници. Само въ крайни случаи. Казвамъ: Ако боса ходишъ, ще стане обмѣна между енергията на земята и тѣлото, по-скоро ще оздравѣе кракътъ ти. Казвамъ: Кракътъ ти бѣше подутъ, поспадна, още малко остана и то ще мине. Сега другото, болестта като гледашъ, ще питашъ: "Какъ се поду кракътъ?" Поду се. "Какъ се поду?" Носила тѣсни обуща. Сега отъ подутъ кракъ кой не е страдалъ? Сега, ѩомъ те боли кракътъ, ще гледашъ да станешъ добродетеленъ, да мине кракътъ. Болятъ те краката - основата на

твоите добродетели е разклатена. Болятъ те ржатъ - основата на твоята справедливост е разклатена. Боли те глава - не си много отъ умните. Казва: "Глава не ме боли". Глава не те боли, кракътъ те боли. Кракъ не те боли, глава те боли. Глава не те боли, ржате те болятъ. Когато престанатъ да те болятъ ржатъ, краката, главата - вие сте въ нормално състояние. Туй е общо казано. Ще дойде нѣкой, заболѣлъ го кракътъ. Нѣкой пжътъ кракътъ може да ви боли по симпатия. Ако обичашъ единъ човѣкъ, хармонирашъ се съ трептенията, ти ще приемешъ половината отъ неговата болка. Сега мнозина, които не знаятъ да лѣкуватъ, мислятъ, че е лесно, искатъ съ нѣкакви треви, като сварятъ и да мине. Ако съ треви се лѣкуваше, лѣкуването съ треви е баене. Бабата ще ти бае, но излиза нѣщо отъ нея, тя трбва да гаде нѣщо отъ себе си. Ако не излѣзе нѣщо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, безъ да дадете нѣщо отъ себе си. Сега запримѣръ: има нѣкои увеличени нѣща. Приказватъ за оня свѣтъ. Оня свѣтъ е свѣтъ на голѣма интелигентностъ. Тамъ всѣки е заетъ съ сериозна работа. Тамъ не е свѣтъ на развлечение. Ние се намираме въ единъ свѣтъ, който Господъ направилъ за развлечение. И най-великите сѫщества, които работятъ хиляди години, приятно имъ е да дойдатъ тукъ, на земята, да си починатъ. На земята на курортъ идватъ. Като кажатъ, че ще дойдатъ на земята, идватъ на курортъ. Вие сте дошли на земята и сте се опредили на сериозна работа. Тамъ е Вашата пogrѣшка. Като дойдатъ хората тукъ, искатъ да направятъ единъ апартаментъ, учени да станатъ. Тукъ за учение не сте пратени, за курортъ сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате. После всички, които идатъ на земята, искате да се опознаете. Тукъ на земята никога не може да се опознаете. И Христъ не Го познаха. Въ другия свѣтъ, като влѣзете, тамъ ще се опознаете. Всѣки си има по една особена

маска. Хубаво е да сте свободни. Нѣкой пжть вие мислите, че Ви познаватъ хората. Ако маската е сериозна, казватъ: "Сериозенъ е". Ако маската не е сериозна, ако е смѣшкарска, казватъ, че е смѣшкаръ. Вие нито сте сериозни, нито сте смѣшкари. Приятно е като ги гледашъ различни и ти имашъ муцуна. Приятно ти е, че не те познаватъ. Позволявашъ си всичко да говоришъ, преправяшъ си гласа, нѣма да говоришъ естествено. Казвате: "Трѣбва да говоримъ тѣй, както трѣбва". Когато искашъ ти да заповѣдвашъ, туришъ другъ тонъ. Когато искашъ да ти у служатъ, ти ставашъ мекичъкъ. Въ единия и въ другия случай има нѣщо неестествено. Въ единия случай си мекъ повече, отколкото трѣбва, въ другия случай си повече твърдъ. Казвашъ: "Азъ ти заповѣдвамъ". То не е естествено. Какво ще заповѣдвашъ. Споредъ мене ти не можешъ да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти кажешъ нѣщо на себе си и го направишъ. Ти не може да заповѣдвашъ, ако не заповѣдвашъ на себе си. Ти като не можешъ да го направишъ, искашъ другите да го направятъ. Това е невѣзможно. Казвамъ: Трѣбва да има една подбудителна причина. Запримѣръ: Вие имате една работа. Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не свѣршвате, както трѣбва. Всичките неприятности въ живота произтичатъ отъ дишането. Вие имате най-културната работа - дишането, и вие не го свѣршвате, както трѣбва. Нѣкой пжть дишате бѣрзо, не се дишате бѣрзо. После по нѣкой пжть поемате дѣлбоко въздухъ. Защо го приемате? Или нѣкой пжть го приемате много плитко, не вземате достатъчно количество въздухъ. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате. Даромъ ви се дава. При това всѣки денъ половината отъ въздуха остава неупотрѣбенъ. Питате: "Защо добдоха болеститѣ?" Не сте взели достатъчно количество въздухъ. Не сте приели достатъчно количество топлина. Не сте приели достатъчно количество свѣтлина. Не сте приели достатъчно количество сила и въ следствие на това има единъ недог

имъкъ въ тѣлото Ви, свѣтлината Ви е малка, затова се спѣвате. Топлината Ви е малка, затова движението Ви е слабо, силата Ви е малка, затова и работата, която свѣршивате, е малка.

Силниятъ най-първо ще се качи, ще започне трудната работа да свѣрши. Онзи, който знае да пѣе, може да пѣе. На коя страница се намира "Въ начало бѣ Словото..."? -На 38. Сега може една пѣсень да се създава по православному, може да я изпѣя сега на единъ гласъ, но какво ще разбереме отъ този гласъ? Да кажемъ да се тури единъ новъ гласъ на пѣсеньта - то е единъ проводникъ. /Учителътъ пѣ по църковному "Въ началото бѣ Словото"/. Може да Ви направя цѣла литургия съ туй пѣнене, но съ туй еднообразно пѣнене, какво се постига? Камо не знаешъ нищо, га не пѣешъ. Защо така не се пѣе? /Пѣ по попски/.

Казвамъ: Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е строго опредѣленъ. Азъ по нѣкой пѫть наблюдавамъ. Щомъ правя нѣкаква бележка, защото свѣтътъ не тѣрпи никаква корекция. За да коригирамъ нѣкого, трѣбва да пѣя. Не трѣбва да му казвамъ, че той не знае да пѣе. Азъ ще покажа, пъкъ той, ако иска да се ползува. Азъ може да накарамъ всѣки отъ васъ да пѣе добре. Азъ съмъ добре разположенъ, ще пѣя хубаво. Щомъ бързамъ, зная, че не мога да пѣя. Нѣмамъ тѣрпението да Ви чакамъ. Много учители по пѣнене има, като видятъ учениците, че не може да пѣятъ, учителътъ е неразположенъ, той иска способни ученици.

Та казвамъ: Тъй както е написана пѣсеньта "Въ началото бѣ Словото" - има разрешение. Отъ какво започва тази пѣсень? -Ла. Имате вече узрѣлия плодъ. Плодъ, който е прѣсенъ, този плодъ ще го опитате. Всѣкога, когато една пѣсень почва отъ *ла*, трѣбва да имате сѫщото разположение. Започва една пѣсень съ *соль* - вие трѣбва да знаете смисъла, красотата, какво нѣщо е красотата. Или започва отъ *ми* - вие трѣбва да знаете какво нѣщо е обхода. Отъ *ре* - посоката на пѣнене трѣбва да знаете. Ако искаме да предадете енергия въ себе си, трѣбва да започ-

нете съ пѣсень, която ще даде потикъ за работа. Ако искаме обхода, пѣйте пѣсни, които започватъ съ *ми*. Вие безъ музика искаме да се изправите. Човѣкъ безъ музика не може да изправи характера си. То е единъ начинъ, за да нагласишъ мозъка си - се трѣбва да излѣзешъ изъ една пѣсень. Той трѣбва да е нагласенъ. Не се ражда една идея, едно чувство лесно въ мозъка на човѣка. Онѣзи, които сѫ били светии, тѣ сѫ прекарвали 30 години, работили сѫ много усилено тия хора при най-голѣмите неудобства на живота, преодолѣли сѫ неудобствата и сѫ станали светии.

Сега изпѣйте само думитѣ “Въ начало бѣ Словото”. Въ второто има нѣщо, което не е пълно. Изпѣйте “Въ начало бѣ Словото” музикално, изпѣйте го, като че всичкото ви щастие ще дойде отъ него, като че всичко ще ви дойде оттамъ. Сега вие го пѣете, като че нищо нѣма да ви дойде. Представете си, че като го изпѣете, веднага сто хиляди ще дойдатъ, като го изпѣете, единъ апартаментъ ще дойде, яденето ще дойде. Боленъ си. Като го изпѣешъ, ще оздравѣшъ. Думитѣ трѣбва да се разбираятъ. *Учителътъ пѣе “Въ начало бѣ Словото и Словото бѣ у Бога”*. Сега може да вземемъ думитѣ “Само Тебъ Господи азъ обичамъ”, тогава ще дойдемъ до разрешението. “Само Тебъ Господи, Който всичко си създалъ, може да те обичамъ”. Има защо да Го обичамъ. Единъ лѣкаръ, който излѣкувалъ хиляди хора - може да го обичатъ. Единъ лѣкаръ, който изморилъ хиляди - не може да го обичатъ. Единъ учителъ, който бие и постоянно осакаща своите ученици - кой ще го обича? Но учителъ, който повдига всичките - може да го обичатъ.

Като дойдете до закона на любовта, всички имате една погрѣшка. Вие искаме да ви обичатъ. Вие сте обичани, нѣма какво да ви обичатъ. Вие търсите туй, което нѣма да дойде вече. Да ви обичатъ, не може отсега нататъкъ вече, отсега нататъкъ Богъ не може да ви обича. Остава вие сега да обичате. Че вие още не сте се научили

да обичате. Вие мислите, че обичате, но това не е лобовъ. Вие очаквате да Ви обичатъ. Че вие сте обичани. Туй тъло, което имате, умътъ, който имате, сърдцето, което имате показватъ, че вие сте обичани. Вие какво чакате? Вие сте заровили Вашия талантъ. Камо дойде господарътъ, ще Ви каже: "Какво направихте?" Сега нѣкоу казвашъ, че не обичатъ. Но казвамъ: Цѣлата нова раса, която иде, трѣбва да има лобовъта. Тъй, както вие искате да Ви обичатъ, обичайте вие. Досега Господъ не се явилъ да ти каже: "Ти трѣбва да ме обичашъ". Днесъ говоря върху този предметъ. Господъ се е затулилъ и азъ съмъ отъ онѣзи, необичаниятъ - времето е облачно. Затуй е облачно. Онзи не казва: "Азъ, който съмъ направилъ толко-зъ много нѣща - не ме обичатъ". Защото, когато обичаме Господа, времето е ясно. Той тогава отъ нашата необичъ превръща и помага на растенията. Когато ние не Го обичаме - работи между растенията, тѣхъ полива. Защото не може да ни изпраща повече. Ако отъ лобовъ на хранишъ едно дете, следъ половинъ часть пакъ може ли да го хранишъ? Ако една майка на всѣки половинъ часть храни детето, съвсемъ ще го развали. Трѣбва да се минатъ три четири часа. Три пъти като го храни - то сѫ деветъ часа. Сега вие търсите лобовъта. Най-първо имайте уважение единъ къмъ другъ. Ако е за критика, ако има единъ, който знае да критикува, то съмъ азъ. Азъ не се спирамъ върху погрѣшките. Азъ зная защо хората правятъ погрѣшки. Вие искате винаги много да имате, вие искате да се осигурите на земята. Че ние сме осигурени. Съ въздуха азъ съмъ осигуренъ, какво ще го турямъ въ шишето. Може би като се качвамъ по високите планини да ми трѣбва повече въздухъ. Но тъй, както съмъ, заради мене, като се качвамъ по планините, на високите мѣста не ми трѣбва да нося въздухъ. Колкото се качвамъ нагоре, започвамъ обѣдитъ да ги правя много рѣди. Трѣбва да знае човѣкъ какъ да ги прави. Ще дишашъ полека и ще задържаши въздуха. Ако се качишъ нагоре и започнешъ да дишашъ бѣрзо

- ти си слабъ човѣкъ. Седишъ въ ума си и се смущавашъ защо си беденъ. Беднотията е едно голѣмо благословение. Не го съзнавашъ това. Забогатѣшъ, разваши се. Богатството е голѣмо нещастие. Ти си измѣнилъ нѣщата. Въ нещастието ти си щастливъ и въ щастието ти си нещастенъ. Обърнали си знаците. Ще ги смѣнишъ - на щастието ще туришъ плюсъ и на нещастието ще туришъ минусъ. Сега нѣкои отъ васъ ще кажете, че здраве нѣмате. Ти не си здравъ по единствената причина, че не обичашъ. Всѣкога, когато човѣкъ престане да обича - боледува. Изопачената любовь носи всичкото нещастие въ свѣта и неразбирання. Ще обичашъ нѣкого, понеже е законъ. Ако искашъ да живѣешъ. Ако обичашъ баща си и майка си - животътъ ти ще се продължи. Ако не обичашъ баща си, майка си, брата си - ще се съкрати животътъ ти. Този законъ отъ памти-вѣка е констатиранъ. Казва: "Азъ не може да го обичамъ". Сега какъвъ е аргументътъ, че не можешъ да го обичашъ. Има да ти дава - не можешъ да го обичашъ. Понеже не си платилъ. Искалъ си нѣщо да направи, нѣщо за тебѣ. Не го направиль - не го обичашъ. Правъ е поводътъ. Но тогава ще му платишъ по следната причина. Отива единъ поетъ при единъ богаташъ. Богаташъ казва: "Кажете му, че азъ не съмъ тукъ". Поетът чува това. Слугата казва: "Не е господарътъ тукъ". Следъ време този богаташъ ималъ нужда отъ поета, поетът да направи нѣщо заради него. Той (поетът) му казва: "Нѣма го тукъ". - "Какъ, казва (богаташъ), чувамъ гласа му". - "Азъ, казва, повѣрвахъ на твоя слуга, че не си въ кѣщи. Ти на мене не ми ли вѣрвашъ? Тукъ съмъ, но не съмъ заради тебѣ".

Обичъ нѣматъ хората. Нѣма законъ, който трѣбва да опредѣли какъ трѣбва да се обичаме. Нѣмате правило. Какво правило има да обичашъ единъ човѣкъ? То е единствениятъ законъ, който произтича отъ първата причина. Никой не може да ви опредѣли колко трѣбва да обичате. То е новото положение. И когато ти се откажешъ

отъ това подбуждение, усъщашъ една скърбъ. Ти изпълнишъ това външно подбуждение, ти се радвашъ, ти си на добрата страна. Изпълнявашъ Волята Божия, имаме одобрение. Не изпълнявашъ Волята Божия, нѣмаме външно одобрение. Кой каквото да ти казва, ако нѣмашъ външно одобрение, ти ще констатирашъ работата.

Сега азъ нося два плода. Опредѣлилъ съмъ по-хубави-
ятъ плодъ за себе си, другиятъ плодъ искамъ да го дамъ
на другите. Сега иде нѣкой при мене. Какъ ще направите
вие? Знаешъ, колко мжчно се дава хубавото на другите.
Азъ правя обратното - това, което съмъ опредѣлилъ на
другите, го давамъ на себе си и това, което съмъ опредѣ-
лилъ на себе си, го давамъ на другите. Пъкъ нѣкой пжть
оставамъ за себе си това, което съмъ опредѣлилъ за себе
си. Казвамъ: Той не го заслужава. Тъ сж философствуван-
ния. Всѣкога е хубаво ти, като дѣлишъ работите, за себе
си да оставишъ най-малкото, не оставяй най-голѣмото.
Ако не искашъ да се изкушавашъ, като ти дадашъ кошни-
ца съ грозде - остави за себе си най-малкото, ако искашъ
да бждешъ радостенъ. Ако оставишъ за себе си най-хуба-
вия гроздъ и на другите - малки, работата не е свършена.
Хубаво е, ако ти си пѣвецъ, всички да пѣятъ и ти да останешъ
най-после, като нѣма вече кой да пѣе. Всички сж из-
морени, тогава попѣй ти. Колкото да ти ржкоплѣскашъ
или не, ти да бждешъ доволенъ. Ти искашъ да излѣзвашъ на
първо място, да кажашъ, че като тебе пѣвецъ нѣма. Нѣкои
хора сж по-одарени, работили сж въ миналото, иматъ ху-
бавъ гласъ. Има сега едно съчетание на доброто, спра-
ведливостта и разумността. Ларингътъ* е правенъ
нѣкѫде, не е проста ципа. Учителътъ пѣе "саааму". Как-
во ще разберете? Една дума е разбрана въ тебѣ, когато
даде единъ импулсъ. Ти вземашъ, направишъ едно усилие и
следъ туй импулсъ зависи отъ първия. Когато ти пѣешъ,
се усилва пѣенето, тия думи сж прави. Ако съ всѣко
движение отслабва движението, проявата на мисъльта

не е правилна.

Вие казвате: "Какво ще се качвашъ горе?" После вървишъ, вървишъ, казвашъ: "Днесъ е много топло". Като тръгнешъ, да ти е приятно, че е топло. Като се качишъ горе на върха, какво ще придобиешъ? Ще придобиешъ нѣщо, което никдѣ другаде не можешъ да придобиешъ. Като се качишъ, какво ще чуешъ? Ще чуешъ това: "Така всѣко-
га постъпвай въ живота си, качи се на върха, на най-високо място". Така постъпвай винаги, качи се на възможно
най-високото място. Станешъ сутринъ, бѫди благодаренъ
на положението, въ което си. Ако си слѣзалъ въ долината,
че станешъ неразположенъ - зарадвай се, че си долу
на работа. Поработи малко, пакъ се качи горе на върха.
Не си доспаль - нищо. Може да си починешъ.

Та казвамъ: Въ мисълта си намѣрете единъ човѣкъ,
който да се е научилъ. Винаги правете връзка съ всички
добри хора. Правете връзка съ умните хора. Правете връз-
ка съ справедливите хора. Постоянно трѣбва да се прави
връзка съ добритѣ хора, умните и справедливите хора, за
да стане една обмѣна. Щомъ не правишъ връзка съ добро-
то - добъръ не можешъ да станешъ. Щомъ не правишъ
връзка съ справедливостта - справедливъ не можешъ да
станешъ. Щомъ не правишъ връзка съ умните хора - уме-
нъ не можешъ да станешъ. Да мислимъ за Господа тъй,
както се проявява въ цѣлото битие. Всѣки човѣкъ, въ ко-
гото Богъ се проявява - направи връзка съ него. Това е
единъ отъ най-добрите методи. Съ най-малките разходи
става. Сега се заражда възражението: "Нѣмаме условия".
Въ свѣта условията ние сами си ги създаваме. Ако влѣза
въ кладенеца и остана вжтре, кой ме караше да влѣза въ
кладенеца. Преди да влѣза, трѣбваше да опитамъ вжже-
то. Ако се скъса или ако оставя едно дете да ме тегли,
детето не може да ме изтегли. Като влизамъ въ кладе-
неца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завър-
жа и азъ ще хвана единия край. Като влѣза, самъ ще се
изтегля. Ако искашъ да влѣзешъ въ кладенеца, свържи ед-

ното вжже, прехвърли го презъ колелцето, то е най-сигурното, и самъ започни да се теглишъ. Ще излѣзешъ. Нѣма да упovавашъ на никого. Щомъ остане нѣкой да те тегли, тогава работата е проблематична. Самъ като се теглишъ, трѣбва да бѫдешъ здравъ.

Казвамъ: Най-първо упovавайте на себе си. Разбира-
мъ - упovавайте на Бога, Който е въ васъ. Той Ви учи. Ако
вие Него не разбираме, тогава какъ ще се разберемъ съ
хората. Най-първо имайте почитание единъ къмъ другъ.
Естествено да произтича. Богъ изисква всички ние да се
уважаваме и почитаме. Ако ти почиташъ еднакво зеле-
ната и урѣлата череша, почитанието е на място. Ти по-
читашъ повече урѣлата череша. Но и зелената върви по
процеса на урѣването. Следъ това ще дойде другъ процесъ.
За всички нѣща въ Божествения свѣтъ трѣбва да има-
ме една и съща любовъ. Въ любовъта не може да има раз-
личие. Ние се лъжемъ. Любовъта е неизмѣнна. Тя дава и
си заминава. Любовъта не остава. Тя ти остави нѣщо и
си замине. Нѣма да те пита: "Ти доволенъ ли си?" Ако си
доволенъ - доволенъ, но ако не си доволенъ - тя нѣма да те
убеждава. Такова нѣщо нѣма въ Божествената любовъ.
Тя ти оставя точно онова, отъ което ти се нуждаешъ.
Ако право го употребиши - добре, ако не - втори пътъ тя
друго благо ти оставя. Тя остави трето, четвърто благо и
най-после ние оставаме нещастни, понеже благата,
които Богъ ни дава, ние не сме ги използвали.

Казвамъ: Сега трима души кандидати да се явятъ,
да изпънятъ втория пътъ "Сила жива" или "Въ начало бѣ
Словото". Или може да вземете "Единъ си ти, мой Муса-
ла". Отъ де започва? Отъ *go* - напрежение.

Какъ си представяте? Като идете въ онъ свѣтъ,
трѣбва да знаете езика на онъ свѣтъ. Ангелскиятъ езикъ
вие не сте го учили. На кой езикъ ще говорите, като ид-
ете тамъ? Точенъ езикъ е твой. Като идете тамъ и ако
говорите на български, трѣбва да намѣрите нѣкой пре-
водчикъ*. Докато намѣрите - ще чакате, докато Ви раз-

бератъ ангелиштѣ. Камо се научатъ, че сте българинъ, ще кажатъ: "Ви казвате нѣкой българинъ". Тогава ще се осведомятъ. Ако сте французинъ, ще намѣрятъ нѣкой французинъ. Ако сте българинъ, да говорите съвършено български.

Търпението е въ качването къмъ върха /чертежа/, слизането е лесно. Хората не вървятъ по единъ пътъ. Казватъ: "По първия кой върви?" Оттамъ, отдемо мжжътъ се качва, жената слиза. Оттамъ, отдемо женитѣ се качватъ, мжжете слизатъ. По това се отличаватъ мжжетѣ и женитѣ. Отдемо мжжетѣ слизатъ, женитѣ се качватъ. Затова не могатъ да бждатъ на единъ умъ. Искатъ сега да бждатъ на единъ умъ. Не могатъ да бждатъ. Мжжетѣ се качватъ, женитѣ слизатъ. На другата страна пакъ ще се размѣнятъ.

Другото нѣщо, за което вие правите погрѣшка е, че вие искате сърдцето на нѣкой човѣкъ. То не се позволява нѣкой да има сърдцето. Не се позволява нѣкой да залага сърдцето. Сърдцето нѣма да залагате. То не се залага. Сърдцето ще бѫде изворъ - да извира. Него нѣма никѫде да залагате, нито да се оплаквате. Нѣма да туряте сърдцето на показъ, да го пипатъ хората. Сърдцето надалечъ трѣбва да бѫде отъ човѣшкитѣ ржце. Сърдцето не трѣбва да се пипа. Щомъ започнатъ да пипатъ сърдцето, отиде и се не видѣ.

Нѣма никой право да ме пита обичамъ ли го или не. Азъ зная самъ. Щомъ го обичамъ - ще придобия живота, щомъ не го обичамъ - ще загубя живота. Щомъ го обичамъ - ще придобия знание, щомъ не го обичамъ - ще загубя знанието. Щомъ го обичамъ - ще придобия сила, щомъ не го обичамъ - ще загубя силата. Казвамъ: Най-първо обичътна и необичътна засѣга мене. Та казвамъ: Вие, ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казвашъ: "Азъ не го обичамъ". Ти ще страдашъ. Единъ човѣкъ, който не иска да го обичашъ, мине-замине, остави ябълката. Сега ние искаме да накараме нѣкой човѣкъ да ни обича, който не ни

обича, ние искаме да му покажемъ, че го обичаме. Нѣма какво да му показваме. Нѣма какво да спираме Господа на мястото, нито да го извиняваме. По отношение на лобовъта никога не коментирайте. Кой колко обича - този е единствениятъ въпросъ, на който не трбба да се спираме. Нѣкой искатъ да знаятъ колко ги обичамъ. Колко ме обичатъ хората - хичъ не мисля за това. Пъкъ и азъ колко обичамъ хората - и за това не мисля. Не е моя работа. Казва: "Колко ме обичашъ?" Казвамъ: Не ви обичамъ. Какво ще разберете подъ думите "не ви обичамъ" или "обичамъ ви"? Какво разбирате, като казвате, че ви обича нѣкой човѣкъ? Човѣкъ, който ви обича, като мине и види ябълката - я остави. Който не ви обича - ще вземе ябълката и ще я изяде, ще замине. Мине, ябълката седи на мястото - той ви обича. Мине, ябълката изчезнала - той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката. Който не ви обича, нѣма да ви остави ябълката. Пише ви писмо - обича ви, не ви пише писмо - не ви обича. Има три вида писма - на физическото поле, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-лесно се пишатъ Божествените писма, духовните се пишатъ по-мжечно, а физическите - най-мжечно. Едни-два часа ще вземе, докато напишешъ едно лобово писмо. Понеже ще бждешъ критикуванъ. Въ лобовъта знаешъ колко сѫ прецизни.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

34. Лекция на Общия Окултенъ класъ

4 юни, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

НАЙ - РАЗУМНИТЕ ОТНОШЕНИЯ

*Отче нашъ.
Духътъ Божи.*

Пишете една тема, която не знаете. Писали сте върху темата "Защо човѣкъ е младъ и защо остарява". Вие не знаете. Трѣбаше да пишете: "Не знаемъ". Сега какво казвате? Човѣкъ изва младъ на земята да се учи. Че младиятъ не учи, стариятъ учи. Младите правятъ погрѣшки. Който учи, не прави погрѣшки. Сега толкозъ години вие сте разбрали криво учението, което проповѣдавамъ. Вие не сте живѣли тѣй, както трѣбва и сте добили навици, които сж атавизъмъ*. Не виждамъ нѣкакво въздържание въ васъ. Вие се въздържате, както страхливът се въздържатъ. Страхъ го отъ дѣрвото, казва: "Търпеливъ съмъ". Щомъ е силенъ, хичъ не е търпеливъ, защото въздържать се не слабимъ, но силнимъ. После, трѣбва да тѣрпи силниятъ, не слабиятъ. Слабиятъ не може да тѣрпи. То сж неразбиранія. И вие постоянно говорите за любовта. Това, за което хората говорятъ, не е любовъ, защото казватъ, че любовъта ражда всички нещастия. Любовъта ражда всички нещастия - туй е вѣрно. Тя дава живота на човѣка. Като дѣлятъ хората живота, ражда се нещастието. Едни взематъ повече, други по-малко. Ако остане на любовъта, тя би имъ дала толкозъ, колкото имъ трѣбва. Понеже тѣ дѣлятъ живота и отъ изобилието се ражда нещастието. Като нѣма човѣкъ нищо, ще крадатъ ли отъ него? Сега казвамъ, че по този начинъ Божественото учение не се разбира.

Какво означава едно? Какво означава единъ мжжъ, една жена? Кой бѣше по-напредъ - мжжътъ или жената? Едното е мжжътъ. Щомъ е едно - работи. Мжжътъ е едно дѣрво, дѣрвото на живота. Но кога излѣзе кражбата

Въ свѣта? Щомъ дървото роди плодъ. Тогава започватъ да крадатъ хората отъ плода. Самото дърво, като едно, не се краде. Щомъ роди плода, вече на плода има кражба. Тукъ, на Изгрѣва, казвате: "Всичко е на Господа". Хубаво. Всичко е на Господа. За ядене сме първи всички, за пиеене на вода сме първи всички, за обличане, за обуша, за дрехи. Щомъ дойде за работа, казвате: "Все ние първи нѣма да бѫдемъ". После, нѣкои има тукъ, не съмъ ги виждалъ да работятъ физически. Минаватъ за аристократи. Не съмъ ги виждалъ да работятъ. За ядене е за Господа, но за работа не е за Господа. Сега критици сте. Колко ви обичатъ? Никой не знае колко ви обичатъ. Единствениятъ, който обича, то е Богъ. Ние, които обичаме - то е отражение. То не е никаква любовъ. Ти, като обичашъ, какво давашъ? Ако азъ нося свѣтлината, азъ не съмъ създадъ свѣтлината. Грѣе свѣтлината, но електричеството грѣе. Казва: "Азъ му давамъ свѣтлина на него". Вие давате хлѣбъ нѣкому. Този хлѣбъ не иде отъ васъ, не давате нѣщо отъ себе си. Ще вземете да четете отъ Библията и проповѣдвате: "Азъ туй, което проповѣдавахъ, какво ще му проповѣдвамъ на този човѣкъ". Та казвамъ: Ако е за проповѣдь, всички знаете да проповѣдваме, всѣку отъ васъ проповѣдва, както живѣте. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичките хора се събиратъ, каква нужда има да се събиратъ? Човѣкъ, безъ да се събира, безъ да му проповѣдвашъ за Господа, той ще живѣе. Овцата, каквато религия и да ѝ се проповѣдва, ще пасе трева. Вълкътъ, каквато религия да му се проповѣдва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единиятъ ще бѫде вегетарианецъ, другиятъ ще бѫде месоядецъ. Тогава ще примиряваме месоядството съ вегетарианството. Питамъ: Кое е по-доброто учение - да бѫдешъ вегетарианецъ или да бѫдешъ месоядецъ? Месоядътъ се храни съ консервирана храна; храни се съ консерви. Консервирана енергия има. Хване една овца, консервирано месце има. Сега, разбира се, религиозните вѣрвания, че Господъ създалъ животните за храна на хо-

рама, сж човѣшки схващания. Бѣхте ли при Господа, когато ги създаваше? Кой отъ васъ (е чуль), че животните сж за храна на хората? Господъ казаль, Мойсей така е писалъ. Мойсей билъ ли е тамъ? Не е билъ. Тъй му скимнало. По какво се отличава, когато Богъ говори? Всѣка Божествена дума, ти не можешъ да я изопачишъ по никой начинъ. Тази дума ти не можешъ да оцапашъ по никой начинъ, съ нея не можешъ да злоупотрѣбишъ. Божествените думи си оставатъ чисти като диамантъ. Значи за тебе само онова, което остава неоцапано, е Божествено. Всѣко нѣщо, което се цапа, не е Божествено. Тогава привили ли сте опитъ, да видите кое не е оцапано? Вие говорите за Вашата душа. Вие, като душа, познавате ли се какво нѣщо сте? Спорили се младиятъ вълкъ и стариятъ вълкъ. Стариятъ вълкъ казва: "Ти не знаешъ какъ да давашъ общи". Така не се давятъ". Стариятъ, като ги давиль, младиятъ му казва: "Много време взе. Нѣма време така да се яде. Малко по-бързо". Кое е по-хубаво - бавно да ядешъ или бързо да ядешъ? Ако имашъ зѣби - бързо яжъ, ако нѣмашъ зѣби - бавно яжъ. Какво показва бавното ядене? Нѣмашъ зѣби. Има зѣби човѣкътъ - дѣвчи бързо.

Добре, ние искаме правото въ свѣта. Какъ ще туриете правото? Едновременно вие не можете да туриете еднакво право и на двата си крака. Азъ бихъ желалъ еднакво право да гадете на двата си крака, еднакво да вървяте напредъ. */Учителът подскочи съ двата си крака едновременно/*. Тушишъ лѣвия кракъ напредъ, дѣсниятъ остане назадъ. Тушишъ дѣсния кракъ напредъ, лѣвиятъ остане назадъ. Туй право ли е? Трѣбва да разрешите въпроса. Когато единъ човѣкъ има много полици* да плаща, за правото не може да говори. За правото говори, но е относително право. Всѣки човѣкъ, който иска да разреши нѣщата за Божествената истина, не трѣбва да има дѣлгове. Да кажемъ грѣшенъ е човѣкъ, но той се заинтересува да му прости Господъ, ще се моли. Но тая молитва не е още по закона на любовта. То е принуждение. Грѣхътъ е, който те

принуждава. Ти отивашъ да се молишъ не отъ любовъ, не отъ съзнание, (а) отъ страхъ. Ако навреме не си плаща-шъ дълговете, има по-друго положение. Не че първото по-ложение, да се моли, е лошо, но то не произтича отъ любовта.

Казвамъ: Домогава, докато умът на човѣкъ се смущава - той не може да намѣри истината. Смущението е единъ потикъ, но смущението не разрешава страха, потикъ да бѣгаме. Може да има причини, но причината може да е толкозъ малка, че да се смѣешъ на себе си. Вѣрама е единъ потикъ. Обезвѣришъ се - нѣма потикъ. Надежда-та е единъ потикъ, милосърдието е единъ потикъ, спра-ведливостта е единъ потикъ. Въ тебѣ се явява едно съз-нание, че тъй трѣбва да постигнишъ - това сѫ потици. Какъ ще откажешъ на единъ потикъ въ съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, какво е мѣрката? Тази линия не е права. (*Въ оригиналата липсва чертежа*).

Тази е плоскостта, по която се движи земята. Всѣка линия, която не е хоризонтална съ плоскостта, по която земята се движи, не е права. Първата линия отъ дветѣ страни е крива. Следователно - коя е права? Нашиятъ путь е правъ, когато е въ Божествената плоскостъ, въ която ние вървимъ. Значи трѣбва да имашъ въ ума си една права. Правата тукъ, на черната дѣска, сравнявате съ ржбовете на дѣската. Ако тази линия бѣше въ въздуха, ако нѣма съ нищо да я сравнявате, тази линия щѣхте да я видите права. Казвамъ: Често вие за мѣрка вземате гор-ния или долния ржбъ на дѣската. Мислите ли, че тѣзи ли-нии сѫ хоризонтални съ плоскостта на земята? Наше-то гошеме* хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални сѫ две линии, когато сѫ еднакво отдѣле-ни. Всичките точки на две прави линии, които сѫ еднакво отдѣлени въ посоката, тогава сѫ хоризонтални.

Казвамъ: Вие сте въ живота. Какво разрешавате? Казвате, че човѣкъ се родилъ младъ. Следъ като се цани човѣкъ на работа - той е младъ. Следъ като го изпѫждатъ

отъ работата - той е старъ. Вие влизате чиновникъ, следъ 30 години възрастъ ви пенсиониратъ. Младъ ли сте? Старъ сте. Защо ви пенсиониратъ? Понеже не може вече да работите. Всеки човекъ, който има възможност да работи - той е младъ. Всеки човекъ, който изхарчила енергия - той е старъ. То е единственото изяснение на нѣщата. Вие подмладявате и оставявате. Вие имате сила, вие имате цена въ себе си. Вие имате едно шише. Ако го напълните със съвършено чиста вода - то е младо. Щомъ го изпразните - то е старо. Старото шише, като го напълните - пакъ е младо. Старието - това е състояние на човешката душа. Съзнавашъ, че възрастта има нещо, възрастни си изгубили. Възрастни си придобили нещо, което възрастни си не иматъ. Казвашъ: "Почарчихъ енергията на младостта само, за да добия знание". Нѣкоя пжътъ казвашъ: "Не разбрахъ живота". Сравнявашъ и казвашъ: "Дали туй, което го изхарчихъ, съответствува на знанието, което придобихъ?" Сега човекъ, като живее, се старае да бѫде красивъ и най-после става грозенъ. Всички започватъ съ красотата и свършватъ съ грозота. Защо става така? Ти имашъ красотата до известно време, после - обратното. При А слънцето изгрѣва, при Г залѣзва. Като изгрѣва слънцето, ние виждаме красотата, като залѣзва слънцето - красотата не се вижда. Щомъ красотата не

се вижда, явява се грозотата. Или казано другояче: красотата е изобилна съвѣтлина, грозотата е тъмнина. Сега вие отъ живота чакате това, което никой не го е добилъ. Вие очаквате отъ живота нещо отвънъ да ви дойде. Отвънъ ще дойдатъ условията, а отвѣтъ ще дойдатъ зарадищите. Вие очаквате зародиша на една мисъль да дойде отвънъ. Никога нещо да бѫде. Условията ще дойдатъ отвънъ и възможностите ще дойдатъ отвѣтъ. Да бѫдешъ добъръ. Условията ще ви дадатъ отвънъ, но добро-

A

G

се вижда, явява се грозотата. Или казано другояче: красотата е изобилна съвѣтлина, грозотата е тъмнина. Сега вие отъ живота чакате това, което никой не го е добилъ. Вие очаквате отъ живота нещо отвънъ да ви дойде. Отвънъ ще дойдатъ условията, а отвѣтъ ще дойдатъ зарадищите. Вие очаквате зародиша на една мисъль да дойде отвънъ. Никога нещо да бѫде. Условията ще дойдатъ отвънъ и възможностите ще дойдатъ отвѣтъ. Да бѫдешъ добъръ. Условията ще ви дадатъ отвънъ, но добро-

тата е Вжтре въ Васъ. Да бждешъ справедливъ, ще ви даватъ условия отвънъ, но справедливостта е Вжтре въ Васъ. Та казвате: "Не съмъ добъръ". Имате възможност да бждете добъръ, но условията сж отвънъ. Зародишътъ на тия условия е въ човѣшката душа. Казвамъ: Това трѣбва да се приложи. То е една и сжща дума, въ приложението трѣбва да се приложи. Какъ трѣбва да се каже? Повтаря се една дума два пжти. Зародишътъ трѣбва да се посѣе въ почвата, тогава ще му се дадатъ условия да расте. Приложението трѣбва да се приложи. Значи трѣбва да се посѣе семето. Посѣтото семе трѣбва да даде плодъ, който вие очаквате. Не само вие, вие разбираме само на Васъ. На всичкихъ хора е потрѣбенъ единъ Вжтрешенъ стимулъ. Вие нѣкой човѣкъ не може да го обичате, защото има си причини. Обичамъ единъ бакалинъ, понеже има захаръ, нѣма захаръ - не го обичамъ. Обичамъ едно дърво - има плодъ, обичамъ една пчела - въ кошера има медъ, обичамъ една кжща - понеже е хубаво осветена, добре устроена, има кухня, баня, всички удобства. Една колиба, на којто прозорците не сж на мѣсто, не може да я обичамъ. Казвамъ: Така не може да се живѣе. Какъ може да живѣешъ въ една колиба, както въ една хубава кжща? Условията не сж едни. Ти може да преобразишъ колибата и може да развалишъ хубавата кжща. Казвамъ: Причинитъ и на двамата сж добри, но не може да живѣятъ, понеже и двамата искатъ едно и сжщо нѣщо. Всѣкога, когато двама души искатъ едно и сжщо нѣщо, тѣ ще се скаратъ. Турете двама чиновници за една и сжща служба, тѣ ще се скаратъ. Единиятъ ще каже, че той е по-способенъ. Има двама инженери да се турятъ на една и сжща служба съ едно възнаграждение - 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турятъ за арбитъръ, какъ ще опредѣлите вие кой отъ двамата инженери да се назначи? Допуснете, че единиятъ е на 30 години, другиятъ инженеръ е на 90 години. Ако е за работа, ще турите младия инженеръ да свърши работата. Ако е за да даде планъ, единъ хубавъ съветъ - ще вземете ста-

рия. Ако е за опитностъ, за скица - ще вземете стария. Ако е за работа, за приложение - ще вземете младия. Азъ, ако съмъ, ще ги примиря. Ще кажа: Тази заплата, 30 хиляди лева, ще я раздълите на две, тъй щото за двама инженери има място, отъ тъхъ зависи и двамата, и младият, и старият да работят. Кога старият и младият не могат да работят? Само при единъ случай - когато старият е уменъ, а младият е глупавъ. Тогава старият и младият не могат да работят. Когато младият е глупавъ, а старият е уменъ - тогава пакъ не могат да работят. Когато младият е глупавъ, и старият е глупавъ - тогава не могат да работят. Когато младият е уменъ, и старият е уменъ - тогава и двамата не могат да работят. Тогава тукъ често се случва двама да се не погаждатъ. Тогава или старият е уменъ и младият глупавъ, или старият е глупавъ и младият е уменъ едновременно. И тогава не се спогаждатъ. Животът е една служба, тръбва да живеемъ, тръбва да работимъ няшо.

Сега да ви попитамъ: Кое е най-право да се живее? Какво тръбва да се разбира подъ думата "животъ"? Животът не е нищо друго, освенъ една малка проява на любовта. Любовта, като иска да направи една проба, тя като една дреха вика живота и оттамъ изважда теркобемъ*. Направи единъ теркъ - не става, после втори, трети, четвърти - все теркове прави. Това е любовта, това се нарича животът. Когато теркът стане хубавъ, тогава казваме, че животът е добъръ. Когато теркът е лошъ, казваме: "Не се сбъдна животът". Сега възденния случай, кое е по-лесно - да пълнишъ шишето или да го празнишъ? Отъ кое човекъ може да придобие повече? Когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашния живот говоримъ. Ще ви преведа мисълта си малко по-конкретно. Кога печелите повече - когато ядете или когато постите? Кое е за предпочтане - яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега - яденето или постенето? Азъ бихъ предпочель яденето. Пос-

тъть ще го оставя настрана. То е изключително нѣщо. Постимъ само тогава, когато отиваме въ оня свѣтъ. Щомъ сме на този свѣтъ, на общо основание ще ядемъ, по всичките правила. Щомъ мислимъ да идемъ въ оня свѣтъ, ще постимъ, понеже отиваме въ една по-рѣдка срѣда, трѣбва да олекнемъ. Азъ съмъ натоваренъ съ ядене, въ оня свѣтъ не може да ида, азъ ще изгубя оня свѣтъ. Вие се намирате въ трудно положение, като ученици, на които учителъ преподалъ една лекция и търси дали знаятъ урока. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кои отъ васъ не знаятъ да ядатъ? Има ли нѣкой? Всички по яденето сте специалисти, даже въ нѣкои отношения по-хубаво отъ мене ядете и сте недоволни. Може би нѣкой пжътъ отъ яденето сте недоволни. Нѣкое дете е по-добро, знае да яде. Не мислете, че детето не знае да яде или че не знае да дишаша. Детето знае по-добре да дишаша. Ако дойдемъ до мисъльта - другояче седи. Въ съдения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага съ достатъчно енергия, не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходимата енергия, неговата мисъль е права. Тогава, за да мисли детето, майката и бащата сѫ, които спъватъ детето да мисли право. Ако майката, когато била бременна съ детето, се страхувала - детето става страхливо. Ако майката била буйна и се сърдила - детето става гнѣвливо. Ако майката, когато била бременна, била суевѣрна - детето става суевѣрно. Ако майката, когато била бременна, била мързелива - детето става мързеливо. Каквито наклонности имала майката, всички тия наклонности се отпечатватъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ изкуство - детето става художникъ. Ако тя се е занимавала съ музика - детето става музикантъ. Ако майката, когато била бременна, се занимавала съ религия - детето става набожно. Съ каквото се занимавала майката, такова направление ще даде на детето, което носи въ себе си. Всичките ваши мисли ставатъ точно такива, каквито сте вие. Какво-

то е Вашето състояние, такава е и вашата мисъл, ко-
ято ще се роди отъ васъ. Запримъръ: Проповѣдващъ нѣко-
му за оня свѣтъ и ти се колебаешъ, ти самъ не си убеденъ
въ оня свѣтъ, не си ходилъ тамъ. Вие сте излѣзли отъ оня
свѣтъ. Какъвъ е оня свѣтъ? Вие не го знаете. Накъде е
оня свѣтъ? Тукъ на земята или е горе нѣкѫде? Че е нѣкѫде,
нѣкѫде е. Вие подигате очитѣ, се нагоре гледате, но това
е вжтрешно заблуждение. Щомъ се премахне онова пре-
пятствиye, което имате въ себе си - веднага ще се отвори
онзи свѣтъ, ще го видите. Да кажемъ вие предъ очитѣ
сте си турили презграда, слънцето изгрѣло, но вие нищо не
виждате. Щомъ махнете препятствието, веднага ще ви-
дите. Значи, щомъ не виждате оня свѣтъ, предъ вашето
зрение има турено нѣщо. Щомъ махнете предмета, вед-
нага ще видите оня свѣтъ. Туришъ ржката си предъ очитѣ
- не виждашъ оня свѣтъ. Щомъ махнешъ ржката - веднага
ще видишъ оня свѣтъ. Вие разсѫждавате за оня свѣтъ, но
ржката ви седи предъ очитѣ. Искате да влѣзете въ оня
свѣтъ, но държите ржката си близо до очитѣ. Какво раз-
бираме, че държишъ ржката си близо до очитѣ? Ако ид-
ешъ въ оня свѣтъ, ще вземешъ ли тази ржка съ себе си?
Зашо умиратъ хората? Искатъ отъ невидимия свѣтъ да
ни покажатъ, че не трѣбва да туряме физическо препятс-
тиyе предъ очитѣ си, за да не забуляме оня свѣтъ. Но
трѣбва да се освободимъ отъ този свѣтъ, за да видимъ
оня свѣтъ. Ти като умрѣши, ще оставишъ ржцетѣ, крака-
та, всичко тукъ ще оставишъ и ще идешъ въ оня свѣтъ.
Този човѣкъ ще го видите, че той е етеренъ. Пакъ сѫщи-
ять човѣкъ е - и крака има, и пръсти има, толкозъ фина
материя, прозрачна, че и ржце има, и крака има, и стома-
хъ има, но физическо не може да тури. Тамъ трѣбва етер-
на храна. Казваме, че човѣкъ нѣмалъ хранителни органи.
Има, но тогава ние се плашимъ. Казваме: "Като умремъ,
какво ще стане съ настъ?" Какво ще стане? Да кажемъ -
ти си въ затвора, имашъ букай*, турени на краката, каз-
вашъ: "Като излѣза вънъ въ свѣтъ". Какво ще стане като

ти махнатъ букаутѣ? "Какъ ще ходя безъ букау?" Кога по-хубаво ще ходите - съ букаутѣ или безъ букаутѣ? Безъ букау е по-хубаво. Букаутѣ какви трѣбва да бждатъ - желѣзни, златни или тънъкъ конецъ коприненъ? Когато говоримъ за светищутѣ, разбираме, че тѣ иматъ букау отъ коприна направени на земята. Много сѫ лекички, широки сѫ. По нѣкой пѫтъ тѣ ги взематъ въ рѫце, както едно време дамитѣ си хващаха роклиятѣ. Нали сега има Владици, на които имъ хващатъ опашката отъ подире.

Всички казвате: "Учителътъ тъй каза". Ако твоята Вѣра не може да развива свѣтлина - слаба е Вѣрата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила - слаба е тази надежда. Ако твоята обичъ не може да развива теплина или да образува магнетическо поле да привлича - слаба е любовътъ. Всички вие търсите любовътъ. Любовътъ има нѣколко проявления. Има магнетическа любовъ, която привлича. Тази любовъ е *СД*, тази е привлекателната любовъ. Имате любовътъ *AB* - тя е отблъсквателната любовъ. Имате любовътъ, която отблъска и любовътъ, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаку - отблъсква. Туй, което дава, като се обърне наопаку - взема. Туй, което взема, като се обърне наопаку - дава. Следователно, вие виждате нѣкой човѣкъ да дава, трѣбва да знаете, че той като се обърне - ще взема. Онзи банкеринъ, отидеши при него, дава. Следъ три, четири месеца - взема. Най-първо той е *AB*. Като се обърне става *СД*. Какъ стана? Много естествено. Гостилничарътъ, щомъ влѣзешъ въ гостилницата, той ти гаде, после казва: "Азъ ти гадохъ единъ примѣръ какъ се дава, искашъ сега и ти да гадашъ". Даване съ даване, вземане съ вземане. - "Ти искашъ да вземашъ и азъ искашъ да взема. Ти го даде при мене, каза: "Дай". Веднага турихъ чиниятъ, напълнихъ я, гадохъ. Сега азъ искашъ, трѣбва да отворишъ кесията си, да гадашъ". Ти

С

Д

А

В

казвашъ: "Какъ тъй?" Той ти дава и ти ще давашъ. Той взема и ти ще вземашъ. Даване и вземане едновременно вървята. Вземашъ, после ще давашъ, давашъ, после ще вземашъ. Богъ ви пратиъ на земята и ви далъ, въ замъна на това и Той иска нѣщо отъ васъ. Вие ще кажете: "Азъ съмъ свободенъ". Разбирайте свободата. Азъ съмъ свободенъ дотогава, докато изпълнявамъ Волята Божия. Щомъ не изпълнявамъ Волята Божия, изгубвамъ своята свобода. Богъ е Всеблагъ, всѣкога е свободенъ, понеже никога не е отказалъ на всѣко, и на най-малкото сѫщество, каквото поискаш отъ него - Той му дава. Което и сѫщество да иде при Бога, туй, което иска, Той му дава. Въ туй седи величието на Бога. Всѣко сѫщество взема толкозъ, колкото може да носи и Богъ ще му даде. Казвамъ: Ние, докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щомъ престанемъ да изпълняваме Волята Божия, не сме свободни. Азъ чакамъ единъ автомобилъ да гойде, азъ не съмъ свободенъ. Въ мене има по-голѣма свобода, имамъ два крака, тръгвамъ, свободенъ съмъ. Имамъ две ржци, съ които трѣбва да работя, чакамъ да гойде да работи нѣкой заради мене. Тѣ сѫ относителни работи. Тази работа, която ние работимъ по 8 часа на денъ, не е Божественъ законъ. Тази любовъ, която ние сме турили въ свѣта, и това не е любовъ. Значи създадъ съмъ единъ порядъкъ. Искамъ да изпълня единъ човѣшки порядъкъ по-добре, отколкото единъ Божественъ порядъкъ. Кой баща досега е станалъ пъленъ господарь на сина си? Коя майка е станала господарка на дѣщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го носила на ржце? Кои сѫ ония дѣца, които майка имъ ги носила цѣлъ животъ на ржце? Като порасне детето, всѣка майка се отказва да го носи. Ако туй дете гойде до 21 години, иска да го носятъ на ржце. То казва, че му дотегнало да върви. Не е възможно да се носи на ржце. Щомъ стане на 5 години, само ходи. Най-първо майката работила за него всичко - кжпала го е, после го праща на работа. Сега вие сте ста-

нали доста възрастни, искате нѣкой, все нѣкой да работи за Васъ. Имате Въпроси, които Вие не сте разрешили. Очаквате да дойде Възхновение. Знаете ли какъ идвა Възхновението? Вие знаете какъ идвa Възхновението. Възхновение - да се Възхновишъ. Въздухътъ минава покрай мене, но азъ се трббва да Възхна. Възхновение, то е - трббва да бжда въ състояние да го приема. Да дойде Възхновението - трббва да искашъ, да можешъ да го приемешъ. Щомъ дойде най-малкото препятствие, Възхновението не върви право. Най-малкото препятствие на мисълта - Възхновението не върви право. Най-малкото препятствие на чувствата и Възхновението не върви право. После се зараждатъ такива състояния като останяването. Виждамъ какъ хората останяватъ. Ти седишъ, прекарвашъ единъ конецъ около себе си, смеешъ се. Прекарвашъ още веднажъ, 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пъти, речешъ да го скъжашъ, оплелъ си се, не можешъ, сега трббва да се размотавашъ. Ако оставишъ едно дете да те омотае, тъкъ оставишъ това дете да си замине, какво ще правишъ тогава?

Толкозъ години азъ като проповѣдвамъ за любовта, говоря за любовта, казвамъ: Трббва да се обичаме. Казвамъ: "Тъй не може да се обичаме". То е завъртане. Ти вече като младъ може да обичашъ, като старъ не можешъ да обичашъ. Като млади може да ядемъ, като стари не можемъ да ядемъ. Тъкъ относителни нѣща. Ти своите зжби си развалилъ. Защо си развалилъ зжбитъ си? Има единъ анекдотъ въ турско време. Въ Варненско, било въ времето на еничеритѣ*, имало единъ навикъ турцитѣ искали българитѣ да имъ плащатъ дишъ-хакж*. Като (дойде) нѣкой турчинъ на гости, следъ като се нахрани, ще му платятъ по единъ грошъ за всѣки зжбъ. Тогава имало още обичай, че като дойде единъ турчинъ на гости, ще се качи на гърба на българина, че на 2 километра ще го изнесе изъ селото навънъ и тогава ще се върне. Този анекдотъ ми го разказваха и азъ на Васъ го разказвамъ така. Единъ тур-

чинъ отива на гости при една бедна вдовица, тя нѣма как-
во да му даде, трѣбвало да продаде нѣщо, че да му плати
за зѣбимѣт. Тя отива и се оплаква на Валията*, казва: "Да
имамъ да му дамъ, да му платя, но откѫде да взема 32
гроша, де да ги спечеля?" Вика турчина Валията и му каз-
ва: "Нѣмашъ ли страхъ отъ Бога? Даже и отъ бедните
искашъ". Заповѣтвава да го свалятъ на земята и съ чукъ да
му избиятъ всичките зѣби. Тогава му казва: "Сега нѣма-
шъ право да искашъ дишъ-хакж". Оттамъ-насете всич-
ките турци, които ходили при българите, не искали вече
дишъ-хакж. Нѣкой ще дойде, като този турски чорбаджия,
ще дойде, ще яде въ дома ти и ще се качи на гърба ти.
Какво е туй сега? Нали ужъ лобовъта ще се качи на гърба
ти. Лобовъта, когато качва хората по гърбовете, то е
едно престъпление. Когато майката вземе детето, туй
детето ни най-малко не иска, то седи и плаче, казва: "Щомъ
ми трѣбваше да извамъ въ този свѣтъ, като крачетата
ми сѫ слаби, ржцетъ слаби. Кой ме караше, защо дойдохъ
отъ оня свѣтъ? Щомъ ми трѣбваше този будалькъ*?" То
седи и плаче, майката се съжалци, вземе го на ръце и то
накъ плаче. Като го сложи, накъ плаче. Като се научи,
казва: "Много ти благодаря, че ти ми помогна". Вие сте
разбрали лобовъта (като) дишъ-хакж - да ви даватъ хо-
рата, не да ви носятъ на гърба. Лобовъта - това е най-
разумното отношение, което могатъ да иматъ двама ду-
ши. Тѣ мязатъ* на двама цигулари, които свирятъ. Нѣкой
пѫтъ човѣкъ свири, но нѣкой пѫтъ му е приятно да му
свириятъ. Когато двама души се обичатъ, единиятъ е пуб-
лика, другиятъ му свири. После - той слуша, а другиятъ
му свири. И единиятъ, и другиятъ си казватъ: "Много ху-
баво". Свиришъ - то е лобовъта. Онзи, който ви обича,
наготовилъ и двамата ядете. Ти казвашъ на себе си: "Мно-
го хубаво е сготвено яденето". Като идешъ на гости при
твоя приятель и той наготови, и ти казвашъ: "Много ху-
баво е сготвено". Казвамъ: Готвеното трѣбва да бѫде
много добре сготвено.

Мислите ли, че Господъ би дошълъ на едно място, дето има раздори? Господъ нѣма да дойде, кракът му нѣма да стжпи. Въ една душа, въ която има раздори, Господъ е отвѣнъ. Той ще изпрати единъ посланикъ, втори, но кракът му не стжпва. Когато човѣкъ стане чистъ и свѣтъ, Господъ като го посети, като дойде при него, ще му каже: "Синко, готовъ ли си съ мене да вървишъ?" Той тръгне и ти заминешъ съ Господа за оня свѣтъ. Тръгнешъ не съ сълзи, но радостно, лицето ти е свѣтло. Тръгвашъ съ баща си. Дотогава, докато съ страхъ ни викашъ, не сме за оня свѣтъ, но въ затвора. Докато съ стражарь ви карашъ - не ви водятъ при баща ви, но въ затвора. Ще ви приведа още единъ примѣръ, въ Варненско се е случилъ. Единъ баща казва на сина си: "Ти човѣкъ прокопсанъ* нѣма да станешъ, нищо отъ тебе нѣма да стане, дебела глава имашъ". Отива синътъ въ странство, свършила, дошълъ въ България, назначили го за управителъ, за губернаторъ. Праща гвама души стражари при баща си, задигатъ го и го докарватъ при него. Казва: "На, ти казваше, че човѣкъ нѣма да стана". - "Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изпоплаши ме. Що не ми прати единъ файтонъ, но съ стражари ме викашъ. Ти ме изплаши. Голѣмо магаре си". Че и ние точно така постожпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеумъ* и митаримъ*, не може да влѣзете въ Царството Божие. Ако вашата правда надмине тѣхната правда - ще влѣзете. Ние въ нашите възгледи, въ ума, въ сърцето се занимаваме какъ живѣе свѣтътъ. Свѣтътъ си живѣе, както си разбира. И ние ще живѣемъ тъй, както ние разбираме. Отъ нашето разбиране ние ще се ползвуваме. Не само ние, но ще се ползвуватъ и другите. Онѣзи, които сѫ създали скъпоценниятъ камъни, се ползува той, но скъщевременно отъ скъпоценниятъ камъни се ползвуватъ и другите. Онѣзи, които създали златото, се ползвуватъ то. Но като оставиха златото, всички се ползвуватъ отъ него, ползвуваме се и ние. Всичките хубави нѣща, които скъществуватъ въ приро-

гата, сж създали отъ онѣзи, които сж живѣли по законите на любовта. Чистиятъ въздухъ е създанъ по законите на любовта, създаха го онѣзи преди насъ. Свѣтлина Господъ я създава преди. Сега отъ тази свѣтлина, отъ този въздухъ, отъ тази храна, отъ всички блага на онѣзи, които сж минали въ една по-висока фаза на живота, ние се ползваме отъ тѣхните блага. Ние като напуснемъ земята отъ онова, което ние сме създали, други ще се ползватъ отъ нашите блага. Затова Писанието казва: "Дѣлата имъ ходятъ подиръ тѣхъ". Ако нашите хубави мисли не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашите хубави чувства не могатъ да ходятъ подиръ насъ, ако нашите постежки не могатъ да ходятъ подиръ насъ - тогава нѣма какво да ни гарантиратъ насъ. Казвамъ: Онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, оставете го. Никога не е кѣсно. За една година може да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Срѣщамъ сестри, които казватъ: "Тази сестра кракътъ я боли". Казвамъ: Какво очаквате? Очакватъ да се подмладятъ. Подмладяването е сутринъ, като станете да изхвѣрлите малко отъ непотрѣбните мисли. Една мисъль, едно непотрѣбно чувство ще го изхвѣрлите. Една непотрѣбна постежка - ще я изхвѣрлите. Всѣки денъ има нѣщо, което трѣбва да се изхвѣрли. Видите нѣкое камъче на пижтя, отмахнете го. Каль има, прахъ има въ кѣщи - изчиствате я.

Запримѣръ вие, изгрѣвчани, като идете при нѣкой Вашъ приятель, ни най-малко не си изувавате обущата. За бѫдеще, като идете нѣкѫде, да си носите лапчуни*. Щомъ влѣзешъ, ще си изуешь обущата, ще обуешъ лапчуните. Ако това не го туряте, новото учение не можете да го приемете. За салона най-после ще стане. Когато отивате нѣкѫде, ви съветвамъ да носите лапчуни, изуйте обущата, обуйте лапчуните и тогава влѣзте. Нѣма какво да се извинявате. Та кой какъ дойде при мене, казва: "Извинете, извинете". Да, извинете. Единъ мой съветъ е това - обувайте си лапчуни. Азъ трѣбва да си купя пръвъ лапчу-

ни. Намислилъ съмъ да си купя хубави лапчуни. Като отида нѣкдѣ, ще ги нося. Често трѣбва да влизаме въ своята душа, да си очистимъ работитѣ, да очистимъ тѣлото. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние очакваме, но онова само по себе си нѣма да дойде. Трѣбва да се работи. Никой не трѣбва да се мѣси въ работитѣ на другите хора. Азъ гледамъ мнозина отъ васъ, които постоянно проповѣдватъ, образуватъ крѫкоци, учатъ другите. Оставете се отъ това. Излѣзвте въ свѣта. Тукъ да образувате крѫкоци - тия нѣща ги оставете. Вие развалияте работата, която азъ върша, отколкото да я поправяте. Най-после съмъ намислилъ: Ако вие не вземете това, което ви уча - азъ самъ ще напусна България, ще намѣря единъ народъ, дето да прилагатъ любовъта. Не обичамъ хора, които не обичатъ Бога. Досега всинца сте неблагодарни, като че азъ съмъ дошълъ да уреждамъ живота. Уреденъ е животътъ ви. Ако е за уреждане, вие сте бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповѣдвайте (това), което не сте приложили, но говорете за любовъта, която знаете, говорете за правда, която знаете, говорете за миръ, който знаете. Че азъ не съмъ отъ слѣпите хора. Утрѣ като замина, ще започнатъ да дѣлятъ азъ какво съмъ казалъ. Азъ не искамъ вие да казвате азъ какво съмъ казалъ. Но онова, което азъ съмъ казалъ, какъ Богъ ви го открилъ въжtre и вие какъ сте го приложили. Да сте опитали вие плода. Ако не сте опитали плода на учението, което ви уча, не е полезно никому. Не обръщамъ внимание на този, който нѣма плодъ. Постоянно коригираме нѣкои работи. Тѣй, както говоря, не одобрявамъ нѣкои работи. Има нѣкои нѣща, за които нѣщо ми казва: "Остави ги, какво ще ги учишъ. Нека си теглятъ". Но пакъ има единъ егоизъмъ, казвамъ: Ще паднатъ, пакъ ще ходя да ги видя. Ще ми вземе повече време тогава. Сега е по-добре да ви дамъ единъ съветъ, понеже ще ми вземе само 10 минути, пакъ иначе трѣбватъ ми часове да ви

изваждамъ навънъ. Сега ще кажеме: "Тъй не се говори". Какъ се говори? Да живеемъ по любовъ. /Учителът го изговори нѣколко пъти много тихо/. Азъ ще ви говоря сега: Да живеемъ по любовъ, по любовъ да се живе. /Същото го изговори много високо/. Сега остава последното - "по любовъ". Една мжтна каша. Нѣма никаква любовъ. (Нѣкой) казва: "Той по любовъ не живе". Тъй не се живе по любовъ. Азъ съмъ решилъ едно нѣщо. Понеже си казвамъ: Тия хора не искатъ да живеятъ по любовъ, какъ ще ги уча? Ще взема всичките погрѣшки и ще ги поправя. Пари назаемъ вече не давамъ, не искамъ никого вече да уча, защото законъ е, ако нѣкой е дошълъ при мене - Богъ ви е привлѣкалъ при мене. Азъ съмъ длъженъ да му покажа пътя къмъ Бога. Христостъ казва: "Азъ съмъ Пътъ, Истината и Животътъ". Ако така кажа азъ, че съмъ Пътъ, Истината и Животътъ, азъ съмъ едно съ Бога. Ако не съмъ едно съ Бога - никакъвъ Пътъ, никаква Истина и никакъвъ Животъ не съмъ. Щомъ кажа "Азъ съмъ Пътъ, Истината и Животътъ", азъ и Богъ сме едно. Следователно Богъ е въ мене и азъ съмъ въ Бога. Азъ не може да работя за себе си. Всъки човѣкъ, който работи за себе си - нищо не може да постигне. Щомъ кажешъ "Азъ съмъ" - ти и Богъ трѣбва да бѫдете едно. Щомъ въ мене е Богъ и щомъ азъ съмъ въ Него, въ тебѣ нѣма да има никакво противоречие. Ще бѫде Неговата Воля.

Азъ искамъ да изпълнимте Волята Божия тъй, както вие разбираме, не както азъ разбирамъ. Вие ще бѫдете свободни. Азъ ще изпълня Волята Божия тъй, както азъ я разбирамъ и азъ съмъ на правата страна. Ако азъ нося единъ голѣмъ товаръ - то е за моята сила. Ако вие носите малъкъ товаръ - той съответствува на вашата сила. Пропорционално. Азъ съмъ толкова силенъ, колкото и вие. Нищо не значи. Цената седи въ работата, която направимъ. Който носи голѣмиятъ товаръ - добре да го носи. Който носи малъкъ товаръ - и той добре да го носи. И двамата еднакви заплата носятъ. Всъко нѣщо, което пра-

Вите - правете го съзнателно, че Богът е Вжтре Въ Васъ и вие сте Въ Бога. Само така може да се поправи свѣтътъ. По другъ начинъ не може да се поправи. Тамъ, дето Богъ не пребждува Въ хората, и тѣ не пребждуватъ Въ Него, нищо не се постига. Постигатъ се временни работи, но вѣчни работи не могатъ да се постигнатъ.

ТОВА Е ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

35. Лекция на Общия Окултенъ класъ

11 юни, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ - София.

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

*Отче нашъ.
Духътъ Божи.*

Всички говорите за правия пътъ, ходите въ него. Бихъ желалъ всеки единъ да пише за правия пътъ, тъй както той го вижда.

Правиятъ пътъ е пътъ безъ препятствия. Пътъ, който има препятствия - той не е правъ. Пътътъ на свѣтинаата, напримѣръ, е правъ. Тя минава и нѣма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щѣше да заляжне. Тя има много малки препятствия. Пътътъ, въ който има много препятствия, не е правъ. Той сега се прави, шосира се. Та по нѣкой пътъ, когато се намѣрите въ затруднение въ вашия пътъ, отклонили сте се въ нѣкоя драка*, залостили сте се тамъ и казвате: "Много мѫченъ пътъ". Пъкъ вие новъ пътъ си правите. Нѣкакъ имате такива понятия, които не сѫ вѣрни. Има много причини - мѫченъ е животътъ. Вози ви земята, казвате: "Мѫчно е да се живѣе на земята". Че какво е мѫчно да се живѣе на земята? За въздуха не работишъ, за свѣтинаата не работишъ, за водата не работишъ, за хлѣба не работишъ. Хлѣбътъ трѣбва да го сдѣвчешъ. Голѣма работа, голѣма мѫчнотия е. Че каква работа е, че си сдѣвкаль хлѣба? Казва: "Много мѫчно се яде". После: "Много мѫчно се добива хлѣба, много мѫчно се живѣе". И вие си създавате такива изкуствени мѫчнотии, като на кино. Видишъ нѣкой актьоръ, казваши: "Страшна работа". Че каква страшна работа има на киното? Казва: "Война". Никаква война. Казва: "Гръмотевица, пукотъ, ужасна работа". Нѣма нищо тамъ. Има нѣща сѫществени, да се освободите отъ личния животъ, отъ живота на дѣлговете. Имашъ личенъ животъ, казваши: "Личностъ". Съзнавашъ, че си едно отдельно

същество, което иска да живее щастливо. Имате извес-
тни съващания, понятия за себе си. Такива, че тръбва да
минатъ години, за да се убедишъ доколко е върно туй, ко-
ето мислишъ за себе си. Имашъ на сто души да давашъ,
всеки денъ ти искатъ. Може да си баща или майка, този
човѣкъ като те срещне, казва: "Имашъ да ми давашъ". -
"Че нѣмамъ". - "Тръбва да ми давашъ". Единъ следъ другъ
казватъ: "Да ми давашъ". Срещнешъ единъ - давашъ.
Срещнешъ другъ - давашъ. Като видишъ тия хора, още
отдалече ги познавашъ. Кой е виноватъ сега за туй със-
тояние? Ако бѣше уменъ човѣкъ, хичъ не биха те беспоко-
или. Ти имашъ една опредѣлена форма, знайтъ ме, измѣни
формата си, да не те познаватъ. Ако ти си на 35 години,
взель си пари, ще те знайтъ. Измѣни се и стани на 21 го-
дини. Ималъ си брада и мустаци, останешъ безъ мустаци
и брада - гладко лице. Ще те срещнатъ и нѣма да те без-
покоятъ. Та сега Ви казвамъ: Сега не носете опредѣлени
лица - ще Ви знайтъ всичките.

Другото положение, че нѣкой пжъ ние искаме да
бѫдемъ справедливи. Но въ какво седи справедливостъ-
та? Имаме едно отвлечено понятие, считаме за справед-
ливи нѣща, които намъ ни сѫ приятни. Вие живѣте, но
представете си, че онзи, който страда, не сте Вие. Той е
нѣкой другъ, който страда. Нали сте имали случай да видите,
когато единъ акробатъ ходи по въжето, пъкъ ти
седишъ и треперишъ. Той си играе съ върлината* по въже-
то, пъкъ тебе долу ти се свива сърдцето. Казвашъ: "Ще
падне, ще се претрепе". Той върви по въжето, клѣка. Ти,
като го видишъ да клѣка, казвашъ: "Отиде". Той се хване
съ краката, тебе ти настърхва косата, пъкъ то е майс-
торъ.

Сега Вие всички се плашиме отъ сиромашията. Вие
настърхвайте отъ сиромашията. И мене ме е плашила си-
ромашията, съ гугла ме е плашила. Единъ смѣль, като
срещналъ сиромашията съ гулата, той я взель и отъ
платното си направилъ риза. Оттамъ-насете, като си

направиъл риза отъ гулгата на сиромашията, тя престанала да го плаши и той забогатѣлъ. Вие искате да бѫдете богати, не искате сиромашията. Една философия, една ясна представа, една максима*. Ако ти не можешъ да влѣзешъ въ една кѫща, ти не си свободенъ човѣкъ, не си силенъ човѣкъ. Ако ти не можешъ да излѣзешъ отъ една кѫща, ти не си силенъ човѣкъ. Влизането и излизането, тѣ сж дѣве положения, които сж необходими. Сега нѣкои отъ ва-
съ влизате и не можете да излѣзете, наполовина сте свободни. Нѣкои излизате и не можете да влѣзете. Пакъ на-
половина сте свободни. Сега въ какво седи богатство-
то? Богатството влизане ли е или излизане? Сиромаши-
ята влизане ли е или излизане? Кой работи въ свѣта? Бо-
гатиятъ работи или сиромахътъ работи? Кой яде - глад-
ниятъ или сиестиятъ? Това сж състояния вжтре. После по
нѣкой пѫть ние дѣлимъ, казваме: "Той е набоженъ човѣкъ,
другиятъ не е набоженъ". Кой е набоженъ? Който яде, е
набоженъ. Който не яде, не е набоженъ. Ами, че отъ без-
божници имѣтъ ставать набожници. Всѣки, който е набоженъ,
следъ време ще стане безбоженъ. Като се наяде, не
иска да яде. Онзи, който е безбоженъ, стане набоженъ.
Ние предполагаме, че нѣкои хора въ свѣта сж лоши. То е
наше понятие сега. Запримѣръ: Ако тонътъ сега въ музи-
ката е дисхармониченъ по отношение на другъ тонъ. Има
тонове, които сж дисхармонични. Тонътъ, самъ по себе
си, не е дисхармониченъ. По отношение на нѣкои други то-
нове - тѣ не се съгласуватъ, нѣкои акорди* не се съгласу-
ватъ. Та казвамъ: Понеже Богъ е построилъ живота по
известни гами*, щомъ ние се отклонимъ отъ тия гами -
страдаме. Всѣки единъ човѣкъ е построенъ по една гама.
Тази гама той трѣбва да я измѣни. Въ цѣлокупния животъ
ти не вървишъ по една гама, но постепенно всѣки денъ ще
се измѣни гамата. То е за нѣкои, които разбиратъ музи-
ката, не знаятъ какво нѣщо е гама. Музикантътъ зна-
ятъ, но много малко знаятъ. Една гама може да е минор-
на*, може да е мажорна* - то е един методъ за пѣене. Или

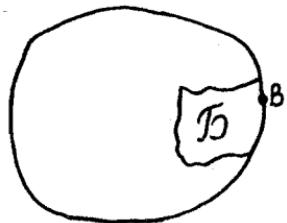
основниятъ тонъ на една гама е *до* или може да е *ре*, може да е *ми*, може да е *фа*, може да е *соль*, може да е *си*. Ако е *до*, какво иска да каже съ тази гама? Ако започва съ *до*, ако е *до-мажоръ*, какво иска да каже? Въ природата ти си въ една гама на живота, ти си постоянно въ едно вътрешно напрежение, искашь да излѣзешъ отъ едно състояние. Азъ наричамъ това една гама, която излиза отъ *до*. Напрежението - то е едно яйце, което се мжти нѣкѫде, турено е подъ квачката, мжти се 21 денъ и пилето трѣбва да излѣзе. Щомъ излѣзе пилето - нѣма напрежение. Ти чувашъ гласа на това малкото пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Камо седи, казва: "Клокъ, клокъ". Англичанинъ оттамъ взеха думата "клокъ" (clock). Добре използвай времето - клокъ. Какво казва пилето? Майката казва: "Клокъ". Пилето не казва "клокъ", то казва: "Чипъ, чипъ". На турски значи - "излѣзъ". Питамъ: Защо пилето казва "чипъ", а майка му казва "клокъ"? Чипъ - клокъ. Българинъ казватъ: "Клончи - нѣщо, което бѣбли". Майката казва: "Пригответи се за работа". То казва: "Ще излѣза, ще излѣза", и излиза. Каквото казва пилето и го прави - излиза. Сега вие седите и казвате: "Откѫде го намѣри това нѣщо сега?" Ще кажете, че е нѣщо много оригинално. Нѣщата вѣрни ли сѫ или не? Вѣренъ тонъ е онзи, съ който въ даденъ случай можешъ да свѣршишъ дадена работа. Невѣренъ или неправъ тонъ е, съ който не можешъ да свѣршишъ една работа. Не може да ти помога. Много пжти Васъ ви трѣбватъ пари. Че вие, ако знаехте да пѣете, че можехте да ги имате навѣкѫде. Въ сегашното общество, ако имахте хубавъ гласъ - Веднага 10, 20 лева ще ги имате. Ще се спрешъ нѣкѫде, че кажешъ: "Да ти попѣя. Трѣбватъ ми 15 лева. Ще ти попѣя една пѣсенъ. Обичашъ ли?" Изпѣешъ - не 15, но 25 изведнаждъ ще ти дадатъ. Ида при единъ боленъ човѣкъ, зная известни музикални формули, на Васъ нѣма да ви ги кажа, то е престъпление, сами ще ги намѣрите. Камо изпѣешъ тази формула, веднага човѣкъ става здравъ. Но въ живо-

та не е най-важното парите. Тък съж едно сръдство. Въ живота най-важното е човекъ да има свѣтлина. Второто важно нѣщо е да има топлина. И третото важно нѣщо е да има сила. Свѣтлината ще я поставишъ горе въ ума си. Топлината ще я поставишъ въ сърцето си. Топлината и тя дава онзи ритъмъ на движението. Сърдцето показва топлината и онзи ритъмъ на топлината. Докато той е правиленъ, животътъ върви. Силата е туй, което е въвръзка съ цѣлото тѣло. Тя дава възможност да ходишъ, да работишъ. То е сила. Умътъ е, който дава начинъ какъ да се справишъ съ всичките мъжчини. Сега, като ви говоря, вие казвате, че туй нѣщо го знаете. Какво нѣщо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти нѣкакво знание? Майката ти дава възможност, но майка ти, като те роди - трѣбва да идешъ на училище, да се учишъ отъ нѣкой учителъ. Майката иска да знаешъ, да придобиешъ туй знание. Но възможността съж въ тебѣ. Майка ти нѣма време да те учи. Едно дете много мъжчно се учи отъ майка си, едно дете много мъжчно се учи отъ баща си. За да се учи детето, бащата трѣбва да го прати отвънъ, други да го учатъ. Кой ще го учи? Вие не можете да се учите, ако нѣмате въ сѫщностъ свѣтлина въ ума си и, ако нѣмате топлина въ сърцето си и, ако нѣмате сила въ тѣлото си - вие не можете да се учите. Възможно е човекъ безъ свѣтлина да живѣе, възможно е безъ топлина да живѣе, но то е обикновено положение. Има единъ животъ извѣнъ свѣтлината, има единъ животъ извѣнъ топлината, извѣнъ силата. Ние не го знаемъ какъвъ е. Има, сѫществува - тък съж теории, предположения. Вие въ сегашния животъ имате идеята, създала отъ хиляди години, че нѣма нѣщо по-лошо отъ сегашния животъ. Всички индуси работятъ да се освободятъ отъ живота. Какъвъ ще бѫде онзи животъ, въ който тѣ искатъ да влѣзатъ? Казватъ: "Другъ животъ, животъ на Давакана". Питамъ: Кѫде е Давакана*? Кѫде е правилниятъ тонъ? За да намѣря единъ правиленъ тонъ, на колко километра далече да го намѣря? Въ

мене е тонътъ, въ мене е възможността да създамъ този тонъ. Правилниятъ, хубавъ, мекъ, силенъ тонъ - то е въ мене. Той е въ мене, въ главата ми, мястото съ милиметри не може да се мѣри.

Изобщо мнозина отъ въсъ не искате да пѣте. Но пѣнето е първиятъ потикъ. Човѣкъ, който не пѣ - той е далече отъ любовъта. Човѣкъ, който пѣ - той е близо до любовъта. Всички онѣзи, на които имъ се продължи живота, ставатъ весели, позапѣятъ. Когато човѣкъ престане да пѣ, то е болезнено състояние. Той е ваденъ въ нѣкоя дълбока мисъль. Но и въ една дълбока мисъль има пѣне. Всѣка мисъль, която е вѣрна, произвежда състояние, въ което човѣкъ се радва. Когато човѣкъ разреши една мжчна задача, въ него се образува една вѫтрешна радостъ, че неговото лице просиява. Сега, въ каквото и общество да сте, хората се чоплятъ постоянно едни-други. Искатъ да знаятъ кой е по-красивъ, кой е по-силенъ, по-уменъ. То сж вѣнчни състояния на човѣка. Кой е по-уменъ човѣкъ? Ако азъ изпѣя при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпѣя една пѣсенъ, тази плоча следъ 15-20 минути и тя пѣ като мене. Тази плоча, която се върти и пѣ, създава ли пѣнето? Ако ѝ кажа да изпѣе нѣкоя друга пѣсенъ, тя ще каже: "Азъ пѣ само това, което ми преподали. Днешната пѣсенъ, която ми преподадоха - нея пѣя. Друга пѣсенъ не пѣя". Казвашъ: "Азъ ходя само по този пжть". Като ходишъ само по този пжть, ти си въ положението на една грамофонна плоча. Ще разбирате този пжть. Въ този пжть, въ който ходишъ, има вече разнообразие. Днешниятъ пжть, въ който ходя, втори пжть нѣма да го мина. Той ще се различава. Пжтьтъ, който утре ще мина, и той се различава. Всѣки денъ пжтьтъ, който изминавамъ, той се различава. Ти този пжть не го знаешъ, сега го учишъ. Пжтьтъ въ живота, който сега минаваме - сега го учимъ. Ние мислимъ, че знаемъ пжтя. Казва: "Азъ го зная този пжть. Пжтя за Бога го зная". То е тѣй - да вземешъ една карта и да кажешъ: "Това е България". И ще

кажешъ: "Тукъ е Варна". Казвашъ: "Зная този пътъ на картата". Но я тръгни да ходишъ въ действителност, знаешъ ли го? Казвашъ, че на картата го знаешъ, казвашъ откъде се минава за Варна, тръгни самъ да видишъ какъ се ходи оттукъ до Варна. Може и на карта го видишъ пътя оттукъ до Америка, но я тръгни да видишъ какъ се отива. Върна ли е тази карта, тази крила линия?

Нѣкой път слушамъ нѣкой човѣкъ въодушевилъ се, мисли, че знае. То е едно побуждение, но въ себе си трѣбва да събудишъ онзи вътрешенъ интересъ. Често съмъ затвържалъ, че човѣкъ трѣбва да се подмлади. Но, за да се подмлади човѣкъ, трѣбва да се освободи отъ известенъ товаръ. Ние сме наполовини психологически. Седишъ и мислишъ. Майката остана, 4-5 деца има. Бащата остана, защото тия деца трѣбва да ги хранят. Хубаво. Азъ нѣкой път гледамъ много научно. Едно куче, като остане, отъ какво (е) остана? То е останало отъ мислене за храната си. Тукъ го биятъ, тамъ го биятъ - неспокойно. Ония кучета, които не сѫ бити, които сѫ галени, не оставятъ много рано. Онѣзи, които сѫ бити, по-скоро оставятъ. За всѣко малко парченце хлѣбъ - бой. Знаете ли колко мжчно е да възпиташъ едно куче или една комка? Но нѣкой път има много възпитани комки, много възпитани кучета. Единъ български свещеникъ ми разправяше за една своя възпитана комка въ Варна. Остави въ стаята печена кокошка, плешки отъ курбанъ на Гергьовденъ, комката вътре не бута, седи и чака. Като влѣзе той, ако ѝ даде едно парче - (яде), ако не - не яде. Той, като излѣзе, тя върви подиръ него, иде до вратника*, той излѣзе, тя се качи на дървото, слѣзе и пакъ се върне въ къщи. Преди тя да се върне, знае кога ще дойде и го посрѣща на вратника. Но, кждемто и да я остави, никога не си позволява да вземе отъ копанчето*. Тя е една възпитана

комка. Какъ мислите? Други не съмъ виждалъ, той ми разправяше. Доколкото ги зная азъ, все обичатъ да бутатъ. Доколкото комки съмъ оставилъ, нито една не е издържала. Оставилъ съмъ ги при хубави баници - опитвали сж баницата, оставилъ съмъ ги при хубави работи, като се върна и погледна, (комката) казва: "Изкусихъ се". Азъ я погледна.

Тръбва да станемъ свободни въ своята мисъль. Нѣщата могатъ да се разбиратъ отъ много гледища. Една пѣсень може да я пѣя по много начини. Но въ дадения случай има единъ правиленъ начинъ. Имашъ свобода да измѣнишъ нѣщата. Щомъ влѣза въ една система, напримѣръ сега музиката се изучава споредъ начини, както сега се развива, както сега се образуватъ гамитъ, както е наредена музиката. Ако идешъ да свиришъ на единъ органъ - ще свиришъ, както е нареденъ. Какъ сж наредени клавишитъ? Като знае - ще знае какъ да свири. Но въ свиренето всичките нѣща иматъ полза. Човѣкъ да пѣе и да свири, той съ музиката внася свѣтлина въ ума си, и съ музиката той внася известна специфична топлина, и съ музиката внася известна сила въ организма си. Всички ония хора, които сж музикални, характеритъ имъ сж съзнателни. Човѣкъ, който е музикаленъ, самъ познава погрѣшката си, казва: "Извинете". Онзи, който не е музикаленъ, нѣма да ги познае. Има една аналогия, че въ музиката ти виждашъ погрѣшката си. Казва: "Не е тази погрѣшка много голѣма". Голѣмитъ погрѣшки и малкитъ, тѣ се различаватъ. Но имате сѫщото: имате малъкъ огънь, (който) и голѣмъ може да стане, и голѣмиятъ огънь малъкъ може да стане. То е отношение. Една погрѣшка е малка, микроскопическа. Може да струва една стотинка, но ако оставишъ тази погрѣшка съ години, тя ще стане голѣма. Единъ математикъ изчислява, че ако 25 стотинки въ времето на Христа се дадатъ подъ сложна лихва, то се получава едно грамадно число следъ 2000 години отъ тия 25 стотинки. Той казва, че ако цѣлата земя е злато, нѣма да

може да изплати дълга. То е една малка добродетель вътре, ако ти я развишаш, след ю 2000 години ще стане грамадна. Законът е същъ и за доброто и за злото. На малкото, ако ти дадешъ условия, след ю време то става мощно. Казвате: "Какво като съмъ добър?" След ю 2000 години ще бежешъ толкова богатъ, че няма да има като тебъ втори толкова богатъ. Този математикъ не се спира само на това, но той отива по-далечъ. Азъ не съмъ провържалъ доколко съж върни неговите изчисления, но той казва, че ако всички 5 минути падатъ вътре една банка по една земя, като нашата, злато - то трбвало 9000 години да пада на всички 5 минути, за да си изплати дълга.

Та азъ вземамъ другата страна: Дайте възможност, не спъвайте себе си. Вие седите и казвате: "Няма да я беже тази работа. Ние не вървимъ по правия път. На зло отиваме ние. Няма хора". Какъ няма хора? Два милиарда хора има. Хора има. Оставете хората настани, но всички единъ вътре себе си да каже: "За какво съмъ дошълъ азъ на земята".

Всички се оплакват, че някой ни обижда. Че ако ни обижда, ако една вода се размъща, какво лошо има? Реката Ниъль, нали като се размъжти, носи всичките богатства. Най-богатото място за пшеница е областта на реката Ниъль, кждечно се образува най-хубавото жито, най-хубавите класове, които даватъ по 260 зърна. Сега ние казваме: "Лошъ е животът. Хората не сѫ добри". То е пресилена работа. То е наполовина върно. Направи една погръшка, не взелъ *фа* върно. Казва: "Не нѣ хубаво". Казвамъ: Направилъ една малка погръшка, не взелъ *фа* или *ми* върно. Някой *ми* не може да вземе върно, някой *фа* не може да вземе върно, някой *ре* не може да вземе върно. Сега някой, който се учи да ходи дълго време, трбва да ходи, за да се научи какъ да вземе *ре*. Някой път може да направимъ единъ опитъ, да пуснемъ 10 души да ходятъ и да познаемъ по хода (имъ) може ли да взематъ върно *ре* или не. Камо тръгне, още по движението азъ може да знамъ може ли да

Взема *фа* или не. Единъ човѣкъ, който обича парицитетъ, единъ човѣкъ, който обича Винцето, единъ човѣкъ, който обича яденето - *фа* го взема много добре. Когато обича Винцето - *фа* го взема много добре. Когато обича ракийцата - *фа* взема много вѣрно. Който обича хлѣбецъ - *фа* взема много вѣрно. Всѣки човѣкъ, който обича нѣщо материално, той *фа* взема вѣрно. Това е твърдение. Нѣкой ще каже: "Докажи". Нѣщата трѣбва да се докажатъ само не на теория, но научно. Кои нѣща сѫ научни. Научни нѣща сѫ онази истина, която сега изучаваме. Изучавате гамитѣ* - това е наука. Ще изучавате положението на гамитѣ, какво отношение иматъ, строежа въ създаването на една пѣсень, въ създаването на една музикална песна или въ създаването на една симфония. Или има хора, които съ години работятъ въ музиката. Сега, като говоря, не искашъ да ви кажа, че трѣбва да станете гениални музиканти. Понеже музиката има хиляди години да я изучавате. Да допуснемъ сега, това е единъ анекдотъ. Въ какво седи анекдотътъ? Може да е вѣренъ, може да не е вѣренъ. Всички трѣбвато сѫ нѣщо украсено. Нѣщата въ единъ анекдотъ не сѫ поставени тѣй, както въ сѫщностъ (сѫ), но има нѣщо украсено въ тѣхъ. Запримѣръ: Анекдотъ има за жената на Сократа, че била много сприхава, много лоша. Каква била тя, има много анекдоти. Но пѣкъ и Сократъ не билъ стока. Той има толкоѣ дефекти въ себе си, понеже тя, като гъркиня, е много взискателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядъчния животъ, който Сократъ не обичалъ. Като се гледа черепа на Сократа, черепътъ (му) е много правиленъ, но въ строежа на неговия носъ има нѣщо. Тя е трѣбвало да го вѣзпитава, като нѣкое малко дете. Благодарение на Ксантипа, той стана Сократъ. Тѣ турили единъ анекдотъ. Той казва така, азъ ще го преведа. Питали го защо се оженилъ за нея. Той казва, че се оженилъ за нея да види, ако може да търпи несгодите на тази Ксантипа, на тази изящна жена, ако на нея може да угоди. Тогава животътъ му ще стане

Весель. Казвашъ, че била много лоша. Въ какво седи лошото? Единъ денъ той довель единъ приятель въ кжщи. Тя носи единъ легенъ, обаче следъ като полѣла да си измиятъ ржчетъ, Сократъ направилъ една погрѣшка. Тя взела легена и го излѣла на двамата на главитъ имъ. Онзи, който създадъл анекдота, казва, че тя имъ давала настavление. Сократъ не знаелъ какъ да си тури краката. Тя казва: "Събери си краката", казва и на неговиятъ приятель: "Събери си краката". Сократъ казва: "Ти трѣбва да знаешъ, че следъ тия настavления ще дойде дъждъ отгоре". Сега вие, като се разгнѣвите, току изведнажъ дигнете ржката си и ударите нѣщо, счупите го. Сега, защо трѣбва да ударишъ този предметъ и да счупишъ? Музикално азъ го намирамъ много естествено. Онзи музикантъ, който извади своя камертонъ*, удари го. Ти ударишъ чашата. Тази чаша какво казва? Ако е отъ стъкло, което пружинира? Ударишъ чашата и тя отскочи. Даде тона *do*, после *re*, *mi*. Сега казвашъ: "Да търпишъ". Нѣкой казалъ: "Да изтърпишъ една жена е по-голѣмо (изпитание), отколкото да изтърпишъ всичкиятъ мжчински въ свѣта". Сега онѣзи отъ васъ, които сте женени, го знаете. Нѣкой пжть може да сържите на лицето, но обективно, отъ опитността, която имате. Лошото въ хлѣба, кжде е? Най-хубавиятъ хлѣбъ може да имате и да останете недоволни отъ хлѣба, понеже ако горчи този хлѣбъ или яденето, което много хубаво е сгответено, ако не чакате да изстине - туй ядене ще причини вреда. И най-хубавото нѣщо не трѣбва да бързаме изведнажъ да го изѣдемъ.

Вие всички имате желанието да бѫдете щастливи. То щѣше да бѫде най-голѣмото нещастие. Въ какво седи щастието на човѣка? Щастието на човѣка, то е единъ моментъ. Падамъ въ реката, давя се, дойде единъ човѣкъ, извади ме. Въ дадения случай виждамъ, че щѣхъ да изгубя живота. Избави ме този човѣкъ и къмъ него се заражда едно хубаво чувство на благодарностъ. Виждамъ Божествениятъ промисъль - турило единъ уменъ човѣкъ да ми

помогне. Благодаря на Бога, благодаря и на този човекъ въ дадения случай. Накаждемо (и) да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съмъ се докачилъ нѣкѫде, влеза въ водата да се давя, започна да се давя и виждамъ, че не е хубаво, но нѣма кой да ме извади. Изважда мѣ този човекъ и въ мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човекъ, че е дошълъ да ме избави. Казвамъ: Да се дави човекъ въ водата (е) по-лошо, отколкото да страда отвѣнь. Та казвамъ: Хубавитъ условия въ живота трѣбва да ги използуваме. Сега при всичките лоши състояния, които имаме, все има нѣкоя хубава мисълъ, която седи край брѣга. Седишъ и мислишъ. Нѣкой пжъти минава една мисълъ и казва: "Погледна ме малко другояче Богъ, Който създаль свѣта, промислилъ всичко, заради тебѣ". Ти не виждашъ благото, което Богъ е създаль. Гледамъ - нѣма нито едно нещастие. Имате толкозъ блага, които Богъ ви е далъ и азъ се чудя, че не ги виждате. Само да бутнешъ едно копче и всичко ще имате на разположение. Въ банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави дрехи имате - въ съдрани ходите, не ги знаете. Носите скъжсанни обуща, а имате хубави - и тѣхъ не ги знаете. Пиано имате - не го знаете кѫде е. Ходите и казвате: "Какво да правимъ?" Вземате единъ лотаренъ билетъ, (за) да ви се падне единъ милионъ. Милиони вие имате въ банката, казвате: "Кѫде сѫ?" Един тукъ се усмихватъ, други сѫ много сериозни. Представете си една отлична картина на нѣкой художникъ, усмихните се. Азъ зная една усмивка какво означава. (Нѣкой) казва: "Вижъ какъвъ билъ". Нѣкой казва: "Азъ мислѣхъ, че може да пъхъ". Но като мисля, виждамъ, че той трѣбва да пѣе. Нѣкой седи и мисли, че може да пѣе. Ти самъ като си - попѣй на себе си най-първо. Пѣйте на себе си първо. Вие пѣете на другите. Пѣйте на себе си. Вие сумринъ като станете - попѣйте на Господа. Господъ казва: "Я да видимъ какво си научилъ по музика". Вие станете сумринъта и сте недоволни, камертонътъ* не е вѣренъ, не си взелъ

единъ въренъ тонъ. Какъвъ тонъ вземате сутринъ като станете? Сега казваме: "Стани, бре". Единъ ми казва какъ казвалъ на себе си. Казва: "Иванчо, стани бе". Самъ на себе си казва това: "Стани, бе, Иванчо, Иванчо". После казва: "Бре, Иванчо, не ставашъ. Стани, бе". Пакъ лежи. - "Стани, бе, Иванчо".

Сега нѣкой пжъ вие мислите, че сте нѣщо въ свѣта, че сте нѣщо. Тъй е. Че имате дарби - тъй е. Всички ние страдаме, че нашите дарби не сѫ проявени. Ние искаме да се проявимъ предъ хора невежи. Какво ще покажемъ - чудна работа? Тия лампи, които свѣтятъ, сами се показватъ. Ти си цвѣтъ, който живѣте. Като цвѣтъ, казвашъ: "Елате да помиришите". Като помиришъ, знаешъ, че този цвѣтъ е цѣвналь. Казва: "Не трѣбва да има илюзии". Казва: "Трѣбва да бжда добъръ човѣкъ". Трѣбва да живѣшъ като цвѣтъ. Ти си музикантъ - трѣбва да проявишъ музиката. Ти си добъръ човѣкъ - трѣбва да проявишъ добромъ. Доброто дава основните тонове - *го, ми, соль* - доброта, справедливостъ и разумностъ. Това сѫ основните тонове. Въ *соль* нѣщата цѣвятъ, въ *ми* нѣщата взематъ посока. Единъ художникъ, за да нарисува една картина, трѣбва да разбира какво нѣщо е *ми*. За да може да рисува, трѣбва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е платно. На морския търбъгъ, ако нарисува - ще го дойдатъ вълните и ще го заличатъ. Трѣбва да има хубаво платно. Сега влизамъ въ положението, развирамъ една философия. Казвамъ: Пѣйте добре. Но комуто и да кажа отъ васъ, се стѣснява. Нѣкой пжъ азъ може да пѣя. Казвамъ си: Какво ще имъ пѣя? Тѣ не разбиратъ отъ тази музика. Казвамъ: *До* е напрежение, не го виждате какво напрежение може да има въ единъ тонъ. Ако вземешъ върно тона *до*, имашъ една болка, която те стѣснява. Изпѣешъ тона *до* и болката мине. Пѣй на крака си /Учителътъ пѣ:/ "Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли, боли *ме крака*". Изкуство е това. Азъ пѣя, но мене кракътъ не ме боли. Ще търпишъ, ще

пъешъ и кракътъ ще престане (да те боли). Ще смънишъ своето състояние. Трептенятията се смъниха, влизашъ въ хармония. Болките на крака показватъ, че сме влезли въ дисхармония съ някого отъ висшите свѣтове. Казватъ: "Основата ти не е правилна". Измѣни камертона. Ела въ съгласие съ Великия Законъ и ти ще пъешъ. Сега изпитвайте ми вие. Трудна работа. Азъ пя тъй хубаво, защото не съмъ боленъ. Но ви казвамъ: Когато ви боли крака, какъ трбва да пъете? Болестта въ свѣта е едно условие. Най-първо създайте си въ ума една мисълъ, че Богъ е приготвилъ неизчерпаеми условия за васъ. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Да бждешъ благодаренъ, така да бжде погълната мисълъта, че цвляйтъ свѣтъ представя възможност за твоето подигане. Нѣма какво да се беспокоишъ. Че дошло безпокойството - ти се радвай на това. Отиваме на екскурзия. Казватъ: "Вали". Казвамъ: Вали, не Вали - ще вървимъ. Тръгнахме, тѣ мислятъ, че азъ като отивамъ, ще престане. Мислятъ, че азъ ще кажа на дъждъ да престане. Казвамъ: То едва е започнало. Вървимъ, и дъждъ - и отвѣнъ и отвѣтре. Трбва да ни умие главитѣ, краката. Всички казватъ: "Защо е този дъждъ?" Казватъ: "Неблагоприятни условия". Но всички, които минаха презъ неблагоприятните условия, се чувствуваха добре. После, дъждътъ бѣше пъленъ съ магнетическа енергия, която като пада дъждътъ, все ще остане въ насъ. Ние имаме криво понятие. Дъждътъ може да развали фасона на дрехата. Чорапите ми бѣха бѣли, станаха черни отъ каль. Обущата ми се оцапаха, до колѣне мокри, и външните гащи мокри, и вътрешните мокри. Вали дъждъ, трбва да се преоблѣка, какво ще правимъ? Казватъ: "Днесъ ли намѣри да идешъ на екскурзия?" Казвамъ: Днесъ тамънъ е при най-лошите условия на живота. Благодарете на Бога. Всички имате добро желание. Сега мога да ви кажа, че отъ васъ по-добри хора нѣма. Ще кажете, че е подигравка. Нѣма по-добри хора отъ васъ. Че не сте добри - то е другъ въпросъ. То е ваше схващане сега.

Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора нѣма. Даровити сте, но не използвате вашата даровитост. Имате добродетели. Нѣкои Ваши приятели мислятъ, че сте добри, нѣкои не мислятъ - две мнения има. Две мнения сѫ необходими. Когато нѣкои наши приятели мислятъ, че сме добри и когато нѣкои мислятъ, че сѫ лоши - много добре мислятъ. При доброто сме свободни, и при злото сме свободни. Щомъ сме лоши - проявяваме се, както разбирааме. Щомъ съмъ добъръ - то е Ваше схващане. Казва: "Като баба нѣма да бѫдешъ, ще се проявишъ, трѣбва да се уважаватъ хората". Другиятъ казва: "Меко постѫни". Вода си. Като падне нѣщо въ водата, казва: "Заповѣдайте". Отвори място да влѣзе. Пъкъ, ако сте нѣкоя канара, че хвърлятъ камъкъ (по нея), тя казва: "Навънъ отскочи". Тогава кой е правъ? И водата е права, и канарата е права. Нѣкой пѫтъ разсѫждаваме. Нѣкои хора сѫ като водата - пущатъ, но замварятъ. Другите не те пущатъ, отскачатъ. Казватъ: "Навънъ работи". Като влѣзешъ вждре, не можешъ да излѣзешъ. Канарата казва: "Навънъ". Водата казва: "Влѣзъ, ще те научи. Ти мислишъ, че азъ съмъ отъ мекумъ. Като влѣзешъ въ мене, азъ ще те тѣпча. Най-първо ти ще ме тѣпчешъ, после азъ ще те тѣпча". Канарата те отхвърля, казва: "Азъ искамъ да останешъ свободенъ". Онѣзи, които настъ ни гонятъ, искатъ нашата свобода. Да не ни тѣпчатъ. Онѣзи, които не ни гонятъ, тѣ отгоре ще ни тѣпчатъ. Ще си изберешъ на канара ли да паднешъ или въ водата ще влѣзешъ. Ще изберешъ единия или другия. Пъкъ единъ денъ водата, като изтече, ще отвори място. Пакъ ще останешъ свободенъ. Тя е щедра. Тя ще те остави наследникъ. Сега тя, като напусне това място, като замине, камънитъ ги оставя наследници. Следователно всичката опитност, която придобиваме въ водата или върху камънитъ, тази опитност остава. То е богатството, което остава. Следователно - всички преживявания, които имаме въ свѣта, от каквато и форма да сѫ, тѣ сѫ едно богатство. Сти-

хътъ казва: "Всичко онова, което се случи на онзи, които любят Бога, то ще се превърне за добро". Значи, каквото и да се случи на човека, ще се превърне на добро. Щомъ е добро, то е богатство, което ще занесеш съ себе си. То влиза като строежъ въ твоя умъ, въ твоето сърдце и твоето тяло. Тръбва да благодаримъ за онова, което става. Не тръбва да остава въ насъ едно понятие, че сме нещастни. Ще благодаришъ, че нещастието те е засендало малко съ крачето си и щастието съ малкото краче ще те засенне. Ще благодаришъ въ себе си за всъщото нѣщо, което ви се случва, защото Богъ е, Който примирява противоречията въ насъ. Ние ще ги опитаме, Той ще ги примери. Ние ще констатираме само факта. Любовта е единственото нѣщо, любовта ще дойде последна. Когато съберемъ всички данни и факти, най-противоположни въ насъ, тя ще примери всичките и ще изкара най-хубавото, което нѣкога сте мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живеемъ въ това, събраното.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

36. Лекция на Общия Окултен класъ

18 юни, 1941 год., Сръбда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ - София

НОВО ВОЮВАНЕ

*Отче нашъ.
Изгрѣба сънцето.*

Каква бѣше темата? “Правиятъ пжть”.

Ако вие запитате гладниятъ - защо е гладенъ, си-
тиятъ - защо е ситъ, мислите, че е много лесна работа.
Да кажемъ, че имате точката *A*, лесна работа е точка-
та *A*. Имате правата линия *A* _____ *B*. Лесна работа.
Имате квадрата *C*. Казвате: “Лесна работа”.
Но какво нѣщо е точката? Точката е безпрос-
транствена, никакво пространство не завзе-
ма. Какъ ще схванете? Тази точка, която е без-
пространствена, прави пространството, образува пра-
вата линия. Но всѣка права линия съ нищо не може да се
опредѣли, само има дължина. Презъ нея може да се мине,
не представя никаква преграда. Казвате: “Отворете вра-
тата”. Що е врата? Врата е, което затваря. Щомъ вра-
тата се затваря, не може да влѣзешъ и да излѣзешъ. Що-
мъ вратата се отваря, ти можешъ да излѣзешъ и да влѣз-
ашъ. Нужни ли сѫ врати за духовния животъ? Но законите
и правила за сегашния животъ сѫ нужни. За единъ му-
зикантъ, за едно дете, което учи по музика, не се е измѣ-
нило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия
правила не сѫ нужни. Музикално музикантътъ е надъ всич-
ки тукъ правила. Има разни методи за свирене - че лжкътъ
какъ трѣбва да се държи. Има разни методи за пѣне -
какъ трѣбва да се пѣе. Едни пишатъ та-
ка (1 на чертежа), други (2 на чертежа).
Кое е правото? Едни пишатъ наклонено
надѣсно, други пишатъ наклонено налѣ-
во. Единиятъ е правъ и другиятъ е правъ. Отивашъ налѣ-
во - правъ си. Отивашъ надѣсно - правъ си. Казва: “Влѣво

отива". Какво има? Може да отива надясно. Ако няма лъво и дясното, тогава накъде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казва: "Има мораль". Запримъръ: богатите хора имат един мораль, бедните хора имат друг мораль. Богатият мисли, че каквото има, ако някой му го вземе - не е право. Бедният мисли, че ако му платят повече, отколкото съм му казали, е право. Но ако му платят по-малко, отколкото му обещали, не е право. Богатият, ако повече има, и бедният, ако му платят повече, считат, че е право. Но ако на богатият вземат нящо или на бедният платят по-малко, счита, че не е право. То съм относителни няща. Представете си, че вие сте богат човек и няма другът на света. Какъв закон ще туришъ? Представи си, че ти си богат човекъ. Какъв закон ще туришъ? Щомъ има подобни на тебе, ще туришъ законъ, но щомъ ти си самъ, какъвъ закон ще туришъ? Казвамъ: Ти си последенъ, искашъ да ядешъ. Наядешъ се, искашъ да си почивашъ. Кое е хубавото - гладенъ ли да си или ситъ да си? Ситият произлиза отъ гладния и гладният произлиза отъ сития. Какъ ще го разберете? Или казано другояче: гладният, като се наяде, става ситъ. Ситият, следъ като мине дълго време, огладнява. Значи това не съм две статически положения. Гладът не е статическо положение и състостта не е статическо положение. Значи - променчиво е то. Да определя: ти се движишъ въ една посока, но ако се движишъ по земята, земята една равнина ли е, една плоскост ли е? Има големо разнообразие. Ако се движишъ въ всеко място, положението, въ което ти ще се изложишъ, ще се различава. Ако изучавате земята, ако вие се движите отъ южния полюс къмъ северния и ако се движите отъ северния къмъ южния полюс, вие ще видите големо различие. Ако обикаляте земята около екватора, пакъ ще намерите големо различие. Сега запримъръ: тукъ всеки денъ става денъ и нощъ. Ако идешъ на северния или на южния полюс, тамъ има само единъ денъ. Като изгрее тукъ слън-

чето, издига се и залъзва, заобикаля. Тамъ наоколо се върти слънцето. Северният полюс става юженъ и южният става северенъ. Слънцето се върти навсъкъде, върти се нагоре, излиза и пакъ слизи надолу и се изгубва. Ще кажете сега: "Кои сѫ причините?" Учените хора обясняватъ, то е единъ дълъг и широкъ въпросъ. Но следъ като ти го обясни, пакъ остава непонятно. Единъ сѫботяниъ*, като ми говори за сѫботата, искаше да ме убеди и азъ да празнувамъ сѫботата. Казвамъ му: Ако е за единъ свещенъ денъ, то е на северния полюсъ. Който иска хасълъ* сѫботяниъ да биде, тамъ да иде. Като изгрѣе, само единъ денъ има. Тогава два вида сѫботяни има: едни - северяци и други - южняци. Тогава мѫжете-сѫботяни трѣбва да живѣятъ на северния полюсъ, а жените - на южния. Само по единъ денъ ще има. По какво се отличава северниятъ полюсъ, по какво се различава земята? Запримѣръ: северниятъ полюсъ е нагоре, южниятъ е надолу по отношение на нейната орбита. Защото южната страна е по-тежка, осмътка не е перпендикулярна, но е малко наклонена съ 23 градуса. Сега тия работи сѫ свързани съ нашия животъ. Казва: "Мене що ме интересува, че нашата земя е наклонена 23 градуса?" Всѣки единъ човѣкъ не е наклоненъ и той се движи наклонено, както е наклонена земята. Така и всѣки човѣкъ е наклоненъ. Всичкото противоречие произтича отъ този наклонъ, отъ 23-ти градуса. 23 е число на раздора. Човѣкъ, който има 23, неговиятъ умъ, неговото сърдце - постоянна бѣркотия има. Откѫде-накѫде? 2-ти постоянно обѣрква каша, а 3-ти примириява. Имаме постоянно примирение и размирение. Постоянно вие се смущавате, запримѣръ, за нищо и никакво. Нѣкой (е) боленъ и вие се опасявате, че ще умре. Сега казвашъ, че ти ще умрешъ. Единъ ми казва: "Ти ще умрешъ". Казвамъ: Не съмъ умираль, но зная какво е умиране. Не съмъ умираль, нѣмамъ понятие за смъртъта. Казва: "Ще умрешъ". Казвамъ: То е понятие само. Казвамъ: Ти умираль ли си? - "Не, предполагамъ". Да предполагашъ нѣщо

не е наука. Казвамъ: Сега зная, че живея, че ще умра - предполагамъ, че ще изчезна. Къде ще изчезнешъ? Когато ледът изчезне и се стопи, изчезналъ ли е? Когато водата изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е? Най-първо вие мислете за себе си. Всеки единъ отъ васъ има понятие за себе си, че е нѣщо, но какво е - и той не знае. Запримѣръ: вие нѣмате ясна представа вие какво сте, вънъ отъ вашето тѣло. Вие сте сраснати, седите въ една къща, имате понятие за къщата, имате понятие, че каквато е къщата - това сте и вие. Не е вѣрно. Къщата ви седи на едно място, вие излизате и влизате въ къщата. Сега вие мислите, че тѣлото и вие се движите, но тѣлото ви не се движи, вие се движите, тѣлото ви седи на едно място. Представете си, че имате къща на две колела. Впрѣгнали сте единъ конь. Накъде върви конътъ - на тамъ върви и колата. Питамъ: Кой се движи - къщата или вие? Къщата се движи съ васъ. Ако вие останете на едно място, и тя остава на едно място. Ако вие я движите, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материалниятъ животъ изисква нѣщо. Материалниятъ животъ не изисква нищо. Материалниятъ животъ е единъ резултатъ на онова, което ние сме направили. Азъ, човѣкътъ, се интересувамъ за доброто. Защо? Като основа, върху което може да съградя своята къща. Интересувамъ се отъ справедливостта, понеже ми трбба материал, чрезъ които може да градя тази къща. Следователно: справедливостта дава материалъ, съ които може да се гради. Доброто дава основа, разумното дава начинъ какъ да се движимъ. Казвамъ: Мене не ми трбба никаква основа, мене не ми трбба никакъвъ материалъ, мене не ми трбба никакъвъ начинъ за животъ. Тогава питамъ: Какъвъ ще биде животътъ, какъ ще живеешъ тогава, каква ще биде представата за живота? Казвамъ: Когато има единъ цигуларь, които има една хубава цигулка, той ме интересува самиятъ, но въ дадения случай ме интересува цигулката. Азъ ще го слушамъ, той ще ми свири - това е реално.

Всички нѣща отвѣнъ не сѫ музикални. То сѫ само условия за музиката. Щомъ като свири, чрезъ Въздуха той предава една своя идея, една истина и между мене и него се образува една Вжтрешна Връзка. Че Въздухът се движи - това не е музика. Въздухът е проводникъ на музиката. Презъ Въздуха минава самата музика, тя става единъ хубавъ начинъ да се приеме животът. То е музиката, то сѫ музикалните тонове. Всѣкъ тонъ е проводникъ на Божественото, което хората не го знаятъ какво е. Нѣкой мисли сега, че той е музикаленъ. Може да има единъ хубавъ животъ. Добриятъ животъ съдържа Въ себе си най-фината материя, добриятъ животъ съдържа (въ себе) най-фината топлина, добриятъ животъ съдържа Въ себе си най-фината свѣтлина. А пъкъ тази топлина и тази свѣтлина сѫ пакъ проводници на това, което хората не го знаятъ. Свѣтлината е проводникъ. Като гойде свѣтлината, се проявява знанието. Свѣтлината е едно условие за знанието, което трѣбва да научимъ. Ако нѣмашъ свѣтлина, нѣма да имашъ знание за нѣщата. Често ние мислимъ, че изпълняваме Волята Божия. Какъ си представяме ние Господа? Азъ си Го представямъ като едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ ума ми, представямъ си Бога - едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ тѣлото (ми). Следователно, туй, което смущава ума ми, туй, което смущава сърцето ми, представямъ си Богъ - едно сѫщество, което никога нѣма да произведе смутъ въ тѣлото ми - не е Богъ. Туй, което смущава ума ми, сърцето ми, тѣлото ми - то не е Богъ. То сме ние. Що съмъ азъ? Азъ съмъ, който може да смущавамъ ума си, азъ съмъ, който може да смущавамъ тѣлото си, азъ съмъ, който може да смущавамъ сърцето си - нищо не съмъ азъ. Тогава вие, като се смущавате, сте обърнали работата, не разсѫждавате правилно. И вие, като смущавате сърцето, умътъ и тѣлото си, казвате, че Господъ смущава ума Ви, сърцето Ви и тѣлото Ви. Когато

ти си спокоенъ, казвашъ: "Това съмъ азъ". Замѣстили сме Господа. Господа сме турили на вашето място. Вие сме се поставили на мястото на Господа, та сме обѣркали свѣта. Казвашъ: "Господъ живѣе въ мене". Ако Господъ живѣе въ тебе, Господъ е много малъкъ. Има дѣвѣ нѣща важни въ свѣта - движението отъ безкрайно голѣмото къмъ безкрайно малкото и отъ безкрайно малкото къмъ голѣмото. Който разбира тия дѣла полюса, веднага той ще нагоди живота си на земята и въ духовния свѣтъ, и въ Божествения, навсѣкѫде ще бѫде господарь на положението. Нѣма да умира, нѣма да боледува, нѣма да бѫде сиромахъ. Въ този свѣтъ ние нѣма да имаме тия противоречия, които сега имаме. Запримѣръ: свѣтътъ има голѣми смущения. Ние сме на единъ вулканъ. Всѣкога този вулканъ може да ни изхвѣрли нѣкѫде. Вземете единъ Лондонъ, преди години какво бѣше, пъкъ сега е развалини. Много градове сега се развалиятъ. Защо се развалиятъ? Идеите на хората сѫ такива. Сега хората искатъ да обсебятъ земята, да станатъ господари. Има сега една борба между Бога и човѣка. Сега Господъ се е запретналъ и казва: "Ти съ кого ще се боришъ, съ мене ли?"

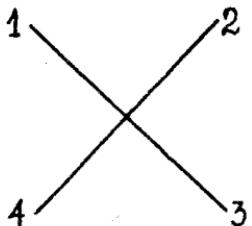
Та сега тази война е война на духовете. Черните духове сѫ хората. Свѣтлите духове е Богъ въ тебъ. Сега една война има между Бога и човѣците. Казватъ: "Кой ще надвие?" - Богъ. Де е Богъ сега? Свѣтли духове има между англичаните, между германците, между русите, между българите. И отъ черните има между българите, между англичаните, между русите, германците. Обѣркали сѫ се, че не може да ги познаете. Сега азъ да ги опредѣля, да имате една ясна представа. Черните човѣшки духове сѫ много красиви отвѣнъ, а отвѣтре сѫ много грозни. Като ги срещнешъ - отвѣнъ на светии мязатъ, но отвѣтре съ черни, като го погледнешъ - страшилище. Но той е скритъ въ маската. Ти го виждашъ, меко говори. На свѣтлите духове маските сѫ отвѣнъ грозни, много страшни, но отвѣтре, като смѣкнешъ маската, сѫ ангели. Се-

за вие се смущавате като сръщате грозните хора. Казвате: "Той е дяволъ". Пъкът твой отвън е такъвът, а отвътре е красивът човекът. А пъкът азът казвамъ обратното: Дяволът е ангелът отвънъ, ангелът е дяволът отвънъ. Отвънът грозното е Божественото, а красивото отвънъ е човешкото. Отвътре красивото е Божественото, а отвътре грозното е човешкото. Обратни сж процеси са.

1 е Божествено, 2 е човешко, 3 е Божествено, 4 е човешко. 1 и 3 е Божествено, 2 и 4 сж човешки. На васът идеята не е ясна.

Нъма защо да става ясна. Тръбва да мислите сто години още по цели денъ. Вие определяте по половинът часът да мислите. Човекът, ако разбира една идея, той тръбва да измени живота си. Казвате: По кой начинъ се познава Божествения порядъкъ?

Ако азът съмът гърбавъ, щомът мисля по човешки - гърбицата ми остава. Щомът мисля по човешки - краката ми се завръзватъ, ръжетът ми се завръзватъ, очите ми се завръзватъ, ушите ми се завръзватъ. Щомът мисля по човешки, човекът останява, космите му ставатъ не само бъли, но като свинска четина дебели ставатъ. По човешки щомът мислишът, главата почернява. Черните коси сж човешки. Сега какът обичате вие - черните глави или бълите? Бълите глави сж на старите, черните сж на младите. Питамъ: Ако възимата не падне никакъвът снегът по земята, да побълде, ако зимно време земята не побълдеше и ако лятно време дъждът не падаше, тогава какво щеше да биде състоянието на земята? Щеше да биде една пустиня. Снегътът, този материалът, който пада като една покривка, но същевременно е единът материалъ, отъ който се изработва нѣщо. Между снега, между дъжда, между същината, топлината, има отношение - всички тът сж резултатът на старите хора. А пъкът растенето, това, което расте и дава плодъ - то е на младите. Отношение има. Но ако нѣма влага, ако нѣма топлина, ако нѣма

свѣтлина - младиятъ не може да расте. Следователно он-ѣзи, които не разбиратъ дълбоко отношението, което сѫществува въ природата, казватъ: "Този човѣкъ е старъ". Но стариятъ ще се превърне, той ще даде условия на младия да излѣзатъ сладките плодове.

Та казвамъ: Ако вие въвъстъ постоянно не се подмладявате и ако вие постоянно останявате - вие сте човѣкъ. Човѣкъ е този, който постоянно се подмладява и постоянно останява. Какъ останява? Знае да придобива. Стариятъ човѣкъ, който има знание, не е старъ. Младиятъ човѣкъ, който не расте и не придобива сила, не е младъ. Младиятъ човѣкъ постоянно трбва да придобива сила, стариятъ трбва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединятъ, образуватъ живота, тогава животътъ въ свѣта се явява. Вие питате: "Вѣрвамъ ли въ Бога?" Азъ Господа Го виждамъ въ една моя мисъль да коригира нѣщата. Въ една моя постъпка Господа Го виждамъ, казва: "Тази постъпка не е права". Въ едно мое отношение къмъ нѣкои хора - къмъ едни съмъ разположенъ, къмъ други не съмъ разположенъ. Казва: "Разположенъ си, защо?" Този човѣкъ е богатъ, не че не го обичамъ, но за парициумъ. То е политика. Има знание. То е политика. Но политиката не е животъ. То е хубаво, не е лошо. То е хубава дреха. Та казвамъ сега: Трбва да се образуватъ ония, правиците отношения между хората. Сега двама силни хора се борятъ. Нали сега се бориха единъ ромънинъ и единъ българинъ. Вестниците нищо не говорятъ, само едно малко антрефиле*. Когато Данъ Коловъ се бори, много го разгласиха. Тогава политическата констатация бѣше друга, сега политическата констатация е друга. Борятъ се 47 минути и борбата свърши. 47 минути се хващатъ за ржце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинътъ хваща ромънина, дига го и го бълска въ земята. Свърши се работата. 47 минути хване го, той се изплъзне, хване го за вратата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хва-

ща за гърлото? Тамъ е дихателната система, като го стисне за гърлото - отслабне. Онзи мръдне съглавата, освободи си главата. Всички вие сте въ положението на Данъ Коловъ и на този Ферещановъ. Всъки човекъ въ свътта се бори. Борба има. Борите се сами съ себе си. Дойдешъ нѣкоже, искашъ да проявишъ нѣкой мораль, борба има. Нѣкой пѫтъ съблазънъ имашъ. Дойдешъ нѣкоже, пари има или видишъ плодовете. Ако идете въ Америка, хората минаватъ покрай градините и никой не къса плодове. Въ България, ако минете покрай пѫтя, всички плодове сѫ обрали, гори плодовете паднали на земята не ги взематъ въ Америка. Българи, като минаватъ въ Америка, ще ги познаете. Като минатъ - откажнатъ си. Българинътъ е много практиченъ, казва: "Защо да го оставя да гние на земята? Трѣбва да се яде". Три понятия трѣбва да имате въ свътта. За да добешъ сила въ свътта, трѣбва да имашъ едно здраво тѣло. Безъ здравото тѣло, силата не идва. За да бжедешъ добъръ, трѣбва да имашъ сърце, което да функционира добре. За да бжедешъ уменъ, трѣбва да имашъ едно разбиране за свѣтлината. Че ако ти допуснешъ каква и да е дисхармония, ти нарушаашъ онзи законъ на вѣчната, Божествената хармония. Ти на земята не можешъ да се подигнешъ. Защото на земята, за да се подигнешъ, за да станешъ ученъ човекъ, трѣбва ти свѣтлина. За да бжедешъ ученъ, трѣбва ти една хубава глава. За да бжедешъ едно гениално сѫщество, трѣбва ти едно добро сърце. За да можешъ да постигнешъ своя идеалъ въ мисъльта си, трѣбва ти едно здраво тѣло. Казвамъ: Здравината на нашите тѣла зависи отъ нашата мисъль и отъ нашите чувства. Мисъльта внася свѣтлина. Тя е необходима. Безъ свѣтлина нищо не става въ свътта. Безъ теплина нищо не става въ свътта и безъ сила нищо не става въ свътта.

По нѣкой пѫтъ азъ за любовъта говоря, но любовъ нѣма на земята. Не може да има любовъ. На земята има отражение на любовъта. Запримѣръ: Вие влѣзете въ еди-

нъ салонъ, дето има изложени картини на разни мѣстности, но тия картини нѣматъ никаква реалностъ. Имаме нарисувани картини, но това не е реалността, това е отражение на нѣкаква реалностъ нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, ни най-малко не съответствува на онова, което е въ природата. Даже и при най-добрата фотография пакъ е така. Мене като сѫ ме фотографирали, гледамъ - много страшенье ме фотографиратъ, азъ не се познавамъ, турятъ ми лоша маска. Фотографиратъ ме по сѫщия законъ, страшенье ме рисуватъ. Турятъ ми отвѣнь маска. Казвамъ: Отвѣтре съмъ добъръ, отвѣнь съмъ страшенье. Гледамъ нѣкого като го фотографиратъ - отвѣнь го репуширатъ*, направятъ го красивъ. Казвамъ: Този е отъ черните. Сега това не трѣбва да го навчите на пръста си. Човѣкъ като носи една маска, той е свободенъ човѣкъ. Ти, като не носишъ маска, не си свободенъ. Всичките хора на земята носятъ маски, нѣма нико единъ безъ маска. Затова сѫ свободни. Утре, като замине отъ свѣта, кой ще го знае? Представете си сега нѣкой пжть, ако азъ като изяснявамъ нѣщата, вие ще си извадите едно заключение съвсемъ странно. Представете си единъ барабанчикъ бие барабана, представете си тази кожа е одрана отъ нѣкое животно, (което) има съзнание. Като биятъ барабана, мисли, че нея биятъ. Какво е направила, като биятъ барабана? Голѣмото зло е направено, кожата е одрана отъ гърба на животното, турена е на единъ барабанъ. Барабанчикътъ я бие съ две тояжки. Казвамъ: Какво престъпление прави барабанчикътъ? Какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще турите на единъ човѣкъ, който би ви казалъ: "Ти не си уменъ човѣкъ" или ти каже: "Ти си лошъ човѣкъ". Какво наказание ще турите сега? Най-първо туѣ, което казва, вѣрно ли е? Какво (се) подразбира, че е лошъ човѣкъ? Че съмъ енергиченъ човѣкъ. Казвамъ нѣкому: Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаешъ ли, като те блъсна... Кой е добриятъ човѣкъ? Блъснешъ го този човѣ-

къ, той казва: "Благодаря". Ти го ударишъ, той казва: "Завоювай ме". Ти ударишъ две плѣсници. Щомъ ти ударишъ две плѣсници, ти минавашъ за добъръ човѣкъ.

Единъ индуски учителъ пратилъ единъ отъ своите ученици при единъ воененъ. Казва: "Ще идешъ, ще му ударишъ една плѣсница. Ще идешъ при другъ, който се моли, и на него ще ударишъ една плѣсница. И на единъ философъ, който философствува, и на него ще ударишъ". Отива при военния и като му ударишъ една плѣсница, той му ударишъ две, прекатурилъ го. Показалъ му какъ се бие. Онзи таманъ вдигналъ ржетъ да се моли, и този ученикъ му ударишъ една плѣсница. Ржетъ му потреперили, но понеже се молилъ на Господа, не го ударишъ. Отишълъ при философа, който така се занимавалъ съ книгите си, че когато го ударишъ, той хичъ не отвѣлилъ вниманието си, изучава човѣкътъ. Връща се при учителя си и му разказва. Казва: "Какъ е?" Казва: "На военния ударишъ една плѣсница, пъкъ той ми удари две. Онзи, който се молѣше, ударишъ му една плѣсница, само му потрепераха ржетъ, но не ме удари. А като ударишъ философа, той даже не обърна внимание". "Кой, казва, обичаше най-много?" - "Онзи, който хичъ не обърна внимание". Сега вие идете въ свѣта. Азъ правя сравнение. Вие ударите на военния една плѣсница, (той) удари ви две. Кривъ ли е човѣкътъ, че ходишъ да го биешъ? Че той си върши своята длъжностъ. Чудни сѫ, когато казватъ, че това не е право. Че кажете имъ кой е правъ въ свѣта. Онзи, който отива да сѣче едно дѣрво, правъ ли е? Като сѣче дѣрвото, правъ ли е? Онзи, който изѣде единъ конь или изѣде едно агне, правъ ли е? Казвамъ: Де е престъпление въ свѣта? Има едно право. Азъ го опредѣлямъ така, казвамъ: Всѣко нѣщо въ свѣта, което става безъ любовъ, е престъпление. Всѣко нѣщо въ свѣта, което става съ любовъ, то е Божие благословение. Всѣко нѣщо, което става по законъ, е Божия мѫдростъ, то е благословение. Всѣко нѣщо, което става безъ мѫдростъ, то е престъпление. Та казвамъ: Тамъ, дето любовта не

Взема участие и дето мъдростта и истината не взематъ участие, тия постежки съж престижление. А тамъ, дето любовъта взема участие, дето мъдростта и истината взематъ участие, то е Божие благословение въ свѣта. Заради менъ е така, то е моето правило.

Да кажемъ тия двамата борци, дето се бориха, ако вие като българи искате българинът да победи, но ако българинът е силенъ - той ще победи. Ако онзи ромънецъ е силенъ, а българинът е слабъ, тогава? Ти ще се питашъ: "Зашо да не победи българинът?" Защото е слабъ. Така е споредъ мене. Българинъ е онзи, на който душата е пълна съ любовь. Българинъ е онзи, на който умът е пъленъ съ знание и мъдростъ. Българинъ е онзи, на който тѣлото е пълно съ истина, съ свобода. Той е българинъ. И англичанинът е същиятъ, и германецът е същиятъ, който и да е - всѣки човѣкъ, който има тия качества, той е човѣкъ, той е българинъ. Който ги нѣма, не е българинъ. Казвамъ: Тази трѣбва да биде вашата представа. Всѣки човѣкъ, който нѣма въ себе си любовъта, той не е никакъвъ, нѣма никакво бѫдеще. Само ония хора иматъ бѫдеще, които иматъ любовъта. Бѫдящиятъ свѣтъ е за хората на любовъта, не настоящата любовь. Заради нась, хората, ни трѣбва спокойствие на ума.

Сега се биятъ хората, биятъ се германци и руси. Защо? Не можеше ли безъ бой? Можеше. Щомъ не може безъ бой, тогава съ бой. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ: българите, следъ като изтѣчатъ плата, нали го валятъ. Представете си, че валѣнето това е бой, защото като турятъ плата - тамъ има две тупалки, тупатъ го, обръщатъ го и най-после платьтъ упътнява. Можеше ли безъ да се бие този плать? Тѣй, както е изтѣкано, и безъ бой можеше. Но като е валѣно, е по-гжсто, по-топли. Хората, като се биятъ, по-топли ще станатъ. И безъ бой може. И съ бой може, и безъ бой може. То зависи споредъ разбиранятията на хората.

Помните едно въ свѣта, че вие не сте фактори на

нищо. Всичко въ свѣта, което става, е точно отмѣreno, разумно, то е единъ Божественъ планъ, който туря всички народи да извѣршатъ Неговата воля. Нѣма народъ въ свѣта - тѣ не го знаять това - всички служатъ. Англичанитѣ мислятъ за себе си, руситѣ мислятъ за себе си, българитѣ мислятъ за себе си, но въ този смисъ има единъ Божественъ планъ. Българитѣ ще служатъ на Господа и англичанитѣ, безъ да знаятъ, и тѣ всички служатъ на Господа. Казвамъ: Не се пристрастявайте, дръжте въ себе си Божественото, считайте всичкитѣ народи въ свѣта като синове Божии. Господъ, като съгрѣши единъ синъ, хване го за ухомъ. Еврейскиятъ народъ, който бѣше избранъ народъ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердадъ яде и още яде. Сега мислите: "Объркана работа". Върху една бѣла книга ще се пише. Вие искаме да живѣте въ свѣта безъ страдание, но самиятъ животъ на земята изисква. Ако ние не страдаме, отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Сега казвате, че културата се дѣла, че единъ килограмъ грубо желѣзо струва 10 лева. Ако това желѣзо го направите на тѣнки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. Следъ като изпредете това желѣзо на тѣнки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желѣзото? Самото желѣзо какво е придобило?

Каква е Волята Божия въ свѣта? Вие вземате участие въ войната, искаме едни да победятъ отъ тѣзи, които се биятъ, искаме едни да победятъ. Че то сѫ хиляди и милиони хора, които иматъ майки и бащи, плачатъ. Какво допринася това въ свѣта? Ние не можемъ да предотвратимъ нѣщата, не е въ нашата сила, не е въ нашата сила ние да спремъ хода на тия събития. Тогава какво трѣбва да се прави? Ще кажемъ: "Господи, да бѫде Твоята воля". Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае кой е на правата страна. Не да предполага само кой е на правата страна. Богъ е на страната на слабите. Бащата на земята най-първо започва съ Христовия законъ. Като дойде детето, по Христовото учение Го приема, милва го по любовъ. Ка-

то стане детето на 5-6 години, дойде законътъ, гледашъ детето започне да пъе. Наложатъ това дете бащата и майката, казватъ му: "Ти ще се подчинявашъ на баща си и майка си". Единъ денъ тия деца станатъ по-силни отъ бащата. Разправяше ми единъ баща, казва: "Хванаха ме двамата ми синове, държатъ ме и жена ми ме налага. Единъ ме държи за главата, другъ за краката, а жена ми ме налага. Ти, ако си, казва, на моето място, какво ще правишъ?" Рекохъ: Ще търпя. - "И азъ съмъ отъ тия". Пита ме нѣкой: "Ти защо не си жененъ?" Защото не искамъ да ме биятъ. Той после ме пита: "Ти защо не се ожени?" Не искамъ да ме биятъ. Онзи, който се жени, трббва да знае ще го биятъ или не, да е ясновидецъ. Ако синовемъ, които ще дойдатъ, ще го биятъ - да се откаже. Ако нѣма да го биятъ, ако ще живѣятъ по любовъ - тогава да се ожени. То е само единъ примѣръ. Азъ го вземамъ, но то е изключение. Не че всички били, само единого били. Толкова бащи има, които никакъ не сѫ бити. Тарасть Булба, като пратилъ синовемъ да се учатъ, като се върнали, искалъ да знае колко се подобрили. Най-първо по-младия синъ набилъ, дошълъ да голѣмия синъ, но той набилъ баща си. Казва бащата: "Ти си се научилъ". Бащата удря, и синътъ удря. Той казва: "Така те искамъ, да удряшъ".

Въ свѣта трббва да се боримъ. Да удари човѣкъ съ любовъ и да се тѣркули. Да удари човѣкъ съ знание и да се тѣркули. Тѣркуляне - значи човѣкъ да се движи. Азъ по нѣкой пѫтъ не харесвамъ. Азъ съмъ представѣлъ работитѣ и вие казвате: "Учителътъ говори за любовъ". За любовъ говоря, но азъ правя наблюдение - никѫде нѣма любовъ. Гледамъ въ тревата, гдѣ сѫщества се хванали, давятъ се. Гледамъ онзи паякъ хваналъ една муха, тя бръмчи, моли се. Той казва: "Така е предопределено, ти трббва да се жертувашъ". Казвамъ на паяка: Защо я хвана? Той казва: "Моя работа". Рекохъ: Не е право. Казва: "Не е право". Законъ има, какво тѣрси тукъ? Казвамъ: За мой хатъръ* не можешъ ли да я пуснешъ? Казва: "Че кой си ти?"

Азъ съмъ по-силенъ отъ тебе. Ако ти не ме послушашъ, азъ ще ти покажа азъ кой съмъ. Казва: "Че ти по-голѣмъ ли си отъ паяците?" Много по-голѣмъ. Ти ще ме слушашъ. Ако не - имамъ единъ законъ. Казва: "Говоришъ ли ти истината или се шегувашъ? Да не би ти да си голѣмъ паякъ?" Азъ съмъ най-голѣмиятъ паякъ. - "Щомъ си най-голѣмиятъ паякъ...", и той започна да кжса мрежата и остави свободна мухата. Казва: "Бела да нѣмамъ". Вие какво ще разберете сега? Вие по човѣшки, ако го разбираете. Но има единъ законъ. На паякътъ може да му предамъ това не съ думи. Азъ мисля и пращамъ известни вълни, казвамъ: Пусни мухата. Пращамъ известни вълни и произвеждамъ една дисхармония. Като пращамъ тия вълни, той започва да ги чувствува, спре се най-първо, най-първо искаше да я оплете. Като пратя мисълта, той се спре. Дойде до едно място, че вече тия мои влияния не може да ги издържи или той бѣга отъ паяжината, или започва да кжса тази паяжина. Щомъ се ослуша, азъ се спра да мисля. По нѣкой пътъ нищо не казвамъ и той изѣде мухата, наблюдавамъ го какъ я яде. Виждалъ съмъ паяци какъ я оплитатъ, тя бръмчи, той я оплете, дойде до врата ѝ, изпие сока. Следъ като я изѣде, нѣма нищо, откѣсне я, пакъ направи паяжината - да нѣма престъпление.

Сега да оставимъ паяците. Ние какъ трѣбва да живѣемъ? Тамъ седи философията. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде единъ добъръ проводникъ на Божественото. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде проводникъ на духовното. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да бѫде проводникъ на човѣшкото. То сѫ три нѣща, за да се изпълни Волята Божия. Трѣбва да бѫдемъ проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човѣшката енергия. На човѣшкото, значи на човѣшката мисълъ. На Божествената любовъ и на Божествената мѫдростъ всички трѣбва да бѫдемъ проводници, за да видимъ каква е Волята Божия. Тогава ще поправимъ живота си и животътъ ни ще бѫде като днешния денъ ясенъ. /Вънъ е ясно и слънчево/. Ако

има престъпление, ще има облаци. Ако има по-големи престъпления, ще се явятъ дъждове и бури. Ако живеемъ както тръбва, Той ще превърне всичко за добро. Помнете едно нѣщо: Ние се намираме въ една преходна епоха въ свѣта. Стариятъ свѣтъ си отива съ всички свои порядъци. Нашата мисъль, като едно дете, е била малка, но щомъ като стане на 21 години казва: "Не съмъ младъ, но като възрастенъ човѣкъ ще живѣя".

Тръбва да знаемъ, че всичките хора страдатъ. Не ние страдаме. Единственото сѫщество, което страда - това е Богъ. Ние се мѫчимъ, гиѣвимъ. Туй, което страда и съжалява въ настъ, казва: "Създадохъ тия хора, гадохъ имъ всички блага, тѣ не оценяватъ и изпитватъ моето търпение". Той не е отъ слабитѣ, може да ги смаже, но Той търпи. Той страда и казва: "Станете умни, не ме предизвиквайте. Ако азъ излѣза вънъ отъ себе си, да стана като въстъ, ще ви изпопердаша синца ви". Седи Той и ние казваме: "Слабо сѫщество е онova, което страда". То е силното въ свѣта. Това, което не страда, е слабо сѫщество. Онova, което страда, то е силното въ свѣта. Онova, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато ние страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато ние мислимъ, ние сме силни. Дотогава, докато ние работимъ, ние сме силни. Щомъ не работимъ, ние сме слаби. Щомъ не мислимъ, ние сме отъ слабитѣ. Щомъ не страдаме, ние сме отъ слабитѣ. Вие имате понятие, вие не тръбва да бѫдете отъ старите хора. Ние тръбва да влѣземъ въ страданията, да станемъ съучастници на Неговите страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е добро, но туй зло, което сѫществува, не може да се изправи по другъ начинъ. На тия хора гдѣ хиляди години се проповѣдва, не разбиратъ. Иде сега Войната. Казватъ: "Не може ли безъ война?" Сега щомъ се биятъ - не може. Следъ като се биятъ, всичките набрани енергии като изчезнатъ, ще се спре Войната. Хората се биятъ съ желѣзо. Ако нѣма този предметъ, Войната ще престане.

Единъ денъ като нѣматъ пушки, като нѣматъ барутъ, като нѣматъ взривни вещества, аероплани, като нѣматъ автомобили, танкове, съ какво ще се биятъ? Единъ денъ, ако Господъ имъ вземе ржцетъ, ако имъ вземе краката, ако имъ вземе очитъ, ако имъ вземе сърдцата, съ какво ще се биятъ? Днесъ се биятъ, защото иматъ умъ. Ако Богъ имъ вземе всички тия работи, съ какво ще се биятъ? Та казвамъ: Азъ не съмъ противъ войната. Има една война, която е по любовъ. Всички воюватъ. Азъ съмъ противъ войната, която е безъ любовъ. Една война, която ще произведе едно по-голъмо благо, отколкото ако не се биятъ хората, азъ съмъ за тази война. Но една война, която ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се биятъ, азъ съмъ противъ войната. Азъ съмъ противъ всѣка постъпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Азъ съмъ противъ всѣка постъпка, която ще произведе повече страдание, а по-малко блага. Азъ съмъ за всѣка постъпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казватъ: "Да се не биемъ". Това много общо казано. Ако една война ще произведе по-голъмо благо за една свобода за цѣлото човѣчество - да се биемъ. Азъ съмъ противъ тази война, която ни разваля. То е вече едно опредѣление. То е разумното въ свѣта. За пръвъ пътъ войната не съществува. Тя съществува и за напредналите същества, и за ангели. Ангели, и тѣ воюватъ сега, и хората воюватъ. Казвамъ: Всички трббва да воюваме съ любовъ. Всички трббва да воюваме съ знание, съ мѫдростъ. Всички трббва да воюваме съ истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи истина, туй, което носи мѫдростъ, което носи знание, което носи животъ въ себе си - ние сме за това.

Казвамъ: Сега не бѫдете пристрастни, не спорете кой трббва да победи. Ние сме за победата на любовта въ свѣта. Ние сме за победата на мѫдростта въ свѣта. Ние сме за победата на истината въ свѣта. Ние сме за

победата на живота въ свѣта. Ние сме за победата на знанието въ свѣта. Ние сме за победа на свободата въ свѣта. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими* трѣбва да имате. Всички трѣбва да ядемъ, всички трѣбва да дишаме, всички трѣбва да мислимъ. Благата, които Богъ ни далъ, ние ще ги оставимъ, единъ денъ ние ще напуснемъ земята, ще се явимъ при Господа. Какво ще Му занесемъ? Напуснете Вашите стари възгледи. Бѫдете вѣрни на любовта, бѫдете вѣрни на мѫдростта, бѫдете вѣрни на истината, вѣрни на знанието, вѣрни на свободата, вѣрни на живота, вѣрни на доброто ядене, вѣрни на доброто дишане, вѣрни на доброто мислене. Това е разрешението. Всѣки единъ трѣбва да го приложи, да направи нѣщо отъ себе си. Да бѫдемъ отъ тия, които ще оправятъ свѣта. После, не се произнасяйте за всички тия водачи на човѣчеството. Не мислете лошо. Гледайте онзи капитанъ, който рѫководи единъ параходъ, каквото знае - човѣкътъ ще направи. Безъ него е още по-лошо.

Та казвамъ: Онѣзи, които рѫководятъ сѫбинитѣ, които сѫ турени надъ сѫбинитѣ, разбиратъ работата. Васъ, ако турятъ, какъ ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправи България? Да координира тия хора, тѣхните интереси? То е много трудна работа да ги организирашъ. Но трѣбва да внесемъ нѣщо. Вижъ азъ какъ разбирамъ. Съвременното човѣчество е затворено въ единъ салонъ, нѣма въздухъ. Ние ще дойдемъ да разбиемъ тия прозорци, да влѣзе въздухъ. Всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на любовъ въ човѣчеството, всѣки трѣбва да стане проводникъ, да влѣзе една енергия на Божията мѫдрост въ свѣта. Да станемъ проводници на енергията на Божията истина въ свѣта. Проводници се изискватъ. Казваме: "Господъ ще дойде отгоре". То е механическо схващане. Той ни направилъ по образъ и подобие на себе си, за да работимъ сега заедно. Де е Неговиятъ образъ сега? Гледамъ нѣкои тукъ сте се вло-

били, всички си има по една възлюблена. Можътъ, който хваналъ своята възлюблена подъ ръка - хубаво е. Ако азъ се влюбя само въ единъ косъмъ, търся само него, какво щѣше да стане съ другите? На главата си имамъ 25 хиляди, всички трѣба да ги обичамъ. Казва: "Моята жена". Жена ти, като замине, кѫде ще я намѣришъ? Жената кѫде ще намѣри своя възлюбленъ? Обичашъ тия пари. Като ги гадешъ на бакалина, кѫде ще ги намѣришъ? Чудни сѫ хората. Единственото реално нѣщо, което трѣба да свършимъ, какво е? Единственото реално въ свѣта - това е само Богъ. Богъ въ любовта, Богъ въ мѫдростта, въ знанието, въ свѣтилищата, Богъ въ свободата, въ истината, въ правото въ свѣта.

Казвамъ: Всички сега трѣба да бѫдете вѣрни на Господа. Единъ приятелъ иде при мене. Всички иматъ мнение. Азъ съмъ за всѣко хубаво мнение. Когато едно дете прави нѣщо хубаво, радвамъ се. Когато едно дѣрво дава хубавъ плодъ, радвамъ се и на него. Радвамъ се на всичко въ свѣта. Като тече рѣката, пакъ се радвамъ. Всичко въ свѣта е за добро. Всичко въ свѣта носи добро. Казвамъ: Да станемъ проводници на Божественото. Не по закона на насилието, защото насилието сѫществува въ свѣта. Ако поддържаме насилието, ние не носимъ нищо ново въ себе си. Турете закона. Отвѣнъ нека има насилие, отвѣтре въ васъ да нѣма никакво насилие. Да имаме единъ животъ безъ насилие. Искамъ отвѣтре да бѫдете силни. Казвамъ: Който обича, е силенъ. Който знае, е силенъ. Който е свободенъ, той е силенъ. Който е здравъ, той е свободенъ. Желая на синца ви отвѣтре да бѫдете свободни, а отвѣнъ да бѫдете ограничени. Отвѣнъ ние не можемъ да бѫдемъ свободни. На физическото поле никой не е свободенъ. Само въ Бога е свободата. Щомъ е Богъ вѣтре въ тебе, ти си свободенъ. Съ Бога сте свободни, безъ Бога не сте свободни. Свободата опредѣля. Никой човѣкъ, въ когото не прониква Божията любовъ, Божията мѫдрост и истина, той е ограниченъ човѣкъ. Този, въ

когото Богъ прониква, Богъ ще мисли дали той знае или не знае, че започне неговата свобода. Той (е) силенъ човѣкъ. За да бжедемъ силни, непремѣнно трѣбва да знаемъ. Да бжедемъ проводници. Като се срѣщаме, всѣки да вижда въ другия проявленето на Бога. Дето го видимъ, да имаме всичкото уважение и почитание. Тамъ, дето е човѣшкото, може да си каже мнението. Азъ съмъ за критика-та. Постижвашъ по човѣшки. Казва: "Азъ трѣбва да му платя". Казва: "Защо го биешъ?" - "Има да ми плаща. Ще го бия, понеже закъснѣлъ да изплаща". Казвамъ: Хубаво, но остави го, на - мене удари. Кой отъ васъ би направилъ това? Христосъ, Който дойде да спаси свѣта, защо остави гърба си да Го биятъ? Казва: "Нѣмамъ ли властъ да поискамъ 12 miliona ангели да ме освободятъ?" Но какъ ще се спаси свѣтътъ? Ангелитъ не сж слаби сѫщества. Въ Стария заветъ имаме единъ ангель, който се явява една вечеръ и поразява 15 хиляди. Колко ангели се изискватъ, за да очистятъ българитъ?

Нѣма по-страшно оржжие отъ оржжието на любовъта. Нѣма по-страшно оржжие отъ оржжието на знанието, на Божията мѫдростъ. Нѣма по-страшно оржжие отъ оржжието на истината. Най-страшнотѣ оржжия сж тѣ. Казвамъ: Въоржжете се всички. Не да кажемъ сега: "Ще сждимъ, нѣма какво да правимъ". Ще туримъ ума си на работа. Ще туримъ сърцето си на работа. Това е, което Господъ иска отъ насъ сега.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

37. Лекция на Общия Окултенъ класъ

25 юни, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣбъ.

САМООБЛАДАНИЕ

Отче нашъ.

Изгрѣва сънцето.

Размишление.

Всички трѣбва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на нѣкой Вашъ приятель, едно кратко писмо. Нѣкой отъ Васъ може да напише какъ е билъ въ класа, нѣкой може да напише на приятеля си, че е ходилъ на екскурзия, нѣкой може да напише, че е направилъ посещение нѣкому. Каквато и да е работа, едно хубаво писмо ще напишете на единъ Вашъ приятель и ще се подпишете. Сега хората оставяватъ, когато започнатъ да мислятъ, че много знаятъ. Щомъ започнете да мислите, че много знавате, вие сте въ старостъта. Че много знае човѣкъ, то е като туришъ единъ товаръ и започвашъ да усъщаши, че е тежъкъ. Колкото повече усъщаши тежестъта, толкозъ тежестъта е по-голѣма. Голѣмата тежестъ състарява човѣка. По възможность човѣкъ трѣбва да носи малка тежестъ. Въ ума си не трѣбва да носите тежестъ. Всѣка мисълъ, всѣко чувство да бѫде леко, да не тежи. Казва: "Тежи ми нѣщо на сърдцето". Извади тежестъта отъ сърдцето. Казва: "Тежи ми на ума". Извади този товаръ отъ ума си. "И на тѣлото тежи нѣщо".

После мнозина отъ Васъ трѣбва да се научите да пишете. Щомъ дойде до истината, тази част (на) стрелката показва, че трѣбва да каже истината. Знаете ли, (че) за да кажешъ истината, какъвъ умъ трѣбва да имашъ? Ти виждашъ нѣщо и да го нарисувашъ естествено. Човѣкъ, който вижда лошото въ хората, той не знае какво нѣщо е истинска. Истината седи да видишъ въ най-голѣмото лошо да видишъ хубавото. Това е истината: и въ най-лошото да видишъ хубавото, доброто. Да виждашъ най-

лошото въ доброто - това не е истина. Казва: "Азъ виждамъ истината". Истината е да видишъ доброто и въ най-големото лошо. Мислите ли, че една тигрица, която дави нѣкое животно, отъ омраза го дави? Хванала животното и го дави отъ любовъ, заради любовъта си къмъ децата си го дави. Ако нѣма любовъ къмъ децата си, ни най-малко нѣма да хване да го дави. Неразбраната любовъ разделя онази, кривата ревност. Нѣкой пожъ вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичатъ. Туй не зависи отъ васъ. То отъ хиляди години съществува. Чувството на ревност съществува, не сте го изобретили вие. То съществува и между най-възвишениятъ същества. Само че тѣхната ревност е малко отъ другъ характеръ, а Вашата е отъ другъ. Запримѣръ, ако ви кажа, че рисувамъ. По нѣкой пожъ нарисувамъ такъвъ единъ образъ. *Въ оригиналата липсва рисунката*. Туй е неразбиране. Това изкуство ли е? Не е. То сж детински нѣща. Вие се възхищавате, но заради мене има съдържание. Тия уста, този вдълбнатия носъ, тия линии, отъ тѣхъ вече имаме една представа за характера на човѣка какъвъ е. Вижъ носа, за да видишъ какъвъ е. Вижъ ухото, за да видишъ какъ се проявява. Вижъ устата, за да видишъ какъвъ е и какъ се проявява въ дадения случай. Запримѣръ: На нѣкой отъ васъ устата показватъ стѣснение, устата показватъ, че се намирате въ стѣснени условия. Като гледамъ устата на нѣкой, виждамъ, че сърцето не е свободно. Като гледамъ носа на нѣкой, виждамъ, че умътъ не е свободенъ. Като гледамъ ухото на нѣкой, виждамъ, че тѣлото не е свободно. Нѣкой пожъ ухото е близо до главата, нѣкой пожъ е отдалечно.

Казвамъ: Когато се изучава човѣкъ, трбба да бѫдете много благороденъ, за да не би по външнитѣ признания, които има, да си съставите едно понятие, да кажете: "Той е лошъ човѣкъ". Подъ думата "лошъ човѣкъ" ние разбираем човѣкъ, който е въ дисхармония съ нась. Общото понятие е това. Нѣкой човѣкъ по мисъль, по чувство, по по-

тънка не хармонира. Казваме: "Лошъ човекъ, той няма обхода". Сега ние тръбва да имаме една обхода. Тръбва да имаме една мърка. Тази мърка откожде ще я вземемъ?

Както сте настъпали, едни държите ръцете прекръстосани, други ги държите надолу, други - отдалечени, някой турилъ крака отгоре. Всичко туй, защо е? Ако речешъ да измънишъ единъ старъ навикъ, знаешъ колко мъжно е. Искашъ пакъ старото. Да кажемъ, (че) имашъ някой път слабостъ, сърби те нѣкоже и казвашъ: "Няма да се чешамъ". Като те засърби, неволно се почешешъ. Не се чешай. Мислишъ, че като се почешешъ, ще ти мине. Няма да ти мине. Като се почешешъ веднажъ-дваждъ, три пъти, тия нѣща оставатъ въ Вашия характеръ. Сърби те, казвашъ: "Няма да се чеша". Упорствувашъ, искашъ да имашъ характеръ. Нека те сърби, да търпишъ нѣщо. Заболи те нѣщо, не можешъ да търпишъ. Ще кажешъ: "Не ме боли". Речи си: "Онзи, когото боли, той е другъ. Мене не ме боли. Ти искашъ да ме убедишъ, че мене ме боли". Най-после те убеди, че те боли крака, ти повръвашъ и те заболи крака, нищо повече. Вие ще кажете: "Това е философия". Следете Вашата въра. Заболи ви крака, много проста работа е - станало е свиване на капилярните съдове, преминало повече електричество въ тази областъ, свили се капилярните съдове (и) става напоръ. Кръвъта, която минава, не може свободно да мине. Въ кръвъта се намиратъ твърди частици, които, като минаватъ, образуватъ триене. Образува се известно възпаление, вие чувствувате болка. Ако държите Вашата мисъл въ естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи крака, изпратете топлина на крака, единъ топълъ компресъ. Като ви заболи нѣщо нѣкоже, не ходете да разправяте за болестта. Вие ходите и разправяйте какво ви боли, казвате: "Боли ме хълбокътъ". Твойтъ хълбокъ оздравява. На онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбока. Предавате си болестта. Най-първо следете въ себе си. Има състояния въ васъ, които тръбва да ги наблю-

давате. Минава единъ човѣкъ, плое или се изсекне, ти го видишъ, намръщишъ се. Ти не си господарь на носа. Виждашъ го, ти извади поука. Този човѣкъ дошъль, иска да направи добро, казва: "Пари нѣмамъ, но каквото имамъ въ носа - давамъ го". Понеже то е богатство, което седи въ носа, каква мекома въ носа. Казва: "Отъ ценното, което имамъ въ носа - давамъ". Така азъ го тълкувамъ. То не е тѣй. Той нѣма поведение, не знае какъ да се обхожда. Така е, че не знае да се обхожда - не знае. Но трѣбва да дадемъ едно хубаво тълкувание. Тогава какво ще направишъ? Той като замине, ще идешъ да заровишъ това съкровище. Той се изсекне тамъ, ти чакай като си замине - вземи една клечица, отвори една дунка, закрий го, тури му знакъ кѫде заравяшъ това съкровище. Бихъ желалъ тукъ, на Изгрѣба, който плое нѣкѫде - да се зарови тази плёнка, тя е ценна. Писанието казва: "Ще залича грѣховетъ ви". Господъ, като мине, вижда много нѣща, всичко заличава и казва: "Нѣма да помена вече пристрѣпленията ви".

Та казвамъ: Трѣбва ви единъ новъ начинъ за постѣжка. Всѣки денъ, като се срещате, трѣбва да откривате нѣщо ново въ другия. Вие не се стремите да откривате хубавитѣ работи въ себе си, но търсите дребнитѣ на ба- ба ви, дѣдо ви. Редъ поколѣния сѫ оставили старини. Намѣри нѣкаква старина, защо го държи? Държи го човѣкътъ за споменъ на дѣдо си. Има единъ навикъ - дѣдо му обичалъ да плое, и той плое. Дѣдо му обичалъ да пие винце - и той пие. Дѣдо му обичалъ да пуши цигари - и той пуши. Дѣдо му обичалъ да носи биръ-бучуклия* гащи - и той носи като него. Докато се научатъ българитѣ да носятъ панталони, доста възражения правѣха, казваха: "Какво сѫ турили тия клонци*, нахлузени на краката? Безобразие. Такива гащи, носятъ ли се? Биръ-бучуклия разбирамъ". Сега модерниятѣ (панталони) сѫ широки. Турските сѫ прилепнати. То има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявамъ, то е губене на време. Следъ като ви обясня, каква полза ще имате вие? Вие имате една добродетель, но има

нѣщо, което стѣга добродетельта. Защо стѣгате добродетельта? Често забелязвамъ нѣкои деца. Нѣкои деца има, или нѣкоя жена, като погледнешъ краката - събере краката. Турци тѣ скриваха ржцетъ, гушата, да не ги видятъ, да не съблазнятъ. Пъкъ въ новата култура всичко туй се отваря - да се видятъ ржцетъ, вратата. Казватъ: "Господъ го създалъ хубаво". Отваря ржката, да бѫде както Господъ я създалъ да е хубава ржката, и вратътъ да е хубавъ. Като видишъ - да излиза свѣтлина и топлина. Като пипнешъ тази ржка - студена, защо ти е? Тя е мраморъ. Да е топла, да видишъ, че има движение. Ржката предава нѣщо магнетично. По нѣкой пжть азъ бихъ ви препоръчалъ, като останете сами въ стаята, гледамъ тукъ - голтаци ходите, но то е безобразие. Ти ще се съблѣчешъ голъ въ стаята си и ако се харесашъ, тогава ще излѣзешъ така. Като се гледашъ, нищо да не те съблазнява. Като погледнешъ походката, ако има нѣщо да те съблазнява, не ходи да поставяшъ своята съблазънъ вънъ, да ходишъ голъ. Гледамъ единъ, тръгналъ голъ и турилъ едини гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едини гащи, хубави гащи, да прилѣгатъ по тѣлото. Като ходишъ отвънъ, не ходете съ обикновенитѣ си бѣли гащи. Направете си да прилѣгатъ или бѣли, или червени, или сини, (но) като ги туришъ - да прилѣгатъ. Отъ трико може да си направите. Тогава съ тѣхъ може да излѣзете. Единъ моралъ да има. Онова, което изявяваме, да има нѣщо хубаво, да го изнесемъ. Ако ржката е хубава, изнеси тази ржка. Най-първо работи да е хубава, не е лошо. Казвамъ: Не трѣбва да даваме съблазънъ единъ на другъ, да се критикуваме. Отъ всѣко нѣщо ти да си доволенъ и другимъ да сѫ доволни.

Въ новото възпитание трѣбва да се внесатъ нови мисли, нови чувства, нови постъпки. Критиката ужасно действува, обезвѣрява хората. Има хиляди правила дадени, не ползвуватъ. То мяза* на военщина. Може да се внесе единъ порядъкъ механически, но единъ механически поря-

ъкъ зле се отразява. Пъкъ потръбно е нѣкой пжть за порицъка на тѣлото (ga) се изисква свобода. Но порядъкъ на сърдцето изисква още по-голѣма свобода. А за ума още по-голѣма свобода се изисква. Та казвамъ: Свобода трѣбва да внесемъ въжtre въ живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърце. Вие седите и се беспокоите. Казвате: "Еги-кой си не ме обича". Ако не ви обича, намѣрете причината за тази необичь. Двама души не се обичатъ по единствената причина, че вървятъ въ различни посоки.

Кои отъ тия се обичатъ? Тия даватъ се срѣщатъ. То е единъ пжть. Това колело е отъ старъ окултъ произходъ. То е змията, която е мака съединена, тя е безопасна.

А е главата на змията. Тя си (e) хванала опашката. Докато змията държи главата за опашката, тя е безопасна. Щомъ този кржъ се отвори, веднага змията става опасна. И въ електричеството имате сѫщото движение. Обичъта сега върви по права линия. То търси да разкъса кржга. Щомъ разкъса кржга, веднага туй разкъсане произвежда поражение. Нѣкой пжть вие въ себе си имате една мисъль, която ви поразява. Вие скъжсате този кржъ. Като излизатъ тия енергии изъ кржга, този изворъ може да бѫде въ сърдцето, може да бѫде въ мозъка, въ крака ви, въ гръбнака, въ корема ви може да бѫде, въ гърдите ви. Всѣкога отъ тия удари произтичатъ много болести.

Казвамъ: Най-първо ще се научите да се самовладате. Седи нѣкой човѣкъ, напада ви. Вие нѣмате въздържание, не сте търпеливъ. Кой е търпеливъ? Търпеливъ може да бѫде силниятъ човѣкъ. Слабиятъ човѣкъ не може да бѫде търпеливъ. Богъ е търпеливъ да задържи силата си. Едно дете, което не може да задържи единъ конь, то не е търпеливо. Онзи всадникъ*, който се качилъ на коня (u) държи коня - той е търпеливъ. Ако вие не можете да задържате себе си, да задържите вашиятъ умъ, веднага

избухвате - силата ви е малка. Ако въ Вашите чувства вие не можете да задържите - силата ви е малка. Ако въ тѣлото, като вървите, вие не владате органите си - слаби сте. Казвамъ: Най-първо тръбва да станемъ силни. Силни органически, силни по сърдце и силни по умъ. Тази сила нѣма да дойде по наследство. Върху туй тръбва да се работи дълго време. Нѣкой пѫт седишъ и вѫтре се дразнишъ. Свири нѣкой на пианото, дразни те. Говори нѣкой, виждашъ работитѣ не сѫ свързани, не сѫ логични. Религиозните говорятъ нѣкои работи, заблуждения иматъ. Представяй за онзи свѣтъ туй, което не е. Менъ, дето сѫ ми разправѣли за онзи свѣтъ какво сѫ виждали. Тия нѣща сѫ вѣрни, но туй не е онзи свѣтъ. То сѫ редъ картини, филми. Ходилъ нѣкой на нѣкой филмъ, вижда войната, но то е филмъ, то не е войната. Тя е една малка картина, взета отъ нѣкой сюжетъ отъ бойното поле.

Тръбва да се влѣзе сега въ Божествения свѣтъ, дето сѫ разумните сѫщества. Само тогава човѣкъ може да се облагороди. Стремете се по мисъль, по чувство да се свържете съ напредналите сѫщества. Земята е пълна съ тѣхъ. Вие не можете да ги намѣрите. Казвамъ: "Кѫде да ги намѣримъ тия сѫщества?" Всичките ония сѫщества на земята какъ намиратъ слънцето? Я вижте онзи щурецъ, направилъ дунка и я турилъ оттамъ, отето ще изгрѣе слънцето. Като изгрѣе слънцето, да може да хваща лжитѣ на това слънце. Казвамъ: Всичките ония добри хора въ свѣта, тѣ мязатъ* на запалени факли. Вечерно време като пѫтувате, като се приближите къмъ тѣхъ, тѣ ще ви ориентиратъ въ пѫтя, по който вървите. Сега вие имате за себе известни понятия. То е вѣрно. Кое показва настоящото състояние? Ако десетъ години вие се учите, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пѣете. Вие сте добъръ, но умътъ ви не е развитъ, пѣните нѣмате. Следъ десетъ години вие се научавате да пѣете хубаво, да свирите хубаво, имате пригаденъ единъ плосъ. Десетъ години като се за-

нимавате съ математика, имате единъ плюсъ. Десетъ години се занимавате съ инженерство, имате понятие какъ се строи. Десетъ години сте изучавали земеделие, имате единъ плюсъ приложенъ въ живота. Десетъ години сте изучавали психология, душите на хората. Нѣкой казва: "Изучавамъ психология". Много мѫжно е да се изучава психология, понеже нѣмате нищо видимо въ дадения случай. Имашъ само чувство (при) този човѣкъ като го видишъ. Казвашъ: "Хареса ми". То е една иллюзия. Азъ може да скрия подъ благовидниятъ си изразъ единъ свой недостатъ. Трениране е това. Да видите дипломатията. Религиозните хора, понеже искатъ да бѫдатъ прѣми, тѣ винаги взематъ сериозна поза. Никаква религиозност не е това. Сериозността разбира, че ти имашъ нѣкоя важна мисълъ, която те занимава, или нѣкое чувство, което те занимава. Тамъ сериозността има. Детето, като види една череша, цени колко струва. Колкото черешата е по-хубава, неговото внимание е по-съсрѣдоточено. Колкото черешата е по-недоразвита, вниманието е по-малко. Психологически може да разглеждашъ какъвъ отенъкъ иматъ очите. Като види плода, има една усмишка. Нѣкой ще погледне, седи спокойно. Щомъ не обича череши, казва: "Не ме интересуватъ черешите".

Всички търсите щастие въ живота, пожът, по който трѣбва да дойде новиятъ животъ. Новиятъ животъ ще дойде по пожът на сърдцето. Не може да дойде правилъ животъ, ако пожътъ на сърдцето не е отворенъ. Сърдцето е цѣлъ свѣтъ. Трѣбва тия пожтища на сърдцето, всички да сѫ добре построени (така), че ходовете по които животъ ще дойде, да може да тече правилно. Ти седишъ, беспокоишъ се, пари нѣмашъ. Нѣкой казва: "При сегашните условия паметъ нѣма. Не може да мисли". Добре, паметъ нѣмашъ, понеже мислишъ за много работи. Разсѣйва се човѣкъ. Азъ съмъ превождалъ онзи примѣръ, дето единъ американски професоръ отива на пощата и си забравилъ името. То сѫ изключения. Чиновникътъ (му) каз-

ва: "Моля, кажете си името". (Професорътъ) казва: "Извинете" (и) отива да пита жена си за името. Сръща го на пътят еднът неговъ приятел и му казва името. Той отива пакът на пощата и си казва името. Отъ какво зависи това? Туй зависи отъ големото неспокойствие. Набрала се млечна киселина въ мозъка. Може сега да ви обяснявамъ, но тия обяснения няма да ви ползватъ. Когато се намали млечната киселина въ човешкия мозъкъ, пирамидалните клетки, отъ които зависи човешката мисъл, не могатъ да функциониратъ. Ако разгледате повърхността на мозъка, тъзи, живите клетки, иматъ крачка, че когато човешкъ започва да мисли - съединяватъ крачката и теченията ставатъ правилно. Като се съединятъ клетките, токоветъ минаватъ правилно. Когато се намери млечната киселина, клетките свиватъ крачката си и мисълта е разкъсана. Дойде нѣкъде, не сѫ съединени крачката на тия клетки, мисълта върви трудно. Историческата паметъ е насръдът на членото. Ти искашъ да си спомнишъ, (но) не иде, не иде. Или музикалната паметъ, която е на сръбата на членото, но въ страни, или паметъта за цвета въ долната част на членото. На разните места на членото специфична паметъ има. Казвамъ: Въ новото учение ти тръбва да знаешъ какъ да възпитавашъ мозъка си, какъ да възпитавашъ сърцето си. Намери нѣкоя добра черта въ нѣкой човешкъ за самия тебе. Че той може да е човешченъ, но въ садения случай този човешкъ не се обхожда добре съ тебе, но той се обхожда много добре съ другите. Намери страна защо той се обхожда съ другите добре, а съ тебе не. Не туряй, че ти си на правата линия, той на крилатата. Тури, че и той е на правата, ти не си на правата. Понеже въ себе си лошото по-лесно може да го поправишъ, отколкото въ другите. Азъ лошото въ мене може моментално да го поправя, но лошото въ другите не може така лесно да го поправя. Ако взема неговата погрѣшка, лесно може да я поправя. Да допуснемъ, че нѣкой пътникъ пътува отнѣкъде, но има високоразвито чувство на са-

моуважение. Три дена той не е ялъ и иде при Васъ. Вие имате хлѣбъ, но не искаме да му дадете. Около Ви го не хваща. Казваме: "На такъвъ човѣкъ хлѣбъ не искамъ да давамъ". Какво ще стане съ такъвъ човѣкъ? -Ще Ви намрази. Като го срещнешъ и (ще) кажешъ: "Много ми е приятно, че Ви срѣщамъ", нахранишъ го, посрещнешъ го. Като дадешъ на този човѣкъ, не дадешъ като на нѣкой слуга, но да му дадешъ всичкото уважение тъй, както на себе си. И въ чувствата си (да) имате същото уважение и почитание къмъ него.

Казвамъ: Въ такива класове, както сте тукъ събрани, вие изгубвате самоуважението. Нѣкои отъ васъ не се самоуважавате достатъчно, нѣкои отъ васъ сѫ по-развити, знайтъ повече. Тукъ се обезличавате. Казваме: "Какво знае, той свѣршилъ по химия, не ме интересува". Нѣкой е музикантъ, кажете: "Не ме интересува". Кое Ви интересува? Останали сте (такива, че) само като устѣтие, че нѣкой има пари - вече Ви интересува. Че по химия знае, че музика знае - не Ви интересува. Като има пари и каже, че може да Ви у служи - вие сте вече много лобезенъ. Но то е лицемѣрие това. Той си има пари, нека да си има, нека да си обича паритѣ, защото паритѣ сѫ една развалена жена. Тя се усмихва на всичките. Въ който и джобъ да е - не проместира, всички обича. И съ разбойника, и съ развратника, и съ светията. Казва: "Все едно", безразлично е, ни най-малко не се оплаква. Азъ виждамъ известна страна на паритѣ. Казвамъ: Бихъ желалъ да имамъ характера на паритѣ, че въ който и джобъ да съмъ - да ми е се едно, да ме не интересуватъ хората кой какъвъ е. Азъ искамъ въ джоба да бжда, нищо повече. Какво има да се беспокоите, че нѣкой човѣкъ е лошъ. Господъ не се беспокои, вие се беспокоите. На Господа този, лошиятъ човѣкъ е единъ цвѣтъ, само единъ видъ екземпляръ е. Нѣма гвама хора еднакви. Този, лошиятъ човѣкъ, е единъ екземпляръ, единъ специфиченъ цвѣтъ, бодилъ. Държатъ го, за да го показватъ нѣкоже. Вие не сте недоволни отъ него.

Дойде Ви една мисъл въ Васъ, дойде Ви една лоша мисъл, вие не можете да се освободите.

Първото нѣщо - старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Богъ не обича да държимъ нечисти работи въ ума, въ сърцето. Очисти съзнанието отъ набраните неестествени нѣща въ сърцето. Освободи се отъ тѣхъ. Не можете съвършено да се освободите. Поне на половина да се освободите. Вие ще кажете: "Нѣмамъ време". Но една лоша мисъл, едно лошо желание ще ви вземе много повече време. Ако не намѣтите време да се освободите отъ него, после ще ви вземе повече време. Сега тия работи сѫ необходими. Това психологически е необходимо за тѣлото ви, защото тѣлото, за да се обновява, не трбба да се претоварва. Чрезъ сърцето, чрезъ ума си ние развалиме тѣлото, понеже чрезъ нашите мисли, чрезъ нашите чувства ние покваряваме кръвта. Тази кръвъ е носителка на всичките болести. Тогава лошите мисли започватъ да се наслояватъ долу въ пръстите, въ колѣната, въ ставите, въ гръбначния стълбъ, въ храносмилането, въ дихателните органи, най-после въ кръвта се отлага и въ мозъка започва да чувствувашъ неразположение, тѣмно ти е, мжчно ти е.

Казвамъ сега: Научете се да бѫдете философи. Двама души се каратъ, не питайте защо се каратъ, седете и ги гледайте. Кажете: "Колко хубаво си говорятъ, колко откровено, никаква лъжа нѣма". Единиятъ казва: "Ти си такъвъ, ти си онакъвъ". Казва: "Ти не си щедъръ. Говори истината". Казва: "Не знаешъ". Не зная, разбира се. Какво зная? На слънцето не съмъ ходилъ, на месечината не съмъ ходилъ, по звездите, всичката земя не съмъ заобиколилъ, на дъното на океана не съмъ билъ. Казва: "Нищо не знаешъ". Правъ е човѣкътъ. Казва: "Отъ градежъ нищо не разбирашъ". - "Разбирамъ малко". Какво разбирамъ отъ градежъ? - "Отъ рисуване не разбирашъ". - "Разбирамъ, но не мога да рисувамъ". Отъ литература не разбирамъ, но всички велики автори зная. Казва: "Ти не си религиозенъ".

На много религиозни хора съмъ казвалъ: Я ми кажи, съ коя дума Мойсей започна най-първо? Казва: "Въ начало". То е на български, но какви ми Мойсей какъ каза? Не знаешъ ли? По мойсеевски ще ми кажешъ. Нѣкой англичанинъ ще ми цитира. Въ началото, "In the begining". Какви ми, какъ каза Мойсей? Какви ми, какъ Христосъ каза? На кой езикъ говори Христосъ? Христосъ не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христосъ е казалъ. Какъ ще Го цитирашъ? Какъ е казалъ Господъ? Цитирайте, както Господъ е казалъ. Ако азъ дойда при васъ на първия езикъ - нѣма да ви говоря нищо, но ви нося една кошница съ най-хубави череши, ще ви се поклоня и ще ви дамъ кошницата. То е Божественъ езикъ. Ще се помжча и на български да ви преведа съдържанието. Това дърво азъ не съмъ го садилъ, менъ ми го даде дѣдо ми, донесълъ го отъ странство. То роди първите череши, понеже искахъ да ви покажа какво нѣщо е Божествениятъ животъ. Донесохъ ви отъ тѣзи плодове, искамъ да опитаме, да ми дадете вашето мнение за черешите. Туй, което той (е) почувствувалъ отъ черешите, то е Божествено и туй, което азъ съмъ почувствува въжtre - то е Божествено.

Вземете "ДОБРО" на български и на английски. Въ английски думата има други трептения. На английски "GOOD" има две условия, значи доброто има два зародиша . Азъ така го тълкувамъ на английски. Едното е на сърдцето, другото е на ума. Човѣкъ, за да биде добъръ трѣбва да има единъ отличенъ умъ и едно отлично сърце, здрава воля и здраво тѣло. Англичанинъ е практиченъ. Българинъ казва: "ДОБРО". Добро е туй, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ. Следъ (туй) казва: "Туй добро, което е излѣзло отъ Бога и което дава плодъ, трѣбва да му се дадатъ условия, да го използваме хубаво". Българинъ казва: "Доброто, което вземешъ, трѣбва да гаде нѣщо". Българинъ казва още: "Р-то, това показва, че като вземешъ доброто, да го не гадешъ само на единъ, но на всички". Българинъ е много практиченъ.

тиченъ. Казва: "За всички тръбва да оставишъ по малко". Въ българитѣ майката за всичките ще остави по една лжжица медъ. Въ птиците не е така. Птицата, като носи благото, едното дете, като покаже устата, казва: "Мамо, колко те обичамъ". (Тя) гаде нему, пъкъ другите църкатъ. Тя казва: "Нѣма за васъ". После пакъ, и кое то пакъ си покаже устата, ѝ каже: "Мамо, колко те обичамъ", тя на него гаде. Децата на птиците въ това отношение много се сърдятъ. Понеже бащата и майката иматъ пристрастие. Бащата обича нѣкои отъ малките повече и майката обича нѣкои отъ децата повече, като дойде да носи храна - азъ съмъ наблудавалъ - въ гнѣздото има 4-5, показвали си устата. Като ги погледне, дойде до едното, тури въ устата му. Другите, горките, гледатъ. Казва: "Тукъ ще се учите на възпитание". Не знаешъ тайната защо е. Има нѣщо между туй малкото сѫщество и между бащата, има по-голѣма привлѣкателна сила. Туй малкото сѫщество има по-голѣма привлѣкателност. Дойде майката, тя не дава на онова, на кое то бащата е далъ. Тя ще тури въ устата на онова, кое то нея привлича.

Казвамъ: Не може въ васъ добромъ да дойде, ако нѣма нѣкаква привлѣкателна сила. Ако вие нѣмате стремежъ къмъ Бога, Той нѣма да се привлѣче къмъ васъ. Значи, що е стремежъ? Душата ви тръбва да бѫде отворена. Туй го забелязватъ учителите. Нѣкой пожъ учители има, като дойде нѣкой ученикъ, може беденъ да е, но като го погледне, ученикътъ е отворенъ. Каквото казва учителътъ, той погълъща. Приятно му е, че той го разбира. Него ще изкарара на дѣската - смѣта хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пъкъ другите и тѣ внимаватъ, но този импульсъ нѣмашъ възtre. Човѣкъ тръбва да развива този Божественъ импульсъ.

Та казвамъ: Сега ще напишете това писмо. Ще бѫдете свободни, всѣки ще напише писмото тѣй, както иска на него да му напишатъ. Нѣма да бѫде много дѣлго, ни една чертичка повече. Отъ 30 реда, нито редъ повече. Моя

же да е 10, 20, 30 реда най-много. Десетъ реда най-малко, не петъ реда. Ако иска нѣкой десетъ реда, ако иска 20, ако (иска) 30. Оть едно до три, въ тия рамки. Азъ Ви давамъ един благородно число. Едното е Божествено. Двемъ е да знаете какъ да се примирявате. 30-тѣ е какъ да постъпвате. Първо - да знаешъ какъвъ е идеалътъ. Второто е да знаешъ противоречията въ живота какъ да ги примирявашъ. И три - да знаешъ какъ да се обхождашъ. Въ 10-тѣ ще впрѣгнешъ духа си, въ 20-тѣ ще се прояви Вашата душа. Майката гледа да примери роденитѣ деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, тя не може да обясни на децата защо на едното (е) дала повече, а на другото не дала. Детето казва: "Онзи, големият братъ, колко е здравъ, а пъкъ мене си родила хилавъ*". Какво ще каже майката? Условията сѫ повлияли на нея, тя не е била господарь на условията и следствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката била господарь на своя умъ, на своето сърдце, тя предала най-хубавото нѣщо. Ако ние не сме господари на ума си въ даденъ моментъ, не може да предадемъ на другите хора. Ако не си господарь, не може да възприемешъ добре нѣщата. Две злини има: ако нѣмае самообладание на ума и на сърцето си - не може да предадемъ онова, което трббва да възприемемъ въ свѣта, както трббва. Ние страдаме отъ две нѣща: не може да предадемъ онова, което трббва да предадемъ и не може да възприемемъ онова, което трббва да възприемемъ. Тогава се заражда едно противоречие.

После Вие мислите, че Господъ не Ви обича. То е заблуждение на хората. Всѣки, който мисли, че Господъ не го обича, тази идея е човѣшка. Една човѣшка идея вжтре въ Васъ Ви пошепва. То е човѣшко пошепване на Вашето радио. Богъ Ви създаль, Той иска туй, което вложилъ въ Васъ, да се развие. Ако се грижи за едно семе, даль му условия, праща слѣницето. Колко повече изпраща заради Васъ. Вие седите и казвате: "Какво съмъ азъ?" Слѣницето изгрѣва заради тебѣ, вѣтърътъ вѣе заради тебѣ, звездитѣ

свѣтътъ заради тебѣ, всичките хора се движатъ заради тебѣ. Ще кажеме: "Какво си мислишъ?" За тебѣ, за онова Божественото, което Богъ е вложилъ въ тебѣ. Той иска да го обработвате. Като дойде Господъ въ дома ти, на черешата да има череши, на сливата да има сливи, домътъ да биде чистъ. Не да дойде и да намери всичко нечисто въ къщи. Ако дойде и намери нѣкой да е ялъ пастърма, ако и дойде и намери у нѣкой повече пари, отколкото трѣбва. Колко пари ти трѣбва на денъ? Като дойде Господъ, да не те намери богатъ съ пари, защото ще мине и ще си замине. Като те намери беденъ и риза нѣмашъ на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредитъ въ Божествените банки.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тука. Тя е друга сестра отвънъ. Тази сестра, за която говоря, е отвънъ. Казва: "Боли ме коремъ". Казвамъ: "Ти си се влюбила, пъкъ на твоя възлюбленъ не му е времето да се жени. Ти искашъ преждевременно да се ожени, затова те боли коремъ". - "Азъ никога нѣмамъ. Нѣмамъ сили въ тѣлото си". Искашъ сега да ме лъжешъ. Нѣмашъ сила, но ако взема едно дърво, не можешъ ли да ходишъ? Тогава ще ви приведа другъ единъ примѣръ. Разправяше единъ свещеникъ въ време на Войната въ 14-та година. Казва: "Не мога да ходя. Като ходя една крачка, клѣкамъ. Казвамъ си: едно време какъвъ бѣхъ, пъкъ сега какъвъ съмъ. Седѣлъ въ Варна предъ черквата, че като падна една голѣма бомба отъ тѣзи морските дреднаути, като гръмна, като се пукна, че по едно време не зная какво е било, но се намѣрихъ два километра вънъ отъ града, въ новата махала. Излизамъ на шосето накрая и не само това, но гледамъ - нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си отъ кѫде съмъ взелъ тази тиква. Да съмъ взелъ хлѣбъ, но тиква нося. Казвамъ си: Слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходишъ, освенъ, че два километра си изминалъ, но и тиквата носишъ". Ти се самоизлъгвашъ. Казвамъ на тази сестра: Има нѣкой тебе да те обича, но ти не го обичашъ. Обичашъ да лъжешъ, бѣла лъжа. Показвашъ се, като го видишъ, пакъ обръщащъ гърба.

Камо го среќнешъ сега, ще го погледнешъ хубаво, ще ти
мине коремътъ. (Тя) казва: "Отболѣ ме коремътъ". Кога-
то говоримъ за любовъта, погледне ме, Господа вижда-
мъ. Нѣкой човѣкъ ме погледне хубаво. Трѣбва да различа-
вамъ. Всѣкога въ хората има Божествено. Богъ ме пог-
ледналъ, то е Божественото. Тогава застана съ всичко-
то уважение. Погледне ме, не е Господъ, нѣкой пжть хора-
та ме гледатъ. Нѣкой пжть Богъ те гледа чрезъ очите
на хората. То е моментъ. И въ този моментъ седя съ
всичкото уважение. Бѫдете благодарни, че ви погледна-
лъ. Камо те погледне, тогава ти си веселъ, радостенъ,
Господъ те е погледналъ. То не се дължи на хората. Кога-
то се усъщашъ радостенъ и веселъ, то е Божествениятъ
погледъ. Когато имашъ хубавите мисли, хубавите чувст-
ва - то е Божественото. Когато дойде здравето - то е
Божествениятъ погледъ вжтре въ нась. Когато дойда-
тъ ония противоречиви нѣща - то е човѣшкото. Та кога-
то имашъ Божествените погледи, трѣбва да се радваме.
Богъ е въ сила да преобрази всичко въ нась. Казвамъ: Рад-
вайте се на онзи погледъ, който Богъ предава на нѣкоя
звезда да може да те погледне, който дава на нѣкой цѣсть
да те погледне - зарадвай се. Господъ иска да те погледне
чрезъ този цѣсть. Видишъ единъ чистъ изворъ - зарадвай
се. Господъ е, Който излиза изъ чистия изворъ. Ти като
идешъ (у) дома, този изворъ ще го усъщашъ въ дома, че
блика въ тебе. Радвайте се на всичко онова, въ което Богъ
се проявява за васъ въ дадения случай.

Днесъ ви харесвамъ.

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГО-
ТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

38. Лекция на Общия Окултенъ класъ

2 юлий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣбъ.

НЕВИДИМИТЪ ПОГРѢШКИ

*Добрата молитва.
Вениръ-Бениръ.*

Противоречията, които съществуват въ живота.

Противоречията съществуват въ единъ добре организиранъ свѣтъ. Противоречия въ единъ неорганизиранъ свѣтъ не съществуватъ. Въ изкуството, въ художеството съществуватъ противоречия. За най-малката погрѣшка, която ще направишъ, веднага казвашъ: "Главата не е направена добре или въ лицето има погрѣшка, или въ тѣлото, или въ очите има погрѣшка или въ ушите". Погрѣшки съществуватъ и въ музиката, въ пѣнето. Въ обикновения шумъ нѣма погрѣшки. Всички тѣ хора сѫ свикнали да живѣятъ въ единъ уреденъ животъ. Виждатъ погрѣшката, но кѫде е погрѣшката - не знаятъ. Запримѣръ казвате, че нѣкой човѣкъ е слабъ. Какво подразбираете? Или казвате, че слаба му е паметта. Въ какво седи слабата паметъ? Какъ ще го обясниме? Нѣкой казва: "Азъ много помнѣхъ, сега не помня". Вие, които говорите, съ колко думи говорите? Всички тѣ списатели не употребяватъ еднакви думи. Шекспиръ е употребилъ около 12 хиляди, Милтонъ - около 8 хиляди. Когато четеме Шекспиръ, трбва много думи да търсите въ речника. Той употребява нѣкои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажемъ вие имате едно болезнено състояние, не му знаете причината кѫде е. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича отъ нервната система на мозъка, може да произтича отъ симпатичната нервна система* на тѣлото. Центърътъ на симпатичната нервна система се намира надъ пжпа на човѣка отгоре. Той е стомашниятъ мозъкъ, който се занимава съ низшите функции на храносмилането. Азъ го нари-

чамъ това симпатиченъ центъръ. Тамъ се привличатъ нѣщата. Мозъчниятъ центъръ е динамиченъ. Сега казваме: "Симпатиченъ човѣкъ". Какво значи "симпатия"? Симпатичниятъ човѣкъ винаги привлича. Когато симпатичната нервна система е слабо развита, той е сприхавъ. Когато тя не е развита, когато не е въ нормално състояние, човѣкъ постоянно се гразни за най-малките нѣща. Казва: "Не се гразя". Влѣзе единъ трънъ въ крака, ти ще стѫпишъ, чувствуваши болка, симпатичната нервна система ще чувствува, че болка имашъ. Казва: "Не му мисли". - "Какъ да не мисля?" Този трънъ трѣбва да извадишъ изъ крака си. Докато ти свикнешъ съ него, ще ти направи пакостъ.

Сега направите една погрѣшка. Има погрѣшки, малки като циганските тѣрне*, има погрѣшки като тия голѣмите тѣрне глоговетъ. Това е само изяснение. Казвамъ: Когато хората дойдатъ въ едно организирано общество, запримѣръ религиозниятъ животъ е високо организиранъ животъ не тъй, както се проявява на земята. Защото въ това отношение нѣма сѫщество на земята, което да нѣма религиозно чувство, макаръ сегашните хора да разглеждатъ религията само въ човѣка. Всичките сѫщества иматъ религиозно чувство. Ти имашъ баща и майка, ти имашъ религиозно чувство къмъ бащата и майката. Хората трѣбва да се обичатъ преди да сѫ дошли на земята. Какъ ще го обичате? Какъ трѣбва да се обичате? Вие започнете съ една неорганизирана работа. Щомъ дойде до обичъта, какво трѣбва да бѫде? Нѣма законъ въ свѣта, който да ти покаже какъ трѣбва да обичашъ. Вземете единъ музикантъ, казва: "Трѣбва да пѣешъ добре". Какъ трѣбва да пѣ - ухомъ ще разправя. Учителътъ казва, че ясно трѣбва да бѫде. Ухомъ ще покаже ясното пѣене. Но неко трѣбва да бѫде. Пакъ ухомъ трѣбва да различи. Ако тази ципица не е правилно развита, много мѫжно може да се справите съ самия животъ. Вие били ли сте нѣкой пѫтъ въ положението да кажете, че не можете да тѣрпите? Тукъ гледа-

мъ - нѣкои купватъ. Ако ти си войникъ, каквато дисциплина иматъ военниятъ, ти можешъ ли да купвашъ? Тамъ може да ти теглятъ куршума. Тукъ нѣма куршумъ. Ще кажеме: "По любовъ". Че трѣбва да те обичатъ по любовъ. Каква любовъ е тази? Любовъта е най-висшиятъ организиранъ животъ. Тамъ ти самъ се сѫдишъ. Самъ си законъ. Подъ думата "любовъ" разбирамъ - азъ съмъ самъ законъ, самъ се сѫдя. Толкозъ справедливъ съмъ, че не позволявамъ нико най-малка погрѣшка. Сега, като говоримъ за погрѣшките въ живота, казваме: "Безъ погрѣшки не може ли?" Може безъ погрѣшки. Не можешъ да бѫдешъ боядия, докато не се оцапашъ съ боя. Даже художниците, които седятъ съ своята мантия, съ четките, колкото и да сѫ внимателни - се ще се оцапатъ нѣкѫде, ще остане малко леке по грехите имъ. Нѣкои сѫ внимателни. На нѣкои постоянно виждашъ по грехите лекета. Други, безъ да сѫ художници, виждашъ грехите имъ оцапани. Нѣкои, като вървятъ, по гърба имъ има каль. Тази каль, която хората хвърлятъ, определя характера имъ какъвъ е. Азъ съмъ срѣщалъ само единъ човѣкъ въ България, който въ кално време като ходи - каль да не падне по грехите му и обущата му. Въ Шуменъ бѣше, когато правѣхъ своите изследвания, казвашъ ми: "Този човѣкъ никога не се окалава, тъй внимателно ходи". Но той като походи 4-5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тъй внимателно върви, стїпя по камъчетата, нѣма никаква каль по обущата. Други не съмъ виждалъ като него. На 10-15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обущата.

Въ живота е попрѣбна вѫтрешна хармония, която да имаме къмъ Бога. Имате едно понятие за Бога: Богъ е Любовъ. Повече е. Думата "любовъ" е опакавка. Две сѫщества се обичатъ, започватъ да се извиняватъ. Като обичашъ нѣкого, каквато погрѣшка направишъ - ти я заличавашъ. Но туй заличаване не прави обикновеното сѫщество, любовъта ги заличава, но и погрѣшките започватъ да заличаватъ любовъта. Дойдете после до състо-

яние, казваме: "Едно време го обичахъ, сега не го обичамъ". Какво значи това? - "Едно време ясно че тъхъ, сега 50-60 години станахъ (и) недовиждамъ, турихъ очила". Че едни очила, че гвойни очила, пъкъ очитѣ отслабватъ и най-после и очилата не помагатъ. Когато очитѣ отслабнатъ, кои сѫ причините за отслабването на очитѣ? Сега азъ правя една аналогия, едно сравнение. За да знаемъ какъ да възпитаваме ума си, за да знаемъ какъ да възпитаваме сърцето си, умътъ и сърцето сѫ гъвъ голѣми източника, които зависятъ до известна степень отъ насъ. Има нѣща, които не зависятъ отъ насъ. Въ малките проявления ние трѣбва да бѫдемъ много внимателни. Когато очитѣ не се упомрѣбяватъ - тѣ отслабватъ. Ние, съвременниятъ хора, си гвижимъ вратата. Вратътъ е много уянъналъ, очитѣ седятъ въ едно статично положение. 20-30 години като искашъ да видишъ нѣщо, не си обръщашъ очитѣ, но обръщашъ вратата си. Очитѣ отслабватъ. Нѣкой дойде при мене и ми казва: "Отслабнаха очитѣ ми". Казвамъ: Ти гвижишъ повече вратата, отколкото очитѣ. На очитѣ ще дадешъ работа. Не обръщай вратата, но обръни очитѣ си, за да видишъ настрани. Обръни очитѣ си безъ да обръщашъ вратата си. Нѣкой ще каже: "Ишеретъ*" дава". Безъ да гвижишъ очитѣ си, не давашъ ли ишеретъ? Ишеретътъ не е въ очитѣ, той е въ човѣшкия умъ. Когато мислишъ едно и вършишъ друго, това е ишеретъ. Ишеретътъ не е българска дума, но е съдържателна. После, щомъ отслабнатъ очитѣ - недовиждашъ, нѣкоже ще се бълснешъ по пжтя. Вечерно време недовиждашъ, днесъ се бълснешъ, утрѣ се бълснешъ. Нѣкой пжть може да създадешъ много голѣма злина на себе си. Синца, като станете сумринъ, затворете си очитѣ безъ ишеретъ, безъ да знаете. Обрънете си очитѣ нагоре, да вземете единъ жгъль.

Окото трѣбва да се обрнне нагоре, или да обрнешъ окото надолу, или като затворишъ окото - да го обрнешъ настрани. Съ затворени очи да се стараешъ, да можешъ да видишъ нѣщо нагоре или въ една, или въ друга стра-

на. Вие може да направите единъ малъкъ опитъ. Нѣкои очи сж отслабнали. Правете малки упражнения, ще видите, че следъ единъ месецъ ще има едно малко подобрение. Защо на нѣкои очитѣ сж съвсемъ осакатени? Нѣкои трбва да правите упражнения. Сега това е физическа страна. Щомъ очитѣ ти отслабнатъ, съ този процесъ на отслабване на очитѣ, ти започвашъ да не довиждашъ. Направишъ една погрѣшка, не я поправишъ, започвашъ да осакатявашъ онзи центъръ. Наричатъ го Божествена справедливостъ, съвестъ го наричатъ. Направишъ една погрѣшка, не я поправишъ, този центъръ отслабва. Направишъ втора, трета, четвърта - свиквашъ, започвашъ да недовиждашъ. Онѣзи, които иматъ хубави очи, справедливи, веднага ще видятъ погрѣшката си. Обичашъ нѣкого, ти го извинявашъ. Не го обичашъ, не го извинявашъ. Онзи, когото не обичашъ, погрѣшката е много голѣма. На какво основание? Онзи, когото обичашъ, погрѣшката е малка. Азъ съмъ привеждалъ примѣра. Нѣкои хора има много справедливи.

Единъ американски адвокатъ, на когото единъ неговъ приятелъ направилъ една погрѣшка, той трбвало да го сѫди. Осѫжда го за погрѣшката на една доста голѣма глоба, но понеже неговиятъ приятелъ нѣмалъ пари, той му плаща глобата. Ако го извини по закона, ще се мжчи. Той като сѫдия го осѫжда, но сѫщевременно той му плаща глобата. Вие ще кажете: "Не е ли глупава тази работата?" Той за себе си го прави, защото ако не го осѫди - ще се мжчи, че направилъ лицеприятие. Като изпълнилъ закона - той е доволенъ. Сѫщевременно той плаща глобата. Казвамъ: Считамъ тази постъпка за хубава. Ти приятеля си по законъ ще го осѫдишъ, сѫщевременно ще платишъ глобата. Да бѫде доволенъ и приятельтъ ти, и ти. Като осѫдишъ приятеля си, той ще бѫде малко недоволенъ отъ тебѣ, но като платишъ глобата, той ще види, че въ тебѣ има приятелство. Ако го осѫждашъ, казвашъ: "Мислѣхъ, че въ него има приятелство". Всичките хо-

ра другояче разсъждаватъ: "Пъкъ мене той ме осъди по най-големата глоба". Има малки глоби, има и големи глоби.

Казвамъ: Започнете да изправяте погрѣшките си. Не изправяйте погрѣшките, които хората виждатъ. Изправяйте погрѣшките, които хората не виждатъ. Ако ти изправишъ погрѣшките, които хората виждатъ, тамъ законът ще те хване, ще те теглятъ презъ съда. Направишъ една погрѣшка, която законът хваща - Веднага въ затвора. Какво ще се изправяшъ? Като направишъ една погрѣшка по законъ, ти може би 3-4 години ще лежишъ въ затвора. Вие не се занимавайте съ тия погрѣшки. Вие изправяйте погрѣшките, които законът не хваща. Онѣзи погрѣшки, които законът хваща и хората виждатъ, ти, искашъ-не искашъ, ще се изправишъ.

Казвамъ: Сега вие искате да угодите на Бога. Ако вие не изправите тия погрѣшки, които само вие виждате, вие не можете да угодите на Бога. Богъ е още по-строгъ. Отъ този, американския съдия, е още по-строгъ. Той прощава, но той ще ви наложи най-големото наказание. За всѣка една погрѣшка ще ти наложи най-големото наказание. Направишъ една погрѣшка, никой не знае, законът не те хваща. Отъ невидимия свѣтъ ще дойде нѣкой, ще каже. Ти въздъхнешъ, мжчи те нѣщо. Поправи погрѣшката. Казвашъ: "Никой не знае". Поправи погрѣшката, защото ако хората знаятъ, ще влѣзешъ въ затвора. Сега отъ любовъ поправи погрѣшката. Поправи малката погрѣшка, докато е малка. Другояче ще дойде големата. Като я поправишъ, веднага утихне съзнанието, ти чувствувашъ едно облекчение. Духовниятъ свѣтъ е добъръ въ това отношение, че като поправишъ една погрѣшка, въ невидимия свѣтъ има законъ. Всѣку, който поправя погрѣшката, има възнаграждение. Като поправя погрѣшката, тогава не го сѫдятъ. Не иска да поправи погрѣшката, искастъ да го пратятъ на земята, да го сѫдятъ. Въ другия свѣтъ погрѣшки нѣма. Пъкъ и тукъ нѣма законъ за добро-

то. Направишъ нѣкое добро, никой не обръща внимание. Направишъ една пogrѣшка, има законъ. Ще кажешъ на кое основание ти си направилъ една пogrѣшка. Въ невидимия свѣтъ има законъ за поправяне на пogrѣшките. Щомъ поправишъ пogrѣшката, веднага ще почувствувашъ една вжтрешна радостъ.

Та казвамъ: Каква е пogrѣшката въ единъ хоръ, че нѣкой не взелъ *фа*-то, както трѣбва? Взелъ го половинъ тонъ по-надолу или половинъ тонъ по-нагоре. Намалилъ трептенията, раздвижиъ въздуха по особенъ начинъ и веднага капелмайсторътъ погледне го строго и каже: "Така не се взема *фа*". Капелмайсторътъ или учителъ по музика, или нѣкой диригентъ, колкото ухото е по-развито, толкова е по-строгъ. Пъкъ има нѣкои учители по музика, които взематъ толкозъ вѣрно, колкото и другите.

Та казвамъ: Вжтрешните пogrѣшки трѣбва да се изправятъ, за да може човѣшкиятъ умъ правилно да се развива и човѣшкото сърце да се развива правилно. Всички ние си пакостимъ. Въ съвременните вестници постоянно само за престрѣлки - това направилъ единъ престрѣлникъ, онова направилъ, този открадналъ - все престрѣлки. Накаждето ходишъ, слушашъ само отрицателни работи. При това положение човѣкъ постоянно се енервира. Питате: "Какъ ще се оправи свѣтътъ?" Никой не може да ви каже какъ ще се оправи свѣтътъ. Днесъ какво ще бѫде времето? Днесъ небето бѣше облачно, облаци има. Имаме ли властъ да кажемъ: "Да се махнатъ тия облаци"? На червения цвѣтъ не можемъ да му кажемъ да се махне. Червениятъ цвѣтъ показва какъвъ ще бѫде вѣтърътъ. Ако червеното е много силно, вѣтърътъ ще бѫде силенъ. Ако червеното е по-слабо, вѣтърътъ ще бѫде слабъ. Казвашъ: "Какво ме интересува?" Ами ти си пжтникъ, искашъ да минешъ презъ планината. При червения цвѣтъ нѣма да можешъ да минешъ, понеже вѣтърътъ може да те отбие. Когато небето е червено много, нѣма да минешъ презъ планината. Когато небето е червено, ще

минешъ презъ гората, тя ще те защища. Кога вѣтърътъ ви духа? Когато направишъ погрѣшка, вѣтърътъ ви духа. Когато нѣмашъ погрѣшка, вѣтърътъ не те духа. Сега трѣбва да се научите защо трѣбва да ви духа вѣтърътъ. Знаете какво благо донася вѣтърътъ на растенията, на растителното царство. Тия растения сѫ много мързеливи, толкозъ мързеливи, че едно растение като го посѣешъ, за 100 години като се движи, едва изходва два метра място. Дървото въ сто години два метра ще изходи. Ако единъ човѣкъ въ сто години изминава два метра, какъ ще го видите? Той ще бѫде на едно място, нѣма да видите никакво движение. Питамъ: Какво преобразуване ти правишъ въ себе си? То е преобразуванието, както дърветата. Въ сто години колко погрѣшки ще поправишъ? Само две погрѣшки ще поправишъ, а тѣ сѫ сто погрѣшки. Сто години, като живѣешъ, и всѣка година като поправяшъ по една погрѣшка, ще можешъ да ги поправишъ. Ако не я поправишъ, тази погрѣшка си остава съ тебе и въ следното прераждане, като гоидешъ на земята - не можешъ да изправишъ погрѣшката. Имашъ да давашъ нѣкому, обещалъ си. Или обещалъ си нѣкакво морално задължение. Представете си, че вие сте направили нѣкакво престъпление, убили сте нѣкого. Умирашъ, въ оня свѣтъ отивашъ. Казвате: "Ще го сѫдятъ". Въ оня свѣтъ за престъпления не сѫдятъ. Ако си добъръ човѣкъ, ще идешъ въ оня свѣтъ. Ако си лошъ, ще останешъ тукъ на земята. Та по нѣкой пжть вие мислите за оня свѣтъ това, което не е. Когато една майка прати своя синь Драганчо, Драганъ - каквото имѣ и да взема, се може да засенга нѣкого - праща своя Драганчо въ странство. Майката много обичала своя синь, че не могла да го прати. Бащата решилъ да го прати, да се учи. Свѣршилъ гимназия, за да следва университета го праща. Тя плаче и казва: "Драганчо, майка, какъ ще се раздѣлимъ? Не мога, Драганчо". И той обичалъ майка си, и нему не му се ходило въ странство. Бащата искалъ да го прати. Отиватъ на гарата, майката през-

ръща сина си, казва: "Кога ще се видимъ?" Качва се на трена* синътъ. Обаче Драганчо слиза отъ трена и преди майката да се върне въ къщи, той се връща. Като го вижда, майката казва: "Синко, свърши ли?" А той никакъ не е ходилъ. Вижда го въ къщи, не иска да ходи да се учи въ странство.

Ако правимъ погрѣшки, които не можемъ да ги поправимъ, какъ ще се оправимъ? Азъ говоря за невидимите погрѣшки. За тия, видимите, съ законъ ще ги оправимъ. Не говоря за погрѣшки, за които всѣку може да ти напомни. Азъ говоря за погрѣшки, за които никой не подозира. Тѣхъ като изправи човѣкъ, по-лесно ще изправи и другите. Голѣмите погрѣшки се дължатъ на малките. Като изправимъ малките погрѣшки, които никой не вижда, и голѣмите лесно се изправятъ. Когато не можемъ да изправимъ невидимите, дето никой не може да види, и другите по-мжечно ще изправимъ. На единъ светия му донасятъ малко хлѣбъ, една пита. Нѣкой пѫть на светиите носятъ хлѣбъ. Дойде нѣкой и му иска хлѣбъ. Ако не иска да гаде, то е погрѣшка. Не може да каже, че нѣма хлѣбъ - то е лъжа. Или пѣкъ като дойде да му иска, той ще му гаде изгорѣлото, черния хлѣбъ. Това го считатъ за престъпление, мжчи се, че не даль хубавъ хлѣбъ. Може би цѣла седмица да нѣма миръ защо даль изгорѣлото на човѣка. Той цѣла седмица не може да се освободи, че проявилъ егоизъмъ. Светията ще вземе най-хубавата страна на хлѣба и ще гаде, а за себе си ще остави изгорѣлото, хубавото ще гаде. Като гаде хубавото, усъща се доволенъ. Нѣкой пѫть цѣла пита може да гаде.

Та казвамъ: Едно голѣмо благо е човѣкъ да изправя малките си погрѣшки. Човѣкъ, който се занимава съ изправянето на малките си погрѣшки, става здравъ, очите му сѫ здрави, ушите му сѫ здрави, дишането му е здраво. Човѣкъ, който изправя всичките си погрѣшки, е здравъ. Болестите се дължатъ на погрѣшките. Ако ти си деликатенъ човѣкъ, най-малкото полъхване на вѣтъра може

да те простуди. Нѣкой пжть азъ се чудя, като привеждамъ нѣкой примѣръ - засягатъ се нѣкоу. Въ езика си ще упомрѣбишъ една дума, отъ която хората се сърдятъ. Казвамъ: Дойде ти една дума на езика, като я кажешъ - угрубявашъ езика си. Кажешъ една дума хубава, пъкъ не е изразителна. Колко пжти въ годината трѣбва да упомрѣбишъ думата "смахнатъ" или думата "недодѣланъ"? Колко пжти трѣбва да я упомрѣбишъ? Ако упомрѣбишъ думата "недодѣланъ" за единъ камъкъ - иди-гойди, но ако упомрѣбишъ за едно дѣрво одѣлано - тогава вече кое е по-хубаво? Камъкътъ, като е одѣланъ, е по-хубавъ. Но дѣрвото, като е одѣлано, не е хубаво. Дѣрвото е за предпочитане да е неодѣлано. За нась одѣланото дѣрво е на място, но за самото дѣрво като го одѣлатъ хората - не му е така добре. Казвамъ: Не се стремете да одѣлате хората. Въ съзнанието ви трѣбва да има това. Оставете всички човѣкъ са-мъ да се оправя. Много лошо е, когато нѣкой пжть искаемъ да изправимъ погрѣшките на нѣкого. Азъ като обичамъ единъ човѣкъ, като направи една погрѣшка, не може да му помогна. Направи той една погрѣшка, може да го обичамъ, но моята обичъ не може да премахне болката, която му се причинява въ дадения случай. Да кажемъ изкълченъ или счупенъ е кракътъ му. Може ли да му помогна? Може да му помогна, ако мога добре да му поправя кракътъ. Той направи една погрѣшка, нѣма законъ, който да го сѫди, но болката, която чувствува, не може да се освободи. Казва: "Не ме ли обичашъ?" - "Обичамъ те, но не мога да премахна болката ти". Нѣкоу лѣкари се ухитряватъ, турятъ наркотични срѣдства, ще направи операцията. Онзи нѣма да чувствува болката. Следъ операцията болката се удвоява. Природата е толковъ умна, че наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрѣшка, не може да го избѣгнемъ, понеже съ туй наказание тя ни изправя. Когато азъ страдамъ, подразбирамъ, че въ нея има едно сѫщество вънъ отъ мене. Казва: "Поправи тази погрѣшка". Ако ти не искашъ да я поправишъ, азъ ще я

поправя.

Казвамъ сега: Подчинявайте се на вжтрешния законъ да поправяте не вашите видими погрѣшки, но невидимите погрѣшки. Онзи човѣкъ, който знае да поправя своята невидими погрѣшки, той е силенъ човѣкъ. Преди нѣколко дена идатъ да ми разправятъ, че нѣкой направилъ нѣкаква погрѣшка. Казвамъ: Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрѣшка. -"Защо?" Направена е погрѣшката. Нѣкой ударилъ нѣкого. Защо да го удари? Не можешъ да го поправишъ. Онзи, който е ударенъ, чувствува болка. Че азъ може да не споделямъ това. Болката си е болка, тази погрѣшка не е добра, азъ нѣмамъ единъ законъ да сѫдя. Онзи, ударениятъ, и онзи, който е ударилъ, да се събераатъ въвамата, да се поправятъ. Питамъ: Ти защо го удари? -"Не съмъ". Че азъ по нѣкой пѫть, като хвана една муха, правя погрѣшка. Хвана нѣкоя муха, не я обичамъ, изъ прозорца не я пущамъ, но като отворя прозореца я хвърлямъ навънъ. То е вече една вжтрешна погрѣшка. Тя ще хвръкне, нѣма да падне, но въ самото хвърляне има нѣщо, което не е хубаво. После свия вежди. Като хвръкне тази муха, какви ѝ: "Колко си хубава". Разходи се навънъ. Тукъ, на ржката, трѣбва да я туря, да я погладя, да ѝ кажа: "Хвърчи навънъ, да те видя какъ хвърчишъ". По нѣкой пѫть я хващамъ, не я турямъ на ржката, но я хвърлямъ навънъ. Никой не ме видѣлъ. То е една малка погрѣшка. Днесъ хвана една и я хвърля, утрре друга, трета, четвърта. По нѣкой пѫть дрехата не е огладена, ти я теглишъ. То е погрѣшка. Или пъкъ дръпнешъ нервно. И то е погрѣшка, нѣмашъ търпение. Погледни на дрехата, считай, че е сѫщество, което те слуша. Може да ти причини нѣкаква болка, искашъ малко да те изтегля. Хванешъ ржката, теглишъ го. Нѣма никаква погрѣшка. Тогава какво трѣбва да се прави? Малка погрѣшка, изтеглишъ дрехата, скъсашъ дрехата, после започнешъ да сѫдишъ, че този дрехаръ не е направилъ дрехата хубаво. Скъсана е дрехата, не е хубаво ушита. Изгърбишъ се, нѣкоя дреха имашъ, носишъ 4-5 го-

дини, тогава си я правилъ, сега си се прегърбилъ. Причина-та не е въ дрехата, но въ тебе. Ами че забелязвамъ нѣкоу отъ Васъ много започнахте да се прегърбвате. Не се поз-волява духовниятъ човѣкъ да бѫде прегърбенъ. Нѣмашъ никакъвъ товаръ и си се прегърбилъ. Не се позволява. Каз-вамъ: "Старостъта". Не е старостъта, (а) немърливос-тъта. Станешъ сумриньта, казвашъ: "Богъ е горе, Богъ е долу". На земята като стжпишъ, нѣма да казвашъ: "Гос-подъ е горе, Господъ е долу". Дето стжпишъ, краката ти трѣбва да бѫдатъ чисти. Ако излѣзешъ отвѣнъ да ходишъ, ще си измиешъ краката. Гледамъ нѣкоу отъ Васъ не си миятъ краката. Споредъ този законъ трѣбва да си уми-ешъ краката и тогава да ходишъ по тревата. Вие изува-те обущата си и съ нечисти крака ходите по тревата. Казваме: "Лечебно е". Погрѣшка е това. Ще си измиешъ краката хубаво. Съ много студена вода, ако умиешъ кра-ката си - пакъ е погрѣшка. Ако водата е много топла - пакъ е погрѣшка. Ще си умиешъ краката съ такава вода, че краката да сѫ доволни. Ще идешъ да се разходишъ по тревата съ чисти крака. Ти по тревата съ нечисти кра-ка нѣма да ходишъ. Като ходишъ съ нечисти крака, гледа-ши - тревата пожълѣла.

Сега нѣкоу казвамъ, че иматъ моралъ. Стжпиль съ-мъ на едно цвѣте. Погрѣшка е. Не съмъ внимателенъ. Туй цвѣте тамънъ излѣзло да се покаже нѣщо и азъ, съмъ стжпиль. По нѣкой пжть подигна го и казвамъ: Ще ме из-винишъ. Стжпя отгоре на цвѣтето, казвамъ: Много съ-мъ занять. Нѣма никаква философия въ това. Каква фи-лософия има? Кой е създалъ свѣта? Че каква философия има въ това, кой е създалъ свѣта? Да му мисли онзи, кой-то го е създалъ. Азъ, което съмъ създалъ, за него ще мис-ля. Ако искамъ да зная, ще ида да го питамъ, той ще miкаже кой го е създалъ.

Казвамъ: Когато започнете да изправяте малкитѣ, невидимитѣ погрѣшки, за които нѣма законъ, тогава ни-каква карма* не се образува. Отъ тия погрѣшки се обра-

зуба кармата. И да ги поправяшъ, и да не ги поправяшъ - никой не те сяди. Този, който не поправя своите невидими погръшви, пакъ го приематъ въ невидимия святъ. Но като идете, онези, които нямаш желание да поправяшъ невидимите погръшви, като те видяте, ще се усмихнатъ. Като се усмихнатъ, ще знаешъ, че те казватъ: "Този не се е научилъ да поправя погръшките". Тъ не говоряте на въжено, но весело. Казвашъ: "Много весело ме приеха". То е признакъ, че ти не искашъ да поправяшъ погръшките си. Затуй въ религията казватъ: "И прости, Господи, онова невидимото, което не го знае, и то е погръшка". Стъпилъ съмъ на единъ цвятъ, изуля съмъ обущата си и съ нечисти крака ходя по тревата. После съмъ окалъ краката си, пъкъ не съмъ измилъ краката си. Накаралъ съмъ другите хора да ми миятъ краката. Разболълъ съмъ се и искаамъ другите хора да ме лекуватъ. Че си се разболълъ, то е погръшка и ти очаквашъ другите да ти помогнатъ. Сгответъти хубаво ядене, разгнѣши се, казвашъ: "Такова ядене!" Най-първо, като се разгнѣши, ще кажешъ: "Погръшката е моя". Вие въ болестта си, гледамъ, всички сте страхливи. Щомъ дойде болестта - тичате при лекарь. Хубаво, нямамъ нищо противъ това, но ти ще идешъ при единъ лекарь, той не може да ти помогне. Ще викашъ втори, трети, четвърти, пети лекарь. Кой лекарь може да ти помогне? Азъ да ви дамъ правилото: Не отивай при лекарь, когото не обичашъ. Иди при някой лекарь, когото обичашъ. Да, има нящо, което те привлича. Погледнешъ - имашъ довърие. Въ тебе да има една вътрешна връзка, симпатия. Този лекарь, безъ да ти даде лекарство, ще ти помогне. Ако някой път се лекува, идете при някой вашъ приятел, който ви обича и когото вие обичате, всъщо може да ви помогне. Любовта, въ туй отговор, е най-доброятъ лекарь. Идете между хора, които ви обичатъ. Дружете съ хора, които ви обичатъ и ще бѫдете здрави. Щомъ ходишъ между хора, които не обичашъ - ти губишъ. Като излизашъ - пакъ

същото правило. Минавай по пътъ, който обичашъ - ти си свободенъ. Като минавашъ по пътъ, който не обичашъ - правишъ накость на себе си. Тръгни, избери най-хубавият пътъ, по който да минешъ. Минавашъ изъ една местностъ, избери най-хубавата местностъ. Когато си вътреши свободенъ. Когато е по команда - то е другъ въпросъ. Но когато си свободенъ, не минавай отгемо и да е. Не чети книга, която не обичашъ. Не рисувай предметъ, който не обичашъ. Не пѣй пѣсенъ, която не обичашъ. Изучавай пѣсенъ, която обичашъ. Същевременно рисувай нѣщо, което обичашъ. Никога не прави това, което не обичашъ. Щомъ имашъ малко неразположение - не прави това. Когато искашъ да миешъ паницата си, не цапай ржката си. Не си осакащай ржката си, не мий паницата си съ ржка. Вие, когато се миете, вие сте много груби. То е престъпление. Вие, като се миете, търкайте очите си. Тъй не се чисти. Двете очи за тебе ще бѫдатъ първокласни светии, ще ги попашъ внимателно. Ти ги търкашъ силно, то е престъпление. Ти нѣкѫде се чешешъ. Не се прави така. Никакво почесване. Или ще вземешъ грубо да се решишъ - то не става така. Като си чешешъ косата, ще си кажешъ, че това сѫ антени на главата. Ти като се чешешъ, може да развалишъ свѣта. Изтеглишъ десетъ петнаесетъ кости, ти вече си направилъ престъпление. Вие сега всички се стремите да изправите погрѣшките си, не, които законътъ ги хваща. Тия погрѣшки сѫ неизправими, тѣхъ законътъ изправя. Какъ ще си чешешъ косата? Нѣкой пътъ имате навикъ да турите пръста си въ ухомъ си и силно го тръскате. Сега азъ като го правя и ви показвамъ - правя погрѣшка. Ушимъ ми казватъ: "Защо ни излагашъ? Какво сме ние виновати". Какво съмъ виноватъ, че тѣ не слушатъ - правятъ погрѣшка.

Като станешъ сутринъ, ще отпуснешъ сърдцето си, ще обърнешъ ума си къмъ Бога, ще кажешъ: "За какво Ти ме създаде, Господи?" Ще оставишъ ума си спокоенъ, ще оставишъ всичките противоречия, да се отпусне лицето

ти, очитѣ ти, всички да приематъ Божието благословение. Цѣлото тѣло да бѫде свободно, че всичко въ тебѣ да почувствува, че има единъ господарь, който разбира Божия законъ. Сега усъщашъ краката си натегнати, ржцетъ си натегнати, не знаешъ какъ да си помогнешъ. Ти си първиятъ лѣкаръ. Въ себе си въжtre ще дадешъ свобода на всичките органи, на очитѣ, на ушитѣ, 10-15 минути всичко да е на място. Като излѣшъ - да се зарадвашъ, че си постъпилъ добре. Ако река да пѣя на дебело - правя погрѣшка. Какво право имамъ да викамъ? Махнешъ съ ржката си грубо - погрѣшка е. Свибашъ си вѣждитѣ - погрѣшка е. Спокойно да погледнешъ, нищо да те не смущава. Двама души се биятъ - стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще примириявашъ? Ако си по-силенъ отъ двамата, хвани ги и двамата, раздѣли ги, кажи: "Не е хубаво да се биете". Щомъ си слабъ, гледай какъ се биятъ силните хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременните методи на възпитание сѣйтъ ще бѫде, като сега. Законъ има и трѣбва да има. И неволи ще има.

Трѣбва да дойдемъ до погрѣшките, които никой не вижда. Само Господъ ги вижда въ насъ. Да започнемъ да ги изправимъ. Да започнемъ добре, внимателно да се обхождаме съ косата си. Не че е грѣхъ, ако скубемъ косата си, никакъвъ грѣхъ не е. Като туришъ ржцетъ си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария заветъ, ще видите какво пророцитѣ сѫписали, ще видите тия погрѣшки. Иеремия казва: "Това Господъ, онова Господъ", но като дойде - той самъ плака. Ако ние поправяме нашите невидими погрѣшки, ако всичките хора така биха се възпитавали, ако всичките възпитатели, учители, ако всичките бащи и майки, и синове, и дъщери, слуги изправиха тия погрѣшки, които никой не вижда, то е именно онци, съвършениятъ животъ, къмъ който ние се стремимъ.

Тогава казвамъ: Сутринъ, като станешъ, отправи ума си къмъ Бога, да направите връзка съ този, съвършенния животъ. Тогава погледнете къмъ растителното цар-

ство, къмъ земята, къмъ всички тия тревици, които растятъ. Къмъ всичко туй Божественото съзнание е толкозъ внимателно, че Господъ гледа всека тревица. Дето има, на всичко туй иска да се даде съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрѣшките на хората. Тамъ, дето нѣкой е миналъ, стѫпилъ нѣкой тревица, тази тревица страда - Той веднага поправя. Той всичко туй поправя и не търси престъпника. Той не пита кой е миналъ, не търси виновника. Може да е миналъ нѣкой волъ - Той ще поправи погрѣшка-та. Нѣкая птичка може да е кацнала, и тя е направила погрѣшка. Богъ е съществото, Който всекога, когато въ насъ имаме една тежестъ, Той поправя. Ниеискаме по механически начинъ да поправимъ. Нищо така не се поправя. Както Той поправя, така и ние трбба да поправяме. Да бѫдемъ герои на търпението. Ние не можемъ да носимъ най-малките страдания. Имайте си едно огледало и сутринъ, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свѣтъ. Казвате: "Да се освободя отъ тѣлото". Ако това тѣло, което Богъ ти далъ, се отнасяшъ зле съ него, какво тѣло ще носишъ по-добре? Отнасяйте се добре къмъ вашия умъ и къмъ вашето сърдце, и къмъ всичко онова, което Богъ ви е далъ. Ако вие съ себе си не се отнасяте добре, какъ ще се отнасяте съ другите хора? Човѣкъ дотолкозъ, доколкото познава себе си, дотолкозъ може да познае и другите хора. Казвамъ: Да направимъ най-малките усилия въ този животъ. Не да поправимъ голѣмите погрѣшки, но най-малкото усилие да поправимъ, тия невидимите погрѣшки, които сѫдътъ не ги хваща, които не съдържатъ никакъвъ грѣхъ. Въ усилието, катоискаме да поправите малките погрѣшки, тамъ е силата на човѣка. Стѫпилъ си на цвѣтето, изправяшъ погрѣшката си, добивашъ сила. Поправи тази погрѣшка. Стѫпилъ си на нѣкаква трева, обърни се, поправи, съзнанието си спѣвашъ, ако не поправишъ. Върни се, поправи. Тъй проявявашъ вътрешната

сила на характера си. Съзнанието започва да работи тъй, както въ Бога работи. Да желаемъ всички същества около насъ да живеятъ така, както ние живеемъ. Господъ желае всички да живеятъ, както Той живе. Да бждете така внимателни, както е Той внимателенъ.

Та казвамъ: Азъ не засъгамъ другите погръшки. Другите погръшки другояче ще се поправятъ. Тяхъ ги считамъ за непоправими. Навехналиятъ кракъ, какъ ще поправишъ? Болките, които ще търпишъ, ще поправишъ искашъ-не искашъ. Но преди да навехнешъ крака си, да избъгнешъ ония условия, при които може да стане навехването. Ти можешъ да повредишъ окото си отъ взиране. Върви нѣкой, ти гледашъ. Не си туряшъ въ ума си да мислишъ какво движение да направишъ. Всѣки човѣкъ, като се движи, показва по какъвъ путь отива по движението. Че всѣка една стѫпка е музикална на човѣка. Онзи човѣкъ, който е направилъ едно престъпление, ходътъ му не е музикаленъ. Движенето на тѣлото е особено на онзи, който е направилъ престъпление. Наблюдавайте единъ паякъ. Гледамъ паяците, нѣкой путь въ паяжината има една муха, има бръмчене. Той удвоява нишките, въ самиятъ начинъ на движение на тѣлото има нѣщо неестествено. Като наблюдавате, ще видите - очите му сѫ ококорени. Като гледа - разбойнически гледа. Лакомия има въ очите. Очаква най-малкото помръзване. Като дойде нѣкоя муха, много деликатно съ крака си я бута, само ще я ухапе. Казва: "Колко те обичамъ". Като хване съ крачето, вече има много тѣнки нишки. Казва: "Азъ ще те пазя, да не би да паднешъ, да си не счупишъ нѣщо". Закачи оттукъ-оттамъ, вие гледате и казвате: "Господъ така направи свѣта". Тия паяци по кой начинъ ядатъ мухите? Господъ не ги направилъ така. Тѣ сами се направиха. Вълкътъ какъ яде овците? Господъ не го научи да яде овци. Вълкътъ най-първо трева насеще, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цѣла, по-напредъ не ги гълташе. Господъ ѝ каза съ какво да се храни. "Съ пръстъта,

й каза, да се хранишъ". Това сега е отъ нея.

Да оставимъ да не правимъ ония погрѣшки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създавени. Ние сме създавени по съвсемъ другъ начинъ. Ние сме създавени по единъ свѣтъ, който сме напуснали. Сега ходимъ въ единъ свѣтъ, който ние сме създали. Да се освободимъ отъ своето, което ние сме създали. Да влѣземъ въ свѣта, който Богъ е създалъ. Казвате:"Какъ да разберемъ това?" Азъ казвамъ сега по новото учение: Ако азъ не обичамъ себе си - азъ не можа да обичамъ и другите хора. Сега хората казватъ:"Той е егоистъ". Бихъ желалъ всичките хора да бѫдатъ егоисти. Хората още себе си не обичатъ. Ако само въртишъ врата си и не обръщашъ очите си, не упражнявашъ очите си - ти не обичашъ очите си. Ще дадешъ свобода на очите си, тѣ да се движатъ навсѣкѫде. Ти, като чистишъ ухомъ си, вземашъ едно малко дръвче, туришъ памукъ и така чистишъ ухомъ си. Не се позволява и съ никакъвъ памукъ. По нѣкой пжть като те заболи ухомъ, нищо нѣма да туряшъ. Ще идешъ при слънцето и ще кажешъ:"Моля ти се, помогни ми". Свѣтлината, като влѣзе, лѣкува. Ти казвашъ:"Много ти благодаря". Щомъ бѣркашъ вѫтре, правишъ непоправимите погрѣшки, отъ които следъ хиляди години ще се роди нѣщо много лошо, или пъкъ не можемъ да прогресираме.

Казвамъ: Деликатни трѣбва да бѫдемъ въ обходата си съ себе си. Мене ме интересува азъ какъ се обхождамъ. Какъ се обхождатъ хората, това е тѣхна работа. Мене ме интересува азъ да бѫда внимателенъ, азъ да се обхождамъ тѣй, както Богъ се обхожда. "Бѫдете съвѣршени, както е Той съвѣршенъ". Трѣбва да започнете отъ туй, отъ вниманието. Тия погрѣшки сѫ въ тебѣ, въ хората. Хванешъ една муха, хвѣрлишъ я. То е добре заради нея, но азъ се огрубявамъ. Тури я на ржката, поглади я. По нѣкой пжть не искамъ да я хвана. По нѣкой пжть написна нѣкой комаръ, после гледамъ като го хвана - не може да хвѣрчи. Казвамъ: Написналъ съмъ го повече. По нѣкой пжть дух-

на го и той си иде. Когато дойде нѣкой комаръ, нѣкой пжть съ пръстъ го бутна. То е погрѣшка вече. По нѣкой пжть само духна леко и той си иде. Казвамъ: Когато дойдатъ комари, духнете леко. Може и съ пръста си да ги бутнете. Щомъ убиешъ единъ комаръ, стане червено. То е боядисийство вече. Убийството - то е въ свѣта на престъпленияята. Тъй бихъ представилъ да бѫдешъ деликатенъ къмъ косумѣ си, къмъ вѣждумѣ си, къмъ очитѣ си, къмъ себе си. Камо се изправишъ - цѣлото тѣло да бѫде свободно отъ каквото и да е напрежение. Десетъ-петнадесетъ минути така да остане свободно, то е здравословно състояние, което трѣбва да добиемъ.

Камо станете, изпѣйте така една пѣсень. /Учителътъ пѣ:/ *"Ти, Господи, на Тебе азъ отправямъ своята молитва. Да се освободи моето тѣло отъ всичките неправди, които азъ самъ създадохъ. Господи, Господи, Господи, да бѫде Твоята милостъ къмъ мене, къмъ мене. Азъ, който не зная какъ да живѣя, Господи, Господи, Боже мой".*

ТОВА Е ЖИВОТЬ ВЪЧЕНЬ ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИННАГО ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРАТИЛЪ.

XX година

39. Лекция на Общия Окултенъ класъ

9 юлий, 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

РЕЧНИКЪ

НА НЪКОИ РЪДКИ, ОСТАРѢЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

ВЪ ЛЕКЦИИТЕ

адептъ - посветенъ въ тайнитѣ, опитенъ, вещъ /лат./

акордъ - съчетание отъ нѣколко тона съ различна височина, възприемани отъ слуха като звуково единство; съзвучие /муз./

алегория - дума или изразъ съ иносказателенъ смисъл /гр./

алть - нисъкъ женски или детски пѣвчески гласъ /муз./

антрефиле - малка статийка, най-често въ Вестникъ, кжко съобщение /фр./

арбитъръ - лице, което е опредѣлено да разреши споръ между други лица, безъ да е сѫдия; посрѣдникъ /лат./

атавизъмъ - поява на белези у човѣка, животнитѣ или растенията, които сѫ свойствени само на тѣхни предци; връщане къмъ нѣщо отживѣло /лат./

атрофиратъ - отслабватъ, загиватъ тѣлесни части, поради неодохранването имъ /мед./

ачигъозъ - отворенъ, събуденъ /тур./

баиръ - хълмъ, височина, бърдо, ридъ /тур./

бакалия - магазинъ за гребна стока, предимно хранителни продукти /ар.-тур./

басъ - най-нискиятъ межъкъ пѣвчески гласъ /муз./

бедуини - арабски чергари отъ скитническо арабско племе въ Арабия и Северна Африка /ар./

биръ-бучукулия гащи - кжси гащи, кжси панталони /тур./

бричка - видъ лека покрита кола, теглена отъ коне /рус./, остварѣла, разнебитена кола, машина /прен./

брътвя - бърборя, плямпамъ /ост., гуал./

- будалъкъ** - глупостъ, глуповатостъ /gual./
- букаи** - стоманена верига за спъване на конь; окови за замборникъ /тур./
- бърна** - устна /ost./
- валия** - управител на вилаетъ Въ Турция; областенъ управител /ар.-тур./
- вратникъ** - главна врата на дворъ, домъ /ост./
- всадникъ** - конникъ, ездачъ /рус./
- върлина** - дълга, тънка пржчка /gual., ост./
- гама** - възходящъ или низходящъ последователенъ редъ на тоновеметъ въ границите на една октава /муз./
- земъ** - лозда /тур./
- земия** - неголъмъ корабъ съ платна, платноходъ, ладия /тур./
- Давакана** - Деваяна - пжть на богочетв.; пжтьтъ, който води къмъ по-високо съзнание, отвъдъ разума, пжтьтъ на мждростта и духовното познание /санскр./
- деликатна** - нежна, изявена, слаба, изтънчена, фина, внимателна, вежлива, учтива /фр./
- геребей** - самовластенъ турски управникъ; самовластникъ, потисникъ /тур./
- дисонансъ** - нехармонично свързване на музикални звуко-въе, неблагозвучие /муз./; липса на хармония, несъгла сие, разногласие /прен./
- дихарма** - дхарма - букв. нося, държа; обобщаващо понятие за Великияте редъ, накойто е подчиненъ свѣта; основата на човѣшкия морал и етика, закономбрания редъ въ Вселената, законътъ на кармически управляваното прераждане; духовни съдържания, обекти на мисълта, идеи, представляващи отражения на нѣщата въ духа на човѣка /санскр./
- дишъ-хакъ** - дишъ-парасж, пари, които взимали самозабравили се османци отъ нагостили ги християни, защето били хабили зжбитв си при яденето /тур./
- драка** - растение съ тръни, бодилчета или лепки, които се закачатъ за дрехите /gual./, човѣкъ, който обича

- да се закача, да дразни /прен./
- длошеме - дървенъ, дъщченъ подъ, дървена подова настилка /тур./
- еминджии - хора, които изработватъ или продаватъ обуща, обущари /тур./
- еминии - плитка, лека обувка безъ токъ /ар.-тур./
- еничерь - обучень турски войникъ, който е взетъ отъ малькъ отъ християнско семейство /тур./
- етерни мазнини - етерични масла, които се съдържатъ и добиватъ отъ растения
- звонкова - метална пара, монета /рус./
- зоръ-заманъ - крайна нужда /ар.-тур./
- ибрици - медни или глинени сждове съ чучурка за поливане при миене /тур./
- иждивявамъ - изразходвамъ /ост./
- изуй - събуй /ост., диал./
- индеферентност - безразличие, равнодушие, безучастност, безразлично отношение /лат./
- ишереть - таенъ знакъ /ар.-тур./
- кадия - вѣрски и гражданска сждия у мохамеданитѣ /ар.-тур./
- кальпсъзъ - безъ форма, безформенъ /ар./
- калпаво - неистинско, фалшиво, подправено; неискрено, лицемѣрно, коварно /ар./
- камертонъ - установена нормална височина на тона; малка стоманена вилка, която издава винаги единъ и сжътъ тонъ при ударъ въ твърдъ предметъ, понеже прави точно опредѣлени трептения въ секунда и служи за даване на тонъ или настройване на инструменти /муз./
- канонада - честа артилерийска стрелба /фр./
- карма - будистко учение за въздаяние за човѣшкитѣ дѣла следъ смъртъта - праведнитѣ отиватъ въ вѣчното небитие, а грѣшниците се прераждатъ /санскр./
- келяво - дървенъ валѣкъ на кладенецъ, на чекрѣкъ и гр. /тур./
- кимвалъ - музикаленъ инструментъ отъ гва медни диска, които се удрятъ единъ въ другъ и издаватъ ос-

търъз звукъ; срѣдни чинели /гр./

кирь - тѣлесна нечистота; нечистотия отъ потъ по тѣло или дрехи /тур./

кирлива - мръсна, нечиста /ост./

копанче - бутче отъ пиле или кокошка /гуал./

краска - боя /рус./

курдисала - курдисвамъ - разполагамъ се, настанявамъ се; докарвамъ се, обличамъ се, нагласявамъ се; гордѣя се, надувамъ се /тур./

клонци - циментова или глинена водопроводна тръбба /тур./

кѣклица - паразитъ по житни или бобови растения

лансиране - пускане въ ходъ на слухъ, мълва, новина; разпространение; издигане на нѣкого, прокарване нѣкому пжть за налагане въ обществото /фр./

лапчуни - обувки отъ аба или отъ мека кожа /ост./

ларингъсъ - горната частъ на трахеята; гръкланъ, дихателно гърло /гр./

мажорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуваатъ мажорно тризвучие /муз./

максима - основенъ принципъ, ржководно начало, мждра мисъль, изразена въ кратка форма, правило /лат./

махана - недостатъкъ /пер.-тур./

меджище - турска монета, която бива сребърна /бѣла/ на стойностъ 20-25 гроша златна на стойностъ 100-120 гроша; турски орденъ /тур./

медлено - бавно /рус./

менгеме - уредъ за стѣгане и придаване устойчивостъ и неподвижностъ на предмети при обработката имъ; стѣгало /тур./

минорна гама - едно отъ наклоненията на лада, чиито устойчиви тонове образуваатъ минорно тризвучие /муз./

митари - чиновници, които събиратъ данъци; еврейските митари сѫ възприемани отъ сънародниците си като езичници, на които не се позволявало да влизатъ въ храмовете или да свидетелствуватъ предъ съдилищата /евр./

монада - единица; най-простото неделимо единство като принципъ на битието; въ философията на Лайбницъ (1646-1716) - простъ, Въчень, неделимъ духовенъ първоеlementъ на битието; низъ организъмъ, който е преходъ отъ растение къмъ най-простия видъ животно /гр./

мъщерия - купувачъ, клиентъ /ар.-тур./

мяза - прилича /тур./

наброски - скица, очеркъ, проектъ /рус./

наклалъ - наклалъ огънь, запалилъ огънь /разг./

непреривень - непрекъснатъ, безъ прекъсване /рус./

непричомъ - не на място, не въ случаи, нѣма защо /рус./

октава - частъ отъ звукореда, която обхваща 12 различни по височина тонови степени /лат., муз./

омбрела - чадъръ, дъждобранъ /ит./

осторожень - внимателъ /рус./

осторожность - внимателност, съредоточеност, съ внимание /рус./

панацея - лечебно срѣдство за всички болести, търсено отъ алхимицитѣ /лат./

пардонъ - прошка, извинение; простете, извинете /фр./

пехливанинъ - борецъ /перс.-тур./

полица - писменъ документъ, съ който се дава задължение за изплащане на сума въ определенъ срокъ или безъ срокъ /лат./

полка - игравъ и жизнерадостенъ чешки народенъ танцъ въ 2/4 такът; музика за такъвъ танцъ /чеш./

положка - пологъ за мѫтене на яйца /ост./

посторонни - чужди, външни, странични /рус./

преводчикъ - преводачъ /рус./

привилегия - изключително право, предимство, преимущество; юридически признатата отъ закона облага на едно вземане, което се удовлетворява предъ всички други /лат./

прокопсанъ - успѣль, завѣршилъ съ успехъ, на добро /ост.-разг./

радий - химически елементъ, радиоактивенъ металъ, който излъчва топлина и жълста енергия, при което се разпада на редица прости вещества /лат./

разчорленъ - рошавъ, невчесанъ, несресанъ /разг./

рединготъ - горна межка дреха, която е до колънеть, съ прави жгли и гва реда копчета; жакетъ /фр./

ретуширатъ - обработватъ негативъ или снимка за премахване на недостатъци; поправятъ съ тушъ; разкрасяватъ, правятъ по-хубавъ /фр./

сакъзъ - дъвка /тур./

серсеминъ - замаянъ, слисанъ, зашеметенъ, захласнатъ; оглупълъ, гламавъ; разсъянъ, занесенъ /тур./

симпатична нервна система - дълъ отъ вегетативната нервна система, която регулира редъ жизнени процеси - кръвообращение, дишане, храносмилане и др. /мед./

скържавъ - стиснатъ, скъжперникъ /диал./

соба - печка; стая съ печка; стая /тур./

сопранъ - високъ женски певчески гласъ /муз./

суббашия - турски полицейски началникъ на градче или голямо село; чиновникъ, който събиралъ десетъка /тур./

таксуване - натоварване, утежняване /ост./

такъми - наредба, принадлежности, комплексъ за обезздраване на животно; накити /тур./

теноръ - високъ межки певчески гласъ /муз./

терк,-ове - образецъ, кройка /ар.-тур./

трень - влакъ /фр./

търне - тръни, бодили /диал./

удъ, удове - тълесни членове, крайници /ост./

фарисеи - членове на религиозно-политическа партия на огатите градски слоеве въ древна Юдея, отличаващи се съ фанатизъмъ и лицемърно изпълнение на външната обредност; лжжливо благодателенъ, външно благочестивъ, а въ действителностъ - много пороченъ човѣкъ, лицемъръ /евр./

ферменти - сложни органични бѣлъчни вещества, които се образуватъ въ живите организми и участватъ

като необходима съставка почти въ всички жизнени процеси, безъ да влиза въ състава на крайните имъ продукти /лат./; причинителъ, виновникъ /прен./

фракъ - официална черна мъжка дреха, изрѣзана отпредъ, съ дълги краища отзадъ, срѣзани въ долния край /фр./

хаберъ - вестъ, известие, новина, съобщение /ар./

хайванъ - животно, добитъкъ; говедо, дръвникъ /ар./, /прен./

хайванъ гелди - дойде животното, добитъка /ар./

хакерене - напразно, не си струва, не си заслужава /тур./

халъ - състояние, положение, обстоятелство; поведение; памила, премеждие; сила, мощь /тур./

ханъма - женена туркиня, булка, кафъна /тур./

хасъль - сжински, истински; наистина, действително, точно, въ сѫщностъ /ар.-тур./

хатъръ - угодливостъ, угодничество; почтъ, уважение; воля, желание /ар.-тур./

хилавъ - слабо, недоохранено /остр./

хремель - хромель - ржчна мелница; камъкъ на ржчна мелница /остр./

хортальъкъ - околностъ, свѣтъ, хора /тур./

хроматическа гама - възходяща или низходящо мелодическо движение на полутонове въ границите на една октава /муз./

цѣръ - лѣкарство /остр./

чакълдакъ - кречетало, демска играчка въ видъ на воденица; фъшка подъ опашката на овце /тур./

чакъркефлия - подпийналъ, пийналъ повече, сръбнал си, развеселенъ отъ пие /тур./

чакърче - сивоокъ, пъстроокъ /тур./

чекатчия - чекръкчия - майсторъ по намѣстване на счупени или изкълчени кости /остр./

чумберъ - кърпа за глава, чемберъ, забрадка /тур./

чутора - тиква, кратуна /остр./

шрапнель - артилерийски снарядъ, пъленъ съ оловни куршуми, който иззърмява въ въздуха и ги пръска; куршумъ или късче отъ такъвъ снарядъ

юрущъ - движение, шествие, ходъ /тур./

Съкращения

ар. - арабски

ар.-тур. - арабско-турски

гр. - гръцки

диал. - диалектно

евр. - еврейски

ит. - италиански

лат. - латински

мед. - медицински

муз. - музикално

остр. - острарѣло

перс.-тур. - персийско-турски

прен. - преносно

разг. - разговорно

рус. - руски

санскр. - санскритски

тур. - турски

фр. - френски

чеш. - чешки

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

1. Окултни лекции I Школна година, София 1922
 Тримѣтъ живота, год.I (1922), Русе 1922, София 1942
 (нова редакция)
2. Правила за окултната школа, год.II (1922-1923), Русе
 1923
3. Високиятъ идеалъ, год.III (1923-1924), Русе 1923-1924
4. Абсолютна справедливостъ, год.IV (1924-1925), Русе
 1927
5. Козативни сили, год.V, томъ I (1925-1926), София 1930
6. Свѣтлина на мисъльта, год.V, томъ II (1925-1926),
 София 1930
7. Условия за разумния човѣкъ, год.V, томъ III (1925-1926),
 София 1930
8. Отношение на проститъ истини къмъ човѣка, год.VI,
 томъ I (1926-1927), София 1933
9. Неразрешеното, год.VI, томъ II (1926-1927), София 1933
10. Възможни постижения, год.VI, томъ III (1926-1927),
 София 1934
11. Четириятъ кръга, год.VI, томъ IV (1926-1927), София
 1934
12. Великото и красивото, год.VII, томъ I (1927-1928),
 София 1935
13. Малки и голѣми придобивки, год.VII, томъ II (1927-1928),
 София 1936
14. Добри и лоши условия, год.VII, томъ III (1927-1928),
 София 1937
15. Ключътъ на живота, год.VIII, томъ I (1928-1929),
 София 1937
16. Смѣни въ природата, год.VIII, томъ II (1928-1929),
 София 1938
17. Форми въ природата, год.VIII, томъ III (1928-1929),

София 1938

18. Опредѣлени ввижения, год.VIII, томъ IV (1928-1929),
София 1938
19. Естественъ редъ на иѣщата, год. IX, томъ I (1929-1930), София 1939
20. Степени на съзнанието, год.IX, томъ II (1929-1930),
София 1939
21. Доброто оржжие, год.IX, томъ III (1929-1930), София
1939
22. Божиять гласъ, год.X, томъ I (1930-1931), София 1940
23. Просвѣтено съзнание, год.X, томъ II (1930-1931), София
1940
24. Реалности и сѣнки, год.X, томъ III (1930-1931), София
941
25. Събуждане, год.XI, томъ I (1931-1932), София 1944
26. Законътъ и Любовъта, год.XI, томъ II (1931-1932),
София 1946
27. Начало на мѫдростъта, год.XI, томъ III (1931-1932),
София 1946
28. Новата мисъль, год.XII, томъ I (1932-1933), София 1947
29. Работа въ природата, год.XII, томъ II (1932-1933),
София 1948
30. Трите посоки, год.XII, томъ III (1932-1933), София 1948
31. Новиятъ свѣтилникъ, год.XXIII (1943-1944), София 1946
(редактирано)

Забележка: По решение на Просветния съветъ следъ заминаването на Учителя Петъръ Джновъ (27.XII.1944) се напечатва произнесеното отъ Него Слово въ последната година (1943-1944) отъ лекциите на Младежкия Окултенъ класъ, Общия окултенъ класъ, Неделнитѣ беседи и Съборнитѣ беседи, влѣзнали въ "Заветътъ на Любовъта" томъ I, II, III. Презъ 1950 година печатницата на Изгражда се закрива по решение на Властиите, поради което не се издава неотпечатаното Слово.

ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЬ КЛАСЪ ПО ОРИГИНАЛА

1. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XIV (1934-1935)-
неиздадени
2. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XV (1935-1936) -
неиздадени
3. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVI (1936-1937)-
неиздадени
4. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVII (1937-1938)-
неиздадени
5. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XVIII (1938-1939)-
неиздадени
6. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия,
год.XIX, томъ I (1939-1940), София 1998
7. Силата на мисъльта, год.XIX, томъ II (1939-1940),
София 1998
8. Всъки денъ по една добра мисъль, год.XX, томъ I (1940-
1941), София 1997
9. Правъ пътъ, год.XX, томъ II (1940-1941), София
1998
10. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXI (1941-1942)-
неиздадени
11. Лекции на Общия Окултенъ класъ, год.XXII (1942-1943)-
неиздадени

СЪДЪРЖАНИЕ

18. Учение и служение <i>5 февруари 1941 год</i>	11
19. Правъ пътъ <i>12 февруари 1941 год</i>	33
20. Слушайте съвета <i>19 февруари 1941 год</i>	53
21. Тримѣ връзки <i>26 февруари 1941 год</i>	74
22. Музикални тактове <i>12 мартъ 1941 год</i>	97
23. Божествени закони <i>19 мартъ 1941 год</i>	117
24. Законътъ за Божествената хармония <i>26 мартъ 1941 год</i>	134
25. Музика и здраве <i>2 априлъ 1941 год</i>	153
26. Не разваляйте накта <i>9 априлъ 1941 год</i>	167
27. Добре ще биде <i>16 априлъ 1941 год</i>	182
28. Самовъзпитание <i>23 априлъ 1941 год</i>	197
29. Основенъ тонъ <i>30 априлъ 1941 год</i>	212
30. Ще направимъ жилище <i>7 май 1941 год</i>	230
31. Приятно занимание <i>14 май 1941 год</i>	247
32. Правата посока <i>21 май 1941 год</i>	262
33. Две състояния <i>28 май 1941 год</i>	277

34. Качване и слизане	
<i>4 юни 1941 год.</i>	290
35. Най-разумните отношения	
<i>11 юни 1941 год.</i>	305
36. Три основни тона	
<i>18 юни 1941 год.</i>	323
37. Ново Възобновение	
<i>25 юни 1941 год.</i>	339
38. Самообладание	
<i>2 юли 1941 год.</i>	359
39. Невидимите погръдки	
<i>9 юли 1941 год.</i>	375
Речникъ	394
Поредица издания на Общия Окултенъ класъ	402

30